

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

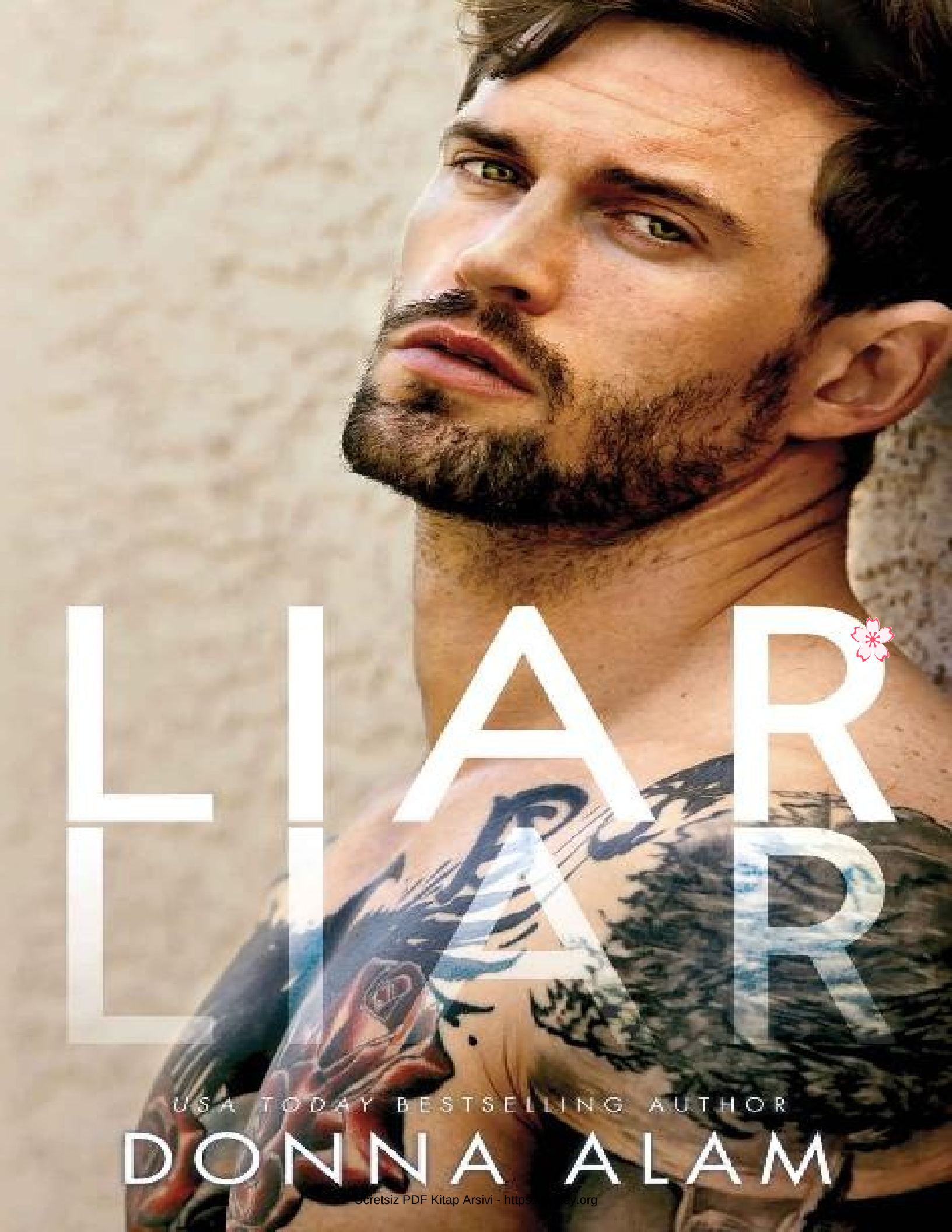
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIAR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DONNA ALAM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YALANCI YALANCI

DONNA ALAM

İÇİNDEKİLER

CALMA LİSTESİ

1. Gül
2. Gül
3. Gül
4. Gül
5. Gül
6. Gül
7. Remy
8. Gül
9. Gül
10. Remy
11. Gül
12. Rose
13. Remy
14. Gül
15. Remy
16. Gül
17. Gül
18. Remy
19. Gül
20. Remy
21. Gül
22. Gül
23. Rose
24. Remy
25. Rose
26. Gül
27. Remy

28. [Remy](#)
29. [Rose](#)
30. [Gül](#)
31. [Gül](#)
32. [Remy](#)
33. [Rose](#)
34. [Remy](#)
35. [Gül](#)
36. [Gül](#)
37. [Rose](#)
38. [Remy](#)
39. [Rose](#)
40. [Gül](#)
41. [Gül](#)
42. [Remy](#)
43. [Rose](#)
44. [Gül](#)
45. [Gül](#)
46. [Remy](#)
47. [Rose](#)
48. [Remy](#)
49. [Gül](#)
50. [Remy](#)
51. [Remy](#)

[Epilog](#)

[Daha Fazla](#)

[Teşekkür](#)

[Down Under Sneak Peek](#)

[Donna Alam'ın diğer
eserleri Yazar hakkında](#)

Bu yazarın manevi hakkı saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın açık izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

© Donna Alam 2020

Kapak Tasarımı: [LJ Designs](#)

Görsel: [Wander Aguiar](#)

Düzenleme: [Jenny Sims](#)

ÇALMA LİSTESİ

Queen of Hearts ~ Sahara Beck

Thirty Minute Love Affair ~ Paloma Faith

You've Changed ~ Sia

Oblivion ~ Bastille

Never Tear Us Apart ~ INXS

Disease ~ Matchbox Twenty

Bu kitap, Canberra'daki bir otel barında, oldukça sıradan bir peynir tabağı ve bir ya da beş tane çok daha iyi margarita eşliğinde, ama daha da önemlisi, bu kitabı adadığım çok iyi bir arkadaşım ile birlikte tasarlandı.

Hepimiz kuğu gibi olalım ve uçalım.

(Motivated Mo-Fo'ları seviyorum)

Gerçekler ve güllerin dikenleri vardır.
~ Henry David Thoreau

1 GÜL

MART

"Her gün sabahın dördünde eve giderken cebinde sarı peruk, çantanda 30 santimlik mor penisle Uber'de bulmazsın kendini."

"Evet, çünkü hayatım tam da bu kadar ilginç."

"Sen delisin," diyor Amber gülerek.

"Oh, tabii ki öyleyim. Deli gibi parasız ve deli gibi yorgunum." Ağrıyan baldırımı ovmak için eğilirken cep telefonumu diğer elime alıyorum. "Ve belki de sadece deli olduğum için, yoksa neden sapık saatinde topuklu ayakkabılar ve kısa şortlarla striptiz kulübünden eve dönüyor olayım ki?"

"Çünkü senin ahlakın mükemmel ve iş ahlakın güçlü," diye cevaplar. "Az önce attığın mesajda berbat bir gece geçirdiğini yazmıştın. Berbat vardiya müdürü Shaun yine kırılan bardaklar için maaşından kesinti yapacağını mı söyledi?"

"Adamın adı Ted." "Evet, ama aliterasyon, bebeğim."

"Kırılan bardak falan yoktu," diye iç çekerek cevap veriyorum. Neyse ki, geçen ayki ilk vardiyamdan beri dolu tepsiyi dengeleme sanatında ustalaştım. "Ama geceyi geçirmek için daha iyi yollar var."

"Eminim yakında başka bir iş bulursun." Arkadaşımın sesi sempatik bir tona bürünürken, Uber'im bir çukura girer ve beni arka koltuğa doğru sarsar. Elim yanımdaki koltukta duran çantama bastırırım ve bu hareket bana öğleden sonra postaneden aldığım paketi hatırlatır. *Paket*, buradaki uygun kelimedir. Sarışın bir peruk yeni garson kimliğimin bir parçası olabilir, ama mor penis, neyse ki, değil.

"Bana bu iğrenç şeyi gönderdiğine inanamıyorum," diye mırıldanıyorum, çantamın ince deri kılıfından silueti izlerken yanaklarım kızarıyor.

"Evet, kesinlikle korkunç," diye cevapladı neşeyle.

"Nedenini söylemek ister misin?"

"Nasıl bir şey olduğunu unutmuş olabileceğini düşündüm."

"Bu doğru olabilir. Onların bu kadar mor olduğunu hatırlamıyorum." "Ten rengi olanlar çok ürkütücüydü," diye açıklıyor.

"Biraz daha minnettar olabilirsin. Sydney'den postalamak bana bir servete mal oldu."

Avustralya'da yaşıyor olması, sabahın dördünde sohbet etmemizin sebebidir. Bana seks oyuncağı göndermesinin sebebi ise biraz daha anlaşılması zor. Gönderebileceği onca şey varken – cennetten çıkma çikolata kaplı macadamia fındıkları ya da bir paket Tim Tam bile olabilirdi – bana şapka asılabilecek kadar büyük bir penis maketi gönderdi.

"Gümrük beyanname formundaki ayrıntılı açıklamaların için de teşekkür etmeliyim herhalde?"

İçeriği düzgün el yazısıyla yazmadan önce "HEDİYE" kutucuğunu işaretlemişti. *D-I-L-D-O*.

"Onun yerine *yedek erkek arkadaş* yazabilirdim."

"Tanrım, lütfen bana şarap gönder," diye Subaru'nun tavanına yalvarıyorum. Bir ay boyunca striptiz kulübünde garsonluk yaptıktan sonra, erkeklere ne zamanım ne de isteğim var. Hatta onların plastik parçalarına bile.

"Bana bunu hatırlatmaya ne dersin?" diye şikayet ediyor. "İki ay boyunca soğuk bir kadeh Chablis şarabının tadını çıkaramayacağıma, kendi ağırlığım kadar Camembert peyniri yiyemeyeceğime ve lanet olası spor ayakkabılarımı tekrar bağlayamayacağıma inanamıyorum!"

En iyi arkadaşım, Avustralya'da sırt çantasıyla seyahat ederken hayatının aşkını bulmuş ve hamile kalmış. Ne yazık ki, benim bulduğum tek şey uyluklarımın sürtünmesiydi.

"Ama sen kabus gibi bir gece geçirdiğini söylediğin için aradım, şimdi şişmiş ayak bileklerimi yastığa, kocaman karnımı da bir bardak meyve suyuna dayadım. Hazırım," diyor biraz dramatik bir şekilde. "İstedığın kadar kusabilirsin."

Onu devasa evinde hayal ederken aniden kısa bir kıskançlık hissediyorum. O kadar yerleşik ve aşık ki. *Ve o kadar da*

benim çantamda olan şeye ihtiyacı yok. Bu düşünceleri kafamdan silip atıyorum; aşk ona kolay gelmiş gibi değil. O iyi şeylere layık, ama bu benim yaşadığım geceyi hak ettiğim anlamına gelmez.

"Son beş saatimi, kulüpte beni takip etmekte ısrar eden yaşlı bir beyefendiden kaçarak geçirdim. Eğlenceli, değil mi?"

"Duruma bağlı. Süper seksi, *evet, baba* tarzında mı yaşıydı?" diye sordu, sesi yumuşak ve nefes nefeseydi.

"Hayır. O, ürkütücü emekli tarzında yaşıydı. Adam bütün gece beni özel kabinlerden birine götürüp onun için dans etmem için rahatsız etti."

"Kovulduğundan bahsetmediğine göre, bu istekleri kibarca reddettiğini varsayıyorum."

"Ben kibar olabilirim," diye itiraz ettim. "Özellikle de bir işe ihtiyacım olduğunda. Belki de dans etmeliyim. Bahşişler çok daha iyi." Dokunulma ihtimali de daha az, ama bunu kendime saklıyorum. Endişelenmene gerek yok, Amber.

"Müşteriler dans etmemek için sana para öderler."

"Hey, benim hareketlerim var, onların görmediği hareketler."

"Oh, dans etmeyi biliyorsun. Bir daha görmek istemediğim dansları. Güvenlik onu dışarı attı mı?"

"Hayır. Dokunmadı. Sadece peşimden geldi." Gözlerim kucağıma düşerken, sözde üniformamdaki gevşek bir ipliği çekiştiriyorum. Siyah şort ve belden bağlanmış beyaz gömlek; tüm takım iki beden küçük, ve bu tesadüfen değil, etki yaratmak için. *Sanki erkeklerin yüzüme bakmamaları için daha fazla neden vermem gerekiyormuş gibi.*

"Sarkık dili ve takırdayan dişleriyle mi? Mason kavanozunun dibindeki gibi gözlüklerinin arkasından seni soyuyor muydu?"

Bunun birimizi eğlendirdiğine sevindim.

"Daha çok göğüslerime yapışmış gibiydi."

"Kızlar oldukça muhteşem olsa da, sana söylüyorum, *iğrenç!*"

İğrenç, haklısın. Her şey çok iğrenç, küçük üniformam ve diz çoraplarımdan, benim gibi fakir birinin, onların pislik dedikleri müşterilere tatlı dilli davranmasının doğal kabul edilmesine kadar.

müşteri dedikleri pisliklere tatlı dilli davranmamın doğal kabul edilmesi, şu anda çok fakir olduğum için vicdan azabı duymadan bahşişlerin bazen dekolteme bırakılmasını kabul etmem.

"Onu peruğunla kırbaçladın mı?"

Amber, işe platin sarısı bir peruk takmamı çok komik buluyor, ama bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Sanki bu tür özgürlükleri kendine tanıyan kadınla benim aramda bir ayırım yaratmışım gibi.

İş hayatındaki kişiliğimin adı Heidi. Aksan yapmıyorum.

"Yapmadım," diye cevap veriyorum, birdenbire koyu renk saçlarımı tutan tokaları sıkmaya başladığını fark ediyorum.

"Onun kalbini kutsamadığını biliyorum, çünkü bunu sadece birine toprak yedirmeden önce yaparsın."

"Bir kez yaptım, bir kez! Ve o aptal bunu hak etmişti."

"Anlaştık. Peki, o yaşlı sapığa ne yaptın?"

"Sözlerimi kullandım. Ona dedim ki, *bayım, bu tepsiyi görüyor musunuz? Bu gece sizin için düşüreceğim tek üniformamın parçası bu.*"

"Onu kafasına düşürdüğünü hayal ederken." Amber gülünce, örgülerimi çözüp ceketimin yakasına sıkıştırırken, konuşmamızın geri kalanını ona anlatıyorum.

"*Hadi ama tatlım. Sana degecek bir şey yapacağım,*" diye yaşlı bir köylü gibi sesimi alçaltarak söylüyorum. "O, bana bir sıra çarpık mezar taşı gibi görünen dişleriyle sırtı duruyordu. Mezar taşlarından bahsetmişken, o da bir mezar taşının altında olmalıydı. Adam topraktan bile daha yaşlıydı."

"Ne derler bilirsin, sadece iyiler genç yaşta ölür."

"Lanet olsun, onda iyi hiçbir şey yoktu. *Hayırın* neresini anlamıyorsun? Neredeyse ona bağıırıyordum. Ona, bunu yapmak isteyen bir sürü güzel kız olduğunu söyledim..."

"Onun parasını almaya hazır?"

"Onun için dans etmeye. Neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Çünkü görünüşe göre biraz mücadele etmesini seviyor."

"Ama onun cevabı çok daha kötüydü." O kadar kötüydü ki midem bulandı. "Benim için dans etmemi istediğini söyledi - ve ikimiz de dans derken striptiz demek istediğini biliyoruz - *çünkü tatlım, sen torunumun tıpatıp aynısı gibisin.*" Yine, eski usul erkek aksanımı kalın bir şekilde kullandım.

"Aman Tanrım. Bu çok kötü."

"Hayır, bu benim işim," diye cevap verdim, araba yavaşlamaya başlarken şoför dinlemiyormuş gibi davranırken ben de ona bakmıyormuş gibi davrandım. "Ama geri aradığın için teşekkürler. Kontrol ettiğin için."

"Bu kadar zor bir dönem geçirdiğin için üzgünüm," diye cevapladı Amber sessizce. "Keşke yardım edebilseydim." Ve yardım edebilirdi, ama can sıkıcı göçmenlik kuralları vardı. "Ama belki yakında gelip bir süre kalabilirsin diye düşünüyordum. Belki Roman buradayken?"

"Roman mı?" biraz şüpheyle tekrar ediyorum. Kayınbiraderi mi?

"Roman'ın nesi var ki? Bekar, zengin, yakışıklı ve bir kilometre çapında kadınların iç çamaşırlarını eritecek bir aksanı var." "Hepsi doğru. Ama ben ve Roman mı?"

"Bu çok ilginç olurdu."

Roman ve ben bir şey olurduk, evet. Saçma bir şey. Hiç zengin biriyle çıkmadım. Onunla ne yapacağımı bilemezdim! Yani zengin bir erkek arkadaş fikri çekici olsa da, pratikte bunun bir fiyasko olacağına eminim.

"Bir düşün lütfen. Lütfen?"

"Tabii, bu iyi bir plan gibi görünüyor." Uber yolculuğunun parasını zar zor karşılayabildiğim düşünülürse, bu plan hayalperestçe bir plan gibi görünüyor. Ama bir kız hayal kurabilir, değil mi? Hayallerim zengin, yakışıklı erkeklerle çıkmak değil de tekrar seyahat etmek olsa bile. Şimdi uzak bir rüya gibi görünse de, hayatımın en heyecan verici yılıydı.

Community college'dan mezun olduktan bir yıl sonra, bir otel zincirinde staj yapıyordum ki, annemin uzak bir akrabasından beklenmedik bir miras aldım. Lise son sınıfta annem vefat ettiğinden beri ebeveynsiz ve zorluklarla boğuşuyordum, bu yüzden bu miras tam bir sürpriz oldu. Ama nereden ve neden geldiğini sorgulamadım, çünkü bu benim kurtuluşumdu. Borçlarımı ödedim ve arkama bakmadan ayrıldım. Ama bir kızın bir noktada kök salması gerekir. Benim durumumda, param azalmaya başladığında Amerika'da bir işe başvurdum. Her partinin bir sonu vardır, ama bu bir taşınma oldu. Backpacker hostelinden bir daireye taşınmış olabilirim, ama dünyayı görmüş olmama rağmen daha ileriye gitmiş değilim.

Tekrar sıkıcı ve yorucu işlere geri dönüyoruz.

"Bu arada, belki benim hediyemi kullanarak o bayan boşluklarındaki örümcek ağlarını temizleyebilirsin." Amber'ın sözleri anlam yüklü.

"Sence bende örümcek ağları mı var?" "Oh, tatlım, bir de toz topakları."

"Bana tüy süpürgesi göndermeliydin galiba."

"Senin ihtiyacın olan şey biraz eğlence. Ve bir erkek. Kadınları iyi tanıyan bir erkek. Büyük bir..."

"Bence burada durabiliriz. Zaten şimdi evdeyim."

Araba, şu anda bir striptiz kulübünde garsonluk yapmamın nedeni olan adresin önünde durduğunda vedalaşıyoruz: 228 S Albany Ave, *San Francisco'nun canlı ve kültürel çeşitliliğe sahip Little Village bölgesinde, iki yatak odası ve bir banyolu, aydınlık ve havadar bir bahçe dairesi olarak* tanımlanıyor. En azından, internetteki satış bilgilerine göre öyle. Sanırım aydınlık ve havadar, ama sadece haziran ve ekim ayları arasında. Yılın geri kalanında soğuk, karanlık ve cereyanlı. Ve o kadar da büyüleyici olmayan yanı, işten çıkarıldıktan sonra yedek yatak odasını bir yabancıya kiraya vermek zorunda kalmam.

Araba uzaklaşırken, gece havasında beyaz bir nefes vererek derin bir nefes alıyorum. En azından bu hafta sonu ev bana kalacak. Oda arkadaşım Sarah'ın yeni bir erkek arkadaşı var.

Elimde kapı anahtarlarımla, ani bir soğuk rüzgar ceketimin kenarlarını açarken çantamı omzumun üzerine daha sıkı tutuyorum. Soğuk hava bana daracık üniformamı hatırlatıyor ve omurgamın dibinden ani bir karıncalanma hissi yayılıyor. Titreyerek, bu kötü hissi kafamdan uzaklaştırıyorum ve ikinci kattaki daireme çıkan merdivenlere doğru yürürken topuklarım kaldırımda hızlıca tıklıyor.

Bu gece olmaz, Şeytan, diye sessizce mırıldanıyorum.

Öccü git buradan! Kendi evimin önünde öldürülmeyeceğim.

Bu kıyafetle olmaz. Komşular ne der?

"Ne diyeceklerini söyleyeyim," diye mırıldanıyorum, ayağımı tahta basamağa koyarken. "Hak etti, bu saatte sokakta on dolarlık fahişe gibi giyinip dolaşarak kendini öldürttü."

Bogeyman'e ve köprülerin altında yaşayan trollerin varlığına inanmak için çok yaşlı olabilirim, ama diğer canavarlara inanmak için çok yaşlı değilim.

karanlık köşelerde gizlenip bir hanımefendinin geçmesini bekleyen türden biri değilim. Ama şu anda, bir el aniden dirseğimi kavrayıp beni aniden durdurduğunda, *bu* hanımefendi hakkında daha çok endişeleniyorum. Kalbim aniden boğazıma kadar çıkıyor, düşüncelerim bu gerçeği kavramaya çalışırken yavaşlıyor.

Böyle şeyler bana olmaz. Ben öyle bir kız *değilim*.

Ama ben o kızım, bacakları titreyerek inleyen türden bir kız. Panik diyaframının altında yükselirken hıçkırık tutmamaya çalışan kız. Ama aynı zamanda pratik düşünen, dönüp çantasına elini sokan, aradığı biber gazı spreyi yerine 30 santimlik mor bir dildo çıkaran türden bir kızım.

Arkadaşının bu sabah şaka olarak postayla gönderdiği bir dildo. *O öyle umuyor.*

Pussy Pounder 2000 adlı, en cesur kızları bile irkiltecek kalınlıkta bir dildo.

"Selam!"

Ne zaman Miss Piggy'ye dönüştüğümü merak edecek kadar korkmuş durumdayım, arkamı dönüp saldırganın kafasına bir yumruk indiriyorum. Onun erkek ve iri olduğunu dışında başka bir şey fark etmiyorum, ama bu, figürün hemen yere yığılmasına şaşırmadığım anlamına gelmiyor. Ama o kadar da şaşkın değilim ki, kaçmam gerektiğini hatırlamıyorum.

Anahtar ve kilidin uyuşmasıyla uğraşırken kalbimin göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi hissediyorum. Ama Tanrı aşkına, bir saniye sonra kapı açılıyor ve benimle birlikte bedenim de. Telaşla kapıyı kapatırken çantamın sapına takılıp düşüyorum ve eşyalarım yere saçılıyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım." Boğazım daralıyor, tüm vücudum titriyor, ayakta dururken sürgüyü yerine takıyorum. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, sırtımı kapıya dayayarak. "Ben iyiyim. Ve güvendeyim. Ben... Lanet olsun. Lanet olsun."

"Rose! Rose! Ne oluyor? Tanrı aşkına cevap ver bana!" "Amber?" Telefonumu yerden alıyorum; çantamdan düşerken onun numarasını aramış olmalı. "Aman Tanrım, Amber.

Bir adam vardı, beni yakalamaya çalıştı... merdivenlerde. Çok korktum. Ama iyiyim. İ-yiyim." Kendimi ve onu sakinleştirmek için kelimelerim karışık çıkıyor.

"Aman Tanrım! Nasıl kaçtın?"

Bakışlarım, sanki orada ne işi olduğunu bilmiyormuş gibi, elimdeki mor canavara düşer.

"Senin dildonla vurdum." Çok gerginim, utanç duymuyorum, ama şunu belirtmeliyim ki, bu cümleyi bir daha duymak istemem, söylemekten bahsetmiyorum bile. "Sanırım onu bayılttım."

"Ha! Dildo dedin. Seni bunu söyletebileceğimi biliyordum."

"Uber'deydim!" Neredeyse çığlık atıyordum. "En iyi arkadaşımın bana göndermeye karar verdiği devasa fallusu herkesin önünde tartışacak değildim. Ama bu, uygunsuz hediyeleri tartışmak için ne uygun bir zaman ne de uygun bir yer. Odaklan!" Sanırım ona bakmaya devam etmemem gerek, ama bakmamak da zor. Damarları neredeyse hipnotize edici.

"Aman Tanrım, ciddi misin?" diye bağırdı. "Şaka yaptığınızı sandım. Hemen polisi aramalısınız! Ben hatta kalacağım."

"Ben başka bir arama yaparken sen nasıl hatta kalabilirsin?"

"Sabit hattından ara" diye ısrar ediyor.

"Bugünlerde kim sabit telefonu kullanıyor ki?" diye soruyorum, Pussy Pounder'ı koyacak bir yer ararken etrafa bakınıyorum ve sonunda, pornografik bir halka atma oyunu gibi duran konsol masasına karar veriyorum.

"Sabit telefonun yok mu? Elektrik kesintileri ne olacak?

Acil durumlar?"

"bunu acil acil durumları karşılayamıyorum. Ayrıca, bunu bunu bunu olabilir olabilir misin?"

"Tanrım, Rose. Tartışmayı bırak. Kapıda bir katil manyak var!"

"Bilgin olsun, bu *hiç de* güven verici *değil*."

"Konferans görüşmesi şeyini kullanabilir misin?"

Cevap olarak burnumdan soluyorum. Teknolojiyle hiç aram iyi olmadı.

Sıradan bir tanıdık bile değiliz.

"Ya da telefonu kapat, onları ara, sonra beni geri ara ki iyi olduğunu bileyim!"

Hmm. Bundan emin değilim.

Merhaba, kapımda bir yabancı tarafından yakalandım. Hanımefendi, saldırgan şu anda nerede? Yerde. Onu kocaman bir dildo ile bayılttım. Eminim bu yüzden polis arabası gönderilmez.

"Şşş." Kulağımı kapıya dayadım. "Bir şey duyuyorum galiba." "Bir şey mi duyuyorsun? Bunları son sözlerin olarak kaydetmemi ister misin?"

Son sözlerin olarak kaydetmeli miyim? Tabii ki bir şey duyuyorsun," diye biraz histerik bir şekilde cevap verdi. "Kötü adamı duyuyorsun. Yemin ederim, şu anda doğum sancılarım başlarsa, seni suçlayacağım!"

"Sessiz ol!" diye tekrar ediyorum ve kulağımı kapının yüzeyine dayıyorum. "İnliyor." Korkumun, elimdeki hafif bir titremeye dönüştüğünü fark ediyorum, merakım bir şekilde korkumu bastırıyor.

"Bu sadece bir taktik," diye uyarıyor Amber.

"Az önce *lütfe*n diye fısıldadı. Neredeyse eminim."

"Evet, lütfe'n beni içeri al da seni öldüreyim. Ya da lütfe'n gel de bana dildonla biraz daha vur. Her iki durumda da bu iyi bir şey değil."

"Acı çekiyormuş gibi geliyor."

"O zaman ikimiz de aynıyız!" diye neredeyse çığlık atıyor.

"Kes şunu." Telefonu bir an için kulağımdan uzaklaştırıyorum. "Dinlemeye çalışıyorum. Yine inliyor."

"Sapık olabilir." Gözlerim kıyafetime kayıyor, ceketimin kenarları artık bağlı değil ve onun haklı olabileceğini düşünüyorum. "Mastürbasyon yapıyor olabilir. Kulüpteki yaşlı adam olabilir."

"Yaşlı adam olmak için çok uzundu. Ayrıca, dışarısı açık havada mastürbasyon yapmak için çok soğuk. O inlemeler eğlenceli bir mastürbasyon seansı gibi gelmiyor. Bir bakacağım."

"Delirdin mi sen?"

"Sadece bir göz atacağım," diyorum, çok mantıklı bir şekilde, onun merdivenlerin altından kalkmış olamayacağından eminim. En azından neredeyse eminim.

"Sen delisin! Hiç korku filmi izlemedin mi? O sadece numara yapıyor olabilir, seni dışarıya çekmek için bekliyor olabilir."

"Bekle, biber gazım var," diyorum, yere çöküp elimi çantama sokarak her zaman yanımda taşıdığım küçük kutuyu arıyorum. *Buralarda bir yerde, biliyorum.*

"Hayır, yapma! Her zaman ilk öldürülen aptal kız olma," diye haykırdı.

Ayağa kalkıp, kayıp spreyin yerine bir silah bulmak için koridoru taradım, bakışlarım yine o korkunç dildoya takıldı.

Sanırım ilk seferinde işe yaramıştı...

"Sesler kapının hemen diğer tarafında çıkıyor olamayacak kadar uzaktalar. Kapıyı biraz aralayacağım."

"Birazcık ölmek diye bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Dikkatli olacağıma söz veriyorum." Bunu söylerken, dildoyu kolumun altına sıkıştırmış, cüzdanın kilidini dikkatlice açmışım. Parmaklarım kilidin üzerindeydi, onu çevirmek için sabırsızlanıyordum. "Sadece bir bakış. Söz veriyorum."

Onun "*hayır*" diye haykırışını görmezden gelerek, ayak parmaklarımla kapının altını bastırıp bir santim kadar aralıyorum. Öbür tarafta öcüler beklemiyor, Amber'a memnuniyetle haber veriyorum. Kapıyı birkaç santim daha aralarken, onun şikayetleri hâlâ duyuluyor.

Merdivenlerin altında, erkek ve insan olduğunu düşündüğüm buruşuk bir yığın yatıyor. Biraz dönüyor, kolları aniden sanki kucaklanmak istercesine açılıyor.

Hayır! Bugün olmaz, öcüler.

Ve belki de ben bir aptalım, çünkü birkaç basamak aşağı dikkatlice inerken, onun başı geriye düşüp tahta merdivene sönük *bir sesle* çarptığında kendimi zıplarken buluyorum.

"Sanırım bayılmış."

"İşte burada zıplayıp BOO diye bağırır!"

"Ah!" Acıyla yüzümü buruşturarak telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum. "Lütfen polisi ara."

Onu sakinleştirmek ve arayacağımı söylemek istedim. Bunun yerine, ağzımdan farklı bir cümle çıktı.

"O çok tatlı."

Ama sevimli demek yetersiz kalır, çünkü bir rüzgar esintisi caddeyi süpürür, saçlarını havaya kaldırır ve yakındaki bir sokak lambasının ışığında saçları bakır rengine döner.

Toga giymesi dışında Adonis'in tıpatıp aynısı. Ama görünüşü önemli değil. Önemli olan yaralanmış *olması*.

"Başka kim sevimliydi biliyor musun?" Amber tıslayarak cevap verdi.

"Ted Bundy." "Ted Bundy'ye hiç benzemiyor."

"Ve bununla, Ted Bundy *rolündeki* Zac Efron'a hiç benzemediğini kastettiğini biliyorum. Ama mesele bu değil. Mesele şu ki, o bir katil olabilir!"

"Katil gibi elmacık kemikleri var," diye mırıldanıyorum, ona yaklaştırmaya cesaret edemedim. Diğer Zac Efron karşılaştırmalarına gelince, muhtemelen aynı yaşlarda, *High School Musical*'daki Zac'ten çok *Baywatch*'daki Zac'e benziyor, ama kötü saçları yok. Koyu renkli kot pantolon uzun bacaklarını kaplıyor ve beyaz tişört geniş göğsünü sarıyor. Pahalı görünümlü deri ceket ve sağlam, yıpranmış botlar görünümünü tamamlıyor. Bağımlı ya da şanssız biri gibi görünmüyor. Aslında, başını çevirdiğinde, daha çok bir tür saldırının kurbanı gibi görünüyor - dildo ile dövülmüş türden bir saldırı değil, gerçek bir saldırı.

"Soyulmuş olabilir mi?" diye düşünürken buluyorum kendimi. "Ne?"

"Yaralı olduğunu söyledim." Bilinçsiz, morarmış ve birkaç kilo lateksten daha fazlasıyla dövülmüş, benim tahminim bu.

"Lütfen, lütfen, *lütfe*n dairenize geri dönün," diye yalvarıyor Amber.

"Onu burada bırakamam."

"O zaman ambulans çağır. İçeriden! Neden kaçmıyorsun?"

Yapamam. Yaralı bir köpeği yol kenarında bırakabilecek türden biri değilim, bir insanı bırakın. Ve bilginiz olsun, onun yüksek elmacık kemikleri veya güçlü fiziği tarafından büyülenebilecek kadar aptal değilim. Bir erkek biraz yakışıklı diye hayatımı veya uzuvlarımı tehlikeye atacak türden bir kız değilim.

Hatta duruma göre çok da güzel olabilir.

O inlemekten vazgeçtiği için ona yaklaşıyorum, çünkü biraz akıllı olan herkes bunun iyi bir şey olmadığını bilir. Buna göğsünün sığ hareketleri ve saç çizgisinden akan kan damlaları da eklenince, kendimi telefona fısıldarken buluyorum.

"Aman Tanrım. Kanıyor." Kusmamak için kendimi zor tutarak, boğazımı yutkunuyorum. "Tişörtünde kan var." Onun uzanmış kolunun üzerinden geçerek merdivenlere iniyorum, sahte penisi avucumda sıkıca tutuyorum. Ne olur ne olmaz diye.

"Ya da belki sahte kandır ve seni bir şişe losyonla büyük bir deliğe sokacak!"

"Amber, adam yaralı. Bana saldıracak durumda değil." Ve şimdi onun önündeki kaldırımda durduğum için bunu kesin olarak söyleyebilirim.

"Genelde canavar gibi görünmeyen canavarlar endişelenmen gerekenlerdir. *Lütfen* yetkilileri ara. Bırak onlar bununla ilgilensin."

"Onu burada bırakamam! Kapımın önünde kanayan bir adamı terk edemem."

"Beş dakika önce sana saldıracağından emin olduğun adamı terk mi edeyim?"

"O benim dikkatimi çekmeye, yardımımı almaya çalışıyordu." "Ve ambulans çağırarak ona yardım etmiş olacaksınız."

"Evet, tamam," diye kabul ediyorum, yabancı bir kez daha inliyor. "Öyle yapacağım. Seni geri arayayım."

Onun cevabını beklemeden telefonu kapattım.

2 ROSE

"ROSE?"

Adımın sesiyle, mikro uykumdan sıçrayarak uyanırım. "A-evet. Yani, evet, benim." Ağzımdaki metalik tada yüzümü buruşturarak dudaklarımı ovuşturur, ağrıyan omuzlarımı ve sertleşmiş boynumu esnetirim. *Salya akıyor muydu?* Her ihtimale karşı elimin tersiyle ağzımı silerim ve kramp girmiş pozisyonumdan doğrulurum.

Ve karşımda bir hemşire duruyor... neden? "Artık girebilirsiniz. En son kabinde."

Ve sonra hatırladım; kapımın önündeki adam. Ailesini veya sevdiklerini aramak için telefonunu ararken iç cebinden cüzdanını çıkarmıştı. Ama cüzdanında telefon yoktu, sadece Fransız ehliyeti ve birkaç dolar vardı. *Ve birkaç prezervatif.*

Ama en azından adını öğrenmiştim. Remy Durrand.

O inledi, gözleri açıldı ve elimi tuttu. Ambulans geldiğinde hala elimi tutuyordu ve ben onun kız arkadaşı sanıldım. Yalnız uyanmaktan nefret edeceğimi düşünerek, bu durumu kabul etmeye karar verdim. Belki de kafasının yanındaki şişliği açıklamam gerekirdi. Hastaneye vardığımızda hala baygındı ve sedyeye bağlanarak hızla götürüldü. Bana milyonlarca soru soruldu, çoğuna cevap veremedim, sonra aile bekleme odasına yönlendirildim.

Sonraki birkaç saat boyunca, hemşireler bana nazikçe gelişmeleri bildirdiler.

Endişelenmeyin, iyi olacak ve kendine geliyor.

Sonra, *çok uzun sürmeyecek, nörolojik muayeneye giriyor. Kötü bir beyin sarsıntısı geçirmiş.*

Sabah saat yedide sandalyede uykuya dalmadan önce son bilgileri aldım.

Yarası temizlenecek. Dikiş atılırken elini tutmak ister misiniz?

Aslında, kesinlikle hayır.

On iki yaşına gelene kadar birçok yerde, dört eyalette en az on kasabada yaşamıştım, ama Kentucky'de doğmuştum ve annem Kentucky kadınlarının damarlarında hem şeker hem de ateş olduğunu söylerdi. Ama sanırım Bluegrass Eyaleti'nden kadınların bile zayıf noktaları vardır ve benimki kan görmek. *Ya da belki de ahırda doğan bir kedi at olamaz.* Her halükarda, Remy'yi şimdi görebiliyorsam, kanlı iş bitmiş olmalı ve bayılma korkusu olmadan tekrar burnumdan nefes alabilirim.

Yorgun bedenimi sandalyeden kaldırırken, hemşirenin nazik gülümsemesi aniden kaybolur. Bakışlarım, uyuklarken açılmış ceketimin olduğu yere doğru kayar.

"Teşekkürler." Yavaşça ceketin kenarlarını kapatıp kemeri sıkıca bağladım ve yanından geçerek yakındaki koridora doğru yürüdüm. Salya akıtmam için beni yargılayabilir, ama dürüstçe çalıştığım için yargılayamaz. Ben ve sürtük kıyafetim bir fahişeyle karıştırılsa bile.

"Ah, işte burada."

Perde son kabinde açık ve ben doktorun sesinden değil, karşımdaki yatakta yatan adamdan dolayı donup kalıyorum. Saçları birbirine yapışmış ve bazı yerleri kızıl lekelerle kaplı, cildi onu arkadan destekleyen bembeyaz yastıkların yanında solgun görünüyor. Bir Steri-Strip kaşını ikiye bölüyor ve onu tamamen sefil bir hale getiriyor, ama bu bile onun yakışıklılığını gölgelemiyor. Yani, onun çekici olduğunu biliyordum. Hatta yakışıklı olduğunu. Amber'a telefonda da öyle dememiş miydim? Ama meğer yakışıklı demek bile yetmezmiş. Güçlü çene hattı, keskin elmacık kemiklerini mükemmel bir şekilde tamamlıyor ve tüm bu etki, sakalları sayesinde onu bir Yunan tanrısından çok bir ölümlü gibi gösteriyor. Gözleri, yemyeşil ve davetkar tropikal adaları anımsatan bir yeşil renkte, ama neredeyse hipnotize edici bir yoğunluğa sahip.

"Şimdi çok daha iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"İyi görünüyor," diye cevap veriyorum, tamamen gereksiz bir tonda, kabine girerken, hemen yatağın yanına çekiliyorum. Bunun endişeden mi, meraktan mı, yoksa başka bir şeyden mi olduğunu söyleyemem.

"Görüntüleme istemek için bir neden olduğunu sanmıyorum," diyor doktor, elindeki tabletin ekranını işaret parmağıyla gezdirerek. "Röntgen veya tomografiye gerek yok."

"İyi." Bunlar pahalı görünüyor.

Vay canına. O ince hastane önlüğünün altında omuzları çok geniş.

"Ve çok fazla kan kaybetmiş gibi görünse de, başındaki yara yüzeyseldi."

"İyi, bu iyi," diye aynı düşünceli tavırla onaylıyorum, gözlerim uzun parmaklı ellerinin mavi hastane battaniyesinin kenarlarına uzandığı yere kayıyor.

Büyük eller hakkında ne derler bilirsiniz.

"Bu arada, ben Dr. Scott. Buradaki acil servis doktorlarından biriyim. Remy geldiğinde oldukça endişelendik, ama test sonuçları şu ana kadar tatmin edici. Aslında, onun bilişsel değerlendirmesinde bize yardımcı olabileceğinizi umuyordum..."

O büyüklükte eller benim kıcımlı bile küçük gösterir.

"... bizim için tercümanlık yaparak." "Hmm. Evet.

Anlıyorum."

"Harika. O halde tercümana ihtiyacımız olmayacak." "Tamam, bir dakika, ne?" Benim kafam dönüyor dönüyordöndü Scott'a kim görünüşe göre

görünüşe göre ciddi.

"Şey, benim Fransızcam yok. Sadece benim adıma ona birkaç soru sormanız yeterli," diyor.

Sadece Fransızca mı konuşuyor? Kendimi yine ona bakarken buluyorum.

O Fransız. Ooh-la-la!

"Birkaç dakika öncesine kadar hemşirelerimizden biri yardım ediyordu," diye devam ediyor doktor. "Dil bilgisi çok yardımcı oldu, ama başka bir servise çağrıldı. Normalde çeviri servisini çağırırdım, ama siz onun hayat arkadaşı olarak kayıtlı olduğunuz için..." Sözleri yarıda kalıyor, çünkü kötü bir komedi skeci gibi, başım doktordan hastaya doğru dönüyor ve hasta solgun bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Ben neyim?"

"Remy'nin kız arkadaşı olarak kayıtlısınız. Bu doğru değil mi?"

Benim onun kız arkadaşı olduğumu mu söyledi? Yoksa hastane personeli de sağlık görevlileri gibi öyle mi düşündü? Aman Tanrım, eğer beyin hasarı varsa, ona benim onun kız arkadaşı olduğumu söylemiş olabilirler ve o da bunu gerçek sanmış olabilir! Ve eğer beyin hasarı varsa, bu benim hatam olabilir — kafasına devasa bir seks oyuncağıyla vurmamdan kaynaklanıyor olabilir. Gerçeği itiraf etmek için ağzımı açtığımda, yataktaki adam elimi tuttu ve hastane önlüğünün kolundan bir mürekkep lekesi göründü. *Dövmesi mi var?* Gözlerim kolunu takip etti ve orada başka ne sakladığını merak ettim. Ona bir kez daha baktığımda, kanımın kaynamasına neden olan bir gülümseme attı. damarlarımda.

Ama beklemek, personel iyi niyetli olsam bile varsayımlarda bulunmasına izin vermek bir şey. Bu oyunu sürdürmek ise başka bir şey. Ancak o yalnız ve incinmiş, ve onu terk edemem. Özellikle de onun burada olmasının kısmen benim sorumluluğumda olduğunu düşünürsek.

Seks oyuncağı yüzünden beyin sarsıntısı geçirmiş ve ortada bir başlık bile yok.

"Kız arkadaşı," diye mırıldandım, neredeyse kendime. Ve eminim ki az önce başını sallamaya çalıştı. Ama şimdi yüzünü buruşturuyor.

Peki, bu bir gülümseme *miydi*, yoksa bir yüz buruşturma *mı*?

Şimdi gerçeği söylersem, aptal gibi görüneceğim. Ya da daha kötüsü, sahtekarlıkla suçlanabilirim. Hatta saldırı suçuyla bile.

"İsterseniz tercüman servisini arayabilirim" diye sorar doktor.

"Hayır, gerek yok," diye cevap veriyorum. Ya da belki de "*absolument*" demem gerekir?

Ve sonra yaptığım hatanın büyüklüğü, az önce yaptığım şeyin farkına varıyorum.

Bu seksi kadının sevgilisi olmadığım gibi, Fransızca da bilmiyorum.

3
ROSE

MERDE! Kahretsin!

Fransızca küfürleri hatırlamakta hiç sorunum yok gibi görünüyor.

Fils de pute! Orospu çocuğu!

Aklım, Paris'te bir backpacker hostelinde geçirdiğim bir haftadan hatırladığım Fransızca kelimeleri hızla tarıyor, ama aptal beynim sadece küfürlü kelimeler üretiyor.

Encule toi, Salaud! Siktir git, piç kurusu!

Ama başka ne var? Başka kelimeler, cümleler olmalı? Söyleyecek mantıklı şeyler?

Café au lait, une croissant, un grande vin. Kahve, kruvasan ve şarap; bir kızın Paris'te geçireceği bir hafta için başka neye ihtiyacı olabilir ki?

Casse-toi! Defol! Şimdi, bunun bir Cumartesi gecesi işe yaradığını hatırlıyorum, ama şu anda pek yardımcı olmuyor.

"Remy'ye bugün hangi gün olduğunu biliyor mu diye sorarak başlayabilir miyiz?"

"Ne? Oh, bugün..." Aklım başka yerdeyken, ağzım otomatik olarak ona cevap vermeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Bugünün hangi gün olduğunu *biz* biliyor olabiliriz," diye cevapladı doktor hoşgörülü bir şekilde, "ama Remy'nin biliyor mu olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Oh. Doğru. Tabii ki."

Yatağın kenarına yaklaşırken zihnim hızla çalışmaya başlar. Siyah deri cüzdanı hastane komodininin üzerine yerleştirilmiş, üzerinde yorgun görünümlü bir erkek saati açık bir şekilde durmaktadır. Banka kartı olmadığına göre hastane faturasını nasıl ödeyeceğini merak etmeye başlıyorum. Çeviri hizmeti sadece maliyeti artıracaktır ve ne kadar yakışıklı olursa olsun, faturanın posta kutuma gelmesini istemiyorum. Saçma sapan düşünceler kafamda dönüp duruyor, boğulmaya çalışıyorum.

içimdeki paniği dışa vuruyorum. Neden kendimi bu duruma soktum ki? Ve şimdi bir hata olduğunu söylemek için çok geç.

Peki, hadi bakalım.

"Quelle... quelle..." Quelle, Fransızcada "gün" anlamına gelen kelime, değil mi? Avuç içlerim terlemeye başladı ve kalbim hızla atıyor. Altıncı sınıftaki heceleme yarışmasından beri bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. Sanki yine sahnedeymişim gibi hissediyorum. Ama sonra, birdenbire, ortaokul günlerimden bir başka anı olan o cümle aklıma geliyor.

"*Quelle jour il est!*"

"*Quel jour est il?*" hasta derin bir bariton sesle tekrarlar. Ve sırtarak.

Tamam, yakışıklı. Fransızcan benimkinden daha iyi, ne olmuş yani?

"*Oui,*" diye cevap veriyorum, Parisli bir *grande dame'nin* kibiriyle, bana gereksiz yere başımı döndüren bir gülümseme kazanıyorum.

"*Dimanche.*" Hastanın gözleri duvardaki saate kısa bir süre bakıyor.

"*Non. C'est maintenant Lundi.*"

Ne dediğini hiç anlamadım, ama bir daha söylerse, hastane olsun ya da olmasın, yatağa onunla birlikte tırmanacağım. Fransız aksanıyla söylenen her şey neden bu kadar seksi geliyor?

"Cevabı neydi?"

Doktorun tarafına bakarken kendimi kaşlarımı çatarken buluyorum. Onun orada olduğunu nasıl unutabilirim?

"Evet dedi. Yani, doğru cevap verdi." Umarım. Sanırım? Kendim bile bugünün hangi gün olduğunu tam olarak bilmediğimden, tekrar Remy'ye dönüyorum. Beyin sarsıntısı geçiren bir adamın bunu iki dilde de bilmesi nasıl beklenebilir ki? "Hemşire ona bunun nasıl olduğunu sordu mu?" diye dikkatlice soruyorum, ancak onun lastik bir penis tarafından yere serildiğini itiraf etmesi pek olası değil. Bu gece başına gelenlerden tamamen sorumlu olduğumu düşündüğümünden değil.

"Anladığım kadarıyla bisikletten

düşmüş." Bu mantıklı, ama...

"Bisikletten mi? Bisiklet gibi mi? Yoksa motosiklet mi?"

"İngilizce bilmediğini sanıyordum?" Doktor, ifadesiz bir yüzle Remy'yi işaret ediyor.

"Aslında, sana soruyordum. Dün gece onu bulduğum yerde hiçbir tür bisiklet ya da bisiklet olduğuna dair herhangi bir kanıt yoktu - enkaz ya da kask gibi." Ya da onun beni bulduğu yerde, sanırım. Ben konuşurken, Remy'nin yeşil gözleri tehlikeli bir şekilde parıltıyor, sanki bir şeyi fark etmiş gibi. Belki de bisiklet kelimesi İngilizce'de de aynıdır ve o buna kızmıştır.

"Motosiklet," diye cevaplar doktor. "Çok düşük bir hızda düşmüş, bu da diğer yaralanmaların olmamasını açıklıyor. Baş dönmesi geçirdikten sonra kaskını çıkardığında metal bir raya çarparak kafasında bir sarsıntı ve küçük bir yara oluşmuş."

"Beyin sarsıntısı raydan mı kaynaklanıyor?" diye tereddütle soruyorum. "Daha çok motosikletten düşmesinden kaynaklanıyor." "Başka bir şeyden kaynaklanmış olabilir mi?"

"Ne gibi?" Gözleri kısılır.

"Sadece düşünüyordum," diye cevap veriyorum, gözlerimi kocaman açarak ve zoraki bir masumiyetle. Dildo ile verebileceğim zararı ve kafasının evimin dışındaki korkulukla nasıl karşılaşabileceğini düşünüyordum.

Dildo ile işlenen suç. Böyle bir şey olabilir mi?

Yine doktora bakarım, kaşlarım çatılır. Geçenlerde futbolcuların maruz kaldığı riskler ve beyin sarsıntıları ile travmatik beyin yaralanmaları hakkında bir TV programı izlemiştim. Oldukça korkutucuydu. "İyi olacak mı?"

"Bunu öğrenmeye çalışıyoruz." Onun kısa cevabı yüzümü daha da çatık hale getirdi. "Nasıl olur da ne tür bir bisikleti olduğunu bilmezsiniz?"

"Bu yeni bir hobi olmalı," diye mırıldanıyorum, doktor her ona baktığında hastanın ifadesinin kasıtlı olarak boşaldığını hayal ediyor muyum diye merak ediyorum. Bu arada, o da sanki eğlencesini gizlemeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Muhtemelen duygularımı yüzüme yansıtmamdan dolayıdır.

"Şimdi ona nerede olduğunu biliyor mu diye sorabilir misiniz lütfen?"

Bu aptalca bir soru ve aynı zamanda benim Fransızca konuşma becerilerimin ötesinde bir soru.

"Ou es..." "Ou es... vous?" Neredesin? Sanırım bu yeterince yakın, ama yine de bir şekilde yardımcı olabileceğini umarak ellerimi sallayarak soruyu mimiklerle anlatmaya çalışıyorum.

, gülmemeye çalışıyor gibi görünse de, yardımcı olduğu ortaya çıktı. Ama doktor bile onun nihai cevabını belirleyebildi.

"*Hôpital.*"

"Çok iyi." Remy başını yastığa yaslarken, doktorun dikkati tekrar tabletine yöneliyor ve bakışları beni içime çekiyor gibi. "Ona neden hastanede olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sorabilir misiniz?"

Remy'nin çok anlamlı ifadesini görmezden gelerek boğazımı temizliyorum. "*J'ai*

. . . *mal à la tête?*" Ortaokuldan kalma bir başka mücevher, kabaca çevirisi: Başım ağrıyor. Evet, biliyorum; beyin sarsıntısı geçiren o iken neden benim başım ağrısın ki? Ama bu cümleyi soruya nasıl çevireceğimi bilmiyorum, ki bu da başlı başına bir baş ağrısı.

Bunun üzerine, başka bir durumda beni ayaklarının dibine diz çöktürecek bir dizi Fransızca sözler sarf etmeye başlar. *Ve muhtemelen parmaklarım onun fermuarında olurdu.* Ama doktor, Remy'yi heyecanlanmaması için uyarmakla birlikte, onu neyin üzdüğünü yüksek sesle merak ederken, bu gürültülü konuşmaya bir düzine soru ekleyince, konuşamadığımı fark ederim.

Oda aniden sessizleşir, iki çift göz bana döner. "Evet diyor," diye cevap veririm, sesim kısık. "Ayrıca baş ağrısı olduğunu da söylüyor." baş ağrısı olduğunu söylüyor."

Yataktaki adam gülmeye başlar, gülüşü hemen iniltiye dönüşür, inilti de küfürlere dönüşür.

"*Fils de putain!*" Elleriyle başını tuttu. Doktor yataktaki adama yaklaştı, ama Remy acı dalgasını atlatmaya çalışırken benim elimi sıktı.

"*Bunu çevirmeme gerek olmadığını düşünüyorum.*" Aslında çok yazık, çünkü küfürleri çevirmekte hiç sorunum yok. Eğer ilgileniyorsan, teknik olarak herkesin en sevdiği kelime olan "*fuck*" yerine "son of a whore" (orospu çocuğu) kullanılır.

Remy'nin tutuşu gevşerken, ağrı azaldıkça yüz hatları da gevşiyor ve iyi doktor bana dönüyor.

"Senin aslında hiç Fransızca bilmediğini düşünmeye başlıyorum."

"Çok fazla değil," diye onaylıyorum ve topuklu ayakkabılarımın yardımıyla 173 cm'lik boyuma ulaşıyorum. Kalçamı biraz yana kaydırıp koyu renkli örgülerimden birinin ucuyla oynamaya başlıyorum, bu hareket ceketimin yakasını açıyor.

Göğsümde biraz. Göğüslerim *muhteşem, değil mi Doktor?* "Aramızdaki bağın zihinsel olmaktan çok fiziksel olduğunu söyleyebilirsin, anlarsın ya."

Yüzünün kızardığına bakılırsa, anlıyor.

Fransız-Kanadalı hemşire, Remy'nin bilişsel testlerinin geri kalanında tercümanlık yapmaya hazır. Remy, testler sırasında ısrarla elime tutunuyor. Flörtöz gülümsemeler ve cüretkar göz kırpmalar yok artık. Bunun yerine, ciddi bir acı içinde gibi görünüyor.

"Tarama yapılmasına gerek olmadığına emin misiniz?" Odadan çıkıp, çantamı hemşire masasına bırakıyorum ve tezgahın üzerine yuvarlanmak üzere olan biber gazı spreyini aceleyle geri koyuyorum. "Hastanede olması gerekiyor gibi görünüyor."

"Endişelenmeniz doğal, ama klinik olarak bir sorunu yok." Doktor bu sefer evrak yığınının kafasını kaldırıp bana zar zor bakıyor. "Tabii ki, durumunda herhangi bir değişiklik olursa, hemen bizimle iletişime geçmelisiniz. Alın." Bir broşür uzatıyor. "Ne beklemeniz gerektiği ve nelere dikkat etmeniz gerektiği hakkında bazı bilgiler."

Gözlerim metni tararken, kalbim aniden hızla çarpmaya başladı.

Kafa

yaralanmaları.

Sarsıntı.

Hafif travmatik beyin yaralanmalarının uyarı işaretleri.

"Bence bir gecelik yatışa alınmalı." Başını kaldırmıyor, ama yüzünde hoş olmayan bir ifade belirliyor. "Ciddiyim. Ben bunu yapmaya yetkili değilim." diyorum, broşürü neredeyse burnunun dibine tutarak. "Evdeki bitkileri bile yaşatamıyorum!"

"Sizin bakımınızda iyi olacağına eminim."

Bu güvenceyle birlikte Dr. Scott dikleşir ve bana empatik bir bakış atar. Bu bakışı bilirsiniz; eminim tıp fakültesinde öğretiliyor olmalı. Açıkçası, kendimi rahatlamış hissetmiyorum.

Şimdi gerçeği söylemenin tam zamanı olduğunu düşünüyorum. İyi doktora, benim sadece iyi bir samaritan olduğumu itiraf etmek için.

Remy'yi merdivenlerde bulan kişi ve biz çıkmıyoruz. Biz birbirimizi tanımayan yabancılarız. Bu sorumluluğu bırakmak için en iyi fırsat olabilir, bu beni deli gibi gösterse bile, ama bunu yapamıyorum. Sadece Remy'nin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca dinlenmesini sağlamalısın." Doktorun sesi dikkatimi yeniden topladı. "Ağır aktivite yapmasın. En az yedi gün boyunca spor yapmasın, yatay ya da başka türlü."

Sanırım bunu kendim yaptım ama yine de ceketimin yakasını tutarken buluyorum kendimi.

"Zihinsel olarak da dinlenmesi gerekiyor. En az kırk sekiz saat boyunca video oyunu ya da televizyon izlememeli. Kitap okumamalı da. Hepsi orada yazıyor."

Elimdeki broşürün kenarına hafifçe vurduğunda, Avustralya'daki saati zihnimde hesaplamaya çalışırken aşağıya doğru bakıyorum. Amber'ın Fransızca konuştuğundan neredeyse eminim ve gece yarısı onu aramadığım sürece Remy'ye ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini açıklamaktan çekinmeyeceğinden eminim.

"Ama iyi olacak, değil mi? İlaç almaya ihtiyacı yok, değil mi?" Uber'i çağırıp onu otele ya da başka bir yere bırakmadan önce, ihtiyacı olan her şeyin hazır olduğundan emin olmak istiyorum.

"Muhtemelen birkaç gün baş ağrısı çekecek, o yüzden Tylenol'ü kullan. Ibuprofen verme."

"Tamam." Eczaneye gitme zamanı.

"Ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca, özellikle uyurken, birkaç saatte bir onu kontrol edin."

"N-ne?"

"Merak etme. Kulağa dramatik geliyor ama bu, beyin sarsıntısı için standart protokol."

"Peki ne yapmalıyım?"

"Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca gözlem altında tutulmalı. Uyurken onu kontrol et."

"Yani yalnız bırakılamaz mı?"

"Gözlem genellikle böyledir. Bu bir sorun olur mu?"

Onun sesi yargılayıcı bir tonda ve zihnim düşüncelerle dolup taşıyor

—

Bir yabancıyı yanımda kalmasına izin veremem, Hades kadar yakışıklı olsa bile.

Bugün işim var, bu yüzden onu "gözlemleyecek" durumda olmayacağım.

Başım yastığa değmeden uykuya dalacağım!

Yine de, kendimi cevap verirken buluyorum.

"Hayır. Tabii ki. Onun için en azından bunu yapabilirim."

4
ROSE

Onun için yapabileceğim en azından bu. Bilirsin, bu sabahın erken saatlerinde beni ölümüne korkuttuktan sonra hayatını kurtarmak dışında.

Sanırım, uyuyabileceğim saatleri hastanede geçirdikten sonra onun için yapabileceğim en az şey bu.

Ve ayrıca, onu "gözlemllemek" için bu gece hastayım diye işten izin aldığımda (büyük olasılıkla) işimi kaybedeceğim için onun için yapabileceğim en az şey.

*En azından gözlemlemesi hoş
birisi. Urgh!*

Ama iş o noktaya gelmeyebilir, diyorum kendime. Mutlaka gidecek bir yeri vardır — bir ev ya da otel? Onu benim daireme götüreceğim ve birkaç saat sonra Amber uyanınca onu arayıp onunla konuşmasını sağlayacağım. Tabii gülmeyi bıraktıktan sonra. Ya da bağırmaı.

O kadar da çılgınca değil, değil mi? Onu eve götürmek demek istiyorum. Birkaç hafta önce o uyuzlu Poodle için de aynı şeyi yaptım; onu hayvan hastanesine götürdüm, yaralarını sarıp temizlettim, sonra ona kalıcı bir yuva bulana kadar onu evime götürdüm.

En azından Remy'nin solucan ilacı veya pire ilacı banyosuna ihtiyacı yok.

Eve dönerken Uber'de onun profilini inceliyorum. Gözleri kapalı ve başı koltuk başlığına yaslanmış. Uyuyor gibi görünüyor, bu da benim için çok uygun çünkü onun kaşlarının kavisini ve yüksek elmacık kemiklerini izlemekten kendimi alamıyorum. Ya da uzun kirpiklerinin cildinde yarım ay şeklinde gölgeler oluşturmasını. Sevimli ya da tüylü olmayabilir, ama yine de ona uzanıp dokunmak istiyorum. Bunun suçlusu, başka tür bir hayvan manyetizması. Çok erkeksi olanından. Geniş ellerini geniş uyluklarının üzerine koymuş, düz karnı, şu anda giydiği çirkin pembe ve sarı aloha

kanlı tişörtü kesilerek çıkarıldı ve hemşire bu adama uyan tek şey bu bulabildi, çünkü adam oldukça iri.

Belki de benim ilgimin ağırlığını hissedeceğini tahmin etmeliydim, ama yine de gözlerini açıp bana dönünce şok oldum.

"*Ça va bien?*" diye kekeliyorum. *İyi misin?*

"*Bof,*" diye derin bir sesle cevap veriyor, küçük bir gülümseme ve daha da küçük bir omuz silkme eşiğinde.

Bu cevaba hazırlıklı değildim. *Ça va bien ya da ça va mal;* iyi ya da pek iyi değil, ona böyle bakmazdım çünkü bof ne demek? Boffing'in ne olduğunu biliyorum — seks — ama bu bir öneri ya da teklif gibi görünmüyordu.

Bu biraz utanç verici gibi.

"Bu biraz garip, değil mi?" O bana yatak odalarını, iç çekişleri ve söylenmemiş sözleri anlatan bir gülümseme attığında, sanki düşüncelerimi kafamdan okumuş gibi, ona bir bakış attım. Birdenbire, onun bakışlarından gözlerimi ayırdım ve en son ne zaman seks yaptığımı hatırladığımda bunun garip olduğunu fark ettim. Aniden, kemerimin hemen altındaki vücut bölgemden çok fazla haberdar oldum.

"Bu... iyi değil," diye fısıldıyorum. Remy'ye bir kez daha bakıyorum, gözlerinin benim biraz uyluk gösterdiğim yerden yavaşça yukarı doğru kaymasını fark ediyorum.

"*Affedersiniz,*" diye mırıldanıyor, ama bakışlarında özür dileme niyeti yok.

Bu bakışın ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum ama Uber durduğunda kendimi kekeleyerek "B-bak, geldik" derken buluyorum.

Sanırım hiç bu kadar hızlı bir arabadan inmedim ve taşındığımdan beri ön kapıma çıkan merdivenlerin sayısından şikayet edip sızlanmama rağmen, neredeyse koşarak çıkıyorum. Anahtarı kilide sokup, neredeyse kapıdan tökezleyerek geçtim, çantamı ikinci el mağazasının konsol masasına bıraktım ve bir dakika önce dik ve gururlu duran mor penisi örttüm. Bir kez olsun, termostatin bozuk olmasına sevindim çünkü bu, paltomu çıkarmamak için mükemmel bir bahaneydi. Özellikle de hala o berbat üniformamı giydiğimi düşünürsek.

Paltomu daha sıkı sararak, çantamda telefonumu ararken ayaklarımla biraz yere vuruyorum ve burada neden bu kadar soğuk olduğunu anlıyorum. Remy beni takip etmemiş ve hala açık olan kapıda duruyor. Kısa tanışıklığımızda, bu adamı yarı baygın ve savunmasız gördüm, bana Uber'in kapısını açmakta ısrar ederken stoik bir şekilde acıya katlandığını izledim. Ayrıca, bence, biraz yaramazca davrandı. Ama küçük dairemizin eşliğinde dururken, tereddütlü görünüyor. Bir şey bana bunun ona yabancı bir durum olduğunu söylüyor.

"Lütfen, içeri girin." Davetle birlikte, içeri girmesini işaret ediyorum.

"Merci."

Sonraki otuz dakikayı sanki bir charades oyunu oynuyormuşuz gibi geçiriyoruz.

"Ceketini buraya asabilirsin." *Askıyı işaret ettim.*

"Ya da üzerinde kalabilir. Biliyorum, burası soğuk." *Kollarımı ovuşturuyorum.*

"Ama yakında ısınır."

"Tuvalet buradan." *Hayır, buna dokunmayacağım.*

"Sana bir şeyler ikram edeyim mi?" *Görünmez bir sandviçi dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.*

"Sana kahve ikram edebilir miyim?" *Zarif bir fincan ve fincan tabağı taklidi yap, sonra kraliçe gibi yudumla.*

Sonunda, küçük mutfak masamda karşılıklı otururken, Remy'nin önüne koyduğum kahvenin tadına yüzünü buruşturmamaya çalışmasını izliyorum.

"Oldukça berbat, değil mi? Paris'te içtiğin hiçbir şeye benzemiyor, orası kesin." Kendi fincanımı işaret ederek yüzümü buruşturuyorum. "Iyy."

"*Hayır. C'est bien.*" Fincanı dudaklarına götürerek, takdir dolu bir ses çıkarır, neredeyse cinsel bir ses küçük odada yankılanır. Ya da belki de bu sadece hayal gücümün bana oyun oynadığı, içimi hoş bir şekilde karıştıran bir şeydir.

Adam sadece kibar davranıyor, beni tahrik etmeye çalışmıyor.

"Annen seni iyi yetiştirmiş olmalı," diye mırıldanıyorum fincanıma, daha çok pembe yüzümü saklamak için. "Çünkü bu kahve *bien'den* başka her şey." Bu iyi anlamına geliyor, biliyorum. "Aslında, bu kahve berbat *olmaktan* başka bir şey değil." Sandalyemden fırlayıp, fincanımın içindekileri

, bakışlarım pencerenin ötesindeki gri gökyüzüne takılır. "Bir başka korkunç şey de, bu dairede bir yıldan fazla süredir yaşamama rağmen, buraya getirdiğim ilk erkeğin sen olman. Yani, tam olarak buraya *getirdiğim* değil." Lavabonun kenarını kavrayarak başımı eğiyorum, sonra Remy'nin İngilizce bilgisinin neredeyse sıfır olduğunu hatırlıyorum. "Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım," diye gereksiz bir ekleme yaparken kendimi küçük bir kıkırdama yakalıyorum. Yorgunluktan olmalı, sözlerimi ölçüp biçmeden veya sansürlemeden konuşabilmek neredeyse rahatlatıcı olsa da.

"Aslında, bir yıldan fazladır *bu* zevki tatmadım. İnanabiliyor musun? Bu yıl tamamen işten ibaretti, zevk yoktu. Tabii, kendime sağladığım zevkler hariç. Ve eminim, bunun ne anlama geldiğini açıklamama gerek yoktur. Ya da belki de ne demek istediğimi anlasaydın açıklamama gerek kalmazdı."

Ani aptallık akışımı durdurmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum, ama nafi.

"Eğer söylediklerimi anlasaydın, bu tür şeyleri konuşuyor olmazdık. Oh, ama bu arada, çantamda o şeyi taşımamın sebebi bu değildi, tabii hatırlıyorsan, ki umarım hatırlamıyorsundur. Her halükarda, yaptıklarım için gerçekten üzgünüm, ama bir kıza gizlice yaklaşmamalısn."

Omzumun üzerinden Remy'nin değişmeyen ifadesine bakıyorum.

"Tüy süpürgesi olsun ya da olmasın, kadın vücudunu iyi tanıyor gibi görünsen bile.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" Ona dönerek sırtımı lavaboya dayadım. "Bugün burada tek aptal ben olmamalıyım. Devam et, aklındakileri söyle."

Sanki o ana geri dönmüş gibi gözlerini kırıştırır. "*Je suis désolé . . . Özür dilerim. Neden bir tüy süpürgesine ihtiyacım olabileceğini anlamaya çalışıyordum.* Sonuçta ortaya çıkan gülümsemesi en iyi şekilde gizemli olarak tanımlanabilir. Bu sadece merakımı daha da artırıyor. Ve kahretsin, keşke şu anda Fransızca konuşabilseydim.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye buldum kendimi. "Söylediğin her şey seninle Tanrı arasında!"

"Je ne pense pas que le bon Seigneur... Sanırım Tanrı şu anda düşüncelerimi itiraf etmemi dinlemeye hazır değil."

"Gördün mü?" Ellerim havada, gülümsemem muhtemelen biraz çılgınca. "Ne kadar kolaydı, değil mi? Az önce ne dediğini hiç anlamadım. Ne istersen söyleyebilirsin, ben tahmin bile edemem!"

Parmakları önündeki masadaki fincandan ayrılıyor ve geriye yaslanarak dirseğini ahşap sandalyenin arkasına koyuyor, erkeklik ve rahatlığın resmini çiziyor. Birdenbire odada çok fazla yer kaplamaya başlıyor. Atmosferdeki değişikliği hayal mi ediyorum?

"Rose. Pardonne-moi... Beni affet, ama ben biraz İngilizce biliyorum. Hatta mükemmel İngilizce bile diyebilirsin. Ama eğlencemizi bozmanın bir anlamı yok."

Adımı söyleme şekli, sanki bambaşka bir kelimeymiş gibi geliyor. Yuvarlanan, gırtlaktan çıkan R. Düşük gürültü. Çok seksi. Peki ya geri kalanı? Tamamen yatak odası havasında.

"Bekle, benim adımın bu olduğunu nereden biliyorsun? *Comment mon nom?*" En azından kulağıma öyle geliyor.

"L'hôpital?"

Bu tamamen mantıklı olduğu için başımı sallıyorum.

"Si je... Kapının önünde ne yaptığımı sana söylersem, beni dışarı atabilirsin."

Omuzlarım hafifçe kalkıp indi. Ama ne dediği önemli değildi, kulağıma çok seksi gelmişti.

"D'accord," diye kararlı bir ses tonuyla ekledi.

"Kim söyledi?" *D'accord'un* tamam anlamına geldiğini biliyorum. Ama

"Neye tamam?"

"J'accepte je... İstedığimi söyleme iznini verdiğini kabul ediyorum. Tam olarak düşündüğümü söyleme özgürlüğü verme önerini kabul ediyorum. Öncelikle, beni buraya getirip, evini bana açıp, bana bu kadar iyi baktığın için iyi bir insan olduğunu söylemeliyim. Bu yüzden, kendime dikkat etmeye çalışacağım."

İçimizden birinin eğlenmesi beni memnun etti.

"Mais je aussi... Ama ben de ceketinin altında ne giydiğini hayal etmekten kendimi alamıyorum. Anladığım kadarıyla pek bir şey giymiyorsun." Başını eğdi.

Başı, bakışları vücudumda dolaşüyor, inceleyen bakışları neredeyse fiziksel bir şey gibi. *"Bu da beni daha da meraklandırıyor."*

Muhtemelen hayal görüyorum. O bakışların nedenini hayal ediyorum, onun derin tenoru ile birleşince, her kelime yatak odasına davet gibi geliyor.

Yoksa boudoir mı demeliydim?

"Je pense... Bence bu, erkek arkadaşın için giydiğin bir şeyden ziyade, bir tür üniforma, çünkü ne kadar bekar olduğunu renkli bir şekilde anlattın. Merci."

"Merci"nin Fransızca'da teşekkür etmek anlamına geldiğini biliyorum, bu yüzden yardımım için teşekkür ettiğini varsayarak "Rica ederim" diye cevap veriyorum.

Tanrım, bu konuşma beni azgın bir terrier gibi hissettiriyor. Yakında seks yapmazsam, çit direklerine atlamaya başlayabilirim.

Kafasının kırık olması ne yazık.

Ama küçük sohbetimize geri dönersek, sanırım o benim paltom hakkında soru soruyor olmalı. Muhtemelen neden hala giydiğimi merak ediyor, çünkü hala giyiyorum ve konuşurken gözleri üzerimde dolaşıyor.

"Burada şimdi biraz daha sıcak," diye açıklamaya başlıyorum, "ama inanın bana, altında ne giydiğimi görmenize gerek yok. Özellikle de bu paltoyu çıkardığımda, kızlar özgürlüğe kavuşmak için kaçmaya çalışacaklar." Bu gece en az bir düğme kopmazsa şaşırırım.

"J'aimerais... Ne sakladığını çok merak ediyorum. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla, zavallı doktoru utandırdığın an da dahil, bir tür dansçı mısın diye merak ediyorum. Belki bir kulüpte? Ve saklamaktan bahsetmişken..." Masayı hafifçe vurarak, ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. *"Ceketinin altında ne olduğunu düşünmek bile beni bu tahta kadar sertleştiriyor. Tanrı'nın itiraflarımı hoş karşılamayacağı konusunda seni uyarmıştım."*

Masaya vuruyor mu? Belki acıkmıştır. Buzdolabındaki tüm yiyeceklerin üzerine Sarah'nın adı yazılı beyaz bir etiket yapıştırılmış. Market alışverişini pek sevmediğimi söyleyebilirim, ama onun yiyebileceği biraz Çin yemeği artığı olduğunu biliyorum.

"Sana bundan daha iyisini sunabileceğime eminim." Masaya doğru ilerleyip Remy'nin bardağını almak için eğildiğimde, o da bardağı kapmaya çalışıyor ve

bir şekilde bardağın içindekini üzerine dökmesine neden oluyor.

"Çok üzgünüm," diyorum, o sandalyeden atlayıp ıslak kumaşı derisinden çekerek. Elimde bulaşık beziyle masanın etrafından dolaşıp, ıslak çizgileri takip ederek sıvıyı silmeye başlıyorum. "Kahvenin berbat olduğunu söylemiştim. Üzerine dökmek yerine lavaboya dökebilirdin, biliyor musun?" Parlak kumaşın bir noktasını biraz kuvvetli bir şekilde ovuyorum. "Başka ne berbat biliyor musun? Bu gömlek. Ve kahve rengi de görünüşüne hiç yardımcı olmuyor."

Ellerim havlunun altında hareketsiz kalırken, Remy'nin vücudu sertleşir.

Kafam da onun cinsel organıyla aynı hizada gibi görünüyor.

"Ton toucher n'aide... Dokunman da benim sertleşmeme yardımcı olmuyor." Ellerimi yakaladı ve düz karnına bastırarak sabit tuttu. *"Buraya gelmek ister misin?"* Gülümsemesi yaramaz bir hal aldı. *"Bien sûr... Tabii ki, ters yönde gitmek de serbest."*

Ne dediğini anlamadım. Sadece cinsel bir anlam taşıdığını anladım. Yine. Ama Fransızca'nın doğası böyle. "Baget sipariş etmek gibi sıradan bir şeyi bile seksi hale getirebilirsin."

"Baget mi?" Meraklı ses tonuyla birlikte Remy kaşlarını kaldırır.

Gözlerimin nereye gittiğini tahmin edin.

Evet.

Aşağıya.

Ve sertleşmiş... Bu berbat gömleğin eteğinden, adamın küçük bir Fransız çubuğu hareketi var. *Küçük mü? Muhtemelen o büyüklükte bir ereksiyon için planlama izni alması gerekir.*

Ve evet, gözlerim hala onun kasıklarına yapışık. Muhtemelen salya akıtıyorum, sanki onun bagetini tereyağına batırıp yalayacakmışım gibi ona bakıyorum. Ama daha az çılgın bir haber olarak, ellerimi onun ellerinin altından çekip, dikleşip uzaklaşıyorum.

"Neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Sanki "Tanrı'ya şükür, kurtuldum!" der gibi. Kendimi Pazar günü bir Baptist gibi ellerimi havada sallarken buluyorum, hissettiğim kadar çılgın davranıyorum. Remy gülmeye başlayınca, o anın gerginliği azalıyor. Ama Tanrım, onun derin kahkahası bile seksi. Güneş mutfak penceresinden içeri girip bu tanrı gibi adamı altın bir ışıkla kaplarken, ben de burada tamamen o anın tadını çıkarıyorum.

"*Si tu étasi... Eğer dizlerinin üstüne çökseydin, övdüğüm kişi Tanrı olmazdı.*" Sert bir kahkaha atarak parmaklarını gömleğinin eteğine götürdüğünde, o kadar seksi ki. "*Ce n'est pas... Bu bir davet değil, bu arada.*" Bir düğmeyi açıyor.

Ve bir tane
daha. Ve bir
tane daha.

Ve ben tüm bunları izliyorum. Bir yandan da elimdeki bulaşık bezini buruşturup duruyorum.

"*À moins... Tabii sen istemedikçe.*" Sesi alçak ve boğuktu, ve sonra Tanrı sevgi dolu ve merhametli olduğu için, ve muhtemelen benim saçmalıklarımın karşılığını hak ettiğimi düşündüğü için, Remy gömleğini omuzlarından çıkardı ve o korkunç şeyi yumruğunda topladı.

"*C'est trop mouillé... Çok ıslak.*" Mırıldanmasına özür dilercesine omuz silkme eşlik ediyor.

Ona özür dilemesine gerek olmadığını söylemeliyim, benim açımdan değil, ama ağzım çalışmıyor gibi görünüyor. Sakin ol kalbim, bu adam bir derginin kapağında yer almalı. *Men's Health* ya da onun gibi bir dergi olabilir diye düşünüyorum, ama *Virile and Manly* adında bir dergi varsa, Remy onların poster çocuğu olabilir. Ya da belki dövme dergisi olabilir, eğer varsa, çünkü adamın vücudu *dövmelerle kaplı*. Siyah ve kan kırmızısı güller, desenler ve kıvrımlar göğsünün üst kısmını kaplıyor, omuzlarına kadar uzanıyor ve her iki kolunun yarısına kadar iniyor. O, lezzetli bir çalışma, vücudu güçlü çizgiler ve çıkıntılardan oluşuyor ve kalçalarındaki kaslar sanki tutacaklar gibi görünüyor. *Evet, kesinlikle tutmak için yapılmışlar.*

Giysiliyken bile göz alıcıydı, peki ya şimdi? Bu, içinde kurabiye olan bir pasta sunulması gibi. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ama yumruğunu gömleğinin etrafında sıkarken, tekrar kendime geliyorum.

"Senin... senin gömleğin. Tabii ya! Ben burada, aç bir adamın sandviçi izlediği gibi seni izliyorum, sen ise muhtemelen üşüyeceğinden endişeleniyorsun! Dur, ben onu çamaşır makinesine koyayım." Bir adım öne çıkıp, başını eğdiğinde elinden top haline getirilmiş gömleği alıyorum, dudakları birdenbire kulağıma çok yakın oluyor.

"*Es-tu mouillé aussi? Sen de ısladın mı?*"

Dikleşirken titriyorum, sıcak ve baş döndürücü bir şey aniden damarlarımđan akıyor. "zr dilerim," diye fısıldıyorum, başımı eğip ona bakarken. Alevin etrafındaki bir güve gibi, uzaklaşamıyorum. *"Mouill. Sanırım bunu iki kez söyledin. Ama hala anlamıyorum."*

"Demandez-moi... ğrenmek ister miyim diye sor. Kafamı çok sert vurmuş olmalıyım, Rose. Normalde bu kadar açık sözlü değilimdir. Ya da dürüst."

"Keşke ne dediğini anlasaydım." Sesimde zlem duyduğumu fark edince hemen utanıyorum. Ama uzun sürmüyor, çünkü o parmaklarıyla sağımın bir tutamını alıyor.

"J'aimerais... Keşke sana söyleyebilseydim. Tanrı biliyor ki, çok cazibesin."

"Eh, uzun bir gece oldu," diye başlıyorum, bu konuşmanın benim anlamadığım kısmının kulağa geldiği kadar davetkar olmayabileceğini kendime hatırlatarak uzaklaşıyorum. Belki şikayet ediyordur. Belki etkilenmemiştir. Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var. "Birkaç saat sonra arkadaşım Amber'ı arayabileceğim. O Fransızca biliyor. Bize tercümanlık yapabilir diye düşünüyordum."

"J'espre que votre... Umarım arkadaşınız açık fikirli biridir."

"Yine, bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum. Anlamayacaksın ki. Belki de bu daha iyi, yoksa tamamen uygunsuz bir şey söyleyeceğim. Mesela, sanırım seni yatağa atacağım gibi bir şey."

Onun yanıtları dökülen bal kadar yavaş ve tatlıdır, ve ben onun yanıtlarında ne demek istediğini anlamak için bbreğimi satmaya bile razı olurum.

"C'est probablement la meilleure offer j'ai eue toute l'anne."

5
ROSE

"BÖYLE GÜLÜMSEDİĞİNDE, hangi dili konuştuğunun önemi yok. Muhtemelen kelimeleri duymayacağım bile."

'Pour mémoire... Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu muhtemelen tüm yıl boyunca aldığım en iyi teklif. Öyleyse bana bu yatağın yolunu göster, ben de sana istediğin her şeyi göstereyim, çünkü az önce sikime bakışını beğendim. Ne kadar sert olduğumu gördüğünde neredeyse dudağını yaladığını biliyor muydun? Övünmeyi sevmem ama bir bakmaya değer. Aslında, onu daha da güzel gösterecek tek şey, onu senin o güzel dudaklarının arasında görmek olurdu.'

"Bu çok seksi bir şeydi. Biliyorsun, sen konuşuyorsun ve bu beni duygusal olarak çok etkiliyor. Duygusal derken, demek istediğim... şey, ne demek istediğimi bilmen gerekmiyor."

"Dans la chatte?"

Bir dakika, *chatte* Fransızca'da kedi anlamına gelmiyor mu? Benim kediden bahsettiğimi mi sanıyor? Ya da, aman Tanrım, *chatte* aynı zamanda amcık anlamına da gelebilir mi? Eğer öyleyse, bunu bir şekilde birleştiriyor mu? Derin ve arındırıcı bir nefes alıp zihnimi daha mantıklı şeylere yönlendiriyorum.

"Bence ikimizin de biraz dinlenmeye ihtiyacı var, ama özellikle senin. Amber'ın yardımıyla, her şeyi konuşabiliriz, ama daha sonra." Ama amlar ya da dildolar hakkında değil. Asla onlar hakkında değil. "Kendimizi bu kadar... hissetmediğimiz zaman..."

"Corné?"

"Az önce *'azgın'* mı dedin, yoksa ben aklımı mı kaçıyorum? Biliyor musun?" Ondan uzaklaşırken iki elimi başıma bastırıyorum, sonra gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Cevap verme." Sonra yorgun bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde odadan çıkıyorum, onun derin kahkahası peşimden geliyor. "Bu taraftan," diye omzumun üzerinden sesleniyorum. Sonra alçak sesle ekliyorum, "Seyirci olmadan gülünç davranmanın bir anlamı yok."

"Il est verrouillé? Kilitli mi?"

Sarah'nın yatak odasının kapısını sallarken bana ne sorduğunu tahmin etmek için Fransızca bilmek gerekmiyor.

"Ne cadaloz kadın," diye homurdanarak, dönüp kapıya topuğumla bir tekme attım. "Kapısına kilit takmış, bana sormadan."

"Un colocataire? Oda arkadaşı mı? Ah, şimdi anlaşıldı."

"Bunun bedelini benim depozitom ödeyecek," diye şikayet ediyorum. "Zaten neden kilit takması gerekti ki? Bu gece yabancı bir Fransız'ı yatağında yatıracağımı tahmin edemezdi, değil mi?"

"J'ai vu... Kanepenizi gördüm. Boyu bir metreden uzun olan hiç kimse orada dinlenemez."

"Sorun değil. Kanepede yatacağım. Zaten uyuyamam. Her iki saatte bir seni kontrol etmek zorunda kalırsam uyuyamam."

"Tu ferais ça... Benim için bunu mu yapacaksın?" Remy elini uzattı ve başparmağıyla kaşlarımın arasındaki kırıışıklığı düzeltti. *"Artık dünyada senin gibi insanlar olduğunu sanmıyordum."* Eli yüzümü kavradı, alışılmadık yeşil gözleri birdenbire çok yoğun bir ifadeye büründü. *"Beni hastaneye götürdün. Benimle kaldın. Beni kayıp bir köpek yavrusu gibi eve getiriyorsun. Ve şimdi de bana yatağını mı vermek istiyorsun? Hayır, chérie."*

Sesi alçaktı ve ses tonu o kadar yumuşak ve tatlıydı ki, ona yaslanmamak için kendimi zor tutuyordum. Bunun yerine, popomu duvara dayayarak yatak odama doğru kaymaya başladım.

Yatak odam.

Bakir erkeklerin bölgesi.

O Oda. Ve ben, sanırım sanırım, çünkü ben taşındığım bu .

Yeniden bekaretimi kazandım, neyse

Ama sonra, banyoyu geçerken aklıma bir düşünce geldi. "Duş mu?"

"J'espère sincèrement... Umarım bunu Amerikan tarzında kastetmiyorsundur."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, belki de yanlış kelimeyi kullanmıştım.

"Gel douche? Bu duş jeli demek," diye kendi kendime mırıldanıyorum. "Duş kelimesi de buralarda bir yerde geçiyor."

'Vous êtes çok sevimlisin. . . . Sen çok sevimlisin çok bunu yapıyorsun, biliyor musun? Alt dudağını içe doğru kıvrıyorsun, bu sadece sevimli değil, aynı zamanda çok seksi. Sanırım kendine dokunduğunda da aynı ifadeyi takınıyorsundur. Biraz geriye doğru sendeledim, sanki dudaklarımı okşamak üzereymiş gibi, kulaklarımın arasında kalp atışlarım hızlanmıştı. Elimle kapı çerçevesine tutunarak, küçük banyoya girerim ve hemen raftan temiz bir havlu alırım. Onu küçük küvetin kenarına bırakırım. "Bu dairede eksik olan tek şey bu. Yani küvet. Aslında tek şey değil. Ama b e n i m özlediğim tek şey bu. *Prendre un douche!*" derim, kelimeler bir şekilde yerine oturur. kafamda bir araya geldi.

"*Était-ce une invitation... Bu, duş almaya davet etmekten çok bir talep gibi görünüyordu. İki kişi için yer var mı? Sırtımı ovacak mısınız?*"

"Bu çok fazla soru gibi görünüyor." Diye iç çekiyorum. "Cevapları bilmiyorum, ama dikişlerin ıslanmamalı, onu biliyorum." Parmak uçlarımda yükselerek, dönüp Sarah'nın sakladığı yerden duş bonesini alıp onun eline tutuşturuyorum. "Al, bunu kullanabilirsin."

"*Trés attrayant... çok çekici.*" Kaşlarını kaldırır, yüzündeki ifade binlerce kelimeyi anlatır.

"Bu bir moda gösterisi değil. Kimse görmeyecek."

"*Il ne doit pas y avoir... O zaman sırtımı ovmayacak mısınız?*" Elindeki bonesi sanki yabancı bir nesneymiş gibi bakıyor.

"Ben... seni yalnız bırakacağım," diyorum, Remy ile lavabo arasına kayarak, ardından kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Sırtımı banyo kapısının yanlışı tarafına yaslayarak uzun ve derin bir nefes veriyorum. Duymak için çok uğraşmıyorum, en azından çok fazla değil, ama yemin ederim ki fermuarının sesini duyuyorum, hemen ardından botlarının yere çarpma sesi geliyor — bir, iki. Kemer tokası fayanslara çarpıyor ve, aman Tanrım, banyomda çıplak bir adam var. Çiçek desenli duş bonesi dışında çıplak. Ama çıplak — tamamen çıplak!

Duş perdesi bir, iki kez gıcırdarken, neredeyse histerik bir kıkırdama bastırmak için elimi ağızıma kapatıyorum.

O açarken protesto edercesine gıcırdıyor. Bir sonraki ses, çoktan gitmiş olmam gereken halde beni koridorda ilerlemeye iten ses. Su ona çarptığında, neredeyse pornografik denebilecek bir takdir dolu düşük bir inilti duyuluyor.

"Onu düşünmüyorum," diye mırıldanıyorum, koridordaki dolabı açıp onun berbat gömleğini çamaşır makinesine atıyorum. Kısa bir süre, banyoya girip geri kalan kıyafetlerini almayı düşünüyorum — ve bunu onu düşündüğüm için değil, buharlı odada kaygan ve köpüklü halini düşündüğüm için. Çok. "Onu gözetlemeyi de düşünmüyorum. Ben sadece, sizin deyiminizle, düşünceli bir ev sahibiyim."

Çamaşır yıkamaktan vazgeçiyorum, çünkü çoğunlukla korkak olduğum için. Makineyi çalıştırırken, Remy'nin koridordan gelen çığlığıyla aynı anda sert bir "Siktir!" diye bağıriyorum.

"Siktir, siktir, siktir!" Çamaşır makinesi ve duş hiçbir şekilde uyumlu bir şekilde çalışmıyor. Tam tersine, duş çalışırken çamaşır makinesi açıldığında, su sanki Kuzey Kutbu'ndan pompalanıyormuş gibi geliyor.

Koridorda aceleyle ilerleyip özürlerimi haykırmak için koştüğüm sırada, banyo kapısının diğer tarafından yüksek bir düşme sesi duyulur.

Aman Tanrım. Şoktan kayıp düşmüş olabilir — lütfen bir beyin sarsıntısının üzerine bir beyin sarsıntısı daha olmasın. Tanrı aşkına, ona bakmam gerekiyor!

"Remy?" diye sesleniyorum, yumruğumla kapının yan tarafına vurarak. "Remy!" Kapı açıldığında bekleyemeyecek kadar endişeli bir şekilde kolu çeviriyorum ve bronzlaşmış, kaslı bir göğse çarpıyorum. Parmaklarımin altında, cildi sıcak, pürüzsüz ve çok sıkı.

"Rose?" Birinin gülümsediğini gerçekten duyabileceğini biliyor muydun?

Yukarı bakmıyorum ve isteksizliğimin sadece utançtan kaynaklandığından emin değilim.

"Düşmüş olabileceğini düşündüm."

Ne hemşireyim ben. Kendime, sadece onu kontrol ettiğimi söylüyorum — parmaklarımin göğüs kaslarında genişlediğini görünce şaşımamam gerektiğini, çünkü sadece iyi olup olmadığını kontrol ettiğimi söylüyorum. Bu hareket bir su damlasını bozuyor, gözlerim bir haritacı titizliğiyle, geniş göğsünün manzarasından aşağı yuvarlanan su damlasını takip ediyor. Ancak çok titiz bir haritacı sayılmam, çünkü dikkatim

göbeğinin altındaki tüylü saçların izi, beline sıkıca sarılmış havlunun içine kaybolana kadar dikkatimi dağdır.

X-ray gözlükleri takmış gibi bakakaldığımı fark ediyorum.

Ne yazık ki, takmıyorum. Remy'nin eli aniden çenemi kavrayıp, neredeyse yosun yeşili ve durgun gözlerine bakmamı sağladığında, düşüncelerimi okuyamadığına sevindim. Dürüst olmak gerekirse, Sarah'nın duş bonesini takmış olsa bile, çekiciliği her türlü saçma başlığı gölgede bırakacağı için bunun bir önemi olmazdı. *Gözlerinin rengi, ruh haliyle birlikte neredeyse değişiyor gibi görünüyor.*

Yüzüme koyduğu bir el, iki el oluyor ve eğilip önce sol yanağıma, sonra sağ yanağıma dudaklarını bastırıyor. Fısıldadığı sözler, Fransızca olmasına rağmen, mükemmelden başka bir şey değil.

"Merci... Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim."

Kemiklerimin derinliklerinde hissettiğim bir isteksizlikle ondan uzaklaşıyorum. Ama bu benimle ve benim isteklerimle ilgili değil. Bu, saldırıya uğramış bir adama bakmakla ilgili. Kafasından yaralanmış bir adama.

Remy beni yatak odasına kadar takip eder, kıyafetlerini kapının yanındaki sandalyeye atar, sonra cüzdanını ve saatini dikkatsizce üstüne bırakır. *Telefonu yok mu? Bisikletten düştüğünde cebinden mi düşmüş?*

Dün gece işe gitmeden önce perdeleri kapatmıştım ve yatağım da yeni yapılmıştı, bu da iyi oldu çünkü şu anda yorgan kılıfı ile uğraşacak kadar yorgunum. Yatak çarşafalarını kaldırıp yastıkları kabartıyorum, çamaşır deterjanımın çiçek kokusunu içime çekiyorum.

"Sanırım çok uzun süre uyumamalıyız, tabii vampir ya da opossum falan olmak istemiyorsak. Neyse, bir iki saat sonra görüşürüz. Uykunda ölmediğinden emin olmak için." Birdenbire doğrulup döndüm, *"uykunda ölme"* yakarışı boğazımda kurudu, çünkü Remy önümde duruyordu, havlu giymiyordu, havluyu elinde *tutuyordu*. Yani, havluyu kasıklarının üzerinde tutuyordu, ama saklayamadığı şey, şifonyerimin aynasında yansıyan kıcının görüntüsüydü.

Squatlarla şekillendirilmiş bir popo.

İlginç bir şekilde, bronzluk izi olmayan bir popo.

Adam güneşli bir yerde yaşıyor ve belli ki çıplaklar plajının yakınında. "Tamam, peki. İyi uykular!" Roket hızıyla odadan çıkıyorum, kafamdan onun kışını düşünmeyi bırakıyorum, ama görüntüsünü değil.

Yapmak zorundayım! Bak, ben tutucu biri değilim. Kendimi seks konusunda çok olumlu biri olarak görüyorum, yani seksten gerçekten hoşlandığımdan eminim! Erkekleri severim. Ve erkeklerle seks yapmayı severim. Son zamanlarda başım çok dertte. Bir ilişkiyle uğraşacak vaktim yok, iki saatlik eğlenceli bir ilişkiyle bile. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan, bu adamın bakımını üstlendiğim ve onu komaya sokarsam başımın belaya gireceği gerçeği.

Ben de odadan çıkıyorum. İkimiz için de.

Duş almam lazım. Hala paltomu giyiyorum, *saatlerdir* giyiyorum. İçerideki sıcaklık şu anda çok kötü olmadığı için, bu şeyin altında adeta pişiyorum.

Seksi bir erkeğe yakın olmak

+ *onun seksi poposunun bir anlık görüntüsü*

+ *içeride palto giymek*

= *Rose'un duş alması gerekiyor.*

Çıplak kalıyorum, sadece çamaşır makinemizin sağlayabileceği türden bir duşa cesaret etmeye hazırım. Sıcak, soğuk, sonra da kutup soğuğu. Ama daha önce de duş ruleti oynamıştım, genellikle Sarah'ı kızdıracak bir şey söylediğimde. Ne yazık ki, çıktığımda bornozumun her zamanki gibi banyo kapısının arkasında asılı olmadığını görüyorum ve raftan başka bir havlu almak için uzandığımda, sadece tek bir el havlusu kalmış. *Kahretsin*. Bu da bana, ya küçük bir havlu ya da paltomdan başka bir şey giymeden yatak odama sürünerek girmek arasında bir seçim bırakıyor. İlk seçeneği tercih ediyorum, çünkü *iğrenç* ve ayrıca Remy şu anda uyuyor olmalı.

Koridorda sessizce parmak uçlarında koşarak ilerledikten sonra, gözlerimin odamın karanlığına alışması biraz zaman alıyor. Neyse ki, o uyuyor. Yani, uyuyor gibi görünüyor, ayrıca başka yöne dönük yatıyor. Bu da, komodinin aynasına dönük olduğu anlamına geliyor ve bugün için bir flaş, kasıtsız da olsa, yeterlidir.

Ama gerçekten öyle mi, diye soruyor zihnim, çünkü neredeyse hiç şikayet etmedin.

"Onun kıcını görmem karşılığında göğüslerimi yüzüne dayamayacağım," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Çekmeceleri gizlice açtıktan sonra, hava için çok kalın olan bir tişört ve kısa pijama çıkardım — bugün çamaşır tanrıları benim tarafımda değil — ve sirkte görülecek türden akrobatik hareketler yaptıktan sonra, havluyu düşürmeden giydim. Benim gözetimimde gardırop kazaları olmaz. Onun poposunun görüntüsü bir yana, soğuk bir duş ve hasır çerçeveli kanepede birkaç saat sıkışık kalma düşüncesi, herkesi gece yatmaya isteksiz hale getirmeye yeter. Bu yüzden karanlık odada dolaşıp, onun botlarını düzelterip, kalan kıyafetlerini toplayıp çamaşır makinesine atıyorum. *Kot pantolon ve çoraplar. İç çamaşırı yok.*

Onlarla uyumayı tercih etmiş olmalı.

Hm. Bana mütevazı bir tip gibi gelmiyor. Eğer bir şeyin varsa, onu göster derim. Ve bu adamda var. Hem de bolca.

Yatak odasından çıkarken, onun kıyafetlerini çamaşır makinesine koyarken kendimi gülümserken buluyorum. Sonra bir bardak su ve birkaç Tylenol ile odaya geri dönüp, ona bir kez bile bakmadan bunları komodinin üzerine bırakıyorum.

Çünkü bakmak başka düşüncelere yol açar. Ve bakmak başka şeylere de yol açabilir.

50'li yılların tarzında bir şifonyere doğru ilerliyorum, bu muhteşem bir ikinci el mağaza buluntusu ve loş ışıkta bile özenle çizdiğim gözlerimin kesinlikle kedi gözünden çok panda gözüne benzediğini görebiliyorum. Nemli ve solmuş örgülerimin uçlarından saç bağlarını çekmeye başlıyorum. Onları çözdüğümde anında rahatlıyorum ve zonklayan kafa derime dokunan parmaklar bana büyük bir mutluluk veriyor. Öyle ki, düşününce biraz cinsel bir anlam taşıyabilecek bir memnuniyet iç çekişini bastıramıyorum.

Hatırladığım kadarıyla. Uzun zaman oldu, anlarsın ya. "Rose."

Kafamı omzumun üzerinden çeviriyorum, karanlıkta duyduğum adımın sesi karşı koymam zor bir çekim. "Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Seni uyandırmak istemedim."

Yatak örtüleri hışırdadı, kaslı bir omuz ve kol ortaya çıktı.
"Buraya gel."

Kendimi odanın diğer ucuna doğru ilerlerken buluyorum, onun ses tonunda beni ona çeken şeyin ne olduğunu tam olarak bilemiyorum.

"Ne oldu?" Çıplak ayaklarımın altında zemin serin, ama Remy uzanıp çok daha büyük olan eliyle elimi tuttuğunda vücudumun geri kalanı yanıyor. Geri çekilmem gerektiğini biliyorum, belki ona su ve hapları teklif etmeliyim? Burada durup onu, ısırılmayı bekleyen bir pasta gibi seyretmemem gerektiğini biliyorum. Ama o kadar çekici görünüyor ki. Çok davetkar. O da bana benim ona baktığım gibi mi bakıyor? Biraz rahatlamaya, biraz arkadaşlığa ihtiyacı varmış gibi? O ve benim birbirimize benzediğimiz aklıma geliyor. Hayat bize sert davranmış, bize kötü davranmış. Ve belki ikimiz de bu andan, güven ve inanç dolu bu insani andan faydalanabiliriz.

"Vienz..." Serbest eliyle yatağı sertçe okşadı. "Gel, yanıma uzan. Namusunun güvende olacağına söz veriyorum."

Yatağın diğer tarafına geçerken elimi çekerek yer açıyor. Fazla direnmiyorum, o yorganı biraz geri çekerken yatağa giriyorum.

"C'est bon... Bu iyi. Merak etme, büyük laflar etmeme rağmen, kaşımı bile zorlukla kaldırabiliyorum. Kimseye söyleme. Bu bir sır. Her yerdeki Fransızların imajını mahvetmek istemem."

Ona sırtımı dönerek yastığa yerleşirken, onun mırıldanmaları beni rahatlatıyor. Kolu belimi sararken, bu dünyanın en doğal şeyi gibi geliyor.

"Bu çok güzel," diye fısıldıyorum, o beni daha da kendine çekirken kolumu onun koluna dayıyorum. "Hepimiz bazen biraz kucaklanmaya ihtiyaç duyarız."

"Et parfois... Ve bazen biraz daha fazlasına ihtiyacımız olur."

O anda başka bir şey daha fark ettim. İç çamaşırı ne makinede ne de üzerindeydi.

"Peut-être le matin... Belki sabah. İyi uykular, Rose."

6
ROSE

HIZLI hareket ettiğimi düşünürsünüz!

Hızlıca!

Yanımdaki adamın çıplak olduğunu fark ettiğimde ninja gibi yataktan atlayacağımı. Sadece çıplak değil, aynı zamanda olmayan pantolonunda küçük bir hareketlilik de vardı.

Evet, adamın biraz ereksiyonu vardı. Baget departmanında biraz hareketlilik vardı.

Ve evet, ben de bunu planlamıştım. Hareketsiz yatmayı, belki Remy kokulu yastığıma birazcık sokulmayı planlamıştım, en azından o uykuya dalana kadar, sonra yataktan sessizce kalkıp kanepeye geçmeyi planlamıştım. Bunu planlamıştım, tıpkı her birkaç saatte bir onu uyandırıp beyin kanamasından ölmediğinden veya beyin sarsıntısı nedeniyle komaya girmediğinden emin olmayı planladığım gibi.

Planladım, ama başaramadım.

Yani, tamamen değil. O ölmedi. Ama uyandı.

Açıklayayım. Yataktan kalkmadı. Sadece *uyandı*.

Ve sertçe. Ve ağzı kulak arkamdaki yumuşak cilde bir tür büyü yaparken bana bastırdı.

"Bonjour, Rose."

Onun sesini şişeleylebilseydim, onu afrodizyak olarak satabilirdim.

"Günaydın." Uzun, titrek bir nefes vererek onun hissini içime çekiyorum. Dudaklarının yumuşaklığı, kalçalarımın arkasındaki uyluklarındaki tüylerin lezzetli sürtünmesiyle tezat oluşturuyor.

"Aves-vous rêvé demoï? . . . Beni rüyada gördün mü?"

Nefesimi verirken, kendimi kaybetmemek için zorlukla mücadele ediyorum. Sanki derin sesi ve aksanı direnmek için yeterince zor değilmiş gibi, dokunuşu da beni tamamen çözüyor.

"J'ai fait... Yaptım. Senin içinde olduğumu hayal ettim. Hayalimi gerçekleştirebileceğimi söyle."

"Evet." Her şeye evet — onun boğuk fısıltılarına evet ve başımı yastığa çevirip boynuma daha iyi erişebilmesi için dudaklarına evet. Pamuklu çarşafların tıslayan fısıltısı, eli tişörtümün altına kayıp göğsümü avuçladığında çıkardığım sessiz iniltiyle örtülüyor.

Evet. Oh, evet...

"Embrasse-moi... Öp beni. Dudaklarını bana ver, Rose." Boğuk talepleri kulağıma ulaşır, dişleri hassas kulak mememi kapar ve keskin bir şekilde çeker. Baskı bacaklarımın arasında yankılanır. Vücudum açılır, eline doğru kıvrılır ve bu hareketim onun onaylayan düşük bir homurtusu ile karşılanır. *"J'ai envie de toi... Seni istiyorum."* Remy bana sürtünür, başı benimkine yaslanır. *"Ta peau est si douce... Cildin çok yumuşak. Her santimini öpmek istiyorum. Dilimle tatmak istiyorum."*

Sıcak nefesi boynuma üflendiğinde, yaptığımız şeyin yanlış olduğu düşüncesi aklıma geliyor. Tam olarak yanlış değil, çünkü bunu istediğim kadar başka bir şeyi istediğimi hatırlamıyorum, ama riskli. En azından onun için. Dikkatini çekmek için elimi başının arkasına götürüyorum, onu durdurmak için çok yetersiz bir girişimle ipeksi saçlarını sıkıca tutuyorum.

"Bunu yapmamalıyız. Doktor kırk sekiz saat boyunca yapmamamızı söyledi."

Ve dikkatini çekiyorum. O kadar ki, o benim kıcımlı sıkarken, sanki aklımı kaçırıyormuşum gibi hissediyorum, alçak ve pis bir şekilde, sert penisini kalçalarımın arasına yerleştiriyor.

"Je... ta tête," diye fısıldıyorum. Bu bir uyarı olarak kastedilmişti. Ama daha çok bir davet gibi geliyor.

"Ta tête... Kafam mı? Hangisi?" Pis bir kahkaha cildimde yankılanıyor.

Evet, onun ne demek istediğini tahmin edebiliyorum.

"Ama doktor..."

"Le médecin qui... Ceketin açıldığında dekoltenize bakan doktor mu? Muhtemelen diplomasını sahtecilikten almıştır. Güven bana, beni neyin daha iyi hissettireceğini çok iyi biliyorum."

"Yapmamalıyız," diye fısıldıyorum, eli uyluğumdan aşağıya doğru kayarken, nasırlı parmakları onu kendi bacağına kaldırırken başka bir zevk katıyor. Seksin sağlığı için yaratabileceği riskleri anlatmaya çalışmak bir yana, düşüncelerimi bile zar zor tutabiliyorum.

"J'ai hate. J'ai besoin de vous." Sana ihtiyacım var. Bekleyemem. Sesi karanlık ve çekici, ne dediğini tam olarak anlamasam da önemli değil çünkü vücudum onun ihtiyacını anlıyor ve kulaklarım övgüyü duyduğunda bunu anlıyor.

Eli vücudumla yatak arasında kayıyor, göğsümü avuçlayıp sırtımı göğsüne bastırırken, diğer eli pijama şortumun içine kayıyor.

"Aman Tanrım." Vücudum eğiliyor, uzun parmakları bacaklarımın arasındaki ıslaklığı okşarken, hislerim beni alt üst ediyor.

İçimdeki her şey kasılır, kalbim deli gibi çarpar, o en tatlı vuruşlarla hem meme uçlarımı hem de klitorisimi okşamaya ve tahrik etmeye başlar.

"Vous êtes si belle... Çok güzelsin. Benim için çok ıslaksın. Parmak uçlarımda senin nabzını hissedebiliyorum."

Elimle, genellikle kendi elimle boşalmak bana yabancı bir şey değil, ama hiç bu kadar baş döndürücü hissetmemiştim. Her okşama ve daire, her baskı ve okşama, sanki soyuluyormuşum gibi hissettiriyor, her inilti ve titreme beni utanmadan ortaya çıkarıyor.

"C'est ça... İşte böyle, güzel kız. Al. Hepsini al. Seni tatmak için sabırsızlanıyorum." Sesi çok alçak ve tonu ateşli, ama parmakları içime girerken, başparmağı klitorisimde acımasızca hareket ederken, bu yoğunluğa hazırlıklı değilim.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, onun eline doğru kıvrılırken, yüce hissi kovalarken. Çok uzun zaman oldu ve bu çok yasadışı geliyor, elleri örtünün altında çalışıyor, giysilerimin içine giriyor. Hissin üstüne his katmanları - onun aksanı, övgüsü. Onun emirlerinden daha fazlasına esir olduğum şekilde.

"Pouvez-vous entendre ca? Benim için ne kadar ıslandığını duyabiliyor musun? Bunu ne kadar istediğini."

Henüz anlamadığım ama tanıdığım kelimelerle tahrik edilirken, utanmadan eline sürtünürken, hislerim dönüp duruyor ve birleşiyor.

Elastik bant karnıma çarptı ve parmakları örtünün üstünde belirdi, orada benim uyarılmamın kanıtı parıldıyordu.

"Tu es délicieux."

Onları ağızına götürüp temizleyerek yalarken, çeviriye ihtiyacım yok.

Kolunu indirirken, tişörtümün kenarını başımın üzerinden yukarı çekiyor, yere bırakıyor ve beni ustaca altına yuvarlıyor.

"Maintenant," diye homurdanıyor, bacaklarımın arasına kendini sıkıştırıyor.

"Şimdi. Sana şimdi ihtiyacım var."

Vücudu benim vücudumun üzerinde... Bu mükemmelden başka bir şey değil. Omuzlarının açıları koridordan sızan ışığı engelliyor, ağırlığı ve sağlamlığı üzerimde hissediliyor.

"Parfaite."

Başparmağı meme ucumu okşuyor, hassas tepecik üzerinde ileri geri kayıyor ve beni çaresiz, inleyen bir yığın haline getiriyor.

"Evet, mükemmel."

Remy'nin benim üzerimde yarattığı etkiyi anlaması için ortak bir dile ihtiyacımız yok. Bakışları üzerime düştüğünde titriyorum. En hafif ve en alaycı dokunuşlarla eriyorum.

Oh, ne rahatlama, ne mutlak bir rahatlama, o benim meme ucumu açgözlülükle ağızına alırken. Onun açlığını karşılayarak, bacaklarımı beline doluyorum, ellerimi saçlarına geçiriyorum ve ılgıklarım havada yankılanıyor.

Bana dokundu, parmakları içimdeydi, ama yine de ağız benimkine değdiğinde bir şekilde şok oldum. Belki de şokum öpücükten değil, öpüşme şeklinden kaynaklanıyor. Yoğunluğu. Tüm gücünü ve hakimiyetini kontrol altında tuttuğu hissi, ve şu anda, öpüşmesi gibi sevişeceğini biliyorum. Beni yatağa bastırırken, en titiz uygulamalarında hiçbir tereddüt yok. Benim şehvetli inlememi yutuyor, o anda her şey hızlanıyor. Eller kavıyor, diller itiyor, parmaklar deriyi ısıyor. Ağızlarımız birleşiyor ve zihinlerimiz bundan başka hiçbir şeye kulak asmıyor, gözlerimizi kapatıyor. Ama sonra vücudum, o aniden geri çekilip önümde dizlerinin üzerine kalkınca, onun yokluğunu özlüyor. Ve, aman Tanrım, o ne kadar güzel. Bakışlarım, omuzlarının cesur kıvrımlarını takip ederek kaslı koluna doğru iniyor.

—deltoidler ve tricepsler, aman tanrım!—elinin hareketiyle dikkatim karın kaslarına çekildi. Uyluklarının uzun ve güçlü çizgisi

ve o lezzetli V, daha da aşağıda, penisinin gururla durduğu yere kadar uzanıyordu. Gururlu, çok kaba ve çok güzel.

Ve çok büyük.

Ona uzanana kadar dirseğimin üzerine çıktığımı fark etmedim. O kadar sert ki, başparmağım onun ipeksi başını okşarken, sanki çelik üzerine serinmiş saten gibi, tamamen erkeksi bir inilti çıkarıyor.

"Sen *çok büyüksün.*" Bu kadar hayranlık dolu konuşmak istemediğimden eminim. Elime ilk kez penis alıyorum değil, ama bu kesinlikle en güzeli. Ve en uzun. En dolgun mu? Başka bir deyişle, bu adam Rose Ryan Penis Ödülü'nü kazanır.

"J'aime ça... Bunu çok seviyorum. Ama bana böyle bakarak bunu yapmaya devam edersen, ikimiz de çok hayal kırıklığına uğrayacağız."

"Keşke anlayabilseydim," diye mırıldanarak onu avucumun içine alıyorum. Sonra aniden, o uzun, ölçülü bir nefes verirken, neredeyse avucumun içine doğru eğilirken, ben de aynısını yapıyorum.

"Böyle mi?" Kavrayışımı sıkılaştırıyorum, elimi kökünden ucuna doğru gezdiriyorum.
ucuna doğru gezdiriyorum.

"Plus fort... daha sert." Sözleri gergin, bakışları benim çıplak göğüslerime sabitlenmiş. Ama ani bir cesaretle, elimi onun elinin altından çekiyorum.

"İzlememe izin ver."

Başını eğmiş, kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Bu çok mu cüretkar bir hareketti? Çok mu ileri gittim? Lanet olası çeviride anlam kaybolmuş olabilir mi?

"Aimes-tu regarder... İzlemeyi seviyorsun." Ani gülümsemesi günahkarlığın bir örneği gibidir ve o kadar hızlı hareket eder ki, pijama pantolonumun eteğine uzanıp onu çıkarıp beni ayak parmaklarım onun kulaklarının etrafında, tamamen onursuz hissettirirken, kendimi çığlık atarken bulurum. *"Bon... İyi. Ben de."*

Onun ifadesini düşünmeye vaktim yok, çünkü avucunu yastığa dayayarak beni geriye doğru itip öpüyor. Aç bir öpücük. Derin bir öpücük. Beynimi kızartıp beni yatakta eriten türden bir öpücük.

"Touche toi... Benim için kendini okşa, sevgilim. Kendini tatmin et." Sözleriyle elimi kaldırıyor, bacaklarımın arasına bastırıyor ve beni tekrar öperek parmaklarımı harekete geçiriyor.

Gözlerim kapanıyor. O kadar tahrik oldum ki, ona ne kadar tahrik olduğumu göstermekten neredeyse utanıyorum. Ama gözlerim uzun süre kapalı kalmıyor. O uzaklaşırken aramıza serin bir hava giriyor. O nefes verirken. İnlerken. Derinin deriye değdiği ritmik ses odayı doldururken.

Aman Tanrım. Onun elinde çok doğal görünüyor.

Açık bacaklarımın arasında diz çökmüş, bakışları bacaklarımın arasında duran elime odaklanıyor.

"C'est ça... İşte bu. Çok güzel. Kendine dokunurken nasıl görüneceğin konusunda haklıydım."

Bakışları o kadar odaklanmış ve sesinin ritmi o kadar zengin ve derin ki, kendimi parmağımı kıvrımım boyunca gezdirirken buluyorum. Titrek inlemem onun övgüsüne katılıyor, parmağım içime girerken kendi uyarılmamı topluyorum ve klitorisimin üzerinde gezdiriyorum.

Başka bir şey söylerse de duymuyorum, onun penisini sıkıca eline almasını izlerken kendimi kaybediyorum. Ön kolunda bir damar belirginleşiyor, uyluk ve karın kasları gerginleşiyor, eli kökünden tepesine doğru hareket ederken yumruğunu lezzetli bir şekilde büküyor. İkimiz için de lezzetli. Dikkatini o kadar yoğunlaştırmış ki, eli hareketi tekrar ederken yüzünde acı ve rahatlama karışımı bir ifade belirliyor.

Kendimi o anın içinde kaybolmuş buluyorum, parmaklarım kaygan bir şekilde çalışmaya başlıyor. Nefesim hızlanıyor ve üstümdeki adamın kendinden zevk almasını izlerken inlemelerim kontrolsüz hale geliyor. Beni izlemekten zevk al.

"Çok büyük ve çok sertisin." Onun ilgisi altında kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum, sözlerim sınırsız.

"C'est tout pour toi... Bunların hepsi senin için. Seni doldurmak için. Seni sikmek için."

"Seni içimde hissetmek istiyorum." Düşüncelerimin dışarı çıkmasını engellemek için dudaklarımı içe doğru kıvrıyorum. Orgazmım yaklaşırken, sanki elektrik çarpmış gibi kalçalarım titremeye başlıyor, ulaşamayacağım bir noktada sallanıyor.

"Jouir pour moi... Benim için boşal, güzel kız. Benim için boşal, ben de sana her şeyi vereyim."

"Oh, Tanrım. Durma... konuşmaya devam et," diye fısıldıyorum, şiddetli arzuma teslim olarak. Hiç şüphesiz, bu pis sözlerimden

ama şimdilik, beni yoğun bir şekilde izlerken, gözlerimin biraz bulanıklaşmasına neden olan sözleri ağızımdan dökülmesini engelleyemiyorum. "Evet, beni izlemeyi bırakma. Kendine dokunmayı bırakmaya cüret etme. Sen çok lezzetlisin ve seni ölümüne sikersem çok, çok üzülürüm."

"Je... Mutlu bir şekilde öleceğim," diye homurdanıyor, eli artık daha hızlı kaymaya başlıyor.

"Oh, Tanrım. Evet! Konuşmaya devam et."

"Ce n'est-ce pas... Dilimi bunun için kullanmak istemiyorum bunun için kullanmak istemiyorum."

Bu coşkuyu yaşarken başka sözüm kalmaz, kendi elimle

"Chéri... Tatlım, senin için beyin hücrelerimi kaybetmeye değer."

Nefes nefese ve sesi kısık bir şekilde konuşuyor, öne doğru eğilirken avuç içleriyle kendini tutuyor ve ağızını ve dilini boynumda kötü bir şekilde kullanıyor. Yatak, vücudu benimkinden kalkarken gıcırıyor, üzerimde uzanmış, cüzdanına uzanıyor ve sonra günahkar bir gülümsemeyle bana dönüyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve beyaz dişlerini göstererek folyo paketi yırtıyor. O kadar ustaca kendini kılıflıyor ki kalçalarım seğirmeye başlıyor.

Penisinin köküne lateksi sabitlerken derin bir nefes alır, sonra açık bacaklarımın arasına yerleşir. Oda çok sessiz ve sakin, vücutlarımız arasındaki kanalı izlerken bizi birbirimize bağlayan elektriksel bir beklenti var. Penisinin başını bana sürter, nefes nefese inlemem bir davettir. Islaklığımı deler, uzuvlarım sanki yeni dinimmiş gibi ona yapışır, başımı yastığa bastırırım sanki çılgılığımı bastırabilirmiş gibi. Daha derine bastırırken inler, sırtım sessiz bir yalvarışla eğilir. Yalvarışımı, beni sonuna kadar doldurarak tek bir sağlam itmeyle ödüllendirir.

"Mon Dieu..."

Yavaş ve sakin bir şekilde üzerimde dalgalanıyor, gözleri yüzümü izlerken onun büyüklüğüne alışmamı sağlıyor. Sonra kalçalarını bir hamle ile içime giriyor. Onun itişleri derinleştikçe inlemelerim ecstasye çılgınlıklarına dönüşüyor. Beni dolduruyor, beni çok sağlam bir şekilde sikiyor.

"Tu te sens si bien... Çok iyi hissettiriyorsun."

Gözleri neredeyse siyah, başını eğip bakışları gölgeli, meme ucumu bir kez daha ağzına alıyor. Dişlerinin çekişiyile çığlık atıyorum, ellerimi başımın üzerine kaydırıyorum. Bunu istiyorum. O bana ne verirse kabul edeceğim ve sonuçlarını başka bir güne bırakacağım. Ağzı bir kez daha ağzımla buluşuyor, avuç içlerimiz birbirine bastırılmış, parmaklarımız birbirine dolanmış. Böyle birbirimize kenetlenmiş halde, hem derinliğini hem de hızını değiştiriyor, üzerimde dalgalanıyor. Ellerimiz ve kalplerimiz birbirine bastırılmış, bu çok fazla. Bu doruğun sonu bir öncekine o kadar sıkı bağlı ki, zevkten neredeyse çıldırıyorum.

"*Je ressens*," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Çok güçlü geldiğini hissediyorum ve bu çok güzel."

İçime çöküyorum. Patlıyorum. Hiç olmadığım kadar sert geliyorum. Boğazından çıkan kelimeler, yüzünü boynumun yumuşak derisine gömüp beni doruğa ulaştırırken nefes nefese inlemelere dönüşüyor.

7
REMY

Karanlık bir araba dışarıdaki yolda rölantide bekliyor. Ama bekleyebilir. *Benim rahatım için bekleyebilir.*

Omzum yatak odasının kapı çerçevesine yaslanmış, ona gitme arzusu ile içim acıyor. Yorganı çekip yanına kaymak, burnumu ipeksi boynuna dayayıp narin kokusunu içime çekmek istiyorum.

Onu kollarıma alıp, sözlerimle ifade edemediğim şeyleri ona gösterirdim.

Bu saatlerin benim için ne kadar değerli olduğunu

Koyu renk saçları yastığın üzerine dağılmış, parmaklarımın dokunuşuyla

Ellerimi ceplerimin derinliklerine sokuyorum çünkü o yastığa daha da gömülürken, yorganı çenesinin altına çekip, dikkatimi yumuşak, somurtkan dudaklarına çekerken, kendimi tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Başka hiçbir şeye benzemeyen bir cazibeye sahip bir ağız.

Sabahın erken saatlerinde otelden ayrıldığımda, böyle bir sonuç olacağını hayal bile edemezdim. Bisiklet sürmenin kafamı boşaltmak için bir keşif gezisi olduğunu kendime söyledim. Netlik için bir çağrı. Yine de bu sokağa nasıl geldiğim bir tesadüf olarak nitelendirilemez.

Çünkü bir kızı aramaya gittim ve onun yerine belayı buldum. Bir kızı aramaya gittim ve onun yerine *başka bir* kız buldum.

Benden bir şeyler alabilecek bir kız. Her şeyi mahvedebilecek bir kız. Bir şey yapmadan sadece veren başka bir kız.

En son ne zaman biri bana baktı? Karşılığında hiçbir şey beklemeden cömertçe yardım etti? Üzücü gerçek şu ki, gerçekten hatırlayamıyorum. Yine de, birkaç metre ötedeki yataktaki kadın beni evine aldı. Bana zamanını ve ilgisini verdi. Vücudumun rahatlamasına izin verdi.

ve beni orada tuttu. Verdi, verdi ve karşılığında hiçbir şey istemedi.
Ve bu yüzden gitmek zorundayım.
Onun gibi bir kadın benim dünyamda sadece incinebilir.

8
ROSE

MAY

"O BEBEK ÇOK ŞİRİN."

"O bebeğin bir adı var," diyor kamera kapsamı dışında bir yerden gelen erkeksi bir ses.

"Evet, adı Beryl," diyor Amber, yeni doğan bebeğinin kabarık sarı saçlarını öperek.

"Ona Beryl demiyoruz," diye homurdanır Avustralyalı bebek babası, haftalık görüşmemizin ekranında kısa bir süre görünerek Amber'ın kollarından pembe kundaklanmış bebeği alır.

"Coral ya da Pearl de demiyoruz," diye karşılık verir Amber. "Eish. Çocuklar, bu isimler çok *kötü*."

"Byron ona temalı bir isim vermemiz gerektiğini düşünüyor," diye şikayet eder. "Bilirsin; Amber, Pearl, Coral, Amethyst."

"Beryl de nereden çıktı?"

"Bir tür zümrüt," diyor elini sallayarak.

"Kulağa çirkin geliyor. Fıstık gibi bir tatlıya, yaşlı bir kadının isminden daha iyisi yakışır."

"Sana söylüyorum, onun sevimli olması iyi bir şey çünkü ebeveynliğin bu şafak vakti uyanma kısmı zaten sıkıcı olmaya başladı." Amber'ın cevabı derin bir esnemeyle birlikte gelir. "Beni uyanık tut. Sana ne var ne yok anlat."

"Sarah sonunda taşındı."

"Harika!"

"Ama şimdi kirayı ödeyemiyorum."

"Oh. O kadar da harika değil."

"Sorun yok." Mide boşluğumu tanıdık bir endişe dalgası kaplasa da, onun endişesini omuz silkerek geçiştiriyorum. "Unutma Shaun,

boktan vardiya müdürü?"

"Adının Ted olduğunu sanıyordum?"

"Tüm küçük detayları hatırlıyor musun?"

"Sadece ilginç olanları, mesela gizemli Monsieur Baguette ile bir gece geçirdikten sonra kovulmanı." Ekranda, arkadaşımın kaşları imalı bir şekilde hareket ediyor, ancak bunun nedeni, monsieur kelimesini kasten yanlış telaffuz etmesi mi, yoksa alaycı tavrı mı, emin değilim.

"Kızlar arasında sır saklanır!" diye itiraz ediyorum.

"Sakin ol. Byron, Bebek Beryl'i aşığıya götürdü." Endişemi eliyle savuşturuyor. "Peki ya mdr?"

"Görünüşe göre Heidi saçımı tozunu alacağım çünkü beni arayıp işimi geri teklif etti." Görünüşe göre ben dünyanın en kötü garsonu değilim, özellikle de grip salgını varken.

"Bir an için, en korkunç düşünce aklıma geldi. Kahve dükkanında ona rastladığını ve işsizken bambaşka bir insan olduğunu söyleyeceğini sandım."

"Hayır, hayır! Bana biraz da olsa güven," diye şikayet ettim. "Adamın annesi muhtemelen hala kıyafetlerine '*pislik*' yazan etiketler dikiyordur. Aslında, eğer o dünyadaki son erkek olsaydı..."

"*Onun* bagetini ısırmak istemezdin. Bagetlerden bahsetmişken, son zamanlarda seksi Fransızdan başka hediye aldın mı?"

"Hediyelerin ondan olduğunu bilmiyoruz," diye itiraz ettim.

"*Mm-hmm.*" Amber'ın ses tonu ve ifadesi tamamen ikna olmamış gibi. "Tekrar söylüyorum, eviri becerilerim sandığın kadar iyi değil, ama *Monsieur Baguette*'yi iyice görebilseydim keşke." Bu sefer telaffuzu kusursuz.

"Monsieur Baguette'de mi, yoksa monsieur'un bagetinde mi?" Şimdi de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bir büyük baget gördün mü, hepsini görmüş sayılırsın. Bir kızın hayatında ihtiyacı olan şey, güçlü bir ekmek çubuğu ve onu kullanma bilgisine sahip biri."

"Daha yeni bir bebek sahibi oldun. Bagetlere karşı olman gerekirdi."

"Daha çok bagetle ilgileniyorum. En azından doktor öyle diyene kadar. Yani, gizli bir hayranım falan yok."

"Hayır, senin açıkça belli olan bir hayranın var," diye kocasının derin sesi tekrar duyulur.

"Bebeğin önünde küfür etme!" diye bağırdı ve bir anlığına kameradan uzaklaştı.

"Gittiğini sanıyordum?"

"Sakin ol, o sadece yatak odasının önünden geçiyordu. Peki, son zamanlarda kapına başka bir şey geldi mi?"

"Bak, hediyelerin nereden geldiğini gerçekten bilmiyoruz."

"Sokaklardan erkekleri kurtarmak senin düzenli bir alışkanlığın mı? San Francisco bölgesinde, vajinanın iyileştirici gücü sayesinde beyin sarsıntısından kurtulan başka erkekler de olabilir mi?"

"Sanki kafasına oturmuşum gibi konuşuyorsun."

"Kafasına. Yüzüne. Ne yaptıysan, belli ki hoşuna gitmiş. Daha da önemlisi, senden hoşlanmış. Hadi ama Rose. Başka kim sana bir şeyler gönderebilir ki?"

Remy'yi kapımın önünde bulalı iki ay oldu. Hayatımın en iyi orgazmlarını yaşadığımdan bu yana iki ay geçti. Evet, orgazmların fazlasıyla. Yani, birden fazla orgazm. Önceki gecenin ertesi sabahı — önceki gece onu kapımın önünde dövülmüş ve yaralı halde bulduğum, onu hastaneye götürdüğüm, eve getirdiğim ve yatağa yatırdığım... sonra da onun yanına yattığım — uyandığımda gitmişti. Çamaşır makinesindeki ıslak kot pantolonu, sandalyenin altındaki botları ve yatağımdaki vücudu yok olmuştu. Yastığımdaki hafif kokusu ve vücudumda bıraktığı lezzetli ağrılar dışında, onunla ilgili her iz kaybolmuştu.

"Sabahleyin şahsen teşekkür etmek için kalması yeterli olurdu." Sözlerim oldukça ikna edici gelse de, uyanmadan önce gitmiş olması ikimize de iyilik oldu. Önceki gecenin ertesi sabahı her zaman garip geçer, bence. Özellikle de dili bilmiyorsan. Erotik bir karşılaşma, çeviri hatası yüzünden boşa gitti.

"Gitmeden önce sana beş kez çok kişisel teşekkürler ettikten sonra mı? Cesetle uyanmadığın için şanslısın! Ama belli ki, her kimse, senden hoşlanıyor. Dahası, seni düşünüyor."

Bana göre açık olan şey, Amber'ın son birkaç ayda aldığı bir dizi isimsiz hediyein Remy'den geldiğini açıklamamı istediği gerçeği. İlk başta, özellikle de gelen ilk hediye bir sepet gurme Fransız kahvesi olduğu için, onun hipotezine katılmaya meyilli olduğumu itiraf etmeliyim. Kutuyu açarken gülümsemiştim, o gece servis ettiğim kahvenin ne kadar kötü olduğunu hatırlayarak. Sanki benimle biraz dalga geçiyormuş gibi hissettim ve bu hediye sevimli bir teşekkür gibi geldi.

İtiraf etmeliyim ki bu beni mutlu etti. Harika seks, uyanmadan önce gitme nezaketi ve kahve hediyesi!

Ama ertesi gün, lüks bir Avrupa kahve makinesi teslim edildi. Üç bin dolarlık bir kahve makinesi. Buna inanmadım ve yanlışlıkla teslim edilmiş olabileceği ihtimaline karşı kutuyu açmadım, özellikle de adresi sadece *Rose'a* yazılmıştı. Ayrıca, bu hediyelerin hiçbirinde kart yoktu.

Sonra ertesi hafta, kapımın önünde güzel bir buket buldum. Onlarca narin çay gülü, ince yeşil sapların üzerinde dengeli bir şekilde duruyordu. Yine kart yoktu. Google Translate'in yardımıyla hızlıca bir teşekkür notu yazmak ne kadar zor olabilir ki? Hatta Fransızca olsa bile hoşuma giderdi!

Ama kart olmasa bile, buketin Remy'den geldiğine inanabilirdim. Kahve sepeti sevimli ve uygun bir hediye idi. Ayrıca çiçekler teşekkür etmek için mükemmel bir yoldur — ona baktığın için teşekkür etmek için, yani. *Seks için teşekkür etmek için değil.* Ayrıca, bir demet çiçek kimseyi iflas ettirmez, şehir merkezindeki lüks bir çiçekçi'den alınan bir buket bile.

Ama sonra ertesi hafta başka bir buket geldi. Sonra bir tane daha.

Sonra bir tane daha ve dünlere kadar her hafta gelmeye devam ettiler, dairemi kilise gibi kokuttu.

İlk buketten bir hafta sonra, başka bir hediye kapıma geldi ve itiraf etmeliyim ki sinirlenmeye hazırdım. Ama sonra kutuyu açtığımda, New York'taki bir butikten gönderilmiş ipek bir kimono cüppesi gördüm. Mavi ve yeşil renkli, bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi ve onu giydiğimde kendimi bir tavus kuşu kadar asil hissediyorum. Tabii ki onu birden fazla kez giydim, çünkü ne kadar güzel olduğu kadar kullanışsız da.

İnternette kontrol ettim ve fiyatı sekiz yüz doların üzerindeydi! Bir bornoz için sekiz yüz dolar!

Şimdi dolabımın kapısında asılı duruyor, giysi olmaktan çok bir sanat eseri gibi.

Ama konudan sapıyorum. Kahve ve güller bir şekilde mantıklı gelse de, pahalı bir bornoz mantıklı gelmiyordu. Bunun ne anlamı olabilirdi ki? Hiçbir anlamı yoktu, dedim Amber'a, ama aynı gece eski püskü pamuklu bornozumun kaybolduğunu söylemedim. Tesadüf, diye düşündüm. Ta ki kimono geldikten birkaç gün sonra, onu çamaşır sepetinin arkasında sıkışmış halde bulana kadar. Oraya düşmüş olamazdı. Sarah'yı oraya attığı için suçladım ve kavga ettik. Sonra da taşındı. Bu da benim hiç ihtiyacım olmayan bir karmaşaydı.

Artık bu konuyu, hediyeleri ya da onu düşünmemeye karar verdim, ta ki şehir merkezindeki bir oteldeki lüks bir spaya benim adıma bir üyelik kartı gelene kadar. Bu spa, bir tür yüzme havuzu olan güzel bir hamamla donatılmıştı. Sorana kadar bunun ne olduğunu bile bilmiyordum! Ona apartmanda banyo yapmayı özlediğimi söylememiş miydim?

Tüm hediyelerimi seviyorum ve nereden geldiklerine bakılmaksızın her birine minnettarım, ancak bu hediye diğerlerinin hepsini geride bırakıyor. Bu hediye tam bir cennet. Şu anda hayat oldukça zor, ama spa ziyaretlerim beni ayakta tutuyor. Koluma astığım Gucci taklidi çantamla oraya gidiyorum, ki *bu çanta* muhtemelen tasarımcı çantasından çok Forever Twenty-One çantasına benziyor. *Çünkü onu oradan aldım.* Harika bir bakımın tadını çıkarıyorum — masaj ya da yüz bakımı — sonra hamama girip keyif yapıyorum, bu da eve otobüsle dönmekten farklı olarak tam bir mutluluk.

Park yerinde beni bekleyen bir Porsche ya da Maserati yok. Ve bu, bu hediyelerin Remy'den gelmiş olabileceğini düşünmemin bir nedeni daha. O bir turistti, belki de bir sırt çantalı gezgindi. Ve bir yıl boyunca dünyayı dolaştıktan sonra, bu tür insanların cebinin dolu ya da çok düşünceli oldukları ile tanınmadıklarını biliyorum. Ve Remy zenginse, o gece neden benim evime geldi? Evet, tamam, bariz olanın dışında, ama hastaneden ayrıldığımızda böyle bir şey söz konusu değildi. Hatta onu yatağa yatırdığımda bile.

Hediyelerin düşünceli olmadığını söylemiyorum. Ve o düşünceli bir yatak arkadaşıydı. *O gece bol bol orgazm yaşadık.*

Ayrıca, benim yatağında ölmeyecek kadar düşünceliydi. Ama sonra gitti ve geride birçok cevapsız soru bıraktı. Yani, ilk başta nasıl benim sokağıma geldi? Peki ya bisikletiyle ilgili hikaye? Ertesi hafta evin arkasında bir yol bisikleti kaskı buldum, ama kaza geçirdiyse bisikleti nereye gitmişti? Ve neden kredi kartı ya da telefonu yoktu?

"Derin düşüncelere dalmış gibisin." Amber'ın sözleri beni düşüncelerimden koparıp sandalyemden kaldırdı.

"Atıştırmalıklar hakkında düşünüyorum," diye yalan söylüyorum, mutfak masasından iPad'imi alıp, dolaptan bir paket cips çıkarırken onu elimde tutuyorum.

"Ama cidden, o bebeğe Beryl adını verirsen, Maleficent gibi ortaya çıkıp hepinize lanet okurum." Beynimde sürekli dönen düşünceleri dökülmemesi için ağzıma birkaç cips tıktırıyorum.

Remy. Remy. Remy.

O gerçekte kim? Benim mahallede ne yapıyordu?

Neden ben?

"Bu pek de akıcı bir geçiş olmadı. Ve sizler? Bu gece çok ateşli değil miyiz?"

"Baskı altındayken, içimdeki Kentucky her zaman ortaya çıkar.

."

"V e sen baskı altındasın çünkü ben senin kadınlık gururunu incitiyorum, öyle mi?" "Kadınlık gururum senin nazik ellerinde güvende. Sadece...

Bir avuç daha cips yemeliydim. Konuşmak yerine onları boğazıma tıkmalıydim. "Hediyeleri düşünmeden edemiyorum." Neden gelmeye devam ediyorlar? Neden beni düşündürüyor? O kaçtı. Tamam. Anlıyorum. Kalmamak için nedenleri vardı. Ama şimdi onun etrafında olmasının ne kadar hoşuma gittiğini unutmamı bekliyor.

"Kahve makinesini satmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, çoktan sattım." Zor zamanlarda zor önlemler alınır ve fakir kızların pahalı mutfak aletlerine ihtiyacı yoktur. Ayrıca, kötü kahve içmeye alıştım sayılır.

"Yani... onu düşünmeye devam mı ediyorsun?"

Onu *Monsieur Baguette* olarak adlandırmamış olması beni biraz hazırlıksız yakaladı.

"Hediyelerin ondan geldiğini anlayamıyorum. Adamın parmakları nasırlıydı!"

"Eminim bunda bir mantık vardır tatlım, ama ben bir türlü anlayamıyorum."

"Zengin adamlar onun gibi görünmez." Onun gibi hissedemezler. "Lanet olsun, çalışan adamlar da onun gibi görünmez."

"Bana bunu açıklamak zorundasın. Tek heceli kelimelerle, belki biraz ayrıntı ekleyerek." Beni acele ettirmek için elini sallıyor, ama ben nereden başlayacağımı tam olarak bilmiyorum.

"Adam kaslıydı." "Sen öyle dedin."

"Ve çok tatlı olmasına rağmen, onda biraz medeniyetsiz bir yan vardı." Özellikle yatak odasında. "Sanki evde ayı postu giyip akşam yemeğini sopayla öldürüyor gibi."

"Asmalardan sallanıp maymunluk yaptın mı diye sormaktan kaçınacağım, bunun yerine *tam olarak* ne demek istediğini açıklamayı isteyeceğim."

"Bilmiyorum. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum." Neredeyse mükemmel bir çelişkiydi. "Her neyse, o hediyeleri onun gönderdiğinden emin değilim. O tip birine benzemiyordu."

"Onun minnettar bir tip gibi görünmediğini mi söylüyorsun? Yoksa düşünceli bir tip olduğunu mu kastediyorsun?"

"Bu ses tonu da ne?" diye soruyorum, iPad ekranına kaşlarımı çatarak bakarak.

"Sadece kafam karıştı. Sanki sana çok ilgi duyduğunu ama onun minnettar, düşünceli ya da sadece düzgün biri olmamasını istediğini söylüyormuşsun gibi geliyor."

"Bu adil değil," diye itiraz ediyorum. "Ben öyle demiyorum. Sadece onun kim ya da ne olduğunu bilmediğimizi söylüyorum."

"Yine de onu kayıp bir köpek yavrusu gibi eve getirdin." "Yaralıydı. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Ve onun yakışıklı olması, onu eve getirmenle hiçbir ilgisi yok."

Cevap vermiyorum, ama onun ses tonuna gözlerimi kısıyorum.

"Tamam. Peki. Onu eve götürdün çünkü sen bir erdem örneğisin. Soğuk, soğuk bir geceydi ve yanına yatıp vücut ısını paylaşmak senin suçun değil."

yanına yatıp vücut ısını paylaştın."

Yine cevap vermiyorum. Sadece bakışlarımı daha da sertleştiriyorum.

"Ve gece bir ara onun penisine yuvarlanman, üzerine şiddetle düşmen kesinlikle senin suçun değil. Hem de birçok kez!"

"Bitirdin mi?"

"Onun adını biliyorsun," diyor, kendisi de biraz ters ters bakmaya çalışarak. "Google'da arayabilirsin."

"Sence bunu yapmadım mı? Remy Durrant adını aradığımda, biri Toronto'da, diğeri Calgary'de yaşayan iki çocuk ve Londra'nın Clapham adlı bir yerinde yaşayan orta yaşlı bir muhasebeci çıktı."

"Onu Google'da aradın mı?"

"Az önce öyle demedim mi? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Nasıl?"

Ağzımı açtım ve onun ifadesini ona geri yansıtarak. Guppy balığı gibi görünüyordu.

Ha. Komik. Öyle bu bunun şaşırmam bunu biraz biraz şaşkın Rose'a hiç benzemiyorsun.

"Gülüp, tartışıp, yine güldük. Bana sorarsan, her zamanki Pazar gecesi telefon görüşmesi gibi."

"Benim bahsettiğim o değil. Onu *Google'da aradın* mı? Bu adam seni tamamen rahatlık alanından çıkardı."

"Ne demek istediğini anlamadım." "Sen asla bir erkeğin peşinden koşmazsın."

"Google'da aramak peşinden koşmak sayılmaz," diye cevap veriyorum, ama sesimin ne kadar savunmacı olduğunu ben de duyabiliyorum.

"Ama ilgi gösterdiğini gösteriyor. Hediyelerin ondan gelmesini istemesen bile."

"Neden bahsediyorsun?"

"Çünkü hediyeler ondan gelmediyse, bu onu düşüncesiz, nankör ve muhtemelen parasız biri yapar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu da onu tam olarak senin tipin yapıyor. Yani, eğer o özelliklere sahipse."

"Bu çok saçma," diye alay ettim. "Benim bir tipim yok."

"Ah, tatlım, var. Sen sadece kolayca terk edebileceğin erkeklerle çıkıyorsun."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Öyle değil mi?" diye sordu nazikçe. "Bu, kalbinin kırılmaması anlamına gelse bile mi?"

İfadesinden mi, sözlerinden mi, bilmiyorum ama bir anda donakaldım. Ben bu muyum? Ben böyle biri miyim? Ama sonra aklıma bir düşünce geldi.

"Senin hipotezinde bir kusur görüyorum, çünkü Remy zengin ve minnettar olsa bile, düşünceli biri değil. Yoksa senin yanında kalırdı."

"Bu da demek oluyor ki, ona hala aşık olman güvenli. Bu yüzden Google'da arama yapıyorsun."

"Bence hamilelik kafanı karıştırmış."

"Muhtemelen haklısın. Ama şunu söylemeliyim ki, sana hediye gönderdiyse, bu da senin hakkında düşündüğü anlamına gelir."

"Amber, saçmalıyorsun. Adam yaralanmıştı ve ben ona yardım ettim. İkimiz de uyanınca biraz azmıştık ve seks yaptık. Sabahleyin gitmiş olması bizim için bir nimetti. İkimize de bu iyiliği yaptı." Bu bizi talihsiz aşıklar ya da ona yakın bir şey yapmaz.

"Ama o hala seni düşünüyor," diye şarkı söyler gibi söylüyor.

"Ve ben de senin biraz deli olduğunu düşünüyorum," diye karşılık verdim, kalbim biraz hızla atarken bile. *Kötü kalp!*

"Kabul et, ondan hoşlandın."

"Evet, sevimliydi," diye cevap veriyorum, ama böyle bir şeyi kabul etmiyorum. "Ve tatlıydı, söylediği tek kelimeyi bile anlamasam da. Ve o..." Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, bütün gece beni kollarında tuttuğunu itiraf etmek istemiyorum, ona izin verdiğimi söylemeye gerek bile yok.

"Ne yaptı?" diye sorar Amber.

"Yatakta harikaydı. Ama her şey yolunda ve güzel olsa da," diye devam ediyorum, "şu anda ilgilendiğim tek şey başımı su üstünde tutmak."

Amber'ın yüzündeki ifade değişince vicdanım sızladı. Sorunlarım benim sorunlarım, ama yine de koca ağzımı açmak zorunda kaldım.

"Tatlım, iş bulana kadar sana biraz para ödünç verebileceğimi biliyorsun."

"Hayır, gerek yok. Büyükanнем Aida'nın dediğı gibi, asla borç verme, borç alma." Bu arada, kuponları kesmeye ve haftalık market bütçemi dokuz günlük yemeğe yetecek şekilde uzatmaya devam edeceğim.

"Aida'nın kirayı ödemek için striptiz kulübünde dans etmeyi düşünmediğinden eminim."

Gülerek yola çıktım. Sadece Amber bu sesi komik hale getirebilirdi. "The Pink Pussy Cat'in saygın bir beyefendi kulübü olduğunu bilmeni isterim."

"Tabii. Ben de Byron'a kızımızın adını yeşil bir kayadan esinlenerek koymasına izin vereceğim. Ama ciddi, iş açısından uygun bir şeyin olabileceğini düşünüyor musun?"

"Birkaç işim var." Ne yazık ki, onları ateşe atmadan önce ateşi yakmayı unuttum galiba, ama bunu kendime saklayacağım. Benim için endişelenmeden de yeterince endişelenecek şeyi var. Özellikle de dünyanın diğer ucundan.

"Keşke sana bir iş teklif edebilseydim," diyor aniden.

Keşke Avustralya göçmenlik sistemi bu kadar karmaşık olmasaydı, o zaman bana iş teklif edebilirdi.

"Beni haberdar edeceksin, değil mi? Ve yardım edebileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver."

"Zaten yardım ediyorsun. Özgeçmişimi düzeltmeme yardım ettin ve her pazar tatlı, güneş gibi yüzünü göstererek bana yardım ediyorsun."

"Şimdi dalga geçtiğini anladım."

"Tamam, küçük Avustralyalı hanımefendi. Haftaya görüşürüz. İlk vardiyam için popomu salladığım kıyafetleri yıkamaya gitmem lazım."

"Gerçekten oraya geri dönecek misin?"

"O kadar da kötü değil." Kendi sözlerime boğulmadığım için şaşırıyorum. "Popoyu sallamak yok. Sadece garsonluk ve sadece birkaç vardiya." Umarım daha fazlası olur, çünkü gerçekten başka seçeneğim var mı? Bankadaki son birkaç yüz dolarım kaldı. Beklenmedik kazancım neredeyse tamamen bitti. Sırada kredi kartımla yaşamak var ve bu, kaçınmaya çalışacağım kaygan bir zemin.

"Yakında bir şeyler çıkacaktır. Biliyorum."

Umarım karşılık verdiğim gülümsemem, hissettiğim kadar kırılğan görünmüyordur.

Kuşlar cıvıldayarak beni uykumdan uyandırıyor.

Yağmur ormanlarında

kuşlar mı? Hala

Avustralya'da mıyım?

Yoksa yine spa masaj masasında uyuyakalmış mıyım?

Umarım bu sefer salya akıtmamışımıdır.

Sinir bozucu cıvıltılar devam ederken, telefonumun çaldığını yavaş yavaş fark ediyorum.

"Kim benim lanet uykumu bozuyor?" diye şikayet ediyorum ve Drakula'nın gelinlerinden biri gibi yataktan kalkıyorum.

Pussy Cat'te çalışmaktan nefret ediyorum. *Nefret ediyorum.* Patronu ve müşterileri nefret ediyorum. Herkes uyanırken yatmaya gitmekten nefret ediyorum ve öğleden sonra Cheerios yemekten gerçekten nefret ediyorum.

Siktir. Nefret ediyorum.

Ama en çok da uyurken telefonun çalması ve bunun aptal bir pazarlama araması olması nefret ediyorum.

Saten göz maskesini çıkarıp yatağın üzerine bırakıyorum. Amber'ın geçen hafta Avustralya'dan gönderdiği küçük bakım paketinde vardı. Onu takmamın tek nedeni, gönderdiği kremle birlikte ince çizgilerin önlenmesine yardımcı olacağına söz vermiş olması. Açıkçası, bence daha çok "sık hayal etmek" yazan bir şey takmamdan zevk alıyor.

"Bayan Ryan?" diye soran dumanlı bir ses duyulur.

"Ben." Bacaklarımı yataktan indirip, esnerken telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum.

"Adım Therese Moore. Executive Search Recruitment'ta çalışıyorum" — birdenbire tamamen uyanırım — "Web sitemiz üzerinden yakın zamanda başvurduğunuz bir pozisyonla ilgili arıyorum."

"Evet?" Sesim tiz, hatta cılız çıkıyor ve verdiğim izlenimden endişelenmeye başlıyorum. "Yani, tabii ki. Otel yönetimi stajyer pozisyonu için çevrimiçi başvuru yaptım ve sanal mülakata katıldım."

Sanırım aylar önce, Mart ayında. Sanal mülakat mı, ne saçmalık. Eski dizüstü bilgisayarımın başına oturdum ve *kişisel*

Talimatlara uygun olarak *kendimi anlattım*. Robotik sese hayatımda en gurur duyduğum anı anlatmam gerekiyordu ve ben de tek başıma dünyayı dolaştığım, en büyük başarım olan, defalarca prova ettiğim hikayeyi anlatmaya başladım. Bu çok değerli transfer edilebilir becerileri satmak için, mülakat adaylarının kullandığı tüm moda kelimeleri kullanmayı planlamıştım: organize, tutkulu, hevesli, detay odaklı, esnek.

Ne yazık ki, birkaç kıtada konaklama sektöründe nasıl çalıştığımı anlatmaktan öteye geçememiştim ki, yeniden evlatlık vermek için uğraştığım aptal Poodle dizime atlayıp ön patilerini dizüstü bilgisayarına bastırdı. Onlara gönderdiğim röportajda, heyecanlı köpek pençeleri enter tuşuna basarken, kameraya son bir kez dehşetle bakarak "Ne oluyor lan, köpek!" dediğim an vardı ve röportajım hemen yüklenip ajansa gönderildi. Üstüne üstlük, sonra da üzerime işedi. Tabii ki, tüm bu olanlar yüzünden oldukça moralim bozulmuştu. Geri dönüş almadığımda da şaşırmadım. Ama şükürler olsun, görünüşe göre çaresiz durumdalar ve ben ikinci bir şans elde etmek üzereyim!

"Harika bir haberim var, Bayan Ryan." Kadının kırk yaşında bir kadının sesi beni bir anda o ana geri getiriyor. "Bir pozisyon açıldı ve mülakatınızı izledikten sonra, müşterimiz size işi teklif etmek istiyor."

"Bu... bu... harika." Ve aynı zamanda çok, çok garip. "Ne zaman görüşme yapmak istiyorlar?"

"Oh, buna gerek yok. Pozisyon sizin. Harika değil mi?" diye coşkuyla söylüyor. Evet, coşkuyla. Sözde mülakatım sırasında olanları açıklamak için aradığımda hiç umursamayan kadın. Bu, ilan edilmiş bir iş için mülakat bile değildi, beni kayıtlarına almak için yapılan bir mülakattı, tabiri caizse. Ve şimdi de bu mu?

"Evet. Harika," diye tereddütle cevap veriyorum. "Ama bu biraz da, tuhaf, saçma, hatta düpedüz 'garip' değil mi?"

"Biraz alışılmadık," diye itiraz ediyor, "ama daha önce hiç görülmemiş bir şey değil."

"Mülakat kaydım felaketti." Avucumun içini gözüme sürterek, bunu şu anda gündeme getirdiğime inanamıyorum.

"Ne diyebilirim ki?" diye cevaplar, rahatsızlığını gizlemeye çalışmadan. "Senin söylediklerinden etkilenmiş olmanın yanı sıra komik tarafını da görmüş olmalılar."

"Bunu onlara gönderdiğine inanmak zor." Özellikle de benim başarısız görüşmeme cevap vermedikten sonra. Şu anda, iş piyasasında rekabet oldukça şiddetli, eve döndüğümünden beri bunu fark ettim. Kesinlikle benimkinden daha iyi görüşmeler yapmış olmalılar.

"Bu işi duymak istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü eminim bu haberi çok daha nezaketle karşılayacak başka adaylar da vardır."

Zarafet; güneyli kadınların bolca sahip olması gereken şey. Yine aynı şey, ahırda doğan kedi meselesi. Ama ne yapıyorum ben?

"Hayır, tabii ki ilgileniyorum!" diye başlıyorum, geri vites geçerek. "Sanırım tüm bunlar benim için bir şok oldu. Yani, harika bir şok. Aslında bir sürpriz!"

"Daha fazla sürpriz var," diye ekledi, biraz anlaşılmasa bir şekilde. Sonra, sessizce küfür etmeyi başardığım bir rakamdan bahsetti.

"Bu... bu tüm paket, değil mi? Rakam? Tüm yan haklar dahil." Çünkü, vay canına, bu çok para. Hayal ettiğimden çok daha fazla para.

"Oh, canım, hiç de değil. Bu sadece temel maaşın."

O, pozisyonun kapsamını, terfi fırsatlarını ve benim deneyimimle bu ekibe ne kadar uygun olduğumu açıklamaya devam ederken, aynada gözlerim tabak kadar açılmış durumda.

"Deneyimim mi?" Mutlu dansımı yarıda kesiyorum. Ne deneyimi? Striptiz kulübünde çalıştığım gerçeği mi? Elleriyle dokunmaya çalışan ve göğüslerimin arasına dolar kağıtları sıkıştırmaya takıntılı erkeklere içki servisi yaptığım gerçeği mi? Amber'ın bir teorisi var. O, bunun *oraya başka şeyler sıkıştırmak istedikleri* için olduğunu düşünüyor. Ve Lego'lardan bahsetmiyor.

"Evet. Avustralya'da Riposo Estates için çalışmış olman onların özellikle ilgisini çekiyor. Bağda başladın ve

işletmenin konaklama bölümüne kadar yükselmişsin."

Amber ve Byron'ın (ve onların İK ekibinin) bana yardımcı olacağını bildiğim, oldukça abartılı özgeçmişim. Üzüm topladım, garsonluk yaptım ve şarap mahzeninde çalıştım. Bunların hiçbirisi çığır açan bir kariyer değildi, ama bunu şimdi itiraf etmeye niyetim yok.

"Ah, evet, tabii. Phillips ekibi, şarabı anlamak için toprağı anlamak gerektiğine inanıyor. Eğitim ve istihdama... bütünsel bir yaklaşım sergiliyorlar."

Lütfen bunun ne anlama geldiğini sormayın.

"Üniversiteden mezun olduktan sonra bir motel zincirinde stajyer yönetici olarak çalıştığınızı sanıyorum." "Motel" derken, sanki "kullanılmış prezervatif" der gibi konuşuyor.

"Evet, çalıştım. Aslında, orta fiyatlı bir otel zincirinde." Başka bir isimle adlandırılrsa da köle emeği yine köle emeğidir.

"Ve şimdi de garson olarak konaklama sektöründe çalışıyorsun, sanırım."

"Evet, doğru." Kataraktla bakarsan öyle. Burada özgeçmişimi biraz abartmış olabilirim, çünkü kulübün adını değil, kulübün sahibi olan holding şirketinin adını yazdım. Referanslar bölümüne de ayrıntıları yazmadım.

Ama gerçekten, kurumsal bir pozisyon ararken striptiz kulübünde çalıştığını kim itiraf eder ki?

Evet, ben mini şortların başkan yardımcısıydım ve göğüslerim gerçek pazarlama malzemeleridir.

"Harika. Peki, vize ve diğer evrakları imzalamak için ne zaman gelebilirsiniz?"

"Vize mi?"

"Bir iş için taşınmaya hazır olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama anladığım kadarıyla, siz Amerika'da istihdamla ilgileniyorsunuz."

"Hayır, tabii ki hayır. ESR, dünya çapında faaliyet gösteren bir şirketin Amerikan iştirakidir. Aslında, genel merkezimiz Fransa'dadır."

"Fransa mı?"

"Evet, pozisyon da tam olarak orada."

Midem düğümleniyor. Bu da Remy'nin hediyelerinden biri olamaz.

"Ama ben Fransızca bilmiyorum."

"Bu pozisyon için dil bilgisi gerekli değil. İngilizce konuşan bir ekiple çalışacak ve genel olarak İngilizce konuşan misafirlerin ihtiyaçlarını karşılayacaksın. Sonuçta, orada iş dili İngilizce."

"İngilizce Fransa'da iş dilidir mi?" Saçmalık. Çok bilgili olmayabilirim, ama Fransızların kendi ülkelerinde Fransızca konuştuğunu biliyorum!

"Hayır, Monako Prenslığı'nde. Aslında Fransa'da, Côte d'Azur'da ikamet edeceksin, ama çalışma saatlerinin büyük bir kısmını Monako'da geçireceksin."

Ooh la la!

MONAKO. Grace Kelly ve Avrupalı prensi. Kumarhaneler ve Daniel Craig'in canlandırdığı James Bond. Sonsuz güneşli günler, masmavi gökyüzü, şeker gibi kumlar ve Akdeniz.

Bunlar, Monako'yu görmeden edindiğim izlenimlerimdi. Orada çalışmayı kabul etmek için orayı görmem gerekmiyordu. Sadece ertesi gün ESR'nin ofisinde imzaladığım sözleşmedeki sıfırları düşünmeye devam etmem gerekiyordu. Acentenin, beni almaya bir araba gönderdiği için, bulma ücretinin önemli bir yüzdesini alacağına söz verildiğini tahmin edebiliyorum, ama aynı zamanda benim gibi bir mülakat videosu olan birini işe almak isteyecek ne tür bir şirket olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Ama her şey, fakir olmak ve Pussy Cat'te çalışmaktan daha iyidir.

Dairemi boşaltacağımı bildirdim, boktan vardiya müdürü Shaun'a işini güneşin parlamadığı bir yere sokabileceğini sevinçle söyledim, ajansın bana kuryeyle gönderdiği bileti aldım ve Fransa'ya giden uçağa bindim. Côte d'Azur'ye!

Industries du Loup için çalışacağım. Bu şirket, diğer şeylerin yanı sıra, zengin ve güzel insanlara hizmet veren bir otel zinciri işletiyor. Ve size şunu söyleyeyim, Monako bu demografik grup için yapılmış bir yer. Ya da belki de o demografik grup için. Bildiğim kadarıyla şunlar var:

Hem zengin hem de güzel olanlar; görünüş ve servet açısından şanslı olanlar.

Zengin ama o kadar da güzel olmayanlar; çoğu zaman zengin ve yaşlı olanlar.

Sadece güzel olanlar; genellikle yukarıdaki kategoriye girerler.

Bu şehir devleti, süper zenginler için bir vergi cenneti, milyonlarca dolarlık gayrimenkullerinin, süper yatlarının ve manken gibi zayıf eşlerinin ve kız arkadaşlarının yuvasıdır. Eminim burada da paralarını ve jigolo erkek arkadaşlarını idare eden süper zengin kadınlar vardır, ama bildiğim kadarıyla bunlar pek görünür değiller.

Monako'da sadece süper zenginler ve bir avuç Monegasque, yani Monako yerlisi yaşıyor. Orada çalışan diğer insanlar her gün otobüs, araba veya trenle Monako/Fransa sınırını geçerek işe gidiyorlar. *Industries du Loup* çalışanları, personel konaklama yerlerinin bulunduğu Nice şehrine salata ile birlikte gidiş-dönüş servis hizmeti aldıkları için şanslılar. *Salad niçoise*. Şirket, personelinin çoğunu *Rue Arson'daki* birkaç binada barındırıyor, ya da Arson Caddesi diyebiliriz, bana da bir stüdyo daire tahsis edildi. Geniş ya da lüks bir yer değil, ama aydınlık ve temiz ve sokağa bakan küçük bir Juliet balkonu var, bu da oldukça güzel.

Perşembe gecesi geç saatlerde vardım ve ertesi gün Monako'daki insan kaynakları departmanına götürüldüm. Ayrıca çalışma iznimi ayarlamak için bir tür devlet binasını da ziyaret ettim. Neyse ki, Fransızca bilen biri bana eşlik etti, çünkü Monako'nun ana dili İngilizce değil, Fransızca çıktı.

Yardım edin!

Monako'da Fransızca ve İtalyanca'nın karışımı olan bir yerel dil de olduğunu söylediler, ama bununla ilgilenmeyeceğim. Bunun yerine, Fransızca öğrenmeye odaklanmaya karar verdim ve hafta sonunu YouTube videoları dinleyerek geçirdim, boş zamanlarımda Remy gibi bir hava katarak yararlı cümleleri tekrar ettim.

Şu tür şeyler:

Bu koltuk boş mu?

Size bir içki

İsmarlayabilir miyim?

Ben Pantolonunda bageet mi var, yoksa sadece görmekten memnun mi?

Bilirsin, faydalı şeyler.

Pazartesi sabahı, işteki ilk gerçek günüm, otobüste önümde oturan sarışın kız gülümseyerek bana dönüyor.

"*Bonjour.*"

Bir an tereddüt ettim, kaba olduğum için değil, zihnim donduğu için. Elbette *bonjour* diye cevap verebilirdim, ama onun Fransızca konuştuğumu düşünerek Fransızca konuşmaya başlamasını istemedim.

Sonunda "Merhaba" demeye karar verdim. Ben parlak bir konuşmacıyım, değil mi?

"Monako hakkında ne düşünüyorsunuz?" Tanrıya şükür, İngilizce konuşan biri! "Cuma günü otobüste sizi gördüm." Aksanı İngiliz aksanı ve ifadesi açık ve dostça. "Çalışma izni için evrakları imzalamaya gitmiş olmalısınız."

"Evet, gördüm." Sonra, diğer çalışanlarla birlikte otobüse binip geri dönmeden önce birkaç saatim vardı, bu da bana biraz keşfetme zamanı verdi, ama çok uzağa gitmedim. "Monako çok güzel ama şimdilik Nice'i daha çok sevdiğime eminim." Central Park'tan daha büyük olmayan bir ülkede yaşayarak sonunda kendimi sıkışmış hissedeceğimi düşünüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hala burada olduğumu sindirmeye çalışıyorum."

"Merak etme, zaman alır," diye nazikçe cevapladı. "Bu arada, ben Fee." Mavi polo tişörtündeki isim rozetini gösterdi, üzerinde aslında Fiadh yazıyordu. "Bunu boş ver," dedi, aşağıya bakarak. "Zaten kimse telaffuz edemiyor."

"Fiadah," doğru telaffuzla cevap veriyorum. *Fee-ah*. Bunun vahşi anlamına geldiğini de biliyorum, ama o vahşi olmaktan çok uzak görünüyor. Sarı saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, teni şeftali ve krema renginde. Ayrıca, polo gömlek giyen kimse vahşi olamaz.

"İrlandalı Amerikalı mısın?" diye soruyor, gözleri parıldayarak.

"Róisín." Tanıtımla birlikte elimi uzattım. *Row-sheen*, Róisín'in Gaelic dilinde küçük gül anlamına geldiğini söyledi. Benim de aynı derecede ilginç bir ikinci adım var, çünkü ben biraz karışık biriyim. *Zavallı İrlandalı Lübnanlı Kentuckian doğumlu küçük kız. "Suçluyum." İkinci nesil İrlandalı, üçüncü nesil Lübnanlı. Kültürel olarak kafası karışık.*

"Ne tesadüf!"

"Çok düşük," diye cevap veriyorum, gülerek, onun sevinci neredeyse bulaşıcı.

"İyi arkadaş olacağımızı söyleyebilirim."

"Ebeveynlerimizin telaffuz edilemez isimlere olan sevgisiyle birleşmiş miyiz?"

"Tanrım, bunu annemin önünde asla söyleme. Otuz yıldır Londra'da yaşıyor olabilir ama onu kesersen kanı muhtemelen yeşil akar. Kimsenin adını söyleyememesinden nefret ederek mi büyüdün?"

"Evet," diye onayladım. "Bir süre sonra, biraz sinirlenmeden 'kuru üzüm' diye çağrılmaya dayanamaz hale geliyorsun. On iki yaşına geldiğimde, Rose dışında başka bir isimle çağrılmayı reddettim."

"Raisin mi? Çok komik."

"En az yüz kez."

"Sonra da sadece sinir bozucu oluyor, değil mi?" Başımı salladım. "Ben de eskiden sık sık Fido diye çağırırdım. Ya da onun berbat varyasyonları. Fi-dada, Fi-yar-dar. Ben de kararlı davrandım. Sadece ailem bana Fee dışında başka bir isimle seslenebilir."

Annem ben gençken öldü, bu yüzden gerçek adımın Róisín olduğunu çok az kişi biliyor. Ama ben bunlardan hiç bahsetmiyorum. Yetim olduğunu söylemek, yetişkin olsan bile, sadece garip konuşmalara yol açar. Ayrıca, İrlandalı köklerim o kadar da güçlü değil. Samira gibi bir ikinci adım varken olmaz.

"Industries du Loup'ta ne iş yapıyorsun? Doğru mu söylüyorum? Du Loup," diye tekrar ediyorum, sesime YouTube'dan öğrendiğim Fransızca aksanını katmaya çalışarak.

"Fransızca bilmiyor musun?"

"Hayır." Ama ifadesinden, belki de konuşmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum.

"Oh. Tamam."

Bu "tamam"ın ne anlama geldiğini biliyor musun? Hiç de tamam olmayan bir tamam.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, içimdeki paniği bastırmaya çalışarak. Ya bir hata varsa? Belki de benim saçma sapan video görüşmemi hiç izlememişlerdir. "Yani, ajans öyle düşünüyor gibiydi." Komisyon almak için ruhumu şeytana satacağından eminim ama. "Özgeçmişimde yalan yazmadım ya." En azından Fransızca konusunda. "Fransızca biliyor musun?" Sesindeki paniği duymadan edemiyorum.

"Evet, öyle." Fee, bu itirafın beni rahatsız edeceğini düşünerek omuz silkiyor. İkimiz de sessizleşiyoruz ve etrafımdaki konuşmaların hepsinin Fransızca yapılmış gibi geldiğini fark ediyorum.

"Özür dilerim, seni endişelendirmek istemedim. Aslında, işe alındığın pozisyon için bu dili bilmen gerekmediğinden eminim."

"İşiniz için dili bilmeniz gerekiyor mu?" Herkesin gerekiyor mu?

"Ben, *Industries de Loup'un* bir parçası olan *Hôtel du Loup'un* sağlık kulübünde çalışıyorum." Anladığım kadarıyla aksanı kusursuz. Ayrıca, daha önceki telaffuzumun çok kötü olduğunu da anlıyorum. *Un-dust-tree de-loo*, diye kendime tekrar ediyorum.

"Verdiğim egzersiz derslerinin tamamı Fransızca olarak yapılıyor."

"Spor eğitmeni misiniz?" Bu, otobüse binerken giydiği koşu pantolonunu ve muhtemelen üzerinde bozuk para zıplayabilecek kadar sıkı olan kalçalarını açıklıyor.

"Bu kadar endişeli görünmemeye çalış. Mülakata girdin ve işe alındın, insan kaynakları ekibiyle tanıştın ve çalışma iznini aldın. Yaptığın iş için dili bilmen gerekmiyor. Ne iş yapacaksın, yani işin ne olacak? Sorduğum için kusura bakma."

Biliyor musun? Hiçbir fikrim yok. Sözleşmede belirtilen iş unvanı çok belirsizdi.

"Müşteri ilişkileri sorumlusu" diye tekrar ediyorum. Rahatsızlığım olmasına rağmen, unvanımı kendinden emin bir şekilde söylüyorum. "*L'agence centrale'deki* misafir ilişkileri departmanına rapor vermem gerekiyor." Fee'nin aksanını kendiminkiyle karşılaştırmamaya çalışarak yetersizlik duygusuyla mücadele ediyorum. "Orası genel merkez, değil mi?"

Cuma günü, merkez ofis merkez ofis olarak anılıyordu, ancak dün aldığım e-postada *l'agence centrale* yazıyordu. Google Translate'e şükürler olsun, çünkü bu iki terim aynı departmanı ifade etse de, telaffuzları birbirinden farklı.

"Evet. *Hôtel de Loup'un* çalışan girişinde indiriliyoruz, grup genel merkezi yakındaki konut kulesinde bulunuyor."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum."

"Wolf Tower'ı hiç duymadın mı?"

"Duymadım diyebilirim."

"Wolf Industries'in Wolf Tower'ı mı?"

Kafamı sallıyorum, omuzlarım yarı yarıya kalkıp iniyor.

"Loup, kurt anlamına gelir," diye ekledi, hoşgörölü bir gülümsemeyle.

"Demek Wolf *Industries* için çalışıyoruz, yani *Industries de Loup* için mi?"

"Aynen öyle!"

"Wolf Hotel ve Wolf Tower da aynı şirkete mi ait?" Fee tekrar başını sallar. "Bu kurtlar, yani kurtlar, pek yaratıcı değiller." Sırada ne var? Wolf Beach? Wolf Mall? Wolf FroYo?

"O zaman Wolf Tower'ın Monako'nun en yüksek binası olduğunu ve Place du Casino ve limana birkaç dakika uzaklıkta olduğu için en pahalı yerlerden biri olduğunu bilmiyorsun galiba?"

"Peki Casino Meydanı nerede...?"

"Monako'nun en simgesel yeri." Sözleri eğlenceli bir şekilde titriyor.

"Liman ise zenginlerin oyuncak teknelerini sakladıkları yer."

"Öyle bir şey." Bu sefer eğlencesini gizleyemiyor. "Milyon dolarlık oyuncaklar."

"Huh. Bakın, şimdiden bir şeyler öğreniyorum." Burada kaldığım süre boyunca her gün birden fazla yeni şey öğreneceğime eminim.

"Wolf Industries buradaki en büyük gayrimenkul geliştirme şirketi. Sadece son birkaç yılda işlerinin iki katına çıktığını söylüyorlar. Yani, bunun için bir pazar var. Çok fazla zenginlik var. Monako ilk bakışta biraz çılgın görünüyor. Arabalara bir bakın. Her saniye geçen arabanın biri Bentley, Ferrari veya Maserati."

"Eh, o servetin bir kısmını bana da verebilirler. Şikayet etmem."

"Oh, çoğumuz burada zengin olamayacağız, tabii zengin bir koca falan bulmazsak. Ne yazık ki, bizler zengin ve güçlülerin kaprislerini yerine getirmek için buradayız. Ya da benim durumumda, zengin ve güçlülerin kışlarının çok fazla sallanmamasını sağlamak için."

"Bu insanlarla tek ortak noktam şişman kırım."

"Bu sabah resepsiyona bir şey bırakmam gerekiyor. İstersen seninle birlikte gireyim mi?"

"Bu harika olur." Normalde ilk tepkim kibarca reddetmek olurdu, ama bu soğukluktan ziyade bağımsızlık ve inatçılıktan kaynaklanırdı. Ancak onun eşliğinin sadece yardımcı olmakla kalmayıp, hoş da olacağını biliyorum. Arkadaş edinmeye başlamam gerekiyor ve Fee bunun için ideal bir aday gibi görünüyor.

Güneş pencereden içeri girip yüzümün bir tarafını ısıtarken, küçük otobüste klima olduğu için minnettarım. Aramızda sohbet akıcı bir şekilde ilerliyor, ara sıra yol arkadaşlarımız tarafından kesiliyor, tabii ki onları anlamıyorum.

Koyu saçlı genç bir adam Fransızca konuşmaya başlayınca Fee, "Yolculuk süresinden şikayet ediyorlar" diyor. "Nice'deki dairelerimizden işimize gitmek genellikle kırk dakika sürer, ama batıya doğru yol çalışması olduğu için sahil yolunu kullanmak zorundayız."

"*Turistler!*" arkamızdan bir başkası şikayet ediyor. "Burası turistik rota, değil mi?"

O başını salladı. "Ama en azından manzara çok daha güzel. Ve işteki ilk günün için iyi bir başlangıç."

Ve o haklı. Manzara gerçekten çok özel. Yüksek palmiye ağaçlarıyla çevrili dar sokaklar, Akdeniz'in manzarasını sunan geniş yollara açılıyor. Sol tarafta, güneşli ve mavi gökyüzü bir sabahta bile zirvesi karla kaplı bir dağ silsilesi uzanıyor. Bir tünelden geçtikten sonra kentsel alan yoğunlaşmaya başlıyor, bu da yaklaştığımızı gösteriyor. Yolculuğumuz sırasında Fee, şirketin sadece bu küçük prenslikte bile elit bir müşteri kitlesine hizmet veren birkaç otele sahip olduğunu doğruluyor. Ayrıca, ülkedeki milyar dolarlık inşaat projelerinin çoğunun Wolf Industries'e ait olduğunu söylüyor. Görünüşe göre, sadece Côte d'Azur bölgesinde değil, dünya çapında da mülklerini ve varlıklarını genişletiyorlar.

Yol arkadaşlarımızın sohbetleri azalır ve Fee iyi bir yol arkadaşı olsa da, otele yaklaştıkça kendimi giderek daha gergin hissetmeye başlarım. *Sacré bleu* diyemeden otele varırız ve Fee beni geniş cam ve ışıltılı kuvars fuayede bırakır. Burası o kadar parlaktır ki, neredeyse güneş gözlüğü takmam gerektiğini hissederim.

Çekici, yirmili yaşlarında bir resepsiyonist gülümsüyor ve sonra benimle Fransızca konuşmaya başlıyor.

"*Pardon. Je ne parle pas Français,*" diye kekeleyerek Fransızca bilmediğimi açıklıyorum. "Adım Róisín Ryan. Bu sabah resepsiyona gelmem söylendi."

Görmediğim bir klavyeye dokunarak başını salladı. Aniden tedirgin ve sıcak hissettim, Fransızca bilmediğim için kendimi ne kadar aptal ve yetersiz hissettiğime o kadar kapıldım ki, bana verdiği yaka kartını ve rozeti neredeyse kaçıırıyordum.

"*Hoş geldiniz,* Bayan Ryan. Wolf Industries'e hoş geldiniz."

Rozeti kuvars yüzeyin üzerinde kaydırırken, üzerinde "*Visiteur*" yazdığını fark ettim. Bu neredeyse kötü bir alamet gibi görünüyordu, ancak başka bir çalışan kendini tanıttığında bu düşünce hızla bir kenara itildi.

"Bonjour. Ben Alice." Adında, sıradan Alice'den çok daha fazla hece var. Al-ee-sss. "Lütfen bu taraftan gelin."

Topuklarının sesini takip ederek parlak asansörlerin bulunduğu yere doğru yürüdüm. "Çok güzel bir fular. Tüm çalışanlar bunu takıyor mu?"

kadının boynundaki mavi ve beyaz çizgili fuların işaret ediyorum, resepsiyonistin de aynısından taktığını fark ediyorum. Soluk renkli dar bir elbise, ten rengi topuklu ayakkabılar ve şık bir topuzla birlikte, görünüşlerinde çok "üniforma" bir hava var.

Ya da belki klonlanmış.

"*Evet,*" diye mutlu bir şekilde cevaplar. "Zorunlu değil, ama teşvik ediliyor." *Vay canına. Son kelimedene kadar çok hece* var. "Bu şirketin logosu, görüyor musun?" Kenarlarını açarak çizgilerin aslında birbirine geçmiş *W* ve *I* harflerinden oluştuğunu gösterir.

"Çok şık." Ah! Ne kadar aptalım.

Alice hoşgörülü bir şekilde gülümser ve Fransız modası hakkındaki yorumum bu kadar olduğu için, asansör kapıları açıldığında sessizce onun arkasına geçerim. Eğer şanslıysan, boynundaki izleri gizlemek için bu fular çok kullanışlı olmalı. Ama bunun dışında

Onun kurumsal kişiliğinin yanında kendimi biraz sıradan hissediyorum. Saçlarım gevşek bir şekilde örülmüş, kum rengi gömlek elbise ve bantlı topuklu ayakkabılar giymeyi tercih etmişim. Bu sabah, biraz iş kadını, biraz da bohem göründüğümü düşünmüştüm, ama aşağıya baktığımda, elbisenin artık çuval bezi torbaya benzediğini fark ediyorum.

Keten ve otobüs yolculuğu iyi bir ikili değil.

Asansör kapıları açılıyor ve ben onu takip ederek mermer koridordan geçiyorum, topuklarımızın ortak sesi boşlukta yankılanıyor. Ama sonra yakınlarda bir kapı çarpıyor, yüksek sesli çatırtı beni irkiltiyor. Bir adam bağırmaya başlarken çantamı sıkıca tutuyorum, öfkesi dili bilmeyen biri için bile açıkça belli.

Bazı dersleri unutmak biraz zor olabilir.

"*Il a l'air furieux.*" Öndeki kadın omzunun üzerinden başını çevirip bana temkinli bir gülümseme attı. "Kızgın gibi, değil mi? Merak etmeyin. Her zaman kötü bir ruh hali içinde değildir."

"Kim değil ki? Yani, kim o?" Onu yakalamak için biraz koşarım. Striptiz kulübünde çalışmama rağmen, topuklu ayakkabılar benim tercih ettiğim ayakkabılar değildir. Onlarla sadece yavaş ve ağır hareket edebilirim.

"Monsieur Durrand, CEO."

Kalbim sıkışır. *Adı Durrant, Durrand değil,* diye kendime hatırlatırım, kendimi sakinleştirmeye mi çalışıyorum, yoksa ona acıyor muyum, emin değilim.

"Onu çok sık görmeyeceksin," diye devam etti. "Ama ilk gördüğün anı unutmayacağını tahmin ediyorum."

"Çünkü o çok kötü biri mi?" Sesimde alaycı bir ton olmamasına dikkat ediyorum. Bu parlak duvarların içinde çalışmak, ellerin gitmemesi gereken yerlere dokunduğu ve ayakkabı tabanlarının bira lekeli zemine yapıştığı kirli bir striptiz kulübünde çalışmak kadar kötü olamaz. O boktan duruma katlanabiliyorsam, her şeye katlanabilirim.

"*Hayır.*" Bu kelime, her şeyden çok çınlayan bir kahkaha gibidir. "Sebeb o değil."

Peki, gizemli davranmaya devam et. Cevap vermiyorum. Umurumda değil.

Sanırım ifademi okumuş olmalı ki, "*Le petit loup*, nasıl dersin, havlaması ısırmasından beter." diyor.

Le petit loup? Küçük kurt mu? Bağırıp çağıran pisliğin tavsiyesi sayılmaz, ama bir şey onu gülümsetiyor. Belki de her türlü ilginin iyi olduğunu düşünen kızlardan biridir. Bağırışlar daha yüksek ve net hale geldiği için uzun süre üzerinde düşünmüyorum. Birisi kesinlikle azar işitiyor ve dahası, azarlama İngilizceye geçmiş.

Başka bir kapı çarpıyor ve aniden, bir adam karşımıza çıkıyor ve ters yöne doğru gidiyor. Onun küçük olan hiçbir yanı yok, bu da Alice'in başka bir şey kastettiğini düşündürüyor. Biraz daha kişisel bir şey, mesela bir takma ad gibi. Belki de bu yüzden gülümsüyor. Belki de patronun küçük loup'unu beceriyordur.

Yani, pantolonunun içinde sakladığı şeyi.

Adam yaklaşırken kaçan zihnimi dizginliyorum. Baş eğik, telefonuna odaklanmış, onda tanıdık bir şey var. Aptalca, biliyorum. Tabii son zamanlarda San Francisco'daki The Pink Pussy Cat'in yakınlarında bulunmadıysa.

Sanki beynim bunu söylüyor. Pussy Cat, mecazi ve neredeyse gerçek anlamda milyonlarca kilometre uzakta. Şampanyadan çok tükürük ve talaş var. Yine de bir şey beni rahatsız etmeye devam ediyor, ona bakmamaya çok uğraşsam da dikkatimin en ucunu çekip duruyor. "Bonjour, Monsieur Durrand," yanımdaki kadın saygıyla mırıldanıyor

saygıyla fısıldıyor.

O pislik başını kaldırmıyor.

Ve kalbimin ikinci kez sıkışması da aynı derecede garip, sadece bu sefer yumruk o kası mide çukuruma fırlatıyor gibi ve omuzu neredeyse benimkine değdiği anda beni durduruyor.

"Remy." Bu, bir fısıltıdan da öte değil — bir fısıltının fısıltısı — kendimi aksine ikna etmeye çalışırken bir inkar mırıldanması.

Adamın dikkati yavaşça telefonundan kalkıyor, her an uzuyor, saniyeler ve milisaniyeler yavaşlamış gibi görünüyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, tanıma şoku buz gibi soğuk bir havuza dalmış gibi. Başını çevirip yanımdan geçiyor, sanki bakışlarımı bırakmak istemiyormuş gibi.

Tanrım, bu o.

Kalbim midemde deli gibi atıyor, ya da en azından orada atan şeyin o olduğunu düşünüyorum, çünkü ayakkabıları aniden yere sürtünerek duruyor ve bana dönüyor.

"Anlamadım?"

Bu gerçekten bir soru ya da ondan bir özür bile değil, bu kadar kibirli bir üslupla söylenmişken. Her ne kadar kusursuz bir İngilizceyle söylenmiş olsa da. Bir şekilde, Fransızca bağırmaktan İngilizceye bu kadar sorunsuzca geçen pisliği izlediğimi biliyorum. Ağzım sessizce çalışıyor, kelimeler aklıma gelmiyor çünkü *nasıl? Neden? Ve oh, hayatta olmaz.*

"Alice?"

Ruhum sandaletlerime kadar çöküyor. Adımı bile hatırlamıyor mu? Yanımdaki kız neredeyse dikkatini çekmek için zıplarken, onun bana konuşmadığını geç de olsa anlıyorum, ağzından mermi hızında Fransızca akıyor. Onun bir tanıtım yaptığını anlamam uzun sürmüyor, yirmi beş yıldır Raisin Ryan olarak anıldığım sayıya bir tane daha ekliyorum.

"Aslında, adım Rose. Rose Ryan." Gülümserim ve sanki o ve ben birbirimizi hiç tanımayan iki yabancıymışız gibi omuz silkerim, birbirimizin cinsel organlarını tatmış iki insan değilmişiz gibi. Tanrım. Bunu düşünmedim ki... Tıpkı yanıt olarak gelen görüntünün kafamdan geçip gitmediği gibi. "Kimse bana Róisín demez."

"Rose." Adımı söyleme şekli, o anının görsel kısmı tam olarak aynı olmasa da, işitsel bir anının tekrarı gibiydi.

Kot pantolon ve botlarıyla çok seksi görünüyordu ve bir tür sert yakışıklılık yayıyordu. Sözde dil engelimize rağmen çekici doğası belliydi. Karşımda duran adam da aynı özgüvene sahip, ama şakacı havası yok. Çekici olmak için hiçbir çaba sarf etmiyor ve neredeyse hiç gülümsemiyor, ama varlığı yine de aynı derecede çekici. Hatta bir şekilde daha da çekici görünüyor. Daha yaşlı. Daha sert. Daha karanlık. Kibar ve kendine güvenen. Ve giydiği kıyafet? Bu kıyafet için "*takım elbise pornosu*" terimi icat edildi, hatta cep mendili bile seksi.

Ve altında neler olduğunu biliyorum. Tüm o dönen mürekkep. Gömleğini çıkararak iş adamından kötü çocuğa dönüşüyor.

Sonuç olarak? Remy 2.0 versiyonu, olağanüstü derecede seksi.

Dikkatini yoğun bir şekilde odaklıyor ve bakışları bir anlık rahatsızlıkla yer değiştirmeden önce, sıcak parmak uçlarıyla okşuyor gibi. Bakışları neredeyse zeytin rengi bir parıltıyla ışıldıyor ve o anda tavırlarında bir değişiklik oluyor. Sanki bir sonuca varmış gibi, ifadesi sertleşiyor. Arkasını dönüp geriye bakmadan uzaklaşırken, bu sonuç tamamen netleşiyor.

10
REMY

"BİLMİYORUM. Sadece buraya gel." Telefonumu masama bırakıyorum, ceketimi çıkarıyorum ve tekrar volta atmaya başlıyorum.

O burada ne arıyor? Bu
olamaz.

Bu mümkün değil. Çünkü bu, şu anlama gelir...

Hayır! Ne olursa olsun, buna izin vermeyeceğim.

Ve görünüşe göre bu, tüm hataların en büyüğü, yetişkin bir adamı dizlerinin üzerine çöktürecek türden bir hata.

"Çok zaman aldı." Everett'in neredeyse sessizce ofise girdiği yere doğru dönüp bakıyorum.

"Benim ayaklarım var, tekerleklerim yok." Arkasında kapıyı kapatarak, ellerini ceplerine sokar ve odanın içine doğru yavaşça yürür. "Neden böyle volta atıyorsun? Kızgın pislik patronların repertuarına yeni bir ek mi?"

"Kız," diye hemen başlıyorum, onun alaycı cevabını bir kenara iterek. Bazen babamın ölümünün bana yüklediği role hala alışmakta zorlandığımı itiraf ediyorum, ama şu anda bunun bir önemi yok. "Kız," diye tekrar ediyorum. "O burada." Yürüyüşüm duruyor, saçlarımı ellerimle tararken bir rahatsızlığım başka bir rahatsızlıkla yer değiştiriyor.

Bu nasıl olabildi? Nasıl bu kadar yanlış
yapabildik? Nasıl böyle bir hata yapabildim?

"Ee? Plan buydu, değil mi?" Onun kaygısızlığı rahatsız edici. Odanın diğer ucuna doğru yürüdüğünü izliyorum, masamın arkasındaki gizli barda duruyor. "Çünkü eğer plan bu değilse," diye ekliyor, paneli kaydırıp raftan cam bir kavanoz çıkarıyor, "onu buraya getirmek için çok fazla uğraştık."

Ayaklarıma bakıyorum, hareket etme dürtüsünün odayı geçip ona yumruk atmak mı yoksa kaçmak mı için olduğunu bilemiyorum. Bu... bu ben değilim. Ben böyle davranmam. Ben savaşırım. Plan yaparım. Durrand adını yüceltmek için rakiplerimi yok ederim. Bir kız yüzünden huzurumu kaybetmeyeceğim.

Bir kadın, zihnim düzeltir. Bir tanrıça.

Dişlerimi sıkıyorum, zihnimi ters yönde zorluyorum. Bir kız. Bir etek parçası. Tek gecelik bir seks.

"Hayır, o kız değil," diye cevap veriyorum, sesim buz gibi sakın.

"Diğer kız."

Bunu söylerken bile, içimden bir ses onların aynı kişi olduğunu söylüyor.

Mon Dieu. Ne yaptım ben?

"Gözetleme fotoğraflarında sarışın görünüyor," diyorum sertçe. "Ama o sarışın değil." Fotoğraflara sadece şöyle bir göz attım, kim olduğu değil, neden hayatıma girmeye karar verdiği daha çok ilgimi çekmişti.

"Bunu anlamak için Sherlock Holmes olmaya gerek yok," diye cevaplar. "Özel dedektife fotoğrafların pek iyi olmadığını söyledim, ama o karanlık bok çukurunda çekilmiş fotoğraflarda bile peruk taktığı anlaşılıyordu. O lanet olası Heidi değildi," diye göz kırparak ekler.

"Bu ne demek oluyor?" Cevabım neredeyse bir hırıltı gibidir. "Striptiz kulüplerinde çalışan iyi kızlar pek bulunmaz."

Kendimi sakinleştirmek ve tam olarak anlayamadığım bu öfke dalgasını bastırmak için derin bir nefes alıyorum. O, kendisi için hiçbir anlamı olmayan, isimsiz bir kadından bahsediyor, bana bakan, şefkatli kalpli kadından değil. İyi olmanın tanımı kesinlikle budur. *Diğer yönlerden iyi olmadığı anlamına gelmez bu.*

İyi bir kız. Bir etek parçası. Bir gecelik muhteşem bir yatak arkadaşı. Şimdi değil. Bunu düşünemem.

'Ne ne röportaj röportaj Gitmedin söylemedin söylemedin orada kayıt bir kayıt olduğunu söylemedin mi?" Sanırım bu, onun "samanlara sarılmak" dediği şey.

"Benim gördüğüm bir kayıt yok." Cevabı küçümseyici, bu görev onun maaş seviyesinin altında.

"Bu durumda, bu binada, onu işe almak için çok uğraştığımız ve masraf yaptığımız, olması gerektiği gibi olmayan bir kız var."

olması gereken kişi
değil." "Nadiren
olurlar."

Derin bir nefes alıp, hatalarımın büyüklüğü için onu suçlama dürtüsüne direnerek devam ediyorum. "Bir dakika olsun, bu kadar aptalca davranmayı keser misin? Onunla yeni tanıştım. San Francisco'da saldırıya uğradığım gece beni hastaneye götüren kadın o."

O kız, hayır, o kadın, aradığım kadın, esmer olmamalıydı. Saç renginin o sıradan kelimeyle ifade edilebileceği anlamına gelmez bu. Zengin, maun rengi gibi. Kehribar ve kırmızı altın rengi, dokunulduğunda ipeksi.

Hastanede uyandığımda, Rose'un komşum ya da belki de aradığım, araştırdığım ama henüz tanışmayı ummadığım kadın Róisín'in oda arkadaşı olduğunu düşündüm. *En azından, henüz değil.*

Eğer bilseydim, asla...

Bu düşünceyi kafamdan silip attım. İnanmak istemememe rağmen, bu kadınlar aynı kişi. Onun tanıtımıyla da bu doğrulandı. *Roísín, ama kimse bana öyle seslenmez.*

Kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı, düşüncelerin volkanına dönüşüyor; rahatsızlık, tedirginlik ve lanet olası korku. Ama bunların hiçbirisi hissettiklerimi tam olarak yansıtmıyor, hiçbirisi bu berbat durumun büyüklüğüne bile yaklaşmıyor.

"Bir daha söyler misin?" Odanın diğer ucunda, Rhett'in dikkati sadece öğleden sonra atıştırmalığına odaklanmış görünüyor.

"Araştırdığımız kadın, benim işe aldığım kadın; o, kazanın olduğu gece bana bakan kişiyle aynı kişi." O gece altında yatan kadının hatırası, bir hayalet gibi gözümün önüne geliyor. Ellerimde koyu renkli, ipeksi saçları, erimiş bal gibi gözleri. İçine girdiğimde çıkardığı küçük inilti.

O, yasak olanın tadı mıydı?

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum, çünkü orada sadece delilik yatıyor.

"Senin becerdiğin kadın demek istiyorsun." Sırıtarak kapağı açar ve protein topunu ağzına atar — birdenbire yumruğumla doldurmak istediğim ağzına. "Bunlar çok lezzetli. Amélie mi yapıyor bunları?"

Onun aptalca sorusuna cevap vermeden ona öfkeyle bakıyorum, bu bakış daha zayıf bir adamı toza dönüştürürdü. Ama onu değil. Birlikte antrenman yapıyoruz ve düzenli olarak dövüşüyoruz. İkimiz de temiz yaşıyor ve kirli dövüşüyoruz. O benim güvenlik ekibimin eski Özel Kuvvetler şefi olsa da, bu onu parçalamamı engellemiyor. Engelleyen şey, onun benim arkadaşım olması. Evet, çok sinir bozucu bir arkadaş. Ama muhtemelen dünyada gerçekten güvendiğim tek kişi o.

Bu düşünceyi bir an sonra başka bir düşünce izler. Belki de düşünceden çok bir anı, mezardan gelen iki ses. Çocukluğum çoktan öldü, babam da vefat etti.

Remy, büyüdüğünde, bir kralın oğlu gibi saygı göreceksin ve hayranlık duyulacaksın. İnsanlar sana iltifat etmeye çalışacaklar, ama unutma, seni tek bir nedenden dolayı yanlarına alacaklar. Peki bu neden nedir?

Bana bıçak saplama fırsatı için, baba.

İki yıl geçti ama o adam hala beni rahatsız ediyor. Beni kral gibi davranmak bir yana, sanki mutfak hizmetçisinin çocuğuyum gibi davrandı. İşin asla benim olmayacağını söylediğinde, bunun bir ceza olduğunu düşündüm. Ama öyle değildi; atasözünde de dediği gibi, tüm savaşlar aldatmacaya dayanır ve o beni başarısızlığa mahkum etti.

"Bana karşı nazik olan kadın," diye düzeltiyorum. Benim berbat dünyama girmeyi hak etmeyen kadın. Yine de, o burada. Ulaşabileceğim bir mesafede, bu da hiç rahatlatıcı bir durum değil.

Rhett'in yüzü kararır. O gece olanlar için hala kendini suçladığını biliyorum. Ama bu benim hatam, kimsenin değil. Gece yarısıydı. Uyuyamadığım için dışarı çıkıp araba sürmeye gitmiştim. Onun evinin önünde bulmam şaşırtıcı mı? Sonuçta, bu şehre gelmemizin sebebi oydu.

Sadece araştırma yapacağım, diye ısrar ettim. Hiçbir temas kurmayacaktım. Görev açıkça başarısız olmuştu.

"Bisikletten düştüğümde beni sokaktan kaldıran kişi," diye ekliyorum, onun mesleki yarasına biraz tuz basarak. Aşağılık bir hareket, ama dediğim gibi, ikimiz de kirli savaşıyoruz.

"Sana seninle gelmem gerektiğini söylemiştim," diye inatla cevap verir ve kavanozu rafa geri koymak için döner. "Beni uyandırsaydın, bunların hiçbiri olmazdı."

Ve onu uyandırsaydım, *onu* bulamazdım. Sanki yeryüzüne indirilmiş bir melek gibi, o gece beni kurtardı. Beni ölümün pençelerinden kurtarmadı, ama insanlığa olan inancımı kurtardı.

Bisikletten düştüğüne gelince, hala inanmıyorum. Rose uyurken onu aradığımdan beri bu Everett'in sürekli tekrarladığı bir konu oldu. Onu uyandırmadan çıkabilmek için onu aramıştım.

Korkaklık değil. Onu korumak istedim.

"Bunu zaten defalarca konuştuk." Ses tonuma sinirimin yansımamasına çalışıyorum. "Bu bir kazaydı."

"Gece yarısı terk edilmiş bir sokakta kaza mı? Ehliyet alabilecek yaşa geldiğinden beri, yani yasal olarak reşit olmadan önce bisiklete biniyorsun ve tek bir kaza bile yapmadın. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Senin yaşında ve deneyiminde bir kaza, hayatı değiştiren türden bir kaza olma ihtimali daha yüksektir."

Hayatımı değiştirecek, haklısın. O gece onun evinden ayrıldığımdan beri neredeyse sürekli Rose'u düşündüm. Onun iyi kalpli ve düşünceli olduğunu, yumuşak dudaklarını ve dolgun hatlarını düşündüm. O geceyi sağlıklı sayılabilecek sıklıkta hatırladım.

Atasözünde de söylendiği gibi, dilediğin şeye dikkat etmelisin. "Ve hayatını değiştir dediğimde, daha iyiye doğru demek istemiyorum."

Rhett'in sesindeki kınama beni geri gerçekliğe döndürür. Odanın diğer ucuna doğru ilerlerim, elimi omzuna koyar ve gözlerimi onun göz hizasına getiririm.

"Başka bir cevap yok." Yol kenarında uyandım, başım baltayla yarılmış gibi ağrıyordu ve motosikletim ortada yoktu. "Kaymışım, düşmüşüm ya da küçük bir kaza yapmışım, ya da soyulmuşum."

"Remy, Ducati Panigale, seksen bin dolar değerinde bir motosiklet, boğanın memeleri gibi göze çarpar. Bu, yetkililerin dikkatini çekmeden, fark edilmeden satılabilecek türden bir makine değil."

"Belki bir kulübede bir yerdedir. Belki eyalet dışına çıkarılmıştır. Ne önemi var ki?"

"Bu önemli çünkü bu tür şeylerin olmaması benim görevim ve ben orada değildim."

"Bu benim hatam, senin değil. Kendini bu konuda suçlamayı bırak."

"Kendimi suçlamak istemiyorum," diye cevaplar anlamlı bir şekilde, aynı zamanda gülümsemeyle mücadele ederken.

"Bence bisiklet senin için yeterince iyi iş çıkardı." Kaşımı ikiye bölen küçük yara izini parmağımla okşuyorum. Ya bisiklet, ya yol, ya kaldırım ya da muhtemelen mor bir şeydi.

Mor mu? Neden birdenbire bu olasılık akla geliyor?

"Kendini böyle lanet bir tehlikeye attığın için kendi ellerimle boynunu kırabilirdim."

"Ah, deneyebilirdin, sanırım." Cevabım küstahça olsa da, omzuna elimi sıkıca koyuyorum, bu hareketini daha da kızdırmak yerine sakinleştirmek için.

"Bu olayda bir şeyler yolunda değil." Kaşları, karanlık gözlerinin üzerinde birleşiyor.

"Haklısın. Ama doğru olmayan şey, bu binada olmaması gereken bir kadın olması."

"Ya da bu binada senin *olmaması gereken* bir kadın var."

Hemen sinirim patladı.

"Kafanı kışından çıkar ve beni dinle!"

"Hassassın," der, eliyle benim elimi omzundan iter. "Kafasını kışına sokan kişinin ben olmadığımı göreceksin, özellikle de onu buraya getirmenin senin planın olduğunu hatırlamıyorsan."

"Bu şaka yapılacak bir konu değil!" "Özür dilerim. Rahatsız mı ediyorum?"

İkimiz de odanın diğer tarafındaki sese doğru başımızı çeviriyoruz. "Ben. İçeri gel." Onu elimi sallayarak içeri davet ediyorum,

"Everett ve ben bu akşamki antrenman planlarımızı tartışıyorduk." Ben, ya da onun tercih ettiği adıyla Benoît, kuzenim ve babamın kurduğu Wolf Industries şirketinin yönetim ekibinin bir üyesi. Babamın ölümüyle beklenmedik bir şekilde benim elime geçen şirket. *Lanet olsun o yaşlı piçe ve onun dolambaçlı, sinsî yöntemlerine.*

"Her şey yolunda mı, Benny?" Rhett sinir bozucu geniş bir gülümsemeyle sorar.

"Adım Benoît, senin de bildiğin gibi," diye kuzenim otoriter bir tavırla karşılık verir. Tavırları genellikle o kadar otoriter ki, bazen kimin patron olduğunu unuttuğunu düşünüyorum. Sanırım, işin içine her zaman daha fazla karıştığı için bunu anlamak o kadar da zor değil.

Ancak, benim gibi o da işlerin nasıl sonuçlanacağı konusunda yanılmıştı.

"Benoît'yi mi tercih ediyorsun, Benny?" Rhett, sanki bu bir habermiş gibi kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırır, sanki bu, Monako'da en az sevdiği adamı kızdırmak için yapabileceği bir şey değilmiş gibi. "Vay canına. Bu arada, bu bir davet *değil*."

"Davet değil mi? Benim *eşcinsel* olduğumu mu ima ediyorsun?"

"*Sakin olun*," diye araya girdim. Şafak vakti silahlı çatışma sahnesi olmadan da yapabilirdim. "Rhett hiçbir şey ima etmiyor."

"Alınma dostum." Ellerinde küresel atıştırmalıkları çevirerek sıırıttı. "Al bakalım Benny. Bunları denemelisin. Eminim ki bunlar ağzına koyduğun en lezzetli toplar olacak."

"*Arrête*." *Yeter*. Rhett'in masum gibi görünen ifadesine bir bakış attım ve başımı salladım. Ne diyebilirim ki? Rhett, Rhett'tir, Ben ise gergin, kibirli ve başımın belasıdır. Ama o da aileden biridir ve babamın aksine, bunu önemsemeyi düşünüyorum. "Ne istiyordun, *ma cousine*?" Elimi omuzlarına doladım ve adımlarımızı kapıya doğru yönlendirdim.

"Annen, Loup Vakfı yardım balosunun güvenliğini onaylamayı hatırlatmamı istedi."

"O zaten imzaladı. E-posta kullanabildiğini biliyor musun? Akıllı telefon kullanmayı bile öğrendi. Ayrıca tam zamanlı bir asistanı var. Haberci olarak hizmetlerine gerek yok."

"Sadece nazik davranıyordum. Tante Josephine, görmezden gelebileceğin türden bir kadın değil."

Bu doğru olabilir ama onun burada olma sebebi bu değil. Hayır, hiç de değil. "Ayrıca, asistanım bana bir konuda bir karışıklık olduğunu söyledi.

departmanlar. İnsan kaynakları, sanırım. Görünüşe göre bir aptal, tek kelime Fransızca bilmeyen birini işe almış.

İşte bu kadar. Bu büyüklükteki bir şirkette, Ben'in gözünden çok az şey kaçır.

"Bu neden sorun olsun ki?" diye soruyorum sakın bir sesle. "Ekip birçok dil konuşuyor. Otuzdan fazla ülkeden müşterimiz var. Sen ve ben Fransız olsak da, şu anda Fransızca konuşmuyoruz."

Rhett etrafta olduğuunda İngilizceyi tercih ederim, bu benim alışkanlığımdır. Aslında, o kadar uzun süredir İngilizce konuşuyorum ki, artık Fransızca rüya görmüyorum. Ben ise, çoğunlukla bilgi edinmek için bilmece gibi konuşmayı tercih ediyor; bilgi, onun için hayati önem taşıyan bir değer.

"Evet, ama Industries du Loup Fransa'da bulunan bir Fransız şirketi."

"Prens Albert'in bu konuda söyleyecek bir şeyi olacağına neredeyse eminim

Prens Albert ülkenin hükümdarı ve Monako küçük bir şehir devleti ve kendi başına bir ülke.

"Monako Fransızca konuşulan bir ülke," diye karşılık verir Ben, sinirinin sınırlarına geldiğini belli ederek. "Ben de bunu kastettim. Dil bilmiyorsan Monako'da çalışamazsın."

"Bu dili bilmeyen birçok kişi yaşıyor" diye makul bir şekilde tartışıyorum.

"Zenginler, evet. Monako, Fransızca konuşmayı umursamayan zenginler için bir vergi cenneti. Peki ya sıradan çalışanlar?" Bana zafer dolu bir bakış atıyor. "Bu durumda neden burada olduklarını sorgulamak gerekir."

"Peki ya sen, Rhett?" diye soruyorum, ona bakmadan. "Sen neden buradasın?"

"Senin kıcını beladan uzak tutmak için," diye yanıtladı. "Komik, ben de bu dili oldukça iyi bildiğimi sanıyordum."

"Biraz katliam yapıyorsun," diye omzumun üzerinden atıyorum. "Bu kadını ofisime gönder," diye Ben'e talimat veriyorum.

"Kadın olduğunu kim söyledi?" Ben, kapıya vardığımızda bana döner.

"Hadi ama. Dikkatini çekenin bir erkek olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

Ben'in bakışları Rhett'e kayar ve gözlerini kısarak cevap verir, "Beni iyi tanıyorsun."

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"O çok güzel bir kız," diye kabul eder, dikkatini tekrar ona verir. "Ve Remy, onu ilk ben gördüm."

Bu, onun inanmaya devam etmesine izin vereceğim bir iddia. Hepimiz için.

"Yeni işe alınan birini fethetmekle ilgilenmiyorum. Onu ofisime gönderin. Bu konuyu derinlemesine araştırmak istiyorum."

Ben kaşlarını çattı, sonra tipik bir Fransız tavrıyla omuz silkti. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Rhett tekrar konuştu.

"Onun hakkında bilmediğin tek şey bu olmalı."

"*Ta gueule.*" *Kapa çenen.* "Ayrıca, git buradan."

"Ne, havai fişekleri kaçırmak mı?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye sıkılmış bir ses tonuyla cevap veriyorum.

Havai fişek gösterisi olmayacak. Plan değişmemeli. Rose, düşündüğüm kadın olmayabilir, ama aramızda ne geçmiş olursa olsun, o benim isteğimle burada. Ve babamın onu aile politikalarımıza neden dahil etmek istediğini öğrenene kadar burada kalacak.

"Kafan karışık mı sanıyorsun?" Rhett kahkaha atarak cevap verdi. "O kadın, yeni patronuyla yatmış olduğunu öğrenmek için altı bin mil yol kat etti, aynı patronu, ona ürkütücü hediyeler gönderen patronu..."

"Kahve makinesi ürkütücü değildir." Muhtemelen böyle cevap vermemeliydim. Ama onun benim gönderdiğim hediyeleri tam olarak bilmesi de beni şaşırtmamalı. Nedenini anlayamaz, çünkü ben de tam olarak anlamadım.

"Kahve makinesi de pek seksi sayılmaz."

"Seksi olması amaçlanmamıştı." Özellikle şimdi. "Sadece minnettarlığımı gösteriyordum."

"Takdir mi? Şu anda o, onu buraya başka bir hediye vermek için mi getirdiğini merak ediyor." Sanki onun ne demek istediğini yanlış anlayabileceğim gibi, elini kasıklarına koydu.

"Sağ elinin kız arkadaşın olduğunu sanıyordum, sol elinin değil."

"Elimi sikmek, benim... sikmekten daha iyidir."

"Róisín Ryan'la yatmadım," diye öfkeyle karşılık veriyorum. "Buna ne diyorsun? Aile içinde kalmak mı?"

11
ROSE

"Onu neden görmem gerekiyor?"

"Sormuyorum." Alice, asansörden indiğinde, anladığım kadarıyla yönetici katına, omzunun üzerinden bu kısa cevabı atıyor. "Tek bildiğim, o atla dediğinde, ne kadar yükseğe atlayacağımı sorduğum."

"Peki neden ona '*petite loup*' dedin?" diye soruyorum, sanki polisten kaçıyormuş gibi koridorda koşarken ona yetişmeye çalışarak. "Loup kurt demek, değil mi?" Remy yırtıcı bir tip değildi, en azından benim hatırladığım kadarıyla. O şeyin büyüklüğüne bakılırsa, onun penisi için sevimli bir isim olamazdı. Tabii ironik bir şekilde söylemediyse. Ona bir bakış attım ve Remy Durrand'ın güçlü bagetinden haberi olmadığına karar verdim, çünkü haberi olsaydı bu kadar şaşkın görünmezdi.

"Babası kurtmuş; o da kurt yavrusu. O, *la ruse*... İngilizce'de ne denir?" diye düşünürken köşeyi dönüyoruz. "Kurnaz! Le petite loup, genç kurt kurnazdır."

Onu yatağıma çeken şey çekicilik miydi, kurnazlık mı?

Ben hangisi olduğunu düşünmek istediğimi biliyorum. Ama bu sabah olanlardan sonra, haklı olduğumdan da emin değilim.

Havadar bir resepsiyona giriyoruz, Alice ile heybetli endüstriyel tasarımlı masanın arkasında nöbetçi gibi duran bir kadın arasında bir konuşma geçiyor. Kraliçe gibi kibirli bir tavırla, bizi beklememiz için yumuşacık deri bir kanepeye işaret ediyor. Ve bekliyoruz.

Yaşlı bir adam çift kapıdan içeri girer, birkaç dakika sonra elindeki evrakları almadan çıkar. Başka bir adam da çıkar, ama önce yaşlı yöneticinin masasının köşesine oturur ve ona Fransızca konuşmaya başlar — açıkça İngiliz aksanlı Fransızca. Tek taraflı bir konuşma da, çünkü kadın koluna bir dosya ile vurur ve dikkatini tekrar bilgisayar ekranına çevirir.

"Burada çok uzun kalmayacağız, değil mi?" diye Alice'e fısıldıyorum. "Gitmen gereken bir yer mi var?" diye soruyor adam, eğlenerek.

Yanaklarım yanmaya başlar ve yaşlı kadın bana acıyarak bizi heybetli çift kapıya doğru işaret ederken, ben de kekeleyerek cevap vermeye başlarım.

Hızlıca bir vuruş ve Alice kapıyı dikkatlice açar.

"*Girin,*" diye emir veren bir sesle cevap gelir, bu sesi hala rüyalarımda duyuyorum.

Onun havlamasının ısırmasından daha kötü olduğu konusundaki önceki sözlerini düşünürken, kapıyı daha da açıyor. Öyleyse neden kurtların inine giriyormuş gibi görünüyor ve kafası ısırılacağından endişeleniyor gibi? Her neyse, o belki de aperatif olabilir, ama içimden bir ses onun ana yemeği olacağını söylüyor.

Ve bu eğlenceli, seksi bir şekilde de değil.

Remy Durrand, Durrant değil. Karıştırması o kadar da zor değil.

Belki daha dikkatli olsaydım, onu daha başarılı bir şekilde Google'da aratabilirdim. Ve o zaman bana teklif edilen işin, seksi anlar yaşadığım adam için çalışmak olduğunu öğrenirdim.

Hâlâ anlamadığım şey, onun neden bu kadar şaşırmış ve kızgın görüldüğü.

Ve neden kötü planı işe yaradığı için mutlu olmak yerine öfkeyle oradan ayrıldı?

Jet lag yüzünden aklımı mı kaçırdım?

İlk fark ettiğim şey odanın büyüklüğü. Oda çok büyük, tavanı yüksek ve milyon dolarlık yatlarla dolu marinaya ve daha uzaktaki Akdeniz'e nefes kesen manzaralar sunan cam duvar sayesinde ışıkla dolu. Bu manzaralar milyon dolarlık mı, yoksa milyar dolarlık mı?

Odanın bir tarafını koyu renkli bir masa kaplıyor, etrafında bir düzine klasik beyaz Swan sandalye toplanmış durumda. Mavi mermer paneller, heybetli modernist dönem masasının arkasında nöbet tutuyor; masanın arkasındaki sandalye boş. Odanın ortasına yerleştirilmiş siyah deri ve krom Le Corbusier koltuk takımı da aynı şekilde boş. Işık ve ferahlığa rağmen, oda kesinlikle erkeksi bir havaya sahip. En azından odanın uzak köşesinde duran, geniş omuzları mavi bir denizle çevrili adam öyle.

"Beni görmek istediniz mi?" Alice'in sesi çok hafifçe titriyor. Asansörde yukarı çıkarken sadece Fransızca mırıldandığını düşünürsek, İngilizce konuşmasına neredeyse şaşırdım. Ve şunu söylemeliyim ki, söylediklerinin hiçbirisi iltifat gibi gelmemiştir. Başımın belada olduğunu düşündüren sadece ses tonu değildi, çünkü iki saat boyunca ofisteki insanlar etrafımda telaşla fısıldaşırken, bana endişeli bakışlar atmamaya çalışıyorlardı ama başaramıyorlardı. Anladığım kadarıyla işim bir sorun teşkil ediyor. Kimse benimle ne yapacağını bilmiyor. Kimse neden burada olduğumu bilmiyor gibi görünüyor.

Alice'in suçu üstlenmeye niyeti olmadığını da anlıyorum.

Oh, bana oldukça iyi davrandılar, hatta öğle yemeği için personel restoranına götürüldüm, ki orası oldukça şıktı. Ama bana bir masa veya dolap verilmedi ve kimse işimden bahsetmedi.

Boynumda asılı olan kart gibi, kendimi bir *ziyaretçi* gibi hissediyorum.

"*Laisse nous.*"

Fransızca anlamama gerek yok, Alice odadan fırlayarak çıktığına göre, onun beni kovduğunu anlıyorum.

"*Bonne chance.*" Geçerken bakışları bana doğru kayıyor ve bana kısa bir gülümseme atıyor. Kapı sonra uğursuz *bir sesle* kapanıyor.

Ne düşüneceğimi, ne söyleyeceğimi bilemeden hareketsiz kalıyorum. Neden buradayım? Neden bu kadar özenli bir ikinci buluşma ayarladı ki? Bunun seksle ilgisi olmadığı çok açık. Koridorda bana baktığı şekilde değil. Şu anda bana baktığı şekilde değil.

Tanrım, bu adam sanki bir çikolata ustası gibi; ağız sulandıran lezzetli ve çekici bir şekilde paketlenmiş, ama dış kaplamasının göstermediği gizli lezzet katmanları var. Keşke kıyafetim için de aynı şeyi söyleyebilseydim. Elbisemin kemerini çevirirken, çuval gibi görüldüğü için içimden küfrediyorum. Remy, benim varlığımı resmi olarak kabul etmeden masasına doğru yürüyor. Bana sırtını dönerek bir klasörü karıştırmaya başlıyor.

"Róisín Ryan," dönmeden duyurur. Alice'in yaptığı gibi ismimi kuru üzüm gibi telaffuz etmediği için ona puan veriyorum. Ayrıca, o geceyi hatırlatan düşük ses tonu için de puan kırıyorum. Sanki o tür bir işitsel hafızaya ihtiyacım varmış gibi.

o geceyi hatırlatan düşük ses tonu için puan kırıyorum. Sanki o tür bir işitsel hafızaya ihtiyacım varmış gibi.

"29 Haziran doğumlu," diye devam ediyor o nefis aksanıyla. Aşağılık; kesinlikle aşağılık demek istedim. "1994, Knoxville, Tennessee'de, merhum Nora Ryan, evlenmeden önceki soyadı Awad. Bu Arapça bir soyadı, değil mi?" Soruyu sorarken başını omzunun üzerinden çevirip bana kısa bir bakış atıyor.

Tamam, yakışıklı. Demek ki atalarımın biraz karışık olduğunu tespit ettik; biraz İrlandalı, biraz da başka bir şey. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bunun olmadığını eminim.

"Yattığın her kızı araştırıyor musun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kalçam kendiliğinden bir tavırla yukarı doğru kalkıyor gibi görünüyor. "Sonra da onlara tuhaf hediyeler mi gönderiyorsun?"

"Garip mi?" O zaman bana dönüyor, dikkatsizce masanın üzerine uzanıyor, bir bacağını büküyor, diğerini düz tutuyor. Kendi ofisinde bacaklarını açarak oturamazsan, nerede oturabilirsin ki? Ama bu onun rahatlığıyla ilgili değil. Bu bir güç gösterisi, hakimiyet gösterisi. O odadaki büyük kedi. Ya da duruma göre kurt.

Anladım.

Yüksek sesle ve net.

Ama dikkat et, bu küçük fare de keskin dişlere sahiptir.

"Kahve makinesi mi?" diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, parmaklarım havada uçuyor, sözlerimin önemsizliğine uygun bir şekilde, sanki hayranlarımdan çok daha uygun hediyeler almaya alışkınmışım gibi. Aslında, kahve makinesi de dahil olmak üzere gönderdiği her şeyi takdir ettim, ki onu kirayı ödemek için sattım. "Ve şimdi en tuhafı, bir iş."

Umarım bu konuda haklı çıkmam. Bir mola hak ediyorum. Paraya ihtiyacım var!

"Önceki garsonluk işini sevdiğini mi varsayayım?" "İş" kelimesini sanki kirli bir şey gibi söylüyor ve omurgam anında kaskatı kesiliyor. Gözleri yüzümden göğsüme kayıyor ve tam da göğüslerim hakkında bir yorum yaparak bıçağı daha da çevirmeye hazırlanıyor diye düşünürken, "Saçını öyle tercih ederim" diye ekliyor.

Nasıl? İki örgü yerine tek örgü gibi mi?" Yoksa sarışın peruğumdan mı bahsediyor? O gece takmadığım peruktan mı?

Onunla tanıştım. Pussy Cat'i ziyaret etmiş olabilir mi? Bu hoş olmayan düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Yapmış olamaz, biliyorum. Orada onun gibi birini fark ederdim ve benim izinli olduğum bir gecede gelmiş olsaydı, soyunma odasındaki tahtaya yazılırdı. Her zaman dikkat edilmesi gereken müşteriler vardır ve Pink Cat'teki dansçılar, herkesin kime karşı dikkatli olması gerektiğini bilmesini sağlar. Genellikle tahtada dikkat edilmesi gereken diğer müşteriler de yazılır.

Brad Pitt'e benzeyen. Elle taciz eden. Cimri. Vakit harcamaya değmez.

Ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken.

Harold. Serseri gibi görünüyor, kral gibi bahşiş veriyor.

Adama biraz ilgi göstermek akıllıca olur.

Yönetim kurulunun Remy hakkında ne diyeceğini düşünmemeye çalışıyorum, bunun yerine bir cevap bulmaya çalışıyorum.

"Garsonluğu sevip sevmediğim önemli değil." Topuklarım cilalı zeminde öfkeyle tıklıyor. "Çünkü sana hemşirelik yapmaya karar verdiğim gece işimi kaybettim."

Neden yaklaştım ki? Odanın diğer ucundan parmağımla onu işaret edebildim. Belki de ona bu kadar yakın durmazdım, kokusunun ne kadar güzel olduğunu hatırlamazdım ya da kaşındaki küçük yara izini fark etmezdim. Onu tokatlamak istemediğim sürece bu kadar yakın durmam gerekmez, ki bu hiç bana göre bir şey değil. Erkeklerin beni etkilemesine izin vermem, ne sevimli olanların, ne de pahalı ve tehlikeli olanların. Tek bildiğim, bu gerçekliğin hiçbir anlamı olmadığı, ama yine de ona yaklaşmaya devam ettiğim. Tokat atacak mesafeden, neredeyse öpüşecek mesafeye.

"Bilmiyordum," diye cevaplıyor, neredeyse samimi bir ses tonuyla. *Neredeyse.*

"Gece doğmuş olabilirim, ama dün gece değil."

Gözleri kısıldı, yeşil rengi neredeyse siyaha dönüştü. "Bana inanmıyor musun?"

"Kendini benim yerime koy. Ve başından beri bunun bir tür oyun olduğunu bilseydim burada durmayacağımı bilsen iyi olur."

"Ben oyun oynamam." Yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi, ama hemen kayboldu.

"Buna inanmak zor. Ama ben ne bilirim ki? Sadece Fransızca konuştuğunu sanıyordum."

"Bir varsayım." Dudakları, tam olarak bir gülümseme sayılmayacak bir şekilde kıvrıldı. "Sonuçta, hiç sormadın."

"Bunu bana hastane personeli söyledi!" Tepkimi yumuşatmaya çalıştım ama pek başarılı olamadım. "Yalan söylediğin hastane personeli."

Ah! Bu yüzden ona yakın olmam gerekiyordu, göğsüne dokunabilmek için. Karamel rengine de olduğunu bildiğim, dramatik mürekkep izleriyle kaplı geniş, sert göğsüne.

O ilk gecenin yankısı gibi, Remy parmağımı yakaladı, elimi göğsünün ortasına bastırdı ve kendi eliyle kapattı. Saçma bir şekilde, Alice'in onun gömleğinin altında ne olduğunu biliyor mu diye merak ettim. Cildinin ne kadar sıcak olduğunu. Ne kadar güzel olduğunu.

"Başıma bir darbe aldığımı hatırlayacaksın. Muhtemelen Fransızca konuşarak kendime geldim. Ne de olsa, bu benim ana dilim."

O aptal aksanıyla dilinden bahsetmesi yüzümü daha da kızartır.

Ve evet, aptal bir aksan.

Aptalca seksi.

"Ben yalan söylemedim. Sen ise..." "Ne?"

"Adınla başlayalım mı?"

"Sen inanılmazsın," diye mırıldanıyorum, yanaklarım sinirden kızarmaya başlarken elimi göğsüne sıkıca bastırıyorum.

"Doktoru bile utandıran senin gibi değil."

"O anda gerekliydi." Ona öfkeyle bakıyorum, o da neşeyle karşılık veriyor.

"Hikayeye hoş bir dokunuş oldu," diyor, "ama neden süslemek istedin ki? Yalan söylemek için mi? Sonra da buna uymak için mi?"

"Bilmek istemez misin?" Yabancı bir ülkede tek başına kaldığı için ona acımış olduğumu itiraf etmem mümkün değil. Ya da onu bırakmaya hazır olmadığımı. *Çünkü bu çok komik, değil mi?* "İngilizce bildiğini daha sonra söyleyebilirdin. Hatırladığında, yani," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum.

"Belki de seni utandırmamak için sakladım. Yabancı insanlara en içten düşüncelerini itiraf etmeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

Ağzımı açıp cevap vermek için hazırlandığımda, aklıma hiçbir kelime gelmediğinden, şu anda beni utandırmadığının farkındayım.

"Ne demiştin? Bir yıldan fazladır zevk almadın mı? Bu doğru mu?"

Tanrım, bu adam sinir bozucu olduğu kadar seksi de. Ve sinir bozucu olması, şu ana kadar, o zaman yaptığımız seksin beni bir yıl daha idare etmeye yeteceğinden emin olduğumu söylemememin nedeni.

Şimdi, ona bu kadar yakın dururken, o kadar emin değilim. "Seks hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyorum," diye kaçamak bir cevap veriyorum.

"Konuştuğumuz *tek* şeyin seks olduğundan eminim." Sesi düzgün, ama bakışlarında kışkırtıcı bir ışıltı var.

O elini uzatıp işaret parmağını hafifçe yanağımda gezdirirken, kendimi sesli bir şekilde nefes alırken buluyorum. Bu dokunuşla içimde derin bir sıcaklık yayılıyor.

"Bu adil değil." Onun sözlerini mi yoksa dokunuşunu mu kastettiğimi bilmiyorum. Dudaklarımı ıslatarak, sesimin boğazımın kuruduğu için aniden kısıldığını ve bunun ona olan özlemimle hiçbir ilgisi olmadığını kendime söylüyorum. "Beni kasten karanlıkta bıraktın."

"Senin iyiliğin için yaptım."

"Hiçbir erkek benim için neyin doğru olduğuna karar veremez. Annemin bana öğrettiği tek şey varsa, o da budur." Bu dersi onun hatalarını izleyerek almış olsam bile.

Onun tavrındaki değişikliğin nedeni benim inatçı cevabım mı, yoksa annemden bahsetmem mi, emin değilim. Fiziksel olarak geri çekilmiyor olabilir, ama sanki aramızda bir bariyer oluşmuş gibi. Ama emin olduğum bir şey varsa, o da karşımdaki adamın o gece kapımın önünde karşılaştığım neşeli turist olmadığıdır. Gerçek Remy, dikkatini yanındaki manila klasöre çevirirken, hesaplı, hatta değişken görünüyor.

Onu açıp içindeki kağıtları karıştırıyor. "Annen, Nora mı?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda keskin bir bakış atıyor.

Onun adı Noorah'tı, ama o bu bilgiyi öğrenmeye hak kazanmamıştı.

"Ona ne olmuş?" Topuklu ayakkabılarımla 1,70 metre boyumu sonuna kadar uzatıyorum, onun

"Tıbbi sigorta başvurusunda kan grubunun AB pozitif olduğu yazıyor

"Sağlık sigortası başvurusunda kan grubunun AB pozitif olduğu yazıyor. Bu doğru mu?"

"En son kontrol ettiğimde öyleydi," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, o da uzanıp gümüş rengi Mont Blanc kalemı alıyor. Sayfayı çevirip not almaya başlıyor. "Tıpkı benim kişiliğim gibi. Pozitif bir insan olmak."

Aptalca bir şaka ve şu anda biraz zorlama, ama o benim cevabımı onaylamadığı için, kesinlikle etkisiz kalıyor.

"Annenizin kan grubunu biliyor musunuz?" "Biliyorum."

Kalemı sayfanın üzerinde dururken, başını çevirir, gözleri öfkeyle parlar, sözleri kesik kesik çıkar. "Bu önemli."

"Tanrım, sakın ol. Tamam." Cevabımın bu kadar doğal çıkmasına sevindim. Onu hiç tanımadığım halde tanıyormuşum gibi hissetmek çok rahatsız edici.

"Ee?" Yüzündeki ifade değişmiyor.

"Sanırım ailen, senin o cazibe okulundan para iadesi almayı hak ediyor. Annem de benimle aynıydı. AB pozitif. Bu neyle ilgili ki?"

"Emin misin?" Gözleri aniden koyulaşıyor ve bakışlarında biraz tedirgin edici bir yoğunluk var. Bu, ben uyurken yatağımdan gizlice çıkan adamın şakacı ya da uyuşuk bakışları değil. Ve üzülererek söylüyorum ki, bu onun beni daha az çekici kılıyor.

Tamam, itiraf ediyorum. En azından bu sefer kendime sakladım, İngilizce olsun ya da olmasın.

"Ne kadar eminsin?"

Bir erkeğe sarılmak ve aynı zamanda boynuna sarılmak isteyebilir misin?

"Çocukluğumun iki yılını, kanser onu içten içe yiyip bitirirken ona bakarak geçirdim. Kan grubunu bildiğimden eminim."

Bu zamanın büyük bir kısmı beynimin duvarlarına silinmez bir şekilde kazınmış durumda. Teşhisi, gözyaşlarımız, inkârlarımız. Klinik ziyaretleri. Kemoterapi. Radyoterapi. Hayatının aşkı dediği adam, teşhisinden sonra onu terk ettiğinde kollarımda ağlaması, ama önce banka hesabındaki azıcık parayı da boşaltması.

ona dünyaları vaat eden ama ona sadece pislik sunan erkeklerin sonuncusu.

Ebeveynlerin ölümü doğal bir süreçtir, öyle derler.

Ama hiçbir çocuk annesinin yavaş yavaş ölmesini görmek istemez.

"Üzgünüm." Sözleri, sert ifadesiyle çelişen bir yumuşaklıkla söylenir.

"Duygusuz olmak istemem, ama bu önemli."

"Neden önemli olduğunu anlamıyorum. Ayrıca neden burada olduğumu da anlamıyorum."

"O zaman ikimiz de aynıyız," diye mırıldanır, arkasını dönüp bir şeyler yazar.

Yanlış duymuş olamam, değil mi?

"Ne yapıyorsunuz?" Notlarını görmeye çalışırken, aniden klasörü kapatır.

"Düşünüyorum." Kalemı masaya bırakır, başı aniden eğilir. Elleri masanın kenarını kavrar, parmak eklemleri o kadar belirgindir ki, parlak ahşabın kırıldığını görsem şaşırmam.

"Bana karalamış gibi geldi," diye gevezelik ediyorum. "Düşünürken kenar boşluklarına küçük kalpler ve yıldızlar çizen insanlardan mısın?" Ben öyleyim, ama daha çok çiçek karalamayı seven bir kızım. "Ya da belki bir şeyden dolayı gerginsin?"

"Hayır," diye cevapladı, sesi kahkahayla hafifledi. "Neden, öyle mi olmalıyım?"

"

Ve aman Tanrım, ofisine girdiğimden beri ilk kez o gece kapımın önünde bulduğum adamı bir an için gördüm. Beyaz dişleri parladı. Şakacı bir gülümseme.

"Ben," der ve gömleğinin manşetini gevşetmeye başlar, "rahatlamış durumdayım." Gümüş bir manşet düğmesi masanın üzerine düşer ve parlak beyaz kumaşı geri katlamaya başlar. Sanki özel bir şeyi izliyormuşum gibi hissediyorum; sadece ücretli kanallarda izlenebilecek bir şeyi.

"Bu beni rahatlatması mı gerekiyor?" Sesimde ikna ve güç yok, onun sözlü ifadesini mi, gömleğini katlamasını mı, yoksa sanki ben zaten ona aitmişim gibi bana bakışını mı kastettiğimi bilmiyorum. Bakışlarım, o gece taktığı saatine düşüyor. Yıpranmış deri kayışı, erkeksi yüzü.

Görünüşünün geri kalanıyla uyumsuz, ama bir şekilde tamamen ona ait.

"Oh, lanet olsun!" Kendimi onun ön kolunu iki elimle tutup aramızda tutarken buluyorum. "Gitmem gerek."

Ben çekilmeden önce, elimi yakaladı, parmaklarını bileğime dolayarak beni kendine yaklaştırdı. "Henüz bitirmedik."

"Öyle mi?" Onun tutuşuna karşı direniyorum. "Beş dakika içinde oraya varmazsam personel otobüsünü kaçıracam." Ve bu labirent gibi binadan çıkmak için muhtemelen o beş dakikanın tamamını harcayacağım. *Kahretsın!* Fee, personel şoförlerinin zaman çizelgesine göre yolcu almakta acımasız olduklarını söylemişti.

"Otobüs mü?" diye cevapladı, kaşlarını çatarak.

"Dört tekerlekli? Birden fazla yolcu alır, genellikle küçük bir ücret karşılığında? Belki de onu köylü arabası olarak daha iyi tanırsın?"

"Otobüsün ne olduğunu biliyorum," diye cevaplar, benim çekmeye çalıştığım elime direnerek. Ama başparmağı bileğimin altını okşarken, artık direnmediğimi fark ederim. Böylesine küçük bir dokunuş nasıl bu kadar sakinleştirici, bu kadar samimi hissettirebilir? "Kalbin çok hızlı atıyor." Gözleri birleştığımız yerden kalkar, ifadesi neredeyse kışkırtıcıdır. "Sence neden?"

"Otobüsü kaçıracam diye endişelendiğim için."

"Hayır, sanmıyorum."

"Bu işi nasıl aldığımı bilmiyorum, ama eminim bir ara bana açıklayacaksın."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Ama şimdilik, binmem gereken bir otobüs var. Kaçırmamam gereken bir otobüs. Birincisi, tam olarak nerede yaşadığımı bile bilmiyorum."

"Sana kalacak bir yer bulmana yardım edebilirim."

"Oh, sanmıyorum." Adamın cüretkarlığına gülümsüyorum.

"Bir telefon edebilirim. Nerede yaşadığını öğrenebilirim."

"Nerede yaşadığımı bilmek beni oraya götürmez." Artık elimi çekmeye çalışmıyorum, ama o elimi dudaklarına götürüp avucumun arkasına öptüğünde boğazımda küçük bir nefes takılıyor. Bu tatlı bir jest değil, hayatta değil. Beni izleme şekli öyle değil.

"Gitmeni istemiyorum, Rose."

Adım bir cazibe ve dudakları o kadar emin ve kararlı ki, nefesimden biraz daha uzakta. Remy'nin bu alternatif gerçeklikte beni farklı öpüp öpmeyeceğini merak ederken, bakmamaya çalışıyorum. Onun öpücüğü, burada, doğal ortamında daha mı farklı olurdu? Daha mı sert olurdu? Emredici mi? Beni kendine sıkıca sarar mıydı? Ben izin verir miydim?

Sanki bunlar ciddi sorularmış gibi.

Sıvı bir sıcaklık damarlarımdan akıyor, onun neredeyse manyetik çekimine cevap veriyor.

"Emile Durrand'ı tanıyor musun?" diye soruyor, sorusu tehlikeli bir mırıldanma gibi.

"Wolf Industries'in kurucusu Emile Durrand mı?"

Başparmağı tüy kadar hafif okşamaya devam ediyor. "Onunla tanıştın mı?" "Sadece şirket dergisinin sayfalarında." Emile Durrand, Wolf Industries'i kurdu. Makalelere göre, Remy'nin babası da o. "İnsan kaynakları benimle ne yapacağına karar verirken eski katalogları okudum. Beni meşgul etmek için ne kadar uğraştıklarını düşünürsek, sözde fethettiğin kadınların çoğuna iş teklif etmiyorsun galiba. Gurur duymalı mıyım? Çünkü, dürüst olmak gerekirse, kafam çok karışık."

"Fetihler mi?"

"Sözde," diye düzeltiyorum. "Bir gece benim yatağında yatmış olman, beni sahiplendiğin anlamına gelmez."

"Peki ya benim yatağında geçirdiğin bir gece?" Parmakları bileğimi sıkıca kavradı, yüzündeki ifade birdenbire sertleşti. "Sence bu bana ne kazandırır?"

Muhtemelen bir sapık, diye cevap vermiyorum. "Onunla hiç tanışmadığını mı söylüyorsun?"

"Babanla tanışmadım," diye cevap veriyorum otoriter bir şekilde. "Ve o dergilere göre, şimdi de tanışmam pek olası değil." Emile Durrand iki yıl önce öldüğü için kötü bir telenovela'da yaşamıyorsam tabii.

"Hayır," diye cevaplar Remy, bu sefer gözlerimi devirmeme neden olur. *Seksi Fransız aksanı yok olmuş.* "Öyle düşünmemiştim. O, *biraz uysal* olanları severdi." Başparmağını ve işaret parmağını birbirinden biraz uzak tutar.

"Her neyse." Gözlerimi kaçırıyorum. O konuya asla girmeyeceğim. Ve uysallığın canı cehenneme. "Ve şimdi otobüsümü kaçırdım."

"Sinirlendiğinde gözlerinin altın rengine döndüğünü biliyor musun?"

"Bu benim özel süper gücüm."

"Katılmıyorum. Senin yeteneklerin başka yerde."

"Ne dediğini anlamadığım zamanları tercih ederdim." "Sesimi sevmiyor musun?"

Cevap vermiyorum. Sesini çok seviyorum, özellikle de bana o alçak, yatak odası tonuyla, kelimeleri yuvarlayan aksanıyla hitap ettiğinde.

Eli kolumun iç kısmını okşuyor, parmak uçları cildimi ısıtıyor. Elbisenin ince katmanlarının altında meme uçlarımdan dikleştiğini hissediyorum ve onun fark etmemesini umuyorum.

"Rose." Adımı neredeyse azarlayarak uzatıyor, çenemi kaldırıp yüzümü ona çeviriyor. "İkimiz de ağzımın yapabildiklerini takdir ettiğini biliyoruz."

Aman Tanrım. O acımasız.

Bir cevap bulmam gerektiğini biliyorum, bir tür aşağılama —ve belki de kafam yerinde olsaydı yapardım. Onun çekiciliğine direnmeli, belime dolanan kollarını reddetmeliydim, ama yapamadım. Son anda başımı çevirsem bile.

"Ben patronunu öpen türden bir kız değilim." Dudakları yanağıma değse bile, vücudum onun hatıralarıyla çılgılık atıyor.

"Ben senin patronun değilim." Sözleri neredeyse bir fısıltı ama yine de beni titretir.

"Ben de patronumu defalarca öpmem."

Yanağıma bastırıldığı gülümsemeyi hissediyorum. "Seni Monaco'ya sevişmek için getirmedime söz versem ne dersin?"

"Bu yeterli değil. Neden burada olduğumu bana söylemelisin."

"Burada olmasının nedeni, kim olduğunu bilmek istemem." Sesi aniden sertleşir ve ondan dalgalar halinde yayılan ısıyı hissedebilirim.

Onu itmek için harekete geçiyorum - yemin ederim niyetim bu - çünkü ikinci kez oyununa gelmeyeceğim. Bunun yerine, gözleri ağzıma kayıyor ve kimin ilk harekete geçtiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, parmaklarımdan onu çekiyor olması, gömleğine sarılmış olması ve onu incitecek bir yerinden dizlemek için değil. Sonra dudaklarının benimkine karşı ne kadar yumuşak olduğunu fark ediyorum, hayal ettiğim gibi sert değil ve hiç de çekingen değil. Dokunuşu omurgamdan yukarı kayıyor, sanki beni yerinde tutmak istercesine enseme kavırıyor. Hiç niyetim yok

hareket ediyor, ağız yağmalarken değil, öpücüğü derinleşiyor ve benimkini de aynı hızda karşılık vermeye ikna ediyor. Teşvike ihtiyacım yok, ellerim açgözlü ve istekli, iradem onun iradesine boyun eğiyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve dişlerimiz birbirine değiyor, aramızdaki tek giysi onun gömleği değil, büyük eli popomu kavrarken, parmakları dudakları kadar acımasız.

"Ağızını hayal ettim." Tanrım. Boğuk itirafı ve bana karşı sıcak ve sert bir şekilde bastırması beni *acıtır*. "Beni hayal ettiğini söyle."

"Sadece fantezilerimde."

Örgümü yumruğunda döndürdüğünde nefesim kesildi, sözleri boynuma homurdandı.

"*Je veux te baiser.*"

"Anlamadığımı biliyorsun."

Cevabı, elbiseyi uyluklarımdan küçük parçalar halinde toplamaya başlarken çıkardığı ipeksi bir kıkırdama. "Seni sikmek istiyorum dedim." Sözleri karnımda çiçek açıp patlıyor. Beni titretiren kulağıma fısıldayan dudakları mı, yoksa aksanının kalınlaşması, sözlerinin tehditten çok vaat gibi gelmesi mi?

"Pek de ince bir ima sayılmaz." Kahretsin, bu bir azarlama mıydı, yoksa iltifat mı?

Emin olamıyorum, parmakları bacaklarımdan arasında hafifçe okşarken. "Buraya ağızımı koymak istiyorum. Bu sözler sana uyar mı?"

"Biraz daha iyi." Dizlerimin titrediğini söylememe gerek yok. "Güzel. Çünkü seni dilimle de sikmeyi planlıyorum." Aman Tanrım. Nereye yazılacağım?

"O ağızla anneni öpüyor musun?" diye sormayı başardım.

"*Hayır.*" Remy dönüyor ve birdenbire masaya yaslanan ben oluyorum, ağız ağızımda, elleri her yerde. "Bu ağız seni öpmek için. Ve seni her yerinden öpmek istiyorum."

12
ROSE

BU AĞIZ seni öpmek için.

Seni her yerinden öpmek istiyorum.

"İyi misin?"

"Evet." Karanlık arabanın içini gözden geçirip, Fee'ye sıkı ama minnettar bir gülümseme atmayı başardım. "Ben iyiyim. Sanırım sadece uzun bir gün oldu. Beni aldığın için çok teşekkür ederim. Sen olmasan nasıl geri dönebilirdim bilmiyorum."

Teşekkürlerimi eliyle savuşturur. "Yoğun saatler dışında şehirde araba sürmek benim için sorun değil. Aslında oldukça terapötik bir şey."

Şu anda masanın üzerinde uzanmış, her yerimden öpülüyor olabilirdim. Ama ne kadar istesem de bu yanlış olurdu.

"Yine de teşekkürler. Evinde bir kadeh şarap içiyor olmalıydın, aptal insanları almak için sınırın ötesine geçip araba sürmemeliydin."

Şarap, evet. Tanrıya şükür hafta sonu birkaç şişe almıştım. Bu gece sarhoş olmaya gücüm yetmez, ama bu utançtan kurtulmak için biraz içkiye ihtiyacım var.

"Sen aptal değilsin," diyor Fee, çınlayan bir kahkaha atarak. "Sadece buraya yeni geldin, bu yüzden de ilk gününde kimse senin konaklama bloğuna dönmeni düşünmemiş olmasına şaşırdım." Sözlerinin ardından dişlerini ve dilini küçümseyici bir şekilde şaklatıyor.

"Aslında o kadar da şaşırtıcı değil. Personel otobüsü olduğunu bile bilmiyordu." Bu sözler düşünmeden ağzımdan çıkıyor. Gözlerimi sabit tutmaya çalışıyorum çünkü onun yüzümdeki ifadeyi okumasını istemiyorum. Aslında, kendimi soktuğum bu zor durumu kimseye anlatmam mümkün değil.

"Kim otobüsten haberdar değildi?"

"Bu öğleden sonra gölge ettiğim adam. Adını hatırlayamıyorum."

Remy'nin eli iç çamaşırıma kaymak üzereyken bizi kesen kişi için de aynı şeyin geçerli olmasını umuyorum. Kapının sesiyle donakaldım, Remy'nin ağzı, beni ne kadar istediğini çok açık bir şekilde fısıldadığı yerden yavaşça yükseldi. Gözlerimi kocaman açarak onun gözlerine baktım, paniğimi anlatmaya çalışıyordum. İşteki ilk günümde patronumun altında yakalandım, aferin sana Rose.

"Her zamanki gibi zamanlaman kusursuz, Everett," diye mırıldandı. Beklediğim tepki bu değildi, çünkü beni hala koruyarak, parmaklarıyla acele etmeden, yanaklarıma yumuşak bir öpücük kondururken açtığı düğmeleri tekrar ilikledi.

Muhtemelen kesintiye uğramamız en iyisiydi, ama bu, o pisliğin arkasındaki kanepeye oturması gerektiği anlamına gelmezdi.

"Saat altı demiştin," diye cevapladı adam. İngiliz aksanı vardı. Belki de Remy'nin sekreterini sinirlendiren adamdı? Kim olursa olsun, kesinlikle eğleniyordu.

"Annen," dedi Remy, hiç heyecanlanmadan.

"Tabii," diye cevapladı o da. *"Ama burada işin bittikten sonra annemi sikkemek için enerjin varsa, bir şeyler yanlış yapıyorsun demektir."*

Remy vücudumu korumaya devam etti ve masadan inmeme yardım etmek için elini uzattı. Ona bakamıyordum, tamamen utanmıştım. Hala da öyleyim. O adama dönüp bir dizi Fransızca hakaretler savururken, ben de fırsatı değerlendirip odanın diğer ucuna parmak uçlarında yürüdüm ve kapıdan dışarı çıktım.

Suç mahallinden kaçmak gibi bir şeydi. Başımı eğmiş, Remy'nin ayak sesleri beni takip ederken, kapısının önündeki masadaki kadına bakmaya bile utanıyordum, sonra tekrar koridora çıktım ve o da benim adımları seslendi. Ama beklemedim ve arkama bakmadım. Utanmadan itiraf ediyorum ki, ince topuklu ayakkabılarımdan izin verdiği kadar hızlı koşarak, o adamla aramıza mesafe koymaya, kötü kararlarımla aramıza mesafe koymaya çalıştım, ama aynı zamanda bir şey çalmışım gibi görünmeyecek kadar hızlı koşmadım.

Asla o kız olmak istemiyorum, kafasından çok kalbini dinleyen kız. Patronuna masasında kendini veren kız.

masasında kendini veren kız. Ve yine de, iki saat önce, ben oradaydım, onun istediği her şeyi yapmaya hazırdım.

Her şekilde.

O bana ulaşmadan asansöre binmeyi başardım, kapıların kapanmasını isterken kalbim deli gibi atıyordu. Sonra birdenbire orada belirdi, uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi kapattı, yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

Tamam, sinirli.

Adımı söyledi, sesi azarlama gibi geliyordu. Zavallı, aşırı çalışan kalbim aşırı yükten patlamak üzereymiş gibi hissettim, çünkü bana ulaşırsa ne olacağını hiç bilmiyordum. Güvenlik kameraları onu beni öperken mi yoksa öldürürken mi kaydedecekti? Ya da tam tersi mi olacaktı?

Kapılar kapanmaya başladığında eliyle kapıları tuttu, içimi garip bir korku ve coşku karışımı kapladı. Onun içeri gireceğini düşünerek sırtımı asansör duvarlarına dayadım.

"Kaçmana gerek yoktu." Kaşlarını çatmasına rağmen sesi sakindi, ama bana yaklaşmadı. Bunun için rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım, anlayamadım.

"Yaptığımız şey yanlıştı, Remy. Artık senin için çalışıyorum. İlk günümde iç çamaşırımı bile giyemiyor muyum?"

"Hâlâ giyiniktin. Çoğunlukla." Aniden gülümsedi, ama başparmağını haksızca dolgun alt dudağına sürterek bunu gizlemeye çalıştı. Gözlerinin beni yudumlayarak içmesi bir anı gibi geldi.

"Mesele o değil. O kimdi ki?" Kolumu onun ofisinin olduğu yöne doğru uzattım. Parmaklarım titriyordu.

"Bunu kimseye anlatmayacak biri."

"İyi." Bakışlarım ayakkabılarımdan düştü ve ağızımdan çıkan sonraki sözler, düşünmeden söylenen gerçektir. Zarafet olmadan. "Beni yalnız bırakmanı istiyorum."

"Bunu kastetmedin." Kapılar bir kez daha kapanmaya çalıştı, ama o kapıları tuttu.

"Yapmak zorundayım." Ona bakamadım. "Lütfen beni bırak."

Kolu düştü, kapılar tepki gösterdi. Kapılar tamamen kapanırken son gördüğüm şey, onun sert ifadesiydi.

Alacakaranlığa kaçtım ve Fee gelene kadar yakındaki bir kafeye sığındım. Bu sabah bana numarasını almamı önerdiği için ona çok minnettarım, yoksa ne yapardım bilmiyorum. Beni almaya gelmeyi teklif etti, itiraf etmeliyim ki, bu teklif beni rahatlamaktan gözyaşlarına boğdu. Ona yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum, ama bu işe karışmasa daha iyi olurdu.

"Ne pislik herif," diye mırıldanıyor, sürücü camından dışarıya öfkeyle bakarak, ve bir an için, benim yarı gerçeklerime cevap vermek yerine bizi sollayan motosikletçiyi kastettiğini düşünüyorum.

"Evet, pislik," diye onaylıyorum. Benim için planları olan seksi, çılgın bir pislik. Ya da belki de bu sadece benim hayalimdir.

"Bir dahaki sefere," diye ekliyor, "ona gitmen gerektiğini mutlaka söyle.

Bazı insanlar gerçekten çok düşüncesiz."

Düşüncesiz, Mart ayında onu tanımlamak için kullanacağım kelime değildi. O kesinlikle düşünceli bir sevgiliydi. Düşünceli ve yetenekli. Ama şimdi, bilemiyorum. Onda şehir merkezinin havası var. Bilirsin, dokunduğum her şeyin, gördüğüm her şeyin efendisiyim havası.

Ama beni buraya yatmak için getirdiğini sanmıyorum. Yani, az önce koridorda karşılaştığımızda havaya yumruk sallamadı. Memnun olmaktan çok sinirli görünüyordu. Ve ofisine girdiğimde, benimle yatmak için çaresiz bir adam gibi davranmadı. En azından, ateşli tartışmamızın sonuna kadar.

Bir şey bana onu beni seks için Monako'ya getirmediğini söylüyor. Ama beni buraya aldatmak için mi getirdi?

Mart ayında tanıştığım tatlı adam mı? Hayır, sanmıyorum.

Öğleden sonra tanıştığım talepkar iş adamı mı? Gerçekten bilmiyorum.

13
REMY

RÓISÍN RYAN. Rose Ryan.

Aynı kişi.

Ama daha da önemlisi, benimle hiçbir ilgisi yok.

Başa dönelim. O geceye. Babamın vasiyetini okuduktan sonra bir süre Róisín hakkında soruşturma başlatmıştım. Babam ona, soru işaretleri uyandıracak kadar büyük bir miras bırakmıştı. *Soruşturma başlatacak kadar büyük.*

Ona miras bıraktığı bu kadın kimdi? Koşullu bir miras, bu bilginin saklanması benim takdirime bırakılmıştı, ta ki o otuz yaşında mirasını alana kadar. Bu miras onu zengin bir kadın yapacaktı ve Wolf Industry'nin işlerine de dahil edecekti. Hemen bir sonuca varmam çok doğaldı; bu sonuç, babamın hayattayken iki yıl önce ona para gönderdiğini keşfettiğimde kesinleşti.

Para hediye etmek onun için biraz alışılmadık bir şeydi. Hayatındaki kadınlar, metresleri, genellikle onunla yatmak karşılığında çok daha az likit varlık alırlardı. *Sanat eserleri ve mülkler. Bazen yatırımlar, ama asla nakit para.*

Her şey tuhaf geliyordu. Ailesinden olmayan birine bu kadar büyük bir miktar bırakmak? Neden? Kimdi bu kadın? Róisín Ryan hakkında biraz araştırma yaptım ve isimsiz bir üniversiteden mezun olmuş, striptiz kulübünde garsonluk yapan bir kız olduğunu öğrendim.

Aklımda sadece iki seçenek vardı. Ya onunla yatıyordu ya da onunla yattığı için doğmuştu. Onunla tanışmadan önce, ikinci seçeneğin doğru olduğundan korkuyordum. Uzun süredir kayıp olan bir kız kardeşim olması, benim ve Wolf Industries için işleri kesinlikle karmaşık hale getirebilirdi. Yönetim kurulu, Emile'in sözde playboy oğlunun şirketin başına geçtiğini öğrenince şok olmuştu. Uzun süren bir dava ve ardından gelen iktidar

bizi yeniden tehlikeli bir duruma sokabilirdi. Yatırımcılarımızın güvenini bu kadar kısa sürede yeniden sarsmak, açıkçası felaketle sonuçlanabilirdi.

Ancak Emile'in kızı olmadığı için, vasiyetinde kendisi için ayrılan pay dışında başka bir hakka sahip değildir. Şirket hisselerini miras aldığı anda, bize herhangi bir şekilde zarar verecek kadar büyük bir payı olmayacaktır. Emile'in öz kızı olmadığı için, benim kız kardeşim de değildir. Bunun için sonsuza kadar minnettarım.

Bu da ikinci hipotezi ortaya çıkarıyor: o, Emile'in yattığı biriydi.

O benim ofisimden hızla çıktıktan sonra, fotoğrafları masamın üzerine yaydım, Amerika'daki özel dedektifin topladığı bilgilerle birlikte, şimdi daha da az ikna olmuşum. Doğası gereği kaprisli olmasına rağmen, Emile'in belirli bir tipi vardı; otuzlu yaşların başında, sofistike, oyunda usta, dalga yapmamayı bilen biri. Yanlış yoldan gelen genç bir kız onun tarzı gibi görünmüyordu. Artık onun sadece bir isim, bir dizi fotoğraf ve rahatsız edici gerçeklerden ibaret olmadığına dair görüşüm daha da güçlenmişti. Róisín olarak, çok genç, çok öngörülemez ve çok sarışındı, en azından o anda öyle düşünüyordum. Rose olarak ise, onun eline geçmesi için fazla iyiydi.

O, sıradan bir hafta sonu seksinin sonucu olarak miras almayacak. Ve eğer haklıysam, şu soru sorulmalı: o zaman neden miras alıyor?

"Hala onun biraz tatil tuhafılığı yaşadığını düşünüyorum." Rhett bana bakıyor, uzun boylu vücudu yukarıdan gelen ışığı engellediği için yüzü ters dönmüş durumda.

"Çünkü San Francisco, Emile'in tatil için seçeceği türden bir yer." Egzersizimize başlamamızın üzerinden otuz dakika geçmesine rağmen, daha önce sözümü kesmesine hala kızgıyım. Kızgıyım ve *bu aptalın* intikamını almak için zamanımı bekliyorum.

"Yani, iş için şehre gelmiş ve kendine bir ödül vermeye karar vermiş."

"Düşünmen için sana para ödemediğim için çok şanslısın," diye homurdanıyorum ve göğsümün üzerindeki halter çubuğunu ellerimle sıkıca kavıyorum.

"Artık sadece işe alınmış bir aptal kaslı mıyım?"

"Nazik olmak hiç senin güçlü yanlarından biri olmadı."

"Somurtma patron. Kimsenin içeri girmesini istemiyorsan, kapıyı kilitlemeliydin."

"Çoğu insan nezaketen kapıyı çalar."

"Ama ben çoğu insan değilim, değil mi? Ayrıca, kapı kaltağı masasında değildi, ben de gizlice girdim."

"Belki de beni koruması için Madam Bisset'e para ödemeliyim. Paulette benim yönetici asistanım, kapı bekçisi değil."

"Asistan, sürtük, ejderha." Elleriyle tartma hareketi yapıyor. "Kendi şirketini kurabilir. Gargoyles R Us. Ama ona, istekli ağızlı kızlardan korunmak istemediğini söylemelisin."

"Senin gördüğün şey bu değildi." Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmıyorum, parmaklarımı sıkarken homurdanarak barbell'i göğsümün üzerine itiyorum ve bir sonraki sete başlıyorum. "*Salau*," diye homurdanıyorum. Kollarım düz, göğsüm çabucak geriliyor ve efordan yanıyor, canavarın doğasını besliyor. Ne kadar acırsa, o kadar çok istiyorum.

"Hassas," diye alaycı bir şekilde karşılık verir Rhett. "Ayrıca doğru da değil. Babamın kim olduğunu biliyorum." Gözlerimi yukarıya, bana sinir bozucu bir sırtışla bakan yere çeviririm. "Ama tam bir piçti. Yani çok da yanılmıyorsun. Her neyse, endişe verici olan istekli ağzı değil. Onun geçmişi."

"Peki onun geçmişi tam olarak nedir?" "Ne düşündüğümü biliyorsun."

"Ve yanılıyorsun. İki yıl önce, Emile'in bagajını bile götürmeyeceği türden bir otelde çalışıyordu, kendini götürmesi bir yana." Orta sınıf bir yerdi, saatlik oda kiralayan türden bir yer değildi, ama adam elitist bir züppeydi. "Ayrıca, o hiç de onun zevkine uygun biri değil, değildi."

"Her şey görecelidir." "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bazen filet mignon istersin, bazen de ucuz bir hamburger."

"Rose'un hangisi olduğunu bana söylemekten kaçınmanı öneririm."

"O barbell'ı güneşin parlamadığı yere sokmadan önce, ne demek istediğini açıklasana"

muhafazakar bir adam olduğunu mu demek istiyorsun? Cidden, ben de onun senin zevkine uygun olduğunu düşünmezdim. Ama ne derler bilirsin, elma ağacından uzağa düşmez. İkinizin de aynı tipten hoşlanmanız gayet mantıklı."

"Ben de kendimi fırsat eşitliği seven biri sanırdım." Bu konuda babamın oğlu değilim. Ayrıca, bir kadının eşlik etmesinin zevki için ona hiç para ya da başka bir şey ödemedim.

"Ve ben de o günlerin geride kaldığını sanıyordum. Bilirsin, şirketi devraldığından beri."

Aniden yüzündeki sırıtışı silmek istiyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye homurdanıyorum, çıtayı düşürüp sonra tekrar yükseltiyorum.

"Remy, dostum. Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Düşündüm de, o da babanın tercihlerinin diğer ucuna uyuyor. Sarışın. Zarif. Picasso ile ayyaş arasındaki farkı bilen biri."

"Para peşinde koşan, talepkar ve cadaloz olduğunu unuttun." Seks için ödeme yapmanın birden fazla yolu olduğunu fark edince, kafam mı yoksa pazılarım mı patlayacak emin olamadım. Bir şekilde görmezden gelmeyi seçtiğim bir şey. "Ama şu anda bu kadınlardan bahsetmiyoruz."

"Steak ve hamburger benzetmem geçerli olsa bile. Bana öyle bakma lan, kız arkadaşının ucuz olduğunu söylemiyorum."

"O zaman tam olarak ne demek istiyorsun?" Sorumu dişlerimi sıkarak ve zorla nefes alarak sordum.

"Sadece iyi kızlar striptiz kulüplerinde çalışmazlar. İyi kızların dudakları onunki gibi olmaz."

"Onun hakkında bir şey daha söylersen, hayalarını koparıp sana yediririm."

"Seni korkudan altını ıslatan şey buydu," diye ısrar ediyor. "Ama söyle bana, dün yulaf ezmesi renginde görünmene neden olan, uzun zamandır kayıp olan kız kardeşine servetinin yarısını kaybetme düşüncesi miydi, yoksa o uzun zamandır kayıp olan kız kardeşini sikmiş olabileceğin gerçeği miydi?"

"Buna cevap vermeyeceğim," diye homurdanarak karşılık verdim.

Kalk ve tekrarla. Kaslarım çığlık atana kadar tekrar tekrar.

Dün onu gördüğümde, istemsiz de olsa kız kardeşimle cinsel ilişkiye girdiğim için çok korktuğumu itiraf etmeliyim. Ve şimdi öyle bir şey olmadığını bildiğim için, bu bilgi sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi. Sadece bir sapık, istemsiz de olsa kız kardeşine şehvet duyabilir. Ve Tanrı biliyor ki, ona açtım. Mart ayından bu yana birçok gece, onu rüyamda gördükten sonra uyanmıştım, penisim sertleşmiş ve zonkluyordu, hayali saç telleri göğsümde sürtünüyordu.

Ve sonra o hayata geldi ve o koridorda, dünyam yıkıldı.

Masamdaki evraklarına bakarken lise biyoloji dersinde öğrendiğim bir bilgi aklıma geldiği için Tanrı'ya ve tüm azizlere şükrettim. Tıbbi bakım başvurusu. Boyu, kilosu, önceden var olan rahatsızlıkları, *yok*, ve bir sütunda düzgün, siyah kalemle yazılmış kan grubu.

AB+

Pozitif olup olmadığımı bilmiyorum, ama kalbim aniden göğüs kafesinde sarsıldı. İsviçre'deki yatılı okulun biyoloji laboratuvarında, kan grubu çizelgelerini not alırken, aleller hakkında bilgi edinirken genç halimi gördüm.

Farkında olmadan, kendimi sayfayı çevirip babamın kan grubunu annemin kan grubuyla karşılaştırırken buldum. Ebeveynlerin kan gruplarını inceleyerek çocuğun kan grubunun olasılığını belirleyebilirsiniz. Bu yöntemle ebeveynliği garanti edemezsiniz, ancak bazı durumlarda ebeveynliği eleyebilirsiniz.

Rose'un kan grubu da böyle bir durumdu.

"Sözümü geri alıyorum. Emile asla kimseye ne düşündüğünü söylemezdi."

"Benim ne düşündüğümü bilmiyorsun."

"Öyle değil mi? Sen, ne denir? *Sinirli*. Kızgın. Ayrıca, burada işin bittiğinde kafamı koparmayı düşünüyorsun." Bu sefer barı çerçeveye indirirken elleri barın altında duruyor. "Ve dün, çok korkmuştun. Ayakkabılarına kusacaksın sandım. Ama bana bir daha onun nasıl senin kız kardeşin olamayacağını anlat."

Metal metale çarpıyor ve ben bankta dönerek ayağa kalkıyorum.

Ot

ur. "AB+ ve O kan grupları AB+ kanlı bir ocuk doğurmaz."

Kalbim ve kafam zonklıyor ve Rhett'e bir cevap vermek zorunda olmasam da, bilimsel gerçeği tekrarlamak ve doğruyu söylemek istiyorum. "Allellerde bir ortak nokta olmalı. Babası benim olamaz." Yüzümdeki teri silerken, gökyüzüne bir kez daha şükrediyorum. "Elbette bunu doğrulayacağım. Ama bu tür şeyler zaman alır." DNA, içgüdülerimle doğru olduğunu bildiğim şeyi doğrulayacak olsa da.

"Peki, onunla yatmış mıydı? Ölmeden önce?"

"Sonrasında bunu yapmış olması pek olası değil." Dizlerimin üzerine dirseklerimi koyup başımı omuzlarımin arasına gömdüm.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bunu gerçekten istiyorsun, değil mi?" Kafamı çevirip ona baktım. Gerçekten ona baktım.

"Tabii ki istiyorum. Biraz alakgönüllölük sana iyi gelebilir."

"Onun onu tanımadığı için hayal kırıklığıyla yaşamayı ğreneceğinden eminim. Onunla hiç tanışmadı."

"Ya da belki de bunu itiraf etmek istemiyordur, kendini ona sattığını itiraf etmek istemiyordur. Yargılamıyorum. Zavallı kız, zengin bir adam ve kaçma şansı. Dünya böyle işliyor. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. *Gölün dikenleri olsa da, yine de koparılır.*"

Bankta otururken kalkıp tembelce gerindim, sonra belimden dönerek hızlı ve şiddetli bir şekilde sağ yumruğumu Everett'in karnına indirdim.

"Bir daha onun hakkında öyle konuşmayacaksın." *Shakespeare olsun ya da olmasın.* Sol omzuna elimi koyup, nefesini almaya çalışırken kulağına bir uyarı olarak homurdanıyorum, ama bu, *aptal piin* cevap vermesini engellemiyor.

"Senden bilgi almak, lanet olası bir taştan kan çıkarmak gibidir." Gülümsemesi, kendini beğenmişlikten çok yüz buruşturma gibidir. Yine de, ona bir daha yumruk atma riskini göze almam. "Seni büyük bir itirafa zorlamam gerekmemeliydi. Onu sevdiğini söyleyebilirdin."

"Kim demiş?"

"Benim hatam," der, boynunu gererek düzelir. "Öğleden sonra kontakt lensini kaybetmiş olmalısın.

Onu boğazında mı yoksa iç çamaşırında
mı buldun?" "*Casse-toi.*"

"Bir kadının onurunu savunan bir adamdan ne güzel sözler."
Kırpiklerini kırıştırarak, bir debutant gibi yüzünü yelpazeliyor.

"Bunu kimseye söylersen..." Tehdidimi havada asılı bıraktım.
havada asılı bıraktım.

"Ne yaparsın? Beni Wolf Tower'ın tepesinden aşağı mı atarsın?"
Gözleri

ellerimin yanımda yumruk haline geldiği yere düştü. "Ne kadar zamandır
senin için çalışıyorum? Hayır, ne kadar zamandır arkadaşız? Bana
söylemeliydin, Remy. Hiçbir neden olmasa bile, senin düşmanların onun
da düşmanları olduğu için."

"Söyleyecek bir şey yoktu. Bu öğleden sonraya kadar yoktu."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunların yalan olduğunu
anlıyorum. Ona çekiliyorum. İlk geceden beri öyle. Öncesinde ya da
sonrasında ne olursa olsun, gerçek Rose'u tanıyorum. Bana kalbini ve
kapısını açan kadını. Onu, altımda hissettiğimden daha iyi tanıyorum.
Onu ruhumun derinliklerinde tanıyorum. Yumuşak tenli, dolgun
dudaklı Rose. Onu bir şekilde yaratan ve yıkanların gözyaşlarından
oluşuyor. Kırılgan ve savaştan yıpranmış parçalarının toplamı.

Onun hakkında bunu biliyorum. Ve daha fazlasını da öğreneceğim.

"Peki ya Ben?" Rhett'in sorusu beni geri getiriyor. "Onu duydun, onu
ilk gören oydu. Ona sadece bir kadın olarak ilgi duymuyor. Bir şeyler
olduğunu biliyor."

"Onun dikkatini dağıtacak bir şey bulacağım."

"Ona paradan bahsedecek misin?"

"Bahsedeceğim. Hazır olduğumda."

"Ve sen onun gibi olmadığını söylüyorsun," diye alaycı bir şekilde
başını sallayarak. "Çok az oğul babasına benzer," diye karşılık
veriyorum, başı hızla yukarı kalkarken

"Çoğu daha kötüdür."

"Birkaç tanesi daha iyidir." Sözlerimi yumuşak tutuyorum.

"Öyle olmaz. Homer'a göre öyle olmaz."

"Şişman sarı adama sadık kal, Rhett. Ölü filozofları bırak."
başka birine."

"Siktir git," diye karşılık verir ve yerlerimizi değiştirirken terli havlusunu bana fırlatır.

Az sayıda oğul babasına benzer, diye içimden geçiriyorum. *Az sayıda oğul babasından daha iyidir.*

Çoğu daha kötüdür.

İş konusunda, babamın kopyası olmadığımı çok iyi biliyorum. *Kurt yavrusu olarak* adlandırılmama rağmen, dümeni devraldığım dan beri, bir yavrudan çok daha kötüyüm. Babamdan çok daha kötüyüm.

Ama Rose'a gelince, ona babamdan daha iyi mi yoksa daha kötü mü davranacağım, bunu zaman gösterecek.

14
ROSE

"A-ALINIZ?" Döşemeli başlığa yaslanarak kendimi dikleştiriyorum. Sesim, uykumda sigara içmiş ve ağzımı bir hamster kolonisine kiralamışım gibi geliyor. Bunun tek bir anlamı olabilir. Dün gece bir şişe kırmızı şarabı bitirdim.

Aferin Rose. Gerçekten aferin. En azından arayıp küfür edecek bir eski sevgilin yoktu. En azından aynı saat diliminde yoktu.

"Bayan Ryan?"

"Ben." Saati görmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırırken yatak çarşaflarını hışırdatmamaya çalışıyorum. Saat 6.25. Aman Tanrım, alarmım çalmamış bile! İğrenç. Sarhoş uyanmak, akşamdan kalma uyanmaktan çok daha eğlenceli. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Madam Bisset," diyor Fransız aksanlı ve emir veren bir ses. "Mösyö Durrand'ın asistanıyım." Oh. Dün tanıştığım, asil görünümlü, gümüş saçlı, takvimini tutan kişi. Daha doğrusu, gülümsediğim kişi. "Mösyö, size şarkılarınızı toplamanızı söylemem için beni aradı."

"Şarkılarımı mı?"

"*Oui*. Şarkılarınız. *Que lest mot pour les bagages?*" diye kendi kendine mırıldanır. "Ah, bagaj!" diye ekler, sanki büyük ikramiyeyi kazanmış gibi.

"Ben... ben toplanmam mı gerekiyor?" Göğsümde acı verici bir şey çırpınıyor. Gidiyor muyum? Masada bana dokunmasına izin verdiğim için mi, yoksa onunla yatmak için kalmadığım için mi? Yoksa dün gece aradığım neredeyse eski sevgilim olduğu için mi? Bu saçma düşüncenin ardından, onun numarasını bile bilmediğim, onu eski sevgilim olarak adlandırmaya hakkım olmadığı gerçeği farkına vardım.

"Evet. Hazır olmalısın..." Ardından klavyeye basma sesi geliyor. "Saat yedi."

'Bu, şu andan itibaren sadece otuz dakika sonra. Peki tam olarak nereye gidiyorum? Önce evrakları imzalamam gerekmiyor mu? Bir de bilet meselesi var. Uçağımın saatini bile bilmiyorum! Elimi saçlarımın arasına sokuyorum, zihnim milyonlarca farklı yöne koşuşturuyor. Gidecek hiçbir yerim yok. İşim yok ve neredeyse hiç param yok. Çok, çok boku yedim.

Ama başım belada çünkü sevişmedik mi, yoksa neredeyse sevişecektik diye mi?

"Uçuş mu?" diye tekrarlar, sesi de benimki kadar karışık. "Sen buraya yeni geldin.

Industries du Loup. Tatil için henüz çok erken. Yani hiçbir yere gitmeyecek miyim?

"Evet, sana söylediğim bu! Saat yedide bir araba seni alıp yeni dairenize götürecektir. Anahtar, bugün çalışmaya başlayacağın departmanın konsiyerjinde. Saatte masaya rapor vermeni bekleyecekler... *le midi*... Ah, öğlen."

Yeni bir daire mi? Yeni bir iş mi? Neler oluyor böyle?

"Yani, otelin resepsiyon masasında mı çalışacağım? Peki yeni dairem nerede?"

"*Otelde* değil. Wolf Tower'daki rezidansta çalışacak ve yaşayacaksın."

Üç saat sonra Wolf Tower'dayım ve yeni evimde yaklaşık on bir milyar kez dolaştım. On bir milyar kez daha dolaşsam bile, artık burada yaşadığımı inanmakta zorlanacağım.

Üç yatak odam var, üç! Tek kişi için. Tabii ki oda arkadaşım olmazsa, ama burası oda arkadaşına izin veren, alt kiraya veren ya da bu tür şeylere izin veren bir yer gibi görünmüyor. Neredeyse her odadan Akdeniz manzarası var, pencereler duvarın büyük bir bölümünü kaplıyor. Ana banyoda bile deniz manzarası var!

Dijital anahtarla açılan ön kapıdan, küçük giriş holü tenis maçı yapılabilecek kadar geniş bir oturma odasına açılır.

Gurme mutfak yemek odasına bakmaktadır, kristal çiçekler gibi ışıklar uzun bir yemekhane tarzı masanın üzerinde şık bir şekilde asılıdır.

Sekiz kişilik oturma alanı var.

Burada o kadar çok insan tanımıyorum ki!

Mekan aydınlık ve havadar, özenle döşenmiş ve her şey yepyeni, kral yataklardaki otel tarzı çarşaflardan duvarlarda asılı sanat eserlerine, mutfak çekmecelerini dolduran gümüş çatal bıçak takımlarına, mutfaktaki üç çatal minik pasta çatallarına kadar. Kim pasta çatallına sahip olur ki!

Ve en güzeli, alanı çevreleyen balkon. Hiç de geniş değil, ama bir veya iki şezlong için yeterince büyük. Güneşlenmeye geliyorum!

Ya da belki de değil, çünkü koltuğun köşesine oturup yüzümü ellerimin arasına gömerek ağlamaya başlıyorum. Bunu yapmaktan nefret ediyorum — gözyaşlarının hıçkırıklarla ağlamaya dönüşmesinden nefret ediyorum, ama engel olamıyorum. Durduramıyorum. Çok çelişkili hissediyorum. Burası benim yeni evim olacak ve çok şık, çok çekici, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir yere benzemiyor. Benim, ama ne pahasına?

Göz kapaklarım Grinch'in kalbi kadar şişmiş gibi hissediyorum. Annem öldüğünden beri bu kadar ağlamamıştım ve gerçekten de sefil hissettiğim için mi yoksa rahatladığım için mi ağladığımı bilmiyorum. Geçen yıl zor geçti, seyahate çıkmadan önceki yıllar ise daha da zordu. Ve şimdi de bu mu? Çok az kişinin yaşayabileceği bir yerde, insanların uğruna cinayet bile işleyeceği kadar para kazandıran bir işim var. Ama bir de o adam var. Kendini gösterdiği gibi biri olmadığı halde, nedense kendimi ona çekildiğimi hissediyorum — yalan yalandır, değil mi? Bu kadar çelişkili hissetmemem gerekir, ama hissediyorum.

Kaygısız turisti, onu yatağıma götürecek kadar sevdim.

Güçlü iş adamını ise daha az seviyorum.

*Ama onu daha çok
istiyorum. Bu ne demek
oluyor?*

Ve bana bakışından, aynı semptomlardan muzdarip gibi görünüyor. Sanki sağduyusuna aykırı olarak bana çekiliyormuş gibi.

Ama ne amaçla?

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Beni burada ne için istiyor? Sadece külotuma girmek için olmadığına eminim.

Aniden dik oturdum, ellerimin arkasıyla gözlerimi sildim. Bu ben değilim. Kendimi acındırmam, kendime acımam. Ben bir hayatta kalanım. Yapılması gerekeni yaparım. Süslü bir iş ve daire olsun ya da olmasın, bundan sonra ne yapacağıma ben karar veririm.

Kararımı verdim, ıslak kollarımı sıvadım ve valizimi şimdiye kadar uyuduğum en büyük yatağın üzerine attım ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Bu yolculuğun ne kadar süreceğini bilmiyorum, ama en azından avantajlarından yararlanayım bari.

Mermer banyo tezgahında tuvalet malzemelerimi düzenlerken, telefonumun FaceTime aramasıyla çalmaya başladığını duydum. Yatak odama geri dönerek — benim yatak odama! — yatağın üstünden telefonumu aldım.

"Başın belada!" diyor Phillips ailesi, ekran Amber ve Byron'ın çocuklarının heyecanlı yüzleriyle dolarken.

"Rose teyze, Fransa'da kurbağa bacağı yerler mi?" diye soruyor Matty, tiksinişmiş bir ifadeyle. "Ve salyangozların tadı sümük gibi mi? Rose teyze? Burnunun içini görebiliyorum."

Gülmeye başlıyorum ama sorusuna cevap verme fırsatım olmuyor çünkü kardeşi Edie, konuşmak için sabırsızlanarak neredeyse onun başının üzerinden atlıyor.

"Sıra bende! Sıra bende!" diye
bağırır. "Hey, in aşağı Edie."

İkili iPad için kavga ederken, beyaz tavanın bulanık görüntüsünden başka bir şey göremiyorum. Bir saniye sonra, ekran yine Matty'nin yüzünün yakın çekimiyle doluyor.

"*Baba!*" Ağzını o kadar geniş açıyor ki, bademciklerini neredeyse görebiliyorum. "Edie yine yaramazlık yapıyor!"

"Herkes ikinizin de kafeste tutulduğunu sanır," diye söylenir Amber, yüzü ekrana kısa bir süreliğine görünür.

"Onlar kafeste tutulmalı," diye şikayet ediyor Byron, iPad Edie'ye verilirken, babaları uzak bir yerden.

"Ben yaramaz değilim," diye karşılık verir, açık renkli kaşlarını çatarak. "Sadece Rose teyzeye bir şaka yapacağım. Sana da anlatabilir miyim?" Kafasını hevesle sallarken sarı bukleleri zıplar.

"Tabii ki tatlım. Biraz gülmek iyi gelir."

"Fransızlar neden salyangoz yer?" diye sorar hemen. "Hiç bilmiyorum."

"Çünkü fast food sevmezler!" Nefes almadan hemen sorar: "Ben sümüğün tadını sevmiyorum. Sen seviyor musun?"

iPad yine el değiştirdi, Amber'ın etkilenmemiş ifadesi bir sonraki görüntüm oldu.

"Artık Edie'nin yatak odasının duvarındaki yeşil çakıl taşlarının ne olduğunu biliyorum." Burnunu kıvrır. "Beni hatırladın mı?" Olamaz. Annesi gibi bir ifade takınmıştır; dudakları büzülmüş, kaşları yukarı kalkmış. Bilirsin, *seni seviyorum ama hayal kırıklığına uğradım*. "Arayacağına söz verdiğin kişi benim."

'Üzgünüm. İşler çok yoğun. Jet lag yaşadım, bu yüzden aramızdaki zaman farkı vardı, sonra vize ve diğer işleri halletmem gerekti. Ayrıca, buraya geldiğimden beri iki ayrı daireye taşındım." Hepsi doğru. Hepsi de mazeret. Doğrusu, yerleştiğimde arayacağımı söylediğimi unutmuştum. Ve henüz yerleşmedim. Bu kadar hızlı bir değişimin ortasında nasıl yerleşik ve güvende hissedebilirsiniz ki?

"İyi ki ben bağışlayıcı bir arkadaşım," diye cevapladı, "Monsieur Baguette'yi Google'da aradıktan sonra daha da bağışlayıcı oldum."

"Aradın mı? Ne buldun?"

"Öncelikle, adını doğru yazdım. Sana söylemeliyim ki, o adam bir meyve olsaydı, elma olurdu. En iyisi."

"O zaman ben neyim?" diye bağırır Byron.

"Sen daha çok hindistancevizi gibisin, bebeğim." "Çünkü kıllı, etli ve sütlü müyüm?"

"Çocukları travmatize etmeye mi çalışıyorsun?" diye sorar, başını çevirerek.

"Ben daha çok bir kumkuat gibiyim," diye ekliyor. "Nedenini bilmek ister misin?"

"Hayır," diye sıkılmış bir sesle cevaplar, sonra adam arkadaki ekranda belirip kulağına bir şey fısıldayınca kıkırdamaya başlar. "İğrenç, çekil üstümden, seni Neandertal!"

İkili bir an için boğuşur, Byron kötücül bir bakışla onu öpücükler, gıdıklamalar ve sakallarıyla işkence ederken, kadın hala uyumaya devam eden bebeği kucağında tutmaktadır. Bu sırada, içimde bir özlem hissi uyandırır. Ben de bunu istiyorum. Bu ilişkiyi. Beni sevecek, benimle dalga geçecek ve beni aynı derecede çileden çıkaracak bir adamı.

risk alacak bir erkek. Beni sevdiğim gibi sevmek istediği için hayatı benim için altüst olacak bir erkek.

"Sen tam bir aptalsın." Şikâyet eden ama gülümseyen yüzü bana döner, ifadesi neredeyse anında şakacıdan endişeliye dönüşür. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

Yine mi! Dudaklarımı ısırp omuz silkiyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Tanrım, bu kadar ağlamak yeter.

Telefon bir dakika boyunca boğuk sesler çıkarır. Küçük kızı babasının kucağına verilirken ağlar. Herkese tatlı yiyemeyecekleri tehdidiyle havuçlarını yemeleri emredilir. Bir kapı kapanır. Ahşap zeminde ayak sesleri yankılanır ve sonra en iyi arkadaşımın yüzü telefonumun ekranını doldurur.

"Anlat bana." Bu bir talep değil, rahatlamam için verilen bir izin. Ailesinin yemeğini böldüğüm için kendimi kötü hissetmeme rağmen, anlatırım. "Mart ayında tanıştığımız Fransız adamı hatırlıyor musun?"

"Senin dildonla neredeyse öldürdüğün adamı unutmam mümkün değil."

Ağlamama rağmen, onun tanımına gülümsüyorum. "Bu, gerçekte olanlardan çok daha kötü geliyor, sonunda beyin sarsıntısı geçirmiş olsa bile. Sanki onu kötüye kullanmışım gibi anlatıyorsun."

"Tamam, dildonla dövdüğün adam, kışından tecavüz ettiğin değil. Fransız yakışıklı," diye sözümü keserek hatırlatıyor. "Anlıyorum. Tek duyduğun seksi Fransız aksanı ve birdenbire onun kışını özlediğini fark ettin, ama kötüye kullanmak için değil."

Tanrım, bu kadın beni gülümsetiyor. "Hiç de bile."

"Söyle hadi. Yoksa tahmin mi etmeliyim?"

"O benim yeni patronum."

"Olamaz." Gözleri fal taşı gibi açılmış, cevabı hayranlıkla dolu.

"Şey, patronumun patronunun patronu. Muhtemelen birkaç kez değiştirildi." Benim kışımın sahibi mi? Belki iş kışımın.

"Nasıl? Neden? Aman Tanrım. Kahve makinesi yetmedi mi sanki?" Amber inanamamasını saklamaya çalışmıyor. Neden saklasın ki? Ben bile inanmakta zorlanıyorum. "Bu yüzden mi üzgünsün? Seni sahte bahanelerle oraya mı getirdi?"

"Hayır, bunlar sadece adet öncesi gözyaşları." Hormonlar ve bunaltı, sanırım. "Bu işe gelince, Monako manken gibi görünen kadınlarla dolu. Neden beni buraya getirmek için bu kadar zahmete girsin ki?"

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diye onaylıyor. "Özellikle de köpek kıcı gibi bir yüzün varken."

"Çirkin olduğumu söylemiyorum," diye itiraz ettim. "Sadece süper model liginde değilim."

"Çok doğru. O lüks saçlar, o yüz ve o göğüsler. Kesinlikle Sophia Loren ve Gigi Hadid'in karışımı gibi görünmüyorsun. Buna iğrenç kişiliğini de ekleyince, Monsieur Baguette, MB ile çok özel arkadaş olduğunuz halde, seni dış Moğolistan'a göndermek için para ödememiş olmasına şaşıyorum."

Herkesin Amber gibi bir arkadaşına ihtiyacı vardır. Seni öven ve en büyük bunalımdan kurtaran bir arkadaş, Gigi Hadid'i *yemiş* gibi göründüğünü bilsen bile.

"Teşekkürler, benim tek kişilik destek grubum. Ama gerçek şu ki, ben Gigi'nin ya da genç Sophia'nın vücut bulmuş hali olabilirdim, ama bunun onu beni buraya getirmeye ikna etmek için yeterli olacağından emin değilim. Dün ona rastladığımda bana baktığı şekilde değil."

İlk karşılaşmamız ofiste olsaydı, farklı düşünebilirdim. Ama o koridorda bana bakışları... Eyvah.

"Öncelikle, bu dün oldu ve sen aramadın mı? *Sana bakışından* ne demek istiyorsun?"

"Beni gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Aslında, çok kızgın görünüyordu."

"Tamam. Buna inanabilirim. Muhtemelen hala mor dildolarla ilgili kabuslar görüyor." Bunun ne kadar komik olduğunu saklamaya bile tenezzül etmiyor, hatta görünmez bir dildoyla kafasına vuruyormuş gibi yaparak gözlerini şaşı yapmaya kadar gidiyor.

"Bu hiç de komik değil." Onun saçmalığına gülümserken, onun önerisini ne kadar komik bulmadığımı göstermek için işaret parmağımı ve başparmağımı kısıtırıyorum. "Onun beyin sarsıntısına ben neden olmadım."

"Eminim sen de buna yardımcı olmamışsındır, bebeğim. Ama *her neyse*, yeni işin karmaşık bir komplo gibi görünmüyor. Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Bilmiyorum. Bütün bu olayda bir terslik var." Dün giydiğim külotumu kastetmiyorum. *Pek değil.*

"Belki de seni gördüğüne utanmıştır? Bilirsin, çarpıp kaçma olayından sonra."

"Çarpıp kaçma ve...?" Anladım. "Boş ver."

"Evet, sen onun hayatını kurtardın, o da sana boşalarak karşılık verdi," diye gereksiz yere devam ediyor. "Eski usul vur kaç." Başparmağını omzunun üzerinden atıyor.

"Ben öyle ifade etmezdim." "Seni gülümsetse bile mi?"

"Gülümsemiyorum," diye itiraz ediyorum, ama tam da bunu yapıyorum. "Ve onun utandığından da emin değilim," diye ekliyorum, koridordaki konuşmamız zihnimde canlanıyor. Geniş omuzlarını saran koyu renkli takım elbise ceket, ince belini saran deri kemeri. Aptalca cep mendili ve saçlarının mart ayına göre biraz daha kısa olduğunu fark etmem. Yanımda duran Alice'in tepkisi, nefes nefese konuşması ve pembeye dönen yanakları. O gece beni terk ettiği için yaptıklarından pişmanlık duyan bir adama benzemiyordu. Beni orada görünce kötü planının işe yaradığını da düşünmüyordu. "Ama kesinlikle sinirlenmişti."

"Belki de seni görmek vicdanını sızlattı? Kendini kötü hissettirdi. Ama katılıyorum, MB ilk bakışta kızgın görünseydi, *sosisini* çıkarmak yerine, aynı adam tarafından seks yapıp işe alınma şansın çok az olurdu. Yani, kasıtlı olarak işe alınma şansın."

"Belki." Cevabım pek ikna edici gelmiyor. Ama gerçekten, ben ne bilirim ki? Baget daha uygun bir tanımlama; *saucisson*, yani sosis, onu biraz hafife alıyor, kelime oyununu bağışlayın.

"Bu sefer kıyafetlerinle iletişim kuruyormuşsun gibi geliyor." Amber'ın kaşları ekranda imalı bir şekilde kıpırdanıyor, ama ben neşelenmek için doğru ruh halinde değilim.

"İletişim sorun değil. Meğer adam mükemmel İngilizce konuşuyormuş."

"Oh. Kötü Monsieur Baguette. Ona nedenini sordun mu?"

"Henüz sormadım. Hâlâ çok kızgıyım. Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum!" "Hadi ama Rose. Kimse seni aptal sanmaz. O yüzünü yapma.

o yüzü yapma. Adam sana çiçek gönderdi, pahalı hediyeler! Bu

seni sadece bir seks objesi olarak gören bir adamın yapacağı bir şey değil. Sana karşı yüzde yüz dürüst olamadığı için biraz kötü hisseden bir adam gibi görünüyor."

İkna olmamış bir şekilde kaşlarımı çatarak, bunun beni şu anda ne kadar kızdırdığını da fark ettim. Beni tamamen kandırdı. Neden? Ne amaçla?

"Ona sorana kadar kararımı saklı tutacağım." Muhtemelen asla.

"Görüyorsun, her bulutun bir gümüş astarı vardır. En azından şimdi ona nedenini sorma fırsatın olacak. Onunla konuşma fırsatın olacak, değil mi?" diye ekliyor iyimser bir şekilde.

"İngilizce konuşmadığını sandığım zaman onu daha çok seviyordum." "Tabii ki öyle. Çünkü bunun bir geleceği yoktu. Gerçek şu ki

, Mart ayında uyandığında onun orada olmaması hiçbir şeyi değiştirmmez. Sadece onu kovmaktan kurtardı."

"Ee?"

"Yani, şimdi yine karşında. Ve bence ağlıyorsun çünkü zengin adam seni öptü."

"Öyle demedim." Hemen itiraz ediyorum. Belki biraz fazla hemen. Ama o nasıl bilebilir ki? Biraz şişmiş olan gözlerim, dudaklarım değil!

"Zengin, *yakışıklı* adam seni öptü ve sen bundan hoşlandın. Havai fişekler hissediyorum.

Feromonlar uçuşuyor, ateş... külotlar havada uçuşuyor."

"Evet, ateş vardı," diye itiraf ettim, pencereye ve muhteşem manzaraya kısa bir bakış attım.

"Biliyordum!"

"Ama aynı zamanda oldukça tuhaf davranıyordu. Bir an sıcak, bir an soğuktu."

"Sonra sadece sıcak davrandı." Ekranda Amber yüzünü havalandırıyor ve sonra tekrar ciddileşiyor. "Muhtemelen çelişkiliydi, bu anlaşılabilir bir şey. Seni tekrar göreceğini beklemiyordu, ama sen oradaydın. *Aylardır* düşündüğü kadın.

"Evet, ama bana kan grubum ve benzeri şeyler hakkında tuhaf sorular sordu, sonra da ailelerimiz hakkında gevezelik etti." Nedenini Tanrı bilir.

"Zengin insanlar tuhaf davranabilirler. Sadece büyük bir banka hesabın olduğunda buna eksantriklik denir. Kim bilir, belki de seni

seni uzun vadeli bir ilişki olarak görüyor ve bu yüzden biraz kişisel sorular sordu?

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama öyle olmadığını biliyorum. Henüz şapka almaya gitme. Sanki başka birini bekliyormuş gibi hissediyorum." Sesim, bunu yüksek sesle söylemek bir şekilde gerçeğe dönüştürecekmiş gibi, çok zayıf çıkıyor. "Ama sonra beni öptü."

"Başka birini bekliyor olsaydı, seni öpmezdi. Sadece bir öpücük müydü?" diye biraz daha hevesle sordu, "yoksa bu hikayenin devamı var mı?"

"Neredeyse daha da ileri gidecekti. Ama bizi kesintiye uğrattılar." Midem rahatsız edici bir şekilde kıvrılıyor. Şimdi tek ihtiyacım olan şey bu haberin yayılması, o zaman ben de patronla yatarak terfi alan, arkadaşı olmayan o sürtük olacağım! "Ve şimdi beni şirket lojmanından bu saraya taşındı!" Bakışlarım yine odayı dolaşüyor ve bir kez daha nefesim kesiliyor.

"Kule ve zindanları olan türden bir saraydan mı bahsediyoruz, iyi türden değil mi?"

"İyi olan türden mi?"

"Bilirsin, sapıkça olan türden."

"Hayır! Burada ne iyi, ne kötü, ne de sapıkça bir zindan var." "Yani sadece bir saray. Güzel bir yer gibi mi?"

Ne anlatmaya çalıştığını anladığımda vücudumdaki gerginlik kaybolur. Şikâyet ettiğim şey gerçekten o kadar kötü mü?

"Evet, çok güzel. Ve çok lüks. Monako'nun en şık binasında, milyon dolarlık manzaralı bir daire." Onu bakmaya davet eder gibi kolumu uzatıyorum, ki bu biraz aptalca, çünkü o fiziksel olarak burada değil.

"Ödeme beklediğini söyledi mi? Kira değil de, mesela. Aynı ödeme gibi?"

"Hayır."

"Herhangi bir talepte bulundu mu?"

"Çok otoriter biri ama hayır."

"Ama bu seni rahatsız ediyorsa, o zaman bunu yapacağından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır. En azından, sanmıyorum. Onunla bu konuyu hiç konuşmadım. Daha çok asistanının verdiği bir emir gibiydi. Ama Amber, patronumu öptüm - iş yerinde!"

"Evet, ben de." Omuzlarını silkiyor, yüzünde pişmanlık yok.

"Bu farklı. Ben yakalandım."

"Aynı. Onun annesi bizi yakaladı ve bu utanç verici bir durum. Sana bir şey önereceğim, ama patlamayacağına ve hatta sözümü kesmeyeceğine söz vermelisin, tamam mı?"

"Gitmem gerektiğini düşünüyorsun," diye hemen cevap verdim.

"Bunun doğru şey olduğunu düşüneneğini biliyordum."

"Araya girme, Rose."

"Tamam." Ekranımda Amber'ın dudakları büzülüyor. "Tamam dedim!"

"Bence korkuyorsun. Onun gerçekliği seni korkutuyor. O bir sırt çantalı gezgin, turist ya da tembel biri değil..."

"Ben ölü taklidi yapanlarla çıkmam!" diye itiraz ediyorum. On iki yaşından önce bunları fark etmeyi öğrendim. Onları fark etmeyi öğrendim. Onlardan kaçınmayı öğrendim.

"Haklısın. Sen pisliklerle çıkıyorsun. Duygusal olarak gelişmemiş erkeklerle, ki bu sana çok yakışıyor çünkü onların yanında kalmasını istemiyorsun. Ve şimdi biraz daha ciddi olabilecek birini buldun. Maddi açıdan istikrarlı birini..."

"Finansal açıdan istikrarlı mı? Adam Kroisos kadar zengin!" "Ne demek istiyorsun?"

"Zengin erkekler tehlikelidir ve ben onları sevmem," diye inatla cevap veriyorum. "Byron zengin. Onu seviyorsun."

"Byron'ı *senin için* seviyorum." O kadar iyi bir arkadaş olmasaydı, muhtemelen ondan nefret ederdim, ama bunu söylemiyorum. Hayatı çok güzel görünüyor. "Kendimi zengin bir adamın oyuncağı olarak göremiyorum."

Amber kahkahaya boğulur ve eğlenmiş gibi görünse de, onu üzdüğümünden endişelenmeye başlarım. Uzun süre endişelenmeme gerek kalmaz.

"Şey, sana söyleyeyim, tam olarak övüldüğü gibi değil. Elmaslar uyumak için oldukça zor olabilir. Çok pütürlüler." O rahatsızlığı hatırlar gibi omuzlarını silkiyor. "Ve birçok akşam, başarıdan ziyade ter ve bira kokan bir adamla evlenmeliydim diye düşündüm."

"Ha ha," diye cevap verdim, pek etkilenmemiş bir şekilde. "Aradaki fark, sen onun karısısın. Byron sana her zaman saygılı davrandı."

"Ben onun zavallı annesiz ikizlerinin dadısıydım, o zamanlar çamaşır odasında bana sarkıntılık ettiğinde sen orada değildin. Ve o bana sanki giysilerimi parçalamak istercesine bakarken de sen orada değildin. Tabii ki bana saygı duyuyor. Her zaman duydu, her zaman da duyacak, eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa. Zengin ya da fakir, sana iyi davranmak isteyen bir erkekte yanlış bir şey yok."

"Etrafta masa olmadığı sürece bana iyi davran."

"Masada amaşır makinesinden daha fazla yer var." Dünyanın diğer ucundan bana anlamlı bir bakış gönderdi. "Paralı erkeklere karşı tam olarak neyin var?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Belki de güç dengesizliği?"

Bunu söylerken bile, hafızamda bir şey canlanıyor, annemin uyarısı neredeyse kulağımda çınlıyor. *Eğer izin verirsen, tüm erkekler seni kullanır tatlım, ama zengin bir adam tarafından terk edildiğinde düşüşün daha sert olur.* Spekülatif bir görüş, sanırım. Annem erkeklerle hiç şanslı olmamıştı. Çoğunun bir işi olduğunu hatırlamıyorum, cebinde biraz parası olduğunu ise hiç hatırlamıyorum. *Kendinden başka kimseye güvenemezsin.* İşte bu doğrudu.

"Tatlım, güç dengesizliği, zengin bir adamla zengin bir pislikle çıkmak arasındaki fark gibi. Farklı hayvanlar, farklı deneyimler."

"O zaman ne olduğunu bilmiyorum." Ses tonum neredeyse savunmacı. "Ben biliyorum. Korkuyorsun."

"Bu dairenin büyüklüğünü görmedin. Kendimi hazırlanıyormuşum gibi hissediyorum!"

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Sana ona baba demeni mi istedi? Dizine oturmanı mı istedi?"

"Hayır."

"Denemeden yargılama." Sözleri ciddi geliyor, ama ifadesinde bambaşka bir şey var. "Bak, mutsuzsan, istediğin zaman eve dönebilirsin. Ya da benim tavsiyemi dinleyebilirsin." Bakışları neredeyse dans ediyor.

"Sanırım sormaya korkuyorum."

"Bekle ve nasıl gelişeceğini gör diyecektim, ama aklıma daha iyi bir şey geldi."

"Şimdi resmen korkmaya başladım."

"Bence büyük kız külotunu giyip o adamı bir aygır gibi sürmelisin."

"Onun aygır olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu öptün ve baget hakkında konuştun." Pişmanlık duymadan ördek suratını yapıyor. "Ama prezervatif kullan," diye ekliyor, uzaktan bir bebek ağlamaya başlıyor.

"Beryl adında bir bebek mi?"

Kafasını sallar. "Hala isim konusunda anlaşılamadık. Ama dinle," diye ekler, elini kulağına götürerek, "şuradaki pencereden, benim meyvem benim şarkımı çalıyor."

"Sen tam bir salaksın," diyorum, onun beğeneceğini bildiğim bir Avustralya deyimi kullanarak.

"Ben de aptal gibi hissediyorum, ama bu uykusuzluktan kaynaklanıyor. Tabii böyle görünmek istemiyorsan," diyor ve yüzünü işaret ediyor, "önleyici ilaçları toplu olarak satın al."

Veda ettikten sonra, ilk iş günümün öğleden sonrasına hazırlanmak için kendimi toparlıyorum ve temelde kendimi aşıyorum. Yani durum ideal değil, ama daha kötü de olabilirdi. Çok daha kötü. Yeni patronum benden kişisel seks kölesi olmamı istemiyor. Ayrıca, çok yakışıklı. *Belki de onu benim seks kölem yaparım.*

Bu saçma düşünceye burun kıvırıyorum; bu adamın kimseden emir aldığını hayal edemiyorum. Güvenilir mor dildomu çıkarıp kafasına vursam bile olmaz. Bu arada, dildo hala çantamda duruyor. Yargılamayın, bu bir hediyeydi! Duygusal değeri var ve çok az kullanılmış. Aslında, sadece bir kez kullanıldı. Seksi bir Fransız turist üzerinde, ki daha sonra çok şık bir takım elbise giyen bir adam olduğu ortaya çıktı, muhtemelen düşmanlarını gördüğü anda içlerini parçalardı.

Önce burun kıvrırma, şimdi de kendi kendime gülümsüyorum? Aklım başımdan gitmiş olmalı. Muhtemelen bu yüzden onu düşünmeden edemiyorum. Benim dilimi bilmediğinde sevimliydi, ama burada, kendi ortamında, bu adam dinamit gibi.

Yani, tehlikeli biri.

O çok düzgün görünüşünün altında ne sakladığını düşünmeden edemiyorum.

Ve sadece dövmelelerini düşünmüyorum. Aynı zamanda çılgın seks becerilerini de düşünüyorum.

Düşük topuklu ayakkabılarımı yatağın üzerine bırakıp, zarif sandalyenin arkasından hafif ceketimi alıyorum. Dokunulması kumaşı, geçerken parmaklarımın okşamasına davet ediyor. Hafif esintiyi biraz olsun içime çekmek için balkon kapılarını açıyorum. Güneş parlıyor ve buradaki hava çok tatlı. Her şey yolunda, ya da benim durumumdaki bir kadın için olabileceği kadar yolunda.

Yatak odasına geri dönüp ceketimi silkeliyorum ve giyiyorum. Bu güzel Salı günü, örgülü saçlarımı açık saçlarla, Mango marka keten gömlek elbisemi ise siyah kalem etek ve kolsuz krem rengi bluzla değiştiriyorum. Ve tabii ki ceketimi de.

Ayakkabılarımı giyip aynada yansımamı inceliyorum.

Bu sadece bir iş, diyorum kendime, yakamı düzelterek. Bugün ne olursa olsun, Pussy Cat'te garsonluk yapmaktan her halükarda daha iyi olacaktır. Önemli bir iş yapmıyorum ki. Tanrı aşkına, Yemen'de barış görüşmeleri yapmıyorum.

"Bunu yapabilirim." Yansımam bana ikna olmamış bir şekilde bakıyor. "Seks yaptığım süper seksi bir patronum var. Daha kötüsü de olabilirdi."

15
REMY

"Neden senin için eğilmiyorum ki? Tam burada, bu masanın üzerinde. Hemen burada ve şimdi halledelim, sen de onu kıcıma sertçe sokabilirsin."

Bir iç çekişi bastırarak, gözlerimi odanın içinde dolaştırıyorum. Panelli duvarlar. Özenle dikilmiş perdeler. Kapının yanındaki kredenzanın üzerinde duran orta yüzyıl şarap sürahisi. Bugün kullanılmış olan bardak. Bakışlarım saatime kayıyor. *Saat daha on bile olmamış.*

"Çünkü, sana söyleyeyim, benim yaşımda, lavman yaptırmakla krallar gibi sikilmek arasındaki farkı bilmem gerekir."

"Monsieur Hayes, lütfen." Hukuk ekibimin en yeni üyesi Pelletier, sınırları gergin bir adamın küstah tavrına alışkın olmayan uzlaştırmacı bir tonla konuşuyor. "Böyle kaba davranmaya gerek yok."

"Siktir git ve siktir git," diye karşılık verir Amerikalı. "Burası benim ofisim ve burada ne söyleneceğini ben belirlerim. Zaten seninle konuşmuyorum. Onunla konuşuyorum."

Sıkılmış bakışlarımı masanın başında oturan adamlara geri çeviriyorum. İşin başına geçmesi için hazırlanan torun, Kaliforniyalı bir sörfçüye benziyor. Diğeri ise artritli parmağıyla beni işaret ediyor. "Bu şirketi ele geçirmen mümkün değil. Öyle bir şey olursa, onu yerle bir ederim."

"Bay Hayes, hayal kırıklığınızı anlıyorum. Finansman talep ettiniz, bu talep reddedildi ve şimdi işletmeniz zor durumda."

"Çünkü siz banka ile işbirliği içindesiniz!"

Bir dereceye kadar bu doğru, ama bunu itiraf etmeyeceğim. "Ben sorun değil, çözümüm."

"Sen bir parazitsin..."

"Büyükbaba, dur." Eli yaşlı adamın kolunu kavrar, gözleri hor görmeyle yanarken bakışları bana doğru döner. *Hor görme ve intikam.*

"Hayes'in sözünü dinlemelisin, genç olanın."

"Sen de kıcıımı öp. Şirketleri parçalayıp kemiklerini yiyip bitiriyorsun. Peki ne için? Remy Durrand'ın Güney Fransa'nın sahibi olduğunu söylemek için mi?"

Neden sadece Güney Fransa ile yetiniyorsun?

"Çeliğin nakliyesi için gerekli paraya sahip değilsin," diye devam ediyorum, tırnaklarımdaki görünmez bir çatlağı incelerken. "Çalışanların işlerini bırakıp ayrılmak üzere, çünkü onlar da senin ve sektörün bildiği gibi, bu Cuma onlara maaşlarını ödemekte zorlanacağını biliyorlar. Medya köpekbalıkları gibi etrafını saracak. Hisse senedi fiyatınız düşecek ve bununla birlikte iyi adınız da. Kirli bir geçmiş olan iyi bir ad. Meğer benim geçmişimle iç içe geçmiş bir geçmiş."

"Ay sonuna kadar idare etmek için sadece birkaç milyon ihtiyacımız var, ama bankadaki arkadaşların kredi limitimizi iptal etti. Bizi boğuyorsun, Durrand. Umarım baban mezarında ters dönüyordur."

"Ben de öyle umuyorum."

"O ve ben arkadaştık!" "Bundan çok şüpheliyim."

Carson Hayes, Tanrı'nın mizah anlayışı olduğunu kanıtlıyor. Buruşuk ve kambur olan bu adam, yıllardır kanserle boğuşuyor. Oysa benim babam, bir yarış atı kadar zinde ve formda olmasına rağmen, en verimli çağında sıradan bir hastalığa yakalandı.

Eminim ki gülmekten tek kişi Tanrı'dır.

"Bir anlaşmamız vardı." Yaşlı adamın sesi, zorlukla bastırdığı öfkeyle titriyor. "El sıkışmıştık."

"Son kez işerken de sikimi salladım." Yanımdaki Pelletier gerginleşir. "Bu arkadaş edindiğim anlamına gelmez. Bir de elimdeki belgeler meselesi var."

"Ne belgeleri?" Torununun bakışları ikimiz arasında gidip geliyor, ama ikimiz de ona ilgi göstermiyoruz.

"Fotoğraflar. Duyduğuma göre, hoş olmayan fotoğraflar ve bir video. Babamın kasasından çıkmış. Seksenlerin sonlarında çekilmiş gibi görünüyor. Belki de doksanlarda?" Dikkatim torununa yöneldi. "Sadece saç stillerinden anlamak zor. Moda açısından pek bir şey yoktu, anlarsın ya."

"Bu neyle ilgili, büyükbaba? Şantaj mı? Elinde ne var?"

"O yılan. Bana o filmi verdi, ben de onu yok ettim, ama önce ona iyi bir para ödedim!" Torununun eli kolundan yavaşça çekilirken, gri kaşları aşağı doğru çekildi.

"Bana ne dediğini söyle," diye talepte bulunur. Ancak yaşlı adam cevap vermez. Kimseye bakmaz. Uzun masanın diğer ucunda, ne dediğimi hiç anlamayan ama öyleymiş gibi davranan avukatımla oturan benden başka kimseye bakmaz.

"O olaylar çok uzun zaman önce oldu."

"Monako yasalar çıkarmadan önce de böyle şeyler oluyor muydu? Hayır, sanmıyorum. Pelletier, evrakları getir." Ceketimin iç cebinden telefonumu çıkarırken sandalyemi geri çekiyorum. Odayı terk ederken, videodaki zavallı kızı düşünmeye zaman ayırmıyorum, yaşlı adamın genç hali altında komada yatıyor. Kalpsiz olduğum için değil, çok uzun zaman önce olduğu için.

Senin servetin onun acıları üzerine inşa edildi. Bu düşüncayı kontrolüm dışında bir şey olarak kabul edip, klinik bir şekilde kafamdan uzaklaştırıyorum.

Çelik şirketine köpeklerini geri çekebileceklerini söyle, yazıyorum. Hayes Construction artık Wolf Industries'e ait.

Tamam, Everett cevap yazıyor. **Bir rakibi daha ortadan kaldırdığın için tebrikler.** Alaycı sesi yüksek ve net. O, şantaj fikrini benden çok daha az seviyordu ve genç kadının istismar edildiğine dair kanıtları yetkililere teslim etmeyi tercih ederdi. Ancak Carson Hayes gibi adamlar, özellikle olaydan otuz yıl sonra, nadiren adalete teslim olurlar. Ve babamı, onun göstermeye çalıştığı başarı ve hayırseverlik örneği değil, gerçekte olduğu gibi entrikacı biri olarak ifşa etmeye yönelik her türlü girişimi memnuniyetle karşılarken

Durrand adını lekelemek benim amacımı hizmet etmez. Hayes şirketini mahvetmek ve onu kendi şirketime katmak ise amacımı hizmet eder.

Bunda şiirsel bir yan var.

Peki ya kız? Bugünkü güvenliğim H nri, asansör kapısını açık tutuyor ve ben içeri giriyorum.

Doğru, Rhett sezgisel olarak konuyu konuyu
konunun konunun konu **Ejderhaya göre**
zaten on ikinci katta bulunuyor.

Güzel.

  le yemeğinden önce iki kişiyi manipüle etmek, kendini köpeklerin hayaları gibi hissettiriyor olmalı, değil mi?

Ne diyebilirim ki? Bugün şimdiden iyi bir gün gibi görünüyor. Telefonumu cebime geri koymak üzereyken, Carson'ın torunu ve onun kibirli küçümsemesi gözüme çarptı. Bir zamanlar ben de onun gibi olabilirdim. Hak sahibi. Tecrübesiz. Muhtemelen vahşi. Aradaki fark, ben babamın neler yapabileceğini biliyordum.

Asansör kapıları kapanırken **Carson Hayes'in torunu** yazıyorum. **Onun hakkında bulabildiğın her şeyi bana gönder.** Ne olur ne olmaz.

16
ROSE

DURUM DAHA KÖTÜ OLAMAZDI.

Ertesi haftanın Salı günü ve ben henüz Remy'yi görmedim.
—Tam yedi gün geçti ve ondan tek bir haber bile yok! Bu ne boktan bir durum böyle? Yani, beni meraktan öldürecek mi bu adam? Eğer amacı buysa, tek söyleyebileceğim şey, *iyi oynadınız efendim. Çok iyi oynadınız.*

Ya da belki de oyun oynamıyor bile. Belki de beni "*sadece iş*" yazan bir kutuya koymuştur. Belki de beni işe almak sadece bir hataydı ve şimdi buradayım, artık beni düşünmüyor. Belki de bana iş vererek borcunu ödediğini düşünüyor, bu yüzden artık benimle ilgilenmesine gerek yok. Ve eğer durum böyleyse, neden onu düşünüyorum? *Hay aksi!*

Aman Tanrım. Hayaletlendim!

Bu yüzden ilişkiler kurmuyorum – annemi izleyerek öğrenmem gereken ders buydu! İlişkiler, gücün dengelenmesi demektir ve onu düşünerek, ona takıntılı olarak, kontrolü ona teslim ettim. O bunu bilmiyor tabii. Çünkü burada değil! Hay aksi!

"Ça va, Rose."

"Oh, merhaba Charles." İş arkadaşşıma bakıp zorla gülümsüyorum. O *adamı bir aygır gibi sürmek mi?* Onu bilemem ama onu bağlayıp kırbaçlamak isterdim. Remy'ye onu ne kadar özlediğimi göstermek isterdim. *Onu o kadar özledim ki, deli değilim.*

"Neden öyle yüz yapıyorsun?" Bir kez daha başımı kaldırıp Charles'ın somurduğunu gördüm. Ve bu *Ch* ile başlayan Charles değil, *Sh* ile başlayan Charles, ya da ilk günümde beni düzelttiği gibi *Shaaarles*.

"Bu benim düşünme yüzüm." *Remy'yi boğazlamak istediğimi düşünerek*
yüzünü.

"Hayır. Bu senin kızgın yüzün."

"Nasılsın?" diye soruyorum, Charles'ın en sevdiği konuya geçiyorum.

Kendisi.

"*Bien* demek isterdim," diyor, Louis Vuitton marka postacı çantasını masaya bırakırken, değerli evcil köpeği Loulou'nun çerçeveli fotoğrafını neredeyse deviriyor. "Ama artık seni sevmeyen sevdiğin adamla yaşamak, kalbimi acıtıyor."

Onun cevabını anlamam biraz zaman alıyor, ama ellerini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koyması yardımcı oluyor.

"Zor bir hafta sonu, ha?" İkimiz de geçen hafta salıdan cumartesiye kadar çalıştık ve pazar ve pazartesi teknik olarak hafta sonu olmasa da, *benim* hafta sonumdu. İki sabah geç uyandım ve balkonda muhteşem mavi denizi seyrederken *café au lait* ve kruvasan yedim. Ve iki gün boyunca Monako'da dolaşıp turistik şeyler yaptım. *La Condamine* limanını ziyaret ettim, marinadaki bir kafeden insanları izledim ve sonra adını unuttuğum eski bir kiliseyi ziyaret ettim.

"Evet," diye başını sallayarak onaylıyor. "Phillipe, yine teklifimi reddetti. Barışma seksi yapmak istiyorum ama o hayır dedi." Tatlısını yiyemeyen bir çocuk gibi dudaklarını büzüyor, tuhaf bir şekilde melek gibi yüz hatları kaşlarını çatmasıyla bozuluyor.

"Çok kötü," diye cevap veriyorum ve boş fincanımı yeniden doldurmak için alıyorum. Evimizde içtiğimiz çok daha az lezzetli Fransız kahvesiyle karıştırılmaması gereken Fransız kahvesi, benim gayri resmi bağımlılığım haline gelmiş olsa da, isteyken yasemin çayına sadık kalıyorum. Beni buraya getiren adamın beni terk etmesi yüzünden zihnim zaten bir sincap gibi hızla çalışıyor.

"Hayır, berbat değildi! Sorun bu!"

"Evet, çünkü onu cuma günü terk ettin, değil mi?" Burası *The Bold and the Beautiful* dizisi gibi.

Bu mevsim için bir hata olan ceketimi çıkarıyorum. Ceket sandalyenin arkasına asıp, boğazımla Wolf Industries ipek fularımın arasına işaret parmağımı sokarak fuları biraz gevşetiyorum.

"Evet, çünkü onun cankurtarana göz kırptığını görüyorum. Böyle!" Gözlerini hızla kırıştırıyor, mükemmel kıvrımlı ipeksi kirpikleri öfkeli bir arının kanatları gibi. "*Fils de pute*," diye tükürüyor.

Ağzımı açıp, onun gözünde fahişenin oğlu olanın Phillipe mi yoksa cankurtaran mı olduğunu sormak için, kendimi "Şu anda sahte kirpik mi takıyorsun?" diye sorarken buldum.

"Pfft!" Sanki "*Ne düşünüyorsun?*" der gibi, tipik bir Fransız omuz silkme hareketi yapıyor. Bence evet, öyle. "Sadece kıvırıyorum ve bazen biraz maskara sürüyorum."

"Gözlük camlarına sürtünüyor olmalılar." Ve onu çok rahatsız ediyorlar.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Sinirliyim, nasıl diyorsunuz, kızgınım! Ondan intikamımı aldım."

"Ah, canım." Hoşgörülü bir şekilde başımı sallayarak, çay poşetimin üzerine biraz sıcak su döktüm. "Bugün polis gelebilir mi?"

"Onu öldürmeyeceğim! Onu hala seviyorum!"

"Tamam, o zaman cesedi ortadan kaldırmak için yardıma ihtiyacın yok. Bilmek iyi oldu. Hey, sence Monako'daki hapishane lüks mü?"

"Bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum."

"*Tamam.*" Bugün birisi çok sinirli görünüyor. "Onu öldürmediysen, ne yaptın?"

"Phillipe bugün çalışmıyor ve ben de işe geç başlıyorum, bu yüzden ona *le bacon pour le petit déjeuner*, yani kahvaltıda domuz pastırması yapmayı teklif ettim, tamam mı?" Başımı sallıyorum. Domuz pastırmasını hem anlıyorum hem de onaylıyorum. Domuz pastırması, kahvaltıda Cheerios'tan her zaman daha iyidir. "*Bon.* Xbox'ının güç düğmesine biraz yağ sürdüm."

O kadar da alçakça olmayan eylemini anlatırken, cam dolaplardaki yansımalarını kullanarak saçlarını dikkatlice düzeltiyor.

"Oh, iyiymiş. Eminim, konsolu açmaya gittiğinde parmağında domuz pastırması yağı olduğunu fark edince biraz sinirlenecektir. *Zut alors!*" diye haykırıyorum, sahte bir dehşetle elimi inceliyorum.

"Kimse böyle demez, Rose," diye azarlıyor beni. "Ne Fransa'da ne de Monako'da."

"Amerika'da ise intikam almak için birinin arabasına beyzbol sopasıyla vurmak daha yaygındır. Bu, kendini ifade etmenin çok daha etkili bir yoludur."

"*Voyons.*" *Bir bakalım.* "Bence Xbox oynarken Loulou düğmeyi koklayıp kapatıp açtıkça çok sinirlenecek."

' Charles durakladığında kıkırdayarak, sandalyesini çekip yön değiştirerek, 'Bugün *kitapta* ne var?' diye sordu.

"Şu ana kadar, bugünkü taleplerin toplamı bir üçüncü dünya ülkesinin borcunu ödeyebilir."

"Bu *le livre*." Charles, "ne yapacaksın?" der gibi omuz silkiyor. Sadece biraz daha Fransız tarzıyla.

Le livre, ya da kitap, genellikle en kutsal terimlerle anılır, aslında Wolf Tower sakinlerinin ihtiyaçlarına ilişkin bir çevrimiçi günlüktür. Her dairede, konsiyerj departmanının bilgisayar sistemine bağlı bir tablet bulunur ve ihtiyaç duyduklarında evden uzaktaysa, telefonlarına indirebilecekleri kullanışlı uygulamayı kullanabilirler. Bakım sorunu, temin edilmesi gereken bir ürün veya yapılmasını istedikleri bir rezervasyon gibi yardıma ihtiyaç duydukları her şey için, kullanışlı tabletlerini alıp işi başkasına devredebilirler.

Aslında bana devredebilirler. Ya da Charles'a. Ya da vardiyada olan başka birine. Konsiyerj masası, bu ihtiyaçları 7/24 karşılamayı hedefliyor. Ve burada ekmek, süt ve yumurta gibi sıradan ihtiyaçlardan bahsetmiyorum. Wolf Tower'da yaşayanların yedikleri yiyeceklerin sihirli bir şekilde ortaya çıktığını düşündüklerinden neredeyse eminim. *Yani, yiyeceklerin ne olduğunu bilenler gibi görünenler*. Ancak bu en temel ihtiyaçlar genellikle kişisel temizlik personeli tarafından dairenin temizlik tableti üzerinden sipariş ediliyor.

Konsiyerj masası ise bambaşka bir düzeydeki ihtiyaçlarla ilgilenir. En değerli varlığın zaman olduğu söylenir ve görünüşe göre bu, süper zenginler için daha da geçerlidir. Konsiyerj masasındaki tek amacımız, sakinlerimizin zamanını korumaktır.

Onlara zaman makinesi yardımı olmadan değerli zamanlarını geri kazanmalarına yardımcı oluyoruz.

Bana sorarsanız, bu kavram tamamen saçmalık çünkü burada yaşayan çoğu insan çalışmıyor gibi görünüyor. Ya da çalışıyorlarsa bile, günde birkaç saatten fazla çalışmıyorlar gibi görünüyor. Bunu biliyorum çünkü *zamanımın* çoğunu onlarla telefonda konuşarak ya da

onların yüzlerce talepkar ve sızlanan e-postasına cevap vererek geçiriyorum. Benim gördüğüm kadarıyla, benim işim zenginlerin muazzam miktardaki paralarını harcamalarına yardımcı olmak.

Eşiniz için son dakika yıldönümü hediyesi mi lazım? Ya da "*Bu hafta sonu seninle yatamayacağım, çünkü yıldönümüm var*" diyerek metresine özür dilemek mi istiyorsunuz? O zaman beni arayın, yaklaşık bir rakam verin, ben de *Zegg et Cerlati*'yi ya da Cartier'yi arayayım. Ya da *Place du Casino*'da yürüyüşe çıkıp lüks mağazaların vitrinlerine bakarım ve şık *Industries du Loup* fularımı taktığım için, Zara elbisem veya Gap pantolonumla couture olmayan kıyafetlerim alay konusu olmaz. Condamine Market'ten bir elma almadığım sürece kendim için alışveriş yapmıyor olabilirim, ama yine de alışveriş yapıyorum. Ayrıca ofisten biraz uzaklaşıp sokaklarda dolaşarak güneşin tadını çıkarabilirim. Orta Batı'dan gelen şişman insanlar süper arabalara bakarken, onlardan inen James Bond'a benzeyen adamları izleyebilirim. Bu, bir tür turistten trilyoner turuna benziyor.

Ama benim işim, hava gibi zamana ihtiyacı olan bir iş adamı için alışveriş yapmakla sınırlı değil.

Hafta sonu için Paris'e gitmek üzere son dakika özel jet mi lazım?

O zaman ben sizin adamınızım.

Yoksa Milano'da La bohème'nin ön sıralarında yer bulmak mı istiyorsunuz? Orada helikopterle gitmeye ne dersiniz?

Sizin isteğiniz benim için emirdir.

Ya da belki gelecek hafta Londra'da Ivy'de bir masa mı istiyorsunuz?

Rezervasyonunuz yapılmıştır.

Yoksa işsizler kervanına katılmayı düşünebilirim. En azından, concierge departmanı başkanı Olga'ya göre öyle.

Bu arada.

"Charles, Petrov'ların köpeğine baktın mı?" Kadın, yüksek topuklu ayakkabılarıyla ofise büyük adımlarla girer. Ne kadar da hoş bir kadın. Asla gülümsemez, muhtemelen dudaklarına o kadar çok dolgu yaptırdığı için ördek gagasını, yani ağzını zar zor kapatabildiği içindir. Sanırım bu çok verimli bir şey, çünkü sürekli şikayet ediyor, genellikle de benim hakkımda. Neden bilmiyorum, ama onun en sevdiği kişi *değilim*, ancak

onun öfkesini hak edecek ne yaptığımı bilmiyorum. Gerçi, düşününce, dün öğle yemeğinden sonra biraz daha az sert davranmıştı. Yemeğiyle birlikte şampanya içmiş olmalı. Ya da belki yenilebilir şeyler.

"Yeni bir köpek gezdiricisi *tuttum*." Charles dikkatini bilgisayar ekranından ayırmıyor. "*Erkek* bir köpek gezdiricisi," diye anlamlı bir şekilde ekliyor. "Belki bu sefer Alexi pantolonunu giyebilir." Son cümleyi alçak sesle ekliyor.

"Müşterilerimizin zamanlarını nasıl geçirdiklerini yorumlamak sana düşmez." Birisi Olga'ya *Ice Blonde*'un sadece bir saç rengi olduğunu, bir kişilik tipi olmadığını açıklamalı. Botox, dolgu maddeleri ve silikon müdahalesinden önce gerçekten çok güzeldiğine eminim. Göğüs gibi görünen yüzdürme cihazları dışında, uzun boylu ve narin, kuvvetli bir rüzgarda kırılacakmış gibi görünüyor. Ama görünüşü, keskin dili ve çelik gibi iradesini gizliyor.

"Köpeği gezdirmek için para almıyor muydu, mutfak adasında koşturup sahibi ile kavga etmek için değil mi?" diye soruyorum, geçen Cuma öğleden sonrasının en önemli anını kastederek. Sıkıntılı bir köpek gezdiricisi ve milyoner Rus sapık — pardon — iş adamı, biri korkunç bir panik içinde, diğeri ise agresif bir şekilde, ikisi de konsiyerj masasına indi. "Oligark olsun ya da olmasın, polisi aramadığı için şanslı olduğunu düşünüyorum."

"Tower'da böyle bir şey olmaz. Wolf Tower'da..." "İhtiyat her şeydir."
Ne ben ne de Charles

"*Tamam*." Kararlı bir baş hareketiyle, kendi ofisine dönerek işleri astlarına bırakır. "Unutmuşum." Tamamen dönmeden kapıda durur, elini kapı çerçevesine koyar. "*L'hôtel* bu öğleden sonra catering departmanında yardıma ihtiyaç duyuyor." Gülümsemesi biraz kötücül bir hal alır ve ekler: "Onlara senin yardım edeceğini söyledim, Rose. Sanırım sen garsonluk deneyimin var."

Öfke damarlarımdan asit gibi akıyor. Özgeçmişimi incelemiş ve önceki iş yerlerimi Google'da aramış mı? Ama sonra, Avustralya'da Byron ve Amber'ın sahibi olduğu Riposo Estates'te çalışırken görevlerimden biri olarak garsonluk yaptığımı ve son işimdeki görevlerimi çok belirsiz bir şekilde tanımladığımı hatırladım.

Beni utandırabileceğini düşünüyorsa, bu kadın bir daha düşünmeli.

"Garsonluk mu? Tabii ki deneyimim var. Rahat içkilerden kraliçeye layık gümüş servis hizmetine kadar, hiç kimsenin yapamayacağı kadar iyi bir şekilde bu işi yapabilirim. Hatta topuklu ayakkabı ve kısa şortla bile yapabilirim," diye karşılık veriyorum ve kıcıma bir tokat atıyorum.

"*Cherié*," Charles, Olga'nın ofis kapısı çarparken kıkırdar, "sen, nasıl diyorsun, onun havai fişeklerine işedin."

"Charlie, sana söyleyeyim, bir slut drop eklemeyi düşündüm, ama pantolonumu yırtacağımdan korktum." Belimi bükerek popomu daha iyi görebilmek için uğraşıyorum. "Biraz dar geliyorlar. Kruvasanları bırakmam gerek."

"Pfft! Kuş gibi yiyorsun."

"Evet, Big Bird gibi."

"Ve Charlie'yi sevmiyorum," diyor, şaşırtıcı bir şekilde *Sharlie* olarak telaffuz ederek, ki bu biraz saçma geliyor.

"Hey, ama bu sık sık oluyor mu? Otele çağrılmak demek istiyorum?"

"*Hayır*. Ama Alexi, yeni köpek gezdiricisinin amatör boksör olduğunu öğrendiğinde onunla uğraşmaktansa, garsonluk yapmak daha iyi olabilir."

17
ROSE

Otele doğru yürürken, midem kıpır kıpır olmaya başlayınca, Remy ile bir şekilde karşılaşabileceğimi düşündüm. Ve eğer karşılaşırsam, ona nasıl selam vereceğim? O bana nasıl selam verecek? Geçen hafta aramızda olanlardan sonra beni görmezden gelecek mi? Birkaç gün önce elini külotuma soktuğunu bilirken ona nazik davranabilir miyim? Nipelimi ağzında? Hayır, muhtemelen olmaz. Kafam benden ondan uzak durmam gerektiğini söylediği sürece olmaz. *Vücudumun daha iyi yargısına karşı gelerek.*

Mutfaklara yönlendiriliyorum, ancak orada garsona ihtiyaçları yok ve benim dilimi mükemmel konuşan birini bulduktan sonra bile ne dediğimi anlamıyorlar. Beklerken telefon görüşmeleri yapılıyor ve sonunda Wolf Tower'a geri yönlendiriliyorum ve oradaki mutfağa rapor vermem isteniyor. *Orada da ticari bir mutfak olduğunu kim bilebilirdi ki?*

Sonunda gideceğim yeri bulduğumda, şef geç kaldığım için beni azarladı, sanırım. Dili iyi bilmenin birkaç avantajından biri de bu. Sonra beyaz, kolalı bir bezle örtülü bir oda servisi arabası gösteriliyor bana. O, yardımcılara geri döndüğünde, bezin altına bir göz atıyorum ve güzel baskılı porselen çay servisi, gümüş kapaklı tabaklar ve alt rafta, gümüş bir kovada bir şişe şampanya ile birlikte bir sıcak su ısıtıcısı görüyorum.

Sanırım bir toplantı için olmalı.

"*Vite!*" Parlak mutfağın diğer tarafından gelen şefin bağırmasıyla irkilirim ve örtüyü hızla indiririm. "Geç kaldın. Zarfı al. Servis *asansörünü* kullan."

Başımı sallayarak, yazdırılmış talimatları alıp arabayı dışarı çıkardım, *hemen*. Yemek yapan erkeklerin nesi var böyle? Pussy Cat'teki hızlı servis elemanı da pisliğin tekiydi. İşlerini sevmiyorlarsa, başka bir iş bulmalılar.

Zarfın içindeki akıllı anahtarı kullanarak asansöre giriyorum ve kırk yedinci katın düğmesine basıyorum. Anahtarı odanın kapısında tekrar kullanıyorum, ancak bu tam olarak beklediğim oda değil. Burası bir toplantı odası değil. En azından akıllı tahta, masa ve sandalyelerle donatılmış bir toplantı odası değil, daha çok bir daire. Daha doğrusu, bir çatı katı dairesi; o kadar büyük ve şık ki, yeni evim süpürge dolabı gibi kalıyor!

"Merhaba?" Giriş kapısında dururken sesim boşlukta yankılanıyor. "Merhaba?" Dudaklarımı sıkıp "temizlikçi!" diye eklemekten kendimi alıkoyuyorum.

Kim bir yabancıya evinin anahtarını verir ki? Bir kez daha basılı talimatlara, sonra da açık kapıya bakarak merak ediyorum.

Görünüşe göre doğru yerdeyim.

"Kahretsin." Arabayı oniks mermer zeminde sürerken tekerlekleri gıcırıyor, etrafa bakınıp tüm bunları nereye yerleştireceğimi düşünüyorum. Önce on iki kişilik yemek masasına boşaltmaya başlıyorum, örtüler çıkarılırken iki modern kanepenin arasındaki alçak sehpa taşıyorum ve bunun iki kişilik bir ikindi çayı olduğunu fark ediyorum, iki zarif gümüş kek standı da var, bunları doldurmadan önce monte etmem gerekiyor. Küçük, süslü buzlu kekler ve kenarları kesilmiş parmak sandviçler. Darjeeling, oolong, lapsang souchong ve çeşitli bitki ve meyve çayları içeren bir çay sandığı. Ve şampanya.

Çin porselenleri, gümüş çatal bıçak takımları ve masa örtülerinin yerleştirilmesinden memnun kaldıktan sonra, şimdi ne yapacağım diye merak ediyorum. Yani, sanırım beklemem gerekiyor. Belki servis yapmalıyım? Birkaç dakika bekledikten sonra, araştırmaya karar veriyorum. Araştırmak derken, yatak odasının çekmecelerini karıştırırken yakalanmak istemiyorum. Ama oturma odasında dolaşmaya başlıyorum. Duvarlardaki modern sanat eserlerine bakıyorum, fırtınalı ve bir şekilde erkeksi. Kadife kanepeleri okşuyorum ve kahve masasındaki kitapları karıştırıyorum; çoğu mimari ve sanatla ilgili. Sonra mutfaklara bir göz atıyorum, evet, çoğul olarak; biri Calcatta mermeri ve lüks dolaplarla donatılmış, diğeri ticari sınıf ve muhtemelen şef için. Lüks bir otelde daha çok yakışacak ipek kaplı bir kokteyl barı, küçük bir kütüphane var.

çok gevşek ama çok rahatsız görünümlü bir çift deri koltuk. Ve, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, personel odaları. İki oda, bilirsiniz. Arkandan temizlik yapacak birden fazla kişiye ihtiyacın olursa diye.

Diğer yarısı, asma katlarında nasıl yaşıyor acaba? Parmak uçlarımda dikilirim, zemini zar zor görebiliyorum. Cam duvarın ötesinde, şezlonglar ve bir iki masa bulunan tatil köyü tarzı bir havuz alanı ve ufka bakan, davetkar bir sonsuzluk havuzu var.

Yaşam alanına geri dönüp, zarif sandviçlerden birini dürtüyorum ve ekmeğin ne kadar sürede kıvrılmaya başlayacağını merak ediyorum. Öne eğilip, lezzetli kokuları içime çekiyorum; petit fourları kaplayan bademli marzipan, lezzetli limonlu buzlu kekler ve kremayla doldurulmuş minik eklerlerin üzerindeki çikolata kaplaması. Karnım guruluyor ve bir parça almaya canım çekiyor, elim sulu görünümlü şeker kaplı çileğin üzerinde duruyor.

"Meyve gibi," diye kıkırdarak, fıstık kaplı çikolata karesini ağzıma atıyorum. Lezzet patlaması muhteşem. Tereyağı, çikolata, şeker ve fındık... Uzun zamandır tattığım en lezzetli şey! "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum ve çikolatayı yutuyorum. Tabii ki, Nuh'un Gemisi gibi, bu lezzetler ikili olarak geliyor. Bu da, bir tanesini yediğimin kanıtını saklamam gerektiği anlamına geliyor... bir tane daha yiyerek.

Suçun bedeli ödenmez diyen kim? Ben değilim.

"Ventre affamé n'a point d'oreilles."

"Neredeyse ödüm kopacaktı" deyimini bilir misiniz? Benim yaptığım da hemen hemen öyle, vücudum aniden dikleşti, elim kalbimin çarpıntısına doğru çekildi, ama sorun sadece kendime yardım ederken yakalanmış olmam değil, daha çok beni yakalayan kişinin kim olduğu.

"Tanrım, Remy! Beni çok korkuttun." Elimi göğsüme bastırıyorum, avucumun altında kaçak atların nalları gibi bir his var. Ama bunun tamamen şoktan kaynaklandığından emin değilim. Sanki vücudum onun vücudunu hatırlıyor gibi.

"Désolé." Özür dilerim. "Girdiğimi duyduğunu sandım." O ses.

Zengin, sıcak. Baştan çıkarıcı.

O aksan.

Beni şimdi öldürün. Tercihen orgazm aşırı yüklemesi ile. Ya da fıstık kaplı çikolata ile.

O ses tonu.

Hiç de désolé değil.

Ve manzaradan bahsetmeye bile başlamayayım; kusursuz kesimli, gece yarısı günahlarının renginde takım elbisesi. Parlak beyaz gömleğinin kontrastı, boynunda açık bırakılmış yakası karamel rengi tenini ortaya çıkarıyor. Saçları şık bir şekilde taranmış, yanakları pürüzsüz. Ne giyerse giysin neredeyse yenilebilir görünüyor, ama içimden bir ses bugün biraz daha fazla çaba harcadığını söylüyor.

Bu çabanın benim için olabileceği umudunu bastırıyorum.

"Ama belki de kurabiyeni yemenin keyfiyle bunu duymak için çok meşguldün.

Ventre affamé n'a point d'oreilles. Aç bir midenin kulakları yoktur."

Kanımın yanaklarıma ve zavallı kulaklarıma hücum ettiğini hissedebiliyorum.

"Tamam, beni yakaladın." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ya da kızların altında, her neyse. Yemin ederim ki bunu onun dikkatini çekmek için yapmıyorum, ama yine de dikkatini çekiyor. Dikkatini çektiğimde, *yüzümde "dostum, yüzüm burada"* dediğim bir ifade var.

"Rose," diyor, ceketini çıkarıp, kesinlikle Japon antikası olan bir sandığa dikkatsizce atıyor. "Seninle birlikteyken, bir erkek nereye bakacağına karar veremiyor."

Gözleri üzerimde dolaşırken özür dilemediğini veya rahatsızlık duymadığını fark ettim, ben de bundan biraz hoşlandım. "Evet, göğüslerim buradaki güzel porselenler gibidir. Sadece özel günlerde ortaya çıkarlar."

"Porselenleri bilmiyorum ama kesinlikle çok güzeller."

"Burada ne yapıyorsun, Remy?" Bu bir suçlama gibi geliyorsa, eminim ki öyle olması için söylenmiştir. Yani, geçen hafta neredeydi bu adam? Beni düşünmüyordu, orası kesin.

"Burada ne yapıyorum ben? Öğle yemeğime bakıyorum." Kalbim heyecandan ve şehvetten bir an durdu. Bu ben olabilir miyim? "Geç öğle yemeğim." Kendimi öğleden sonra çayına bakarken buluyorum, heyecanım bakışlarımla birlikte azalıyor. O benden sonra geldi. Davet edilseydim, "öğle yemeği randevum" demez miydi?

İki kişilik çay ve tahmin et kim garsonluk yapacak?

"Burası senin evin olmalı, değil mi?" Odada göz gezdirirken sesimi hafif tutmaya çalışıyorum. Ona bakmak istemiyorum, özellikle de beklenmedik bir şekilde gözlerim dolarken. Ne bekliyordum ki? O benimle ilgilenmiyor. En azından, göğüslerime şöyle bir bakmaktan öteye gitmiyor.

"Bir bakıma," diye onaylıyor, ellerini cebine sokup odanın içine doğru yavaşça ilerliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Pahalı görünüyor." Ama artık penthouse'a bakmıyorum. "Manzara harika."

Önümde durduğunda bakışları yumuşak ama meydan okuyan bir hal alıyor. "Şahsen, manzarayı büyüleyici buluyorum." Elini uzatıp boynumdaki fularımı hafifçe çekiyor, bakışları ağzıma düşüyor ve orada kalıyor. Göbeğimin altındaki her şey geriliyor, bana bakışları kafam dışında her yerde mantıklı geliyor.

"Burada ne yapıyoruz, Remy?"

"Konuşuyoruz," diye cevapladı basitçe. "Bir haftadır hiçbir şey yapmadan mı?"

Yüzünde bir gölge geçer, ama hemen kaybolur. "Geçen salı benden uzak durmamı istedin. Kendime söz verdim."

"Oh." Boğazıma birdenbire gelen yumruyu yutuyorum. Bir hafta boyunca kendimi suçladım. Kendimi zengin bir adamın oyuncağı olduğumu düşündüğüm için lanetledim, oysa o benim isteklerime saygı göstererek onurlu davranmıştı.

Ama o da benim için aynı şeyi hissetseydi, o zaman...

"En azından denedim. Çarşamba gününe kadar uzak durdum."

"Ne?" Kafamı hafifçe sallıyorum. Bu mantıklı gelmiyor.

ama bu kadar kafa karışıklığı varken, o yanımdayken neden tüm bunlar mümkün görünüyor?

"Çarşamba gününe kadar senden uzak durdum."

"Ama o zaman senden haber almadım, bütün hafta boyunca seni görmedim." Biliyorum, biliyorum. Hepsi benim hatam.

"Konsiyerj rezervasyon sistemi üzerinden bir teslimat talep ettim. Sen yokken geldiğinde, belki de hala kızgın olduğunu düşündüm."

"İsteğinizi görmedim." Kesinlikle bana ulaşmadı, çünkü ulaşmış olsaydı, göğsümde çırpınan kelebek kanatlarını çoktan fark etmiş, aşırı çalışan kasımı uçmaya teşvik etmiş olurdu.

"Perşembe günü tekrar denedim. Sonra Cuma sabahı. Cuma öğleden sonra bir kez daha. Cumartesi günü üç kez. İhtiyacım olmayan birçok şeyi aldım, ancak üzülerek söylüyorum ki ihtiyaçlarım karşılanmadı."

"Belki de şikayette bulunmalısın." Dudak içimi ısıırıyorum, ama onun bana gülümsediğini görmekten duyduğum rahatlama ve heyecanı pek gizleyemediğime eminim.

"Anladığım kadarıyla ofisinizden biri benimle ilgilenmek için can atıyordu."

"Uzun boylu, sarışın ve Polonyalı mı?" diye soruyorum, hiç de az bir hayal kırıklığıyla. "Ördek gagası gibi dudakları mı? Ama onun senin için çalıştığını biliyorsun, değil mi?" *Yani istediğin zaman onu tekmeleyebilirsin. En azından mecazi olarak.*

Kafasını eğerek, sözlerini tartıyor gibi görünüyor. "En az dirençle karşılaşacağın yolun senin tercih edeceğin yol olacağını düşündüm. Mahremiyetine değer veriyorsun. Geçen hafta benden kaçmanı, benden uzak durmamı söylemeni sağlayan da buydu. Everett'in güvenlik ekibimin başı olduğunu ve çok sağduyulu olduğunu bilmelisin."

"Teşekkür ederim," diye sessizce cevap veriyorum. "Bu yardımcı oldu." Dedikoduların konusu olmadığımı doğrulamama yardımcı oldu, gerçi bunu kendim de anlamıştım.

"Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim, ama seni istediğim için özür dilemeyeceğim." *Aman Tanrım.* Nabzımın yavaşlamasını ve onun sözlerine tepki vermemeyi deniyorum. Çok büyük şeyler ima eden sözler. "Birden fazla kez kapını çalmak üzereydim." Sesi alçak ve boğuktu, parmakları aniden yüzümde ısındı. "Ama seni kolaylık için bu binaya taşıdırdığımı düşünmeni istemedim."

"Neden yaptın? Ben burada ne yapıyorum?"

"Bencil bir adama boyun eğmek. Bu yüzden ilk görüşmemizi profesyonel bir şekilde tutmamız gerektiğini düşündüm."

"Bu mu?" Arkama, el arabasından çıkardığım eşyaları koyduğum yere bakıyorum.

"Sana ne gibi geliyor?"

"Sınırdaki diyabet mi?"

Kahkahası, eski bir Bordeaux şarabı gibi derin ve zengin. *Ve aynı derecede sarhoş edici.* "Bu ikinci çayı," diyor, yüzünde hâlâ hafif bir gülümsemeyle.

"Bu daha çok İngilizlerin eğlencesi değil mi?"

"*Hayır.* Bu çok medeni bir eğlence ve Fransızlar medeni olmaktan başka bir şey değildir."

"Ve sanırım masa ve sıcak su, senin uslu durmanı sağlamak için orada değil mi?" Sert cevabım rağmen, içimdeki bir şey aniden eridi. En son ne zaman biri benim için böyle bir şey yapmıştı? Belki de bana gönderdiği bir sürü hediye dışında, ki şimdi birdenbire daha mantıklı gelmeye başladı. Büyükanne Aida buna "kur yapmak" derdi, ama geçen hafta onun ofisinde olanlar için de aynı şeyi söyler miydi, emin değilim.

Onun zamanında bu biraz ağır bir flört sayılır mıydı?

"Ben iyi davranmadığımda gizlice benden hoşlandığını düşünüyorum." "Öyle mi?" Kaşlarımın yukarı kalkmasıyla ses tonum da aynı şekilde yükseldi.

"En azından, kalman için seni ikna edebilmeyi umuyordum." İfadesini yumuşatıyor gibi görünüyor; kıskırtıcıdan pişmanlığa doğru. Bu çabayı takdir etsem de, o kadar kolay kandırılmam. "Her şey başarısız olursa, seni sarhoş edip avantajımı kullanmayı planlıyorum." Remy'nin ifadesi sertleşirken, kendimi gülüyor ve içimde her türlü heyecan hissediyorum. "Bana uzak durmamı söyledin. Ben de öyle yaptım. Ama bu uzun sürmeyecekti. Seni tanımak istiyorum, Rose. Beni kabul edeceğin her şekilde seni istiyorum."

Kelebekler minik havai fişek patlamalarına dönüşüyor, ama ses tonumu soğukkanlı ve düzgün tutabiliyorum. "O konum sadece patronum olmak olsa bile mi?"

Bunlar sadece kelimeler, diyorum kendime. Onun bana söylediği ve benim ona söylediğim kelimeler. Fazla anlam yüklemem gerekmez, değil mi?

"Bunun ikimiz için de işe yaramayacağını biliyorsun. Bu binanın neredeyse her odasında masa varken olmaz."

"Öyle mi? Her odada mı?"

"Eğer yoksa, yakında olacak. Her odada bir masa, bana yaptıklarını hatırlatmak için. Sana yapmak istediklerimi hatırlatmak için."

"Benim istediğim kapasiteye ne oldu?"

"Senin koyduğun kurallara uyacağım. En azından görünüşte."

Aman Tanrım, bu adamın gülümsemesi daha çekici olabilir mi? Daha kışkırtıcı olabilir mi? Bu adamın kurnaz olduğunu söyleyen kimdi? Sanırım insan kaynaklarından Alice, ona küçük kurt demişti. Haklı olabilir, ama bunun bir önemi yok, çünkü kalp gözü emojisini biliyor musunuz? Şu anda ben oyum. Sevinç ve rahatlamadan patlıyorum — tüm bunların tek taraflı olmadığına dair rahatlamadan. Beni terk etmesinin tamamen benim kafamda olduğunu. Burada neler olduğunu tam olarak anladığımı iddia etmiyorum ve bunun kendimi korumak için yaptığım her şeye aykırı olduğunu biliyorum. Kendime söyledim. Ama elimde değil — elimde değil.

Sadece teslim olmak istediğimi biliyorum. Teslim olmak. Ona teslim olmak.

"Şey," diye başlıyorum, gözlerimi ondan ayıramadan. "Sanırım biz... çay içmeliyiz."

"Ya da sana izin verip seni öpmeme izin verebilirsin."

Gözlerinde bir meydan okuma parıldıyor. "Geçen sefer bunu istediğini hatırlamıyorum."

"O, bana uzak durmamı söylemeden önceydi." Cevap verirken bile, ellerini yüzüme koyup başını eğiyor. Dilini dudaklarımın arasına sokuyor.

Kendimi iç çekirken buluyorum. Sanki varlığımın her zerresi gerginmiş ya da yün topu gibi karışmış gibi ve şimdi? Şimdi onun kollarında açılıyorum, bu adamın, onun hassas dudaklarının ve dilinin ince dokunuşlarının etkisiyle.

Geri çekilirken, gözleri karanlık bir şekilde büyümüş, yemyeşil olmaktan çok gece yarısı gökyüzü rengindedir. "Bu ağız öpüşmek için yaratılmış," diye mırıldanır, başparmağıyla karıncalanan alt dudağımı okşar. "Bu ağız hakkında pek çok gece düşündüm." Dudaklarını benimkilere değdirerek köşeye bir öpücük kondurur. Dilinin alaycı tatlı dokunuşuyla, ayak parmaklarımın ucuna yükselirim, acı çekerek ve daha fazlasını umutsuzca isterim. "Ne açgözlüsün." Onu yakalamaya çalışırken, sözlerinin sıcaklığı dudaklarımdan fısıldanır, ama sonra bileklerimi yakalar ve parmaklarıyla kelepçeler.

"Kimse alay edilmeyi sevmez." O kollarımı yanlarıma indirirken, sesim boğuk çıkıyor.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Sözleri, öpücükleri gibi yumuşak ama ısrarcı. Yaprak kadar yumuşak dokunuşlar, bir yalama, bir okşama ve alay etmeye devam ediyor. "Beni seviyorsun... çok... çok... çok."

Aman Tanrım. Bana ne yapıyor? Yani, bana işkence ederken ellerimi kelepçelemesi dışında. Onu böyle yapan takım elbise mi, yoksa gerçekte böyle mi davranıyor? Bilirsin, çaresizce sevimli bir turist gibi davranmadığı zamanlarda. Hiç bu tür bir ihtiyaç hissetmemiştim. Yavaşça yanan, dans eden bir alaycılığın etkisini hiç hissetmemiştim. Bu beni kelimenin tam anlamıyla başımı döndürüyor. İhtiyaçtan başım dönüyor.

"Lütfen Remy, öp beni. Beni düzgünce öp."

Ses benim sesim, ama bana aitmiş gibi gelmiyor, çünkü dudaklarının her baskısında biraz daha ihtiyaç duyuyorum, biraz daha çaresiz oluyorum, ta ki dili benimkine değene kadar ve aniden ağzına inleyene kadar. O anda, beni kendine çekmesiyle her şey değişiyor, ağzı aniden acil ve açgözlü hale geliyor. O beni odanın içinde geriye doğru manevra etmeye başladığında, her şey çok tanıdık ama aynı zamanda yeni geliyor. Farklı olan sadece yeni traşlanmış yanağının baskısı değil, dokunuşunun incelikleri. Ya da belki de inceliklerin eksikliği, çünkü elleri üstümün kenarına kayıyor, onu yukarı çekip başımdan çıkarıyor.

Yere düşüyor, beyaz teslim bayrağım, bakışları tenimi yiyip bitiriyor.

"Beni o kadar çok seviyorsun ki yalvarırsın bile."

"Yalvarmak değildi. İstekli bir ricaydı. Nazikçe."

"Çok nazikçe." Elleri kalçalarımın etrafında kayıyor, uzun parmaklarının genişliği bir an için kendimi küçücük hissettiriyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Masadan daha hoşgörölü bir yere." Şakacı olsa da, sözlerinde bir keskinlik var.

"Masa umurumda değildi," diyorum, endüstriyel tarzda geniş merdivenlerin altına ulaştığımızda.

"Listeye ekleyeceğiz. Masam, piyanom, sinema odam. Ay ışığı altında havuz kenarında. Hepsini istiyorum. Seni her yerde istiyorum." Dikkatim pencere duvarına kayıyor. Her yerde mi demek istiyor, yoksa *her yerde mi*? "Ne düşünüyorsun?" diye sataşırcasına, yüzümdeki ifadeyi okuyarak soruyor. "Merak etme." Dudakları kulağımın arkasındaki hassas noktayı buluyor. İyi olacağım. En azından bir süreliğine.

Aman Tanrım. Bu beni neden heyecanlandırıyor? Ve hangisi... şimdilik iyi olacak olması mı, yoksa sonunda iyi olmayacak olması mı? Tek bildiğim,

boynumdaki fuların ucuna uzanırken, hem gerçek hem de mecazi anlamda sıcak hissettiğim.

"Bırak şimdilik."

"Çünkü o zaman içeriye bakan kimse beni gerçekten çıplak gördüğünü söyleyemez mi?"

"Kırk yedi kat yukarıdasın. Kimse seni görmeyecek. Benden başka kimse." Sesinin boğuk tınısında hem bir vaat hem de bir emir var, içimde bir düzine küçük havai fişek gibi patlayan bir ses. Ellerimi ellerine alan o, onları boynuna doladıktan sonra vücutlarımızı bir araya getirdi ve kolunu belime doladı. Beni aniden kaldırıp merdivenleri çıkmaya başlarken hayranlık dolu sözler fısıldarken, kendimi hiç bu kadar narin hissetmemiştim. Merdivenlerin en üst basamağına ulaştığımızda, adam hiç yorulmamış gibi görünüyordu ve hemen öğleden sonra ışıyla dolu rahat bir yaşam alanına girdi. Yumuşak mobilyalar modern ve erkeksiydi, hava serindi.

"Buradan manzara cennet gibi." Bakışlarının yönünden, Akdeniz'in parlak maviliğinden değil, şu anda çenesinin altında, güzel krem rengi dantel sütyeniyle dengede duran göğüslerimden bahsettiği anlaşılıyor.

Remy beni yakındaki açık bir kapıdan içeri taşıırken, daha fazlasını algılayacak vaktim yok.

Onun yatak odası.

Ayaklarım gölgeli odanın serin zeminine değiyor, perde aralığında toz zerrecikleri boş boş dans ediyor, gümüş rengi tül perdeler ise alacakaranlık hissi yaratıyor. Bir duvarı devasa bir yatak kaplıyor, yatak çarşafı mavi-siyah duvarların önünde bembeyaz duruyor, koyu kadife bir bank ise yatağın kenarını süslüyor. Siyah komodinler yatağın iki yanında nöbet tutuyor, bir köşede ise büyük, gotik görünümlü bir ayna duruyor. Bir çift kanatlı koltuk diğer köşeyi kaplıyor, aralarında deri ciltli kitapların yığıldığı uyumlu bir masa var. Ahşap ve kadife, ipek ve çelik; odadaki her eşya, karanlık ve şehvetli bir görünümü tamamlamak için seçilmiş gibi görünüyor.

"Televizyonun yok," diye mırıldanıyorum, o benim ayaklarımı İran halısı görünümlü halının üzerine indirirken, görünüşte her şeyi içselleştirmek için dönüyor. Aslında, bir anlık gerginlik beni ele geçiriyor.

"Bu yatak odası sadece iki şey için." Elini uzatıp elimi tuttu.

"Uyumak ve...?"

"Seninle sevişmek." Onun aksanındaki bu kelimede, onu bir şekilde büyütüyormuş gibi bir şey var, içimdeki heyecan, yüzümü tutup beni tekrar öptüğünde bir anda doruğa ulaşıyor.

"Evet, tabii. Eminim o yatak hikayeler anlatabilseydi..."

"Anlatacak hiçbir şeyi olmazdı. Bugüne kadar yoktu. Bana inanmıyor musun?"

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyorum. Hiçbir erkek bana onun gibi davranmamıştı. Hiçbir erkek bana onun gibi *bakmamıştı*. Her zaman, özellikle seks sırasında, sadece naif insanların sevgililerinin sözlerini olduğu gibi kabul ettiğini düşünmüştümdür, ama içimden bir ses bana onun söylediklerinin doğru olduğunu söylüyor.

En azından bu yatak hakkında.

"Bu çok gerçek dışı." Bir araya gelme şeklimiz, bana hissettirdikleri.

"Belki biraz daha ikna olman gerekiyordur."

Elimi kaldırıp penisine bastırdığı anda, içimde aniden şehvet uyandı. Hafif yünlü pantolonu vücuduna anında yapıştı ve sert hatları belirginleşti.

"Çok sertleşmişsin."

"Sen geçen Salı beni terk ettiğinden beri bu durumdayım galiba." Elime doğru sallanırken sesi biraz gergin.

"Zavallı Remy'nin bageți. Onu öperek iyileştirmemi ister misin?"

"Bageți mi?" Gözleri neşeyle parıltıyor. "Eğer benim penisimi kastediyorsan, cevabım kesin bir evet, ama ilk seferimizde bu kadar utangaç olduğunu hatırlamıyorum. Yoksa teknik olarak ilk beş sefer miydi?"

"Mart ayında söylediklerim sayılmaz." Gözlerimi indiriyorum, saçlarımın ağırlığıyla bastıramadığım gülümsememi gizleyebilmeyi umuyorum.

"Bu doğru olamaz, o kadar güzel yalvardığın halde. Sanki onu tatmadan ölecekmişsin gibi sikime baktığın halde."

"Şu anda utançtan ölebilirim."

"Rose." Dudaklarından çıkan adım, duman kıvrımı gibidir. "Senin yanında olduğumda hiç bu kadar sert olmamıştım. Bana ihtiyacını söylemekten asla

utangaçlık hissetme. Hadi, bu yatağa anlatacak hikayeler kazandıralım."

18
REMY

"J'AI ENVIE DE TOI," diye fısıldıyorum ağzına, onu öpmekten kendimi alamıyorum ama onun bana yaptıklarını bir şekilde ifade etmem gerekiyor.

"Fransızca konuştuğunda çok seksi oluyorsun."

"Sadece Fransızca konuştuğumda mı?" diye alay ediyorum, ama aslında dil değiştirdiğimin farkında değildim.

"Özellikle Fransızca konuştuğunda. Telefon rehberini okusan bile beni tahrik edersin."

"Aksanımı fetiş mi ediyorsun?" diye homurdanıyorum, vücudumla onu kafese kapatarak. "Çünkü devam et. Hoşuma gidiyor."

"Sen delisin."

"Senin için deli gibi. Seni *istiyorum*—*j'ai envie de toi*—seni o kadar çok istiyorum ki, içinde olmak için can atıyorum. Seni sikmek için çaresizim." Fransızca güzel ve hoş, dilinden kolayca dökülüyor olabilir, ama düşüncelerini ifade etmek için "*sikmek*" kelimesini kullanmak gibisi yoktur.

"Sözümü geri alıyorum. Telefon rehberi işe yaramaz." Dişlerim hassas kulak memesini okşarken iç çekiyor, tavrındaki meydan okuma eriyor. "Neden kötü sözler senin ağzından çıkınca bu kadar seksi geliyor?"

"Belki de kelimelerden değil, adamdan kaynaklanıyordur."

"Oh, kesinlikle o adam." Onun cevabı tamamen cesaret verici, açığa çıkmaya davet ediyor.

"Bunları düşünen bir erkek. Bunları hayal eden bir erkek." Sesim kısık, aksanım kalın. Onun dolgun göğüslerini avuçlarım, başparmaklarım hassas uçları üzerinde ileri geri kayıyor. Başımı eğip danteli üzerinden onu kızdırırken, dantelli sütyeni neredeyse şeffaf hale getirirken, o iç çekiyor. "Bunları sikmek isteyen bir erkek."

"Senin ağzından hafif pornografik şeyler bile daha iyi geliyor."

"Senin için yaptığım planlarda hafif olan hiçbir şey yok." O bana yaslanıp daha fazlasını isteyene kadar işkence etmeye ve alay etmeye devam ediyorum. "Rose'u Remy'nin bageetine çaresiz hale getirecek küçük bir oyun oynayacağız." Ciddi kalabildiğime şaşıyorum, ama aynı zamanda onun saçmalığına da bayılıyorum.

"Tamam, sen kazandın. Ver onu bana."

Kendimi gülümserken buluyorum. "Oh, yapacağım. Bacakların titreyene ve komşularım adımı öğrenene kadar tekrar tekrar yapacağım."

"Ama senin komşun yok ki."

"Seninle işim bittiğinde, komşuların benim adımı bilecek. Bu sefer karışıklık olmayacak. Bageetlerden bahsetmeyeceğim, anlamadığın fısıltılarla konuşmayacağım. İngilizce konuşacağım."

"Keyif kaçırın," diye fısıldıyor ve kemerimi çekmeye başlıyor.

"Ama," diyorum, ağzımı kulağına yaklaştırıp boğuk bir sesle fısıldayarak, "bacaklarının arasında fısıldadığım sözler hariç."

"Sözler, sözler." Sözleri şehvetli bir fısıltı, bakışları parlak bir ateş.

"Seni on iki kez orgazm olana kadar durmayacağıma söz veriyorum."

Gülümsemesi yanağıma bastırılır, sonra dişlerini kullanır, kısmen şakacı, kısmen ciddi. Çenemi alaycı öpücüklerle doldurur, karın kaslarım onun arayan parmak uçlarının altında gerilir ve toplanır. Birlikte, yarısı düğmeli gömleğimi başımdan çekeriz.

"Pantolonunu çıkar." Sesim boğuk, ihtiyacım acil.

O da dediğimi yapıyor, pantolonunu havuzdan çıkarır çıkarmaz onu döndürüp saçlarını yumruğumla tutuyorum. Başını omzunun üzerinden çevirip ağzıma ulaşmaya çalışırken, önündeki aynayı fark etmesi biraz zaman alıyor.

"Ne kadar güzelsin." Benim bakışlarımdan yönünü takip ediyor, benim iri vücudum onun dolgun hatlarını çerçeveleyiyor, sütyeninin şeffaf danteli arasından sert meme uçları görünüyor. O bir Venüs. Juno. Bir sanatçıyı ağlatacak türden tepeler, vadiler ve kıvrımlardan oluşuyor. Koyu renkli gözleri ve davetkar dolgun dudakları ile Rose, benim hak etmediğim bir ödül. Ama yine de ona sahip olacağım.

"Ne kadar ıslak olduğunu görebiliyorum." Saçlarını daha sıkı tutuyorum, vücudu teslim oluyor. "Neredeyse tahrikini tadabiliyorum."

"Remy, lütfen." Sözlerden çok inlemeler, vücudu, saten tenini yalarken omzuna dişlerini sürdünce pes ediyor. Onu içime çekmek istiyorum, onu tamamen tüketmek istiyorum. Bu kadında beni bu kadar pervasız yapan ne? Bana getirebileceği tüm sorunları unutturan ne?

Beni daha fazlasını istemeye iten şey nedir?

"Ne lütfen, *ma Rose*. Seni tatmamı mı istiyorsun?" Sütyeninin kopçasını açtım, kolları boyunca aşağı doğru kaydırdım ve yere düştü. *Dieu*, önümdeki görüntüsü, göğüsleri o kadar dolgun ve yuvarlaktı ki ellerimden taşıyordu. "Karşılığında benim için ne yapardın? Dizlerinin üzerine çöker miydin? Kendine dokunur muydun?"

"Evet, her şeyi."

Onu kendime doğru çekiyorum, erimiş bal gibi gözleri aynada benimkilerle buluşurken, pantolonumun kumaşı üzerinden sertleşmiş penisimin hatlarını hissetmesine izin veriyorum, özleminin gerçeği orada parıldıyor. Kendime, onun Mart ayındaki kadınla aynı kişi olmayacağını söylemeye çalışmıştım. Tek gecelik bir ilişkinin kendine özgü bir çaresizlik ortaya çıkardığını. Ama öyle değil. Şimdi daha da açık, vücudu kavisli, meme uçları sert. Onları tatmak, dilimle okşamak, o benim altımda kıvrılırken ağzımda sertleşmelerini hissetmek için sabırsızlanıyorum. Ama şimdilik...

"Oh!" Onu öne doğru ittiğimde nefesi kesildi ve ağır aynaya yaslandı, avuç içlerini genişçe açtı. Vücudum onun kaybını yas tutuyor, ama onu görmek bu kaybı telafi ediyor. Omuzlarının eğimi, kalçalarının kıvrımı ve sırtının altındaki o lezzetli çukurlar. Saçları dağınık ve vücudu çıplak, sadece küçük bir iç çamaşırı parçası ve boynuna bağlanmış üniformasının son kalıntıları var.

O karşı konulmaz.

"Oh, Tanrım." Bu, merhamet dilemekten çok takdir etmek için çıkarılan bir ses, çünkü elimi iç çamaşırının lastiğinin altına sokup amını avuçluyorum. Vücudu anında tepki veriyor, bana, sikime ve elime karşı kıvranıyor, rahatlamak için yalvarıyor.

"Fransızca'da olmayan bir şey biliyor musun?" Onun tatlı etini ayırıyorum, ıslaklığını toplamak için parmağımı kaydırıyorum

"Bunun için yeterli kelime yok."

"Remy, lütfen."

"Bu cennet parçası. Bu küçük cennet." Onun klitorisini sevmeye başladığımda, okşamaya, daireler çizmeye ve alay etmeye, kendi uyarılmasıyla zonklayan tomurcuğu boyamaya başladığımda, sözlerim takdir dolu bir hırıltı haline geliyor. Nefesi bir dizi sıkı nefes alıp vermeyle havaya çarpıyor, gözleri kapanıyor ve vücudu dalgalanmaya başlıyor, elimi sürüklüyor. "Bu tatlı, tatlı amcık." Parmaklarım hala içindeyken, kalçasındaki dantel parçasını kopana kadar büküyorum.

Gözleri açılır, hareketleri daha dolgunlaşır, nefes alışığı hızlanır, ben onu biraz daha işkence edince ağlamaya başlar ve elime karşı gelir, elinden kaçmaya çalışırken vücudunu küçük spazmlar sararken ağlamaları şiddetlenir.

"Lütfen, hayır," diye nefes nefese söylüyor. "Remy, lütfen, yapamam." Başını eğiyor, saçları yüzünü örtüyor, parmaklarımı ondan çektiğimde vücudu rahatlamış bir şekilde sarkıyor. Saçlarını omzunun üzerine topluyorum, yanağına bir öpücük konduruyorum. Omzuna. Omurgasının üst kısmına.

"*Je veux te goûter.*" Boğuk sesimle söylediğim bu sözler üzerine gözleri parladı. "Seni tatmak istiyorum... böylece hiçbir karışıklık olmaz."

Topuklarımın üzerine çöküyorum, iç çamaşırının kalıntıları da yanımda sürükleyerek başımı bacaklarının arasına gömüyorum ve bu cennet parçasını kendime ait kılıyorum.

Dilimi bir kez gezdiriyorum ve o çığlık atıyor. İkinci kez gezdiriyorum ve o parmak uçlarına basıyor, vücudunda gerginlik var. Üçüncü kez gezdirdiğimde, iç uyluklarını okşayarak onu protesto etmek için inlemesine neden oluyorum.

"Yapamam," diye protesto ediyor, kalçalarını sallamaya başlasa da, yaklaşan orgazmının ipleri diğerine o kadar sıkı bağlı ki, zihni ve bedeni savaş halinde.

"Evet, yapabilirsin. Fazla zevk diye bir şey olamaz."

"Seni öldürürse olabilir," diye inliyor. Ama sonra şikayet etmeyi bırakıyor.

Ortak zevkimizin sesleri karanlık odayı doldurmaya başlar; ıslak emme, kaygan parmaklar sikiş, benim fısıltılar

cesaret ve zevk dolu inlemeler ve beni çılgına çeviren o baş döndürücü çığlıkları.

Ayağa kalktığımda elim kayarken, o dalgalanarak dokunuşumu takip ediyor. Ayna onun için vardı — benim onu gördüğüm gibi kendini görmesi için — ama tatmin olmak için yeterince yaklaşmadığımı fark ediyorum. Şu anda onu yeterince hissedemiyorum, yeterince tadamıyorum, yeterince göremiyorum.

Gözleri karanlık bir şekilde büyümüş, ağır göz kapakları, parıldayan parmaklarımı ağzına sokarken genişliyor. Ama itiraz etmiyor, bunun yerine parmaklarımı yalayıp emiyor, bu da benim sikimi ağrıtan pis bir saygıyla.

Onu bana doğru çevirip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Kendi ağzından gelen uyarılmasının tadı, başka hiçbir şeye benzemeyen bir tahrik unsuru. O bir uyuşturucu, bir saplantı gibi ve korkarım ki ona asla doyamayacağım. Bu farkındalıkla, an şiddetli bir hal alıyor, dilimi ağzına sokarken onu sahiplenme ve ele geçirme arzusu giderek artıyor. Onun bunu kabul edişi, emişi, kendi dilini benimkine dolaması, benim sikimi daha da sertleştiriyor. Klitorisini bulduğumda, kaygan ve şişmiş, inlemesi ve başının geriye düşüşü.

Onun çıplaklığını soğuk aynaya bastırıyorum, bakışları dövmelerime düşüyor, parmakları açık pantolonumun içine dalan saçların izini okşuyor.

"Diliniz şeytani, fısıltılarınız ise ilahi." Onu tekrar öperken, boğuk sözleri dudaklarımın altında yankılanıyor, boynuna doğru dudaklarımı gezdirip dişlerimle eşarbını çözüyorum.

"Peki ya benim sikim?" diye soruyorum, boynundaki ipeği çözüp yumruğuma sarıyorum.

Başını eğdi, yaramazlık gözlerini parlatıyordu. "Hatırlayacağımı bilmiyorum. Belki bana hatırlatmalısın..."

Yavaş, şehvetli bir öpücükle sözlerini kesiyorum, ellerimi başının iki yanındaki aynaya dayayarak kalçalarımı onun çıplak vücuduna sürtüyorum.

"Hatırladın mı?"

"Sanırım hızlıca bir bakmam gerek. Emin olmak için." Ellerini pantolonuma uzattığında, ben de kendi ellerimle pantolonumu kapattım.

"Neyden emin olmak istiyorsun, Rose?"

"Hatırladığım kadar güzel olduğundan emin olmak için."

"Benim aletimi güzel olarak nitelendiremezsin, bunun sonuçları olur." Bu kadın. Sadece o. Sonuçları umursamıyorum. Şu anda tek umursadığım şey ona sahip olmak.

"Oh, hayır," diye mırıldanır. "Sana nasıl telafi edebilirim?"

Ben başka bir şey söyleyemeden, dizlerinin üzerine çökerek beni iç çamaşırımın sınırlarından kurtardı. Gözlerini utangaçça indirdi, parmakları yanık tenimde sıcaktı. Tırnakları pembeye boyanmıştı, elleri küçük ve narindi. Onun yumuşaklığı ile benim sertleşmiş, damarları kızarmış penisim arasındaki kontrast beni etkilemeden edemedim.

Daha iyi görebilmek için koyu dalgalı saçlarını topluyorum ve saçlarının yumuşak dokunuşu karın kaslarımı gerginleştirirken nefesimi tıslayarak veriyorum. O, başımın tepesine nazik bir öpücük kondururken vücudum öne doğru eğiliyor, sonra beni boğazının arkasına kadar içine çekince dizlerim neredeyse yerden kesiliyor.

"Siktir..."

"Çok ateşli ve sertsin," diye fısıldadı, gözleri bana doğru bakarken neredeyse utangaçtı. Ama utangaçlık bir hile, utangaçlık bir aldatmacaydı, dili dışarı çıkıp başımı, yarıklarımı yalarken, ağrıyan uzunluğumu yalarken, ilgisi aklımı başımdan aldı.

"*La langue est diabolique.*" Onun daha önceki sözlerini ona karşı kullanıyorum, *dilimiz şeytani*, hava akımı gibi. Onu memnun eden bir övgü gibi görünüyor, beni daha hızlı çalıştırmaya başlamasından anlaşılıyor. Eli, büküp sıvazlarken penisimin kökünde sağlam duruyor, ağzı sıkı ve dağınık arasında gidip geliyor, ta ki zihnim tek bir düşünce dışında boşalana kadar.

"*Suce-moi*," diye inliyorum, sesim kısık, gözlerim dudaklarının lezzetli kayışına yapışık. Nabzım hızlanıyor, uyluklarım titriyor, o en cesaret verici sesleri inlerken, titreşimler damarlarıma giren bir uyuşturucu gibi.

"*Tu vas me faire jouir. Beni boşaltacaksın.*"

Taşaklarım gerginleşiyor; boşalmaya yakınım ve oda serin olmasına rağmen, cildim sanki milyonlarca sıcak iğneyle delinmiş gibi hissediyorum, cildimin altında ateşin yayıldığı hissi. Bu rahatlamayı arzuluyorum, ama pes etmiyorum. Onu çıplak ve dizlerinin üzerinde görerek değil

dizlerinin üzerinde. Onun bakışları benimkilerle buluştuğunda, sıcaklık ve söylenmemiş vaatlerle dolu olsa da. Onun uyuşuk bakışları karardığında, ağzı benimle dolu olsa da. Çünkü daha fazlasına ihtiyacım var.

"*Venez ici*. Buraya gel." Kalan birkaç beyin hücresiyle beni terk etmesini teşvik etmek için tüm irademi kullanıyorum. Onu yukarı çekiyorum, dudaklarını sıkarken ağzını benden çekiyorum ve beni şaplak gibi bir öpücükle serbest bırakıyor.

Hiç vakit kaybetmeden onu yatağa yatırıyorum ve ikimiz birlikte kalan giysilerimi çıkarıyoruz. Ben bacaklarının arasına girerken, elleri omuzlarıma uzanıyor.

"Seni tenime dokunarak hissetmek istiyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarım hala dolgun ve şişkin olan boynuna öpücükler kondururken. "Senin etrafımda atışını hissetmek istiyorum."

"Evet. Yapalım," diye fısıldadı, kalçalarını davetkar bir şekilde kaldırarak. "Bebeklerimiz olsun. Onlarca bebek."

Duruyorum, beynim istekli bedenimin gerisinde kalıyor. Onun cevabını henüz sindiremeden, altımda titremeye başlıyor.

"Tanrım, yüzün," diye gülüyor. "Zihninde artıları ve eksileri sayıyormuşsun gibi görünüyordun."

"Sen..." Gözlerimi kısarak, her şeyi mahvetmeden cümlemin geri kalanını tamamlayamıyorum. *Sen olağanüstü birisin. Kim olduğun umurumda değil, seni burada tutmak için söylemem gereken yalanlar da umurumda değil.*

"Şaka yapıyorsun!" Ellerini yüzüne götürerek cümlemini tamamladı. "Ve ben doğum kontrol hapi kullanıyorum. Herkesle yatmıyorum." *Yatıyor musun?* Sorusu dile getirilmedi, ama ben yine de duydum.

"Son yattığım kadın sendin."

Ve sonra tekrar onu öptüğümde başka söz kalmadı, eli aramıza uzanıp beni içine çekti. Hislerim muhteşemdi, yumuşak kayganlığı beni sarmalıyordu. Aniden gelen teslim olma, onun beni içine çekmesine izin verme arzusuna karşı dişlerimi sıktım, gözlerim kapandı. O anla mücadele ederken, onun tepkisini neredeyse kaçıırıyordum. Bu, ağlamaya değer bir utanç olurdu, çünkü o keskin bir nefes alır, benim kalınlığıma alışırken sözleri aceleyle dökülür.

"Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum."

"Bir hatırlatma almak üzeresin." Neredeyse sırtıtaçaktım, ama son anda kendimi tutarak mütevazı bir gülümsemeyle yetindim. "Ne zaman istersen, sikimin ne kadar büyük olduğunu bana söylemekten çekinme."

O kıkırdayarak güldü. *Oh, mon Dieu*, bu his.

"İlk seferimizden beri bunu hayal ediyordum." Dayanamayarak kalçalarımı döndürdüm, pelvisim onun kaygan ve şişmiş klitorisini okşadı. Neredeyse ucuna kadar geri çekildiğimde, o en harika sesi çıkardı, amcığı geri çekilmemi sıkıca kavradı, sanki tamamen çekileceğimden korkuyormuş gibi ellerini omuzlarıma sıkıca bastırdı.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

"*Mon Dieu*," diye homurdanıyorum. "Sen mükemmelsin." Elim vücudunda aşağı kayıyor ve dizinin arkasına geliyor, vücudu benim için bir serada yetişen çiçek gibi açılıyor.

"Oh, Remy, bu... bu çok iyi geliyor."

Onun ses tonuyla beynim neredeyse tamamen kapanıyor. Gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor, onun sıcak duvarları beni tekrar sıkıştırıyor, ilk gecemizin zonklayan duyusal hatırası. Her şeyin başladığı gece. Onu kollarımdan bırakmış olabilirim. Onun yatağından kalkmış olabilirim. Sonra yüzümü ondan çevirmiş olabilirim, ama o bir kez bile kafamdan çıkmadı.

Vücudum onun vücuduna karşı dalgalanıyor ve o, bana karşı kıvranarak rahatlamaya çalışırken, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. İçinden çıkıp tekrar içeri giriyorum, kalçalarımı döndürüyorum, sonra o inleyene kadar bu işlemi tekrarlıyorum. İnlemeleri ağlamaya dönüşene kadar tekrar tekrar içine girmeye başlıyorum, parmakları sırtımın derisini bir tür işkenceci teşvikle çizmeye başlıyor. Yeterince yaklaşıncaya, ellerimle kalçalarını kavrarken kulağına müstehcen sözler fısıldıyorum. O anın geldiğini hissediyorum, onun dünyasının yıkıldığı anı, amının benden tüm değerimi emdiği anı. Ve Tanrım, her şey daralırken, bize sadece bu kalıyor. Çılgınlığımı ve sahiplenme duygumu ona aktarmaya çalışırken hareketlerim çılgınca. Onun içine derinlemesine girmek, ona sahip olmak istiyorum. İzimi bırakmak istiyorum. Geriye sadece boş kabuklarımız kalana kadar onu sikmeye devam etmek istiyorum. Derinin çarpışmasıyla yoğunluk artar, büyür ve genişler, ta ki geriye sadece bu kalana kadar - bu an.

Bu birleşme, tüm zihni boşaltan, kasları bükücü ihtişamıyla.

Bu enfes ama aynı zamanda işkence gibi bir rahatlama.

19
ROSE

ERTESİ SABAH — Remy'nin kollarında geçirdiğim öğleden sonrasının ertesi sabahı, piyano (kıçım birkaç uyumsuz akor çaldıktan sonra kapağı kapatıldı), onun tertemiz ve düzenli masası, şok edici derecede soğuk mutfak tezgahı ve ay ışığı altında havuz başında biraz eğlenerek geçirdiğim zamanın ardından, uzun zamandır hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Yani, ben hayatı bardağın yarısı boş olarak gören, mutsuzluk için yaşayan insanlardan biri değilim. Ama ilk kez, bardağımın taşıdığını hissediyorum.

Perdelerin arasından sızan sabah güneşi, Remy'nin yatak odasına gümüş rengi, neredeyse ruhani bir hava katıyor. Ben, onun devasa yatağından kayarak, dişlerimi fırçalamak için bitişikteki banyoya doğru yürüyorum ve bir kez daha Remy'nin attığı gömleği alıp çıplaklığımı örtüyorum. Dün geç saatlerde bu giysiyi adeta kendime ait hale getirmiştım, ancak burnumu yakasına dayadığımda, hala onun kokusunu taşıdığını fark ederek küçük bir zevk patlaması yaşıyorum. *Bergamot, baharat ve onun cildinin baş döndürücü kokusu gibi zengin ve şehvetli bir koku.* Ancak, aynada gördüğüm kadar tertemiz, lekesiz ve buruşuk görünmüyor. Saçlarım da sanki bir opossum gece boyunca içlerinde yuva yapmış gibi görünüyor ve önümüzdeki hafta kesinlikle şirketimin eşarbını kullanacağım. Ama beni hazırlıksız yakalayan şeyler bunlar değil, çünkü banyo kapısını arkamdan kapatırken gülümsediğimi fark ettim.

Gülümsüyor!

Sabah yediden

önce. İş gününde!

Gülümsememi Remy'nin gömleğine saklamak, beni daha da gülümsetiyor çünkü kokusu çok güzel.

Beş yıldızlı bir otele yakışır bir banyoda işimi hallediyorum. Mermer ve krom, koyu renkli dolaplar. Küvet mat siyah ve bir aile için yeterince büyük, çift duş cam gibi önemsiz şeylerle engellenmemiş. Bu tür bir banyo, tuvalet kağıdının bitmesi bir yana, soluk gri bir havlunun görüntüsünden bile hiç rahatsız olmaz. Yüzümü yıkadıktan sonra Remy'nin diş fırçasına biraz macun sürüyorum, çünkü son on sekiz saat içinde onun daha samimi eşyalarını ağzıma aldığımı düşünüyorum. Kendi diş fırçam çok uzak değil, sadece birkaç kat aşağıda, ama o kadar uzun süre bekleyemem. Saçımı parmaklarımla hızlıca taradıktan sonra bunun çok acı verici olduğuna karar verip vazgeçiyorum. Sonra aynadaki yansımama sessizce moral veriyorum.

Bu deneyimi olduğu gibi kabul etmeye karar verdim; anı yaşamaya ve geleceğin kendiliğinden hallolmasına izin vermeye karar verdim. Monako'dayım, seksi bir erkeğin dairesindeyim — bana aşık olan seksi bir erkek. Çok. Seksi!

Çünkü uzun zamandır ilk kez, beyefendi ziyaretçim (*ahem*) uyanmadan önce kaçma isteği duymuyorum. Gerçi bu senaryoda "ziyaretçi" olan benim sanırım. Kaçmaya hazır olmayan, uzaklara kaçmaya hiç hazır olmayan bir ziyaretçi.

Diş fırçasını azı dişlerimin üzerinde gezdirirken, aklıma önceki gün Remy'nin bana ulaşmaya çalıştığını anlattığı ve bu konuda gösterdiği hassasiyet geliyor. Yeni iş arkadaşlarımın ne düşüneceğini ve ofiste dedikodu konusu olmak istemediğimi düşünerek davranmış. Biraz duygulanmış ve etkilenmişim. Cidden, onun ilgisi ve düşünceli davranışı beni çok etkiledi.

Durularken, mutlu olduğumu, ruhumun herhangi bir içsel çılgınlığa hazırlandığını fark ettim. Konumumuz, gelirimiz veya geçmişimizdeki farklılıklar şu anda önemli görünmüyor. Yani, buketim için çiçek seçmeye niyetim yok, ama bu durumun tadını çıkarmaktan mutluyum, ne kadar sürerse sürsün.

Şimdilik bu yeterli.

Ya da en azından yatmaya giderken kendime böyle söylüyorum, gece yarısı ziyafetinden kalan ezilmiş kurabiyeleri ve çilek saplarını önümden çekerek. Boş bir şampanya şişesi yan yatmış, devrildiği yerden altında küçük yapışkan bir su birikintisi oluşmuş, ama

tutkunun doruklarında, ama benim alaycı bir sözüme karşılık olarak beni gıdıklamaya başladığında. Nefesimi düzenlemek için yastıklara yaslandığımda, o da bardağını alıp soğuk sıvıyı göğüslerimin arasına sıçrattığını hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Şoktan nefesim kesildi, Remy öne eğilip dilini sıvının izini takip ederken içimdeki her şey gerildi... ta ki artık izini takip etmeyi bırakana kadar. Ağzını karnımın altına bastırıp gözlerini vücudumda gezdirerek benimkilerle buluşturup beni durdurmaya cesaret etmesini asla unutmayacağım. Şimdi bile, bunu düşünmek bile beni eritip ihtiyaç dolu bir su birikintisine dönüştürüyor.

Aynada yanaklarım kızarmış görünüyor. *Kanın toplandığı tek yer yanaklarım değil.* Ama bugün çalışmam gerekiyor, bu yüzden bu anılara dalmak için vaktim yok. Gerçekte de buna dalmak için vaktim yok, diye düşünüyorum, Remy'nin hala uyuduğunu umarak parmak uçlarında yatak odasına geri dönerken. Evet, tamam, ummam gereken şey bu, çünkü gerçekten daireme dönüp üstümü değiştirmem gerekiyor.

Kapıyı açtığımda Remy'nin hala uyumadığını fark ediyorum, gözlerim yatakta uzanmış halini görmeden önce sesini duyuyorum. Bir eli düşüncesizce belirgin karın kaslarını okşarken, diğer eli telefonunu kulağına tutuyor. Bana dönerek gülümsemesi neredeyse bulaşıcı.

"Kimi arıyorsun?" İşaret parmağını kaldırıyor ve bu kez İngilizce olarak tekrar konuşmaya başlıyor.

"Ah, evet. Bonjour. Olga ile mi konuşuyorum?"

Şimdiye kadar duyduğum en kötü Amerikan aksanı olmasına rağmen kalbim hızla çarpmaya başlar. "Ne yapıyorsun?" Sorum mu yoksa soruyu sorma şeklimin çılgınlığı mı onu eğlendiriyor, emin değilim, ama gözlerinin sürekli gömleğinin eteğine kayması, benim onun gömleğini giymiş halimi beğendiğini gösteriyor.

"Ah, evet. Merhaba. Bu Rose'un amcası, Rose'un amcası Fred!" diye ekliyor, karakterinin isminden açıkça memnunken, aynı zamanda konuşma tarzında bir tür İngiliz aksanı da takınıyor. "Korkarım bugün biraz geç gelecek. Dün gece ona sürpriz yapmak için şehre geldim, hoş bir sürpriz,

. Ve şey, yeniden bir araya geldikten sonra, gece boyunca bazı iç sorunları olduğunu söyleyelim."

"Remy!" diye fısıldarım. Bir yandan gülümserken, diğer yandan da tek eliyle beni uzak tutarken, başarısız bir şekilde elinden telefonu almaya çalışıyorum. *Gıdıklayan* bir el.

"Ne tür sorunlar mı diyorsunuz?" *Ve yine o berbat Amerikan aksanına geri döndü.* "Şey, hanımefendi, söylemek istemiyorum. Gerçekten mi? Anlıyorum. Aramızda kalsın, iç organları yeniden düzenlenmiş gibi hissettiğini söyledi."

"Remy!" Yine sesimi yükseltmeden itiraz ettim. Yani, yalan söylemiyordu, ama bu yüzden dramatik bir şekilde yatağa düşmedim. "Öldür beni! Kovulmak bu utançtan kurtulmak için yeterli değil."

Bakışları bana doğru keskin bir şekilde yöneldi. Bir kaşını kaldırarak, bana patronun kendisi olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu sanırım. Neyse, kovulmaktan endişelenmeme gerek yok, sadece utançtan öleceğim galiba.

"Ona bunu mutlaka söyleyeceğim, ancak bu biraz haksızlık gibi görünüyor. Aslında, üst düzey yöneticilere senin düşüncelerini aktarmam gerekebilir. Düşündüm de, dün gece senin üst düzey yöneticilerinden biriyle tanıştım. Adı neydi? Bir düşüneyim. Jimmy bir şeydi galiba. Jimmy mi? Timmy mi? Hatırlamak üzereyim, bana bu şekilde seslenmene gerek yok. Ah, Remy! Remy Durrand," diyor, kendi adını yanlış telaffuz ederek. *Doo-raand.* "İyi birine benziyordu. Aslında, bir şeye ihtiyacım olursa, kişisel asistanı Bayan Bisset'i aramam gerektiğini söyledi." *Bayan Bee-set.* "Bu çok nazik bir davranış. Sözlerini sevgilime, yani yeğenime ileteceğim. İyi günler."

"Öldüm," diye inleyerek, sanki bir cesetmişçesine ellerimi göğsümün üzerinde çaprazladım, ama hemen ardından ellerimi havaya kaldırdım. "Aman Tanrım, o da neydi öyle?"

"O senin bölüm müdüründü, Tanrı değil, *ma biche.*"

"Bana az önce 'kızım' mı dedin?" Başımı yataktan kaldırıp ona sert bir bakış attım. Ben kimsenin kızı değilim. Ben öyle demediğim sürece.

"*Biche,*" diyor o günahkar aksanıyla düzeltiyor. "Geyik anlamına gelir. Sevgiyle söylendi. Tatlım, canım, bebeğim gibi."

En kötü Amerikan aksanı.

Bana hamur gibi demediği sürece sorun yok, tabii buradaki tek potansiyel sorun bu değil. "Lini yöneticilerinden bahsetmişken, okulu asmamı kararlaştırmadan önce benim fikrimi sormayı düşünmedin mi?" Bakışlarım, Remy'nin gömleğinin altından pişmemiş sosisler gibi dışarı çıkan uyluklarıma kayıyor.

"Sen belki de geyik değil, daha çok aslan gibisin, özellikle de bana dik dik baktığın zaman." Karanlık bakışları üzerimde dolaşıyor, bakışlarının dokunuşu neredeyse fiziksel bir şey gibi.

"Ama sen benim gözlerime bakmıyorsun." Belki de haklıdır; benim tepkim azarlama değil, daha çok mırıldanma gibidir.

"Sence benim dikkatimi ne çekiyor?"

Sorusu içimde ani bir yankı uyandırır. Onu tam olarak ne ilgilendiriyor? Seks mi? Yenilik mi? Gerçekten ben miyim?

"Burada ne yapıyoruz, Remy?"

"Biz..." Ağzının köşesinde alaycı bir gülümseme belirir. "Eğleniyoruz."

"Hayır, gerçekten. Eğleniyoruz, birbirimizden zevk alıyoruz. Peki ya yarın ve ondan sonraki gün? Yine koridorlarda beni görmezden gelmeye devam edecek misin?"

"Seni masamda tahrik etmeyi tercih ettim."

"Peki sonra?" Birdenbire oturuyorum. Ona dönerek bacaklarımı kıvrıyorum ve gömleğinin eteğini uyluklarımdan aşağı çekiyorum. "Aramızdaki şeyler azalmaya başladığında ne olacak?" Ya ilk olarak onun ilgisi azalmaya başlarsa? Hangisi daha kötü olur; işimi kaybetmek mi, yoksa onun yoluna devam etmesini izlemek için kalmak mı? Dişlerimi sıkıyorum, içimde kabaran duygulara teslim olmayı reddediyorum. Anı yaşamak ve bunu olduğu gibi keyfini çıkarmak buraya kadarmış.

"Beni pek önemsemiyorsun, değil mi?"

"Seni neredeyse hiç tanımıyorum." Bu gerçeği fark edince gözlerimi ondan ayırdım, birkaç saat önce kafam ve vücudumun görmezden gelmekten memnun olduğu bir gerçek. Neye bulaştığımı biliyordum, durumu biliyordum, ama kendimi bir kez daha onun gözlerine bakmaya zorlarken, hissettiklerimi söyleyecek kadar kadın olmalıyım. "Sen de beni neredeyse hiç tanımıyorsun, yoksa önce bana danışmadan Olga'yı aramazdın."

"Anladım." Sanki beni sevimli buluyormuş gibi başını eğiyor. "Senin yanında bazı dürtülerimi dizginlemeye çalışacağım."

"Denemek mi, yoksa yapacak mısın?"

"Sence hangisi?"

"İşte bu. Mart ayında aramızda olanlardan sonra, bir tür kozmik kaza sonucu burada olduğum gerçeğinin ötesinde ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama şimdi ne olacağına gelince..." Sözlerim kurur, zihnim hızla çalışmaya başlar.

"Neden daha başlamadan bu ilişkinin sonunu düşünüyorsun?"

"Belki de senin böyle yapacağından endişeleniyorum. Ben uykuya daldığımda yine kaçıp gideceğinden."

"Unutuyorsun, bu benim yatağım."

"Mecazi olarak, o zaman. Sen beni gerçekten tanımıyorsun, ben de seni tanımıyorum, ve ikimiz de çok farklı yerlerden geliyoruz. Belki de bu bir hataydı. Belki de Mart ayındaki o gecenin ötesine geçmemeliydi." Bunu söylerken, o duygu kabarıyor mu? Endişeye, savaş ya da kaçma hissine dönüşüyor. Ve tahmin et kimin bacakları yataktan kayıyor...

Benim değil, çünkü o bana atılıyor ve ben neredeyse anında onun altında buluyorum kendimi, pozisyon değişikliği o kadar akıcı ki, sanki koreografisi yapılmış bir dansın parçası gibi.

"İkimiz de hiçbir yere gitmiyoruz." Omuzları çok geniş ve çok güçlü, vücudu odaya yayılan bir güneş ışığı gibi üzerime eğilmiş.

"Şimdilik." Neden sözlerim meydan okuma gibi geliyor?

"Haklısın. Beni tanımıyorsun, çünkü tanısaydın, o gece seni terk etmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilirdin." Nefesim kesilir, vücudu benimkine yaklaşır, ağırlığı ön kollarında dengelenir. "Bana çok naziktin," diye mırıldanır, saçlarımı çekip yüzümü okşar. "Hatırladığım kadarıyla hiç kimsenin bana göstermediği kadar naziktin. Ama o hafta sadece şehirdeydim, bu yüzden öyle ayrılmak daha nazik göründü. En azından birimiz için."

"Sanki bir rüya gibiydin." Bu itirafla kalbim boğazıma kadar yükselir.

"Bir rüya. Bu hoşuma gitti. Bir kez daha gerçeğe dönüşen bir rüya."

Başı eğildiğinde, kendimi kaptırmamaya çalışırken dudaklarına neredeyse fısıldayarak cevap veriyorum. "Kalsaydın, seni kovmadan önce en azından kahve yapardım."

"Kahve olmaz." Yüzünde neredeyse acı dolu bir ifade belirir, ama benim kıkırdamamın eğlenceden çok rahatlamadan kaynaklandığından eminim. *Kendimi korumaya çalıştığım yönetime itiraz etmemesine rahatladım.* "Sanırım ikimiz de o zaman bile o gecenin özel olduğunu fark etmiştik. Ama söz veriyorum, gitmemin sebebi ilgisizlik değildi. Bu çok imkansız görünüyordu. Ve haklısın. Ben sıradan bir hayat sürmüyorum. Seni bu hayata sürüklemeye hakkın olmadığını düşündüm."

"Yine de, buradayım."

"Evet. Buradasın." Yeşil gözleri, karnımı okşayan bir sıcaklıkla üzerimde dolaşırken çok canlı. "Ve şimdi tanrılar ve kozmos müdahale ettiğine göre, seni bırakmayacağım."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" O alnını benim alnıma yaklaştırırken, avucumu göğsünün ortasına bastırıyorum. "Bence sen biraz tatlısın."

"Tatlı mı?" diye tekrarlar, ama ses tonu aynı değildir. "Bir nevi," diye düzeltirim. Kendini beğenmişlik yapmasına gerek yok.

"Sanırım kimse bana hiç böyle hitap etmemiştii." "Annen bile mi?"

"Özellikle o." Bunun bir hikayesi var, ama bugün anlatmayacağım.

"Ben seni tatlı buluyorum. Özellikle de

"

"En iyi anım değildi," diye kabul eder. "Affet beni, şok olmuştum."

"Sanırım aradığın kelime 'pislik'."

"Ben tatlı olduğumu sanıyordum." Sözleri fısıltıyla boynuma fısıldanıyor. *Bir fısıltı, bir yalama, dişlerinin hafifçe dokunması, onun altında titrememe neden olan türden bir ilgi.*

"Sen tatlısın." Vücudunun benimkine bastırıldığı hissiyle derin bir nefes alıyorum. "Bana üç bin dolarlık bir kahve makinesi aldın. Güzel bir bornoz, ki artık onu giyip dolaşabileceğim mükemmel bir dairem var. Ve çok güzel çiçekler, kahve ve spa üyeliği, umarım para iadesi almışsındır."

Ama anlamadığım şey, neden benim için tüm bunları yapmayı düşündün? Bana bu hediyeleri göndermek için.

Başı benimkinin üzerine çıktığında gözleri daha da koyulaştı. "Çünkü bana baktığın için teşekkür etmek istedim. Bana o geceyi yaşattığın için." Kalçalarının hareketiyle keskin bir nefes aldım. "Ve çünkü seni kafamdan çıkaramadım. Belki de beni unutmayacağından emin olmak istedim."

Sanki bu mümkünmüş gibi. "Ben özel biri değilim."

"Saçmalıyorsun. Ve saçma sapan bir şekilde güzelsin."

Remy dışında en son ne zaman biri bana böyle bir şey söyledi? Yani, seks sırasında söylenenlerin sadece yüzde beşinin doğru olduğunu biliyorum; yüzde beş doğru, yüzde doksan beş saçmalık. Ama o, uzun zamandır beni başımı döndüren tek erkek. Bu, zaman zaman iltifat almadığım anlamına gelmez.

Gözlerini seviyorum. Çok seksisin.

O popo Kuzey Yıldızı gibi. Onu takip ettiğim için beni suçlayabilir misin?

?

Kızım, senin göğüslerin çok güzel. İstediğin zaman beni onlarla boğabilirsin.

bu şeylerle beni boğabilirsin.

Ama bu kadar samimi, bu kadar güzel, bu kadar umut verici bir şey yoktu.

Bir farkındalık beni kaplar, cildim aniden soğur ve terler. Oh, dostum, işimi kaybetmekten endişelenmiyorum. Ona aşık olmaktan endişeleniyorum. Derinden aşık olmaktan.

"Sen iltifatları sevmezsin." İfadesi şakacı ve bu çılgın iç seslerden tamamen habersiz.

"Kim iltifatları sevmez ki?" diye karşılık veriyorum, ağzım kendi kendine konuşurken, o aniden beni vücuduyla kuşatıyor, hafif tüylü bacaklarını benim bacaklarımın iki yanına koyuyor ve ellerini başımın iki yanına koyuyor.

"Onları nasıl kabul edeceğini bilmeyenler." Sözleri, onun o kadifemsi ses tonunu alıyor, aksanının tonlaması da işitsel heyecanı artırıyor. "Seni bu kadar hayranlıkla resmedebilirim."

Başparmağı ağzımı bulur ve alt dudağımı okşar, paniğim azalır. Eğilir, dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırır, eli aramızda hareket ederken içim erir,

Bir, iki, üç küçük engel ortadan kalktıktan sonra, gömleğinin kenarlarını açarak beni parmaklarının ve bakışlarının insafına bıraktı.

"*Tu es très belle*," diye fısıldadı, sözleri dudaklarıma değiyordu. "Bir kez İngilizce. Bir kez Fransızca, çünkü bunu iki kez duymayı hak ediyorsun. Sen çok, çok güzelsin."

"Bunu bana istediğin dilde söyleyebilirsin." Sözlerim, vücudunun ağırlığını üzerimde hissederken ve bacaklarımın arasında sıkışmış hissederken, sadece bir nefes gibi çıkıyor.

"*Mmmm*." Ağzı meme ucumu kısa bir süre yalarken, sözleri cildime fısıldarken, titreşim daha çok bir hırıltıya dönüşür. "Biliyorsun, bu tehlikeli olabilir."

Dirseklerimle kendimi yukarı iterek, onun vücudumda aşağı doğru ilerlemesini izliyorum. Dilini göbek deliğimin etrafında dolaştırıyor, kalçama emici bir ısırık atıyor, eli uyluğumun altına kayıyor. Saatlerdir yataktayız, öpüşüyor, tadıyoruz, sevişiyoruz. Elbette, o şey yapmayacak...

"Ne yapıyorsun?"

Gözleri benimkilere doğru yükselirken, bakışlarında bir meydan okuma var. "*Je veux te bouffer la chatte*." Bu dili çok az bilsem de, içgüdüsel olarak az önce ne dediğini anlıyorum.

Çeviriye ihtiyacım yok, Remy'nin parmakları aşırı duyarlı bedenimi ayırırken, bedenim yataktan belirsiz bir ses çıkararak fırlıyor. Klitorisimi ağzına alırken, üzerimdeki ağırlığı beni uçup gitmekten alıkoyan tek şey olduğundan eminim.

20
REMY

"REMY." Dönünce, adımla birlikte bir el uzanıyor. "Uzun zaman oldu, dostum."

"Gunnar. Nasıl gidiyor?" El sıkışırken, adam omuz silkiyor ve futbol kariyeri bittikten uzun zaman sonra bile dergi kapaklarında aranan bir gülümsemeye gülümsüyor.

"Şikayet edemem. Son zamanlarda seni buralarda görmedim. Seni bu tür şeylerden uzak tutan ne olabilir?" Etrafımızda devam eden karmaşayı işaret ediyor. *Bir hayır etkinliği*. Otuzlu yaşlarında, sarışın bir kadının bakışlarında hayırseverlikten eser yoktu, gözleri üzerimde duruyordu. Hayırseverlikten eser yoktu, incelikten de eser yoktu, çünkü yaşlı kocasının yanına ulaştığında hala bana göz kırpıyordu.

"Nasıl olduğunu bilirsin." Bardağımdan bir yudum alıyorum, bu akşam sunulan şarabın kalitesinden hoş bir şekilde şaşıyorum. Genellikle, bu tür etkinlikler, katılanların çoğunun görünmek için kullandığı bir araç olduğu için, katılımcılar kadar tatsızdır.

Şarap. Şampanya. Kanepeler. Yat fuarı. Grand Prix. Sanat sergileri. Opera. Hayırseverlik müzayedeleri. Kurumsal etkinlikler. Her gece çift öpücükler, çınlayan kahkahalar ve kocalarının yararına yaptıkları orgazmlar kadar sahte zevkler. Loup Industries'in başkanı olarak, bazen bu tür etkinliklere katılmam gerekiyor. Bir erkek olarak, tüm bunlardan çok sıkıldım.

Ve Rose ile geçireceğim birkaç saati feda ederek buraya geldiğime inanamıyorum. "Peki, seni buradan uzak tutan ne? Yatının cazibesi mi

Karayipler'in cazibesi mi, yoksa belli birinin istekli kolları mı?"

"Her zamanki gibi," diye yalan söyleyerek cevap veriyorum. "İş, iş ve yine iş. Eminim bu sana tanıdık geliyordur." Gerçi emin değilim; Portekizli bir futbolcu

Monako'ya taşındığında ne yapar? Sikişip bir hayır kurumu kurmak dışında, tabii. *Merde*. "Bu onun görevi mi?" Gunnar başka birini selamlamak için dönünce Everett'e fısıldıyorum. "Bunu nasıl unutabildim ki?"

"Muhtemelen geceleri sadece üç saat uyuduğun içindir." Haklı; Rose'a doyamıyorum. Onunla birlikteyken bile, ona yeterince yakın olamıyorum. Onun derisinin altına girmek istiyorum sanki.

"Carson Hayes burada." Başını fark edilmeyecek şekilde arkamdaki boşluğa doğru eğiyor. "Kafanın arkasına sıkıcı delikler açıyor." Kadehini ağzına götürüyor, sonra soruyor: "Onunla ilgili gönderdiğim dosyayı okudun mu?"

"Eski asker. Babası öldüğünde bu işe girmiş." "Hayes'in babası çok sert bir adam. Ve bir tahta parçasından

"Emile'in uzun süredir arkadaşı olarak öyle olurdu."

"Emile'in uzun süredir arkadaşı olarak öyle olurdu." Bu terimi kullanıyorum.

arkadaşım gevşek.

"Ve bu yüzden bir başkası daha toz yuttu, değil mi?"

Devralma tam olarak bununla ilgili değildi. Ya da belki de öyleydi.

Kısmen.

"Onu bu binaya taşınmak bir hataydı," diye ekliyor Rhett, benim duymamı istediğinden emin olduğum bir ses tonuyla, ama kayıtsızlık gösterme çabası başarısız oluyor.

Sadece ilgisizmiş gibi davranma çabası başarısız olmakla kalmaz, Rose hakkında da yanılır. Başından beri benimle görülme riskini almak istemediğini açıkça belirtmiş olsa da - iş arkadaşları tarafından yargılanmak istemiyor ve ilişkimizin ömrünün ne kadar süreceğinden endişeli olduğu açık - bizim yaşam düzenimiz bana çok uygun. Tamamen mahremiyet sağlıyor. Binamızda ikimizi gören kimse bir şey düşünmez ve Everett dışında kimse ilişkimizden haberdar değildir. Ve biz de böyle kalmasını istiyoruz. En azından şimdilik.

Elimdeki bardağa bakıyorum, dalgın dalgın nasırlı parmağımı başparmağıma sürüyorum, dün gecenin anıları zihnimde canlanıyor. Sırt üstü yatıyordum, Rose göğsüme yarı uzanmış, saçları dağınık, parmakları benimkilerle iç içe.

"Sen, tanıdığım tek işçi elleri olan milyarder olmalısın." Birbirine kenetlenmiş ellerimizi daha da yaklaştırdı ve işaret parmağımdaki uzun zamandır yerleşmiş nasırı ovuşturdu.

"Çok milyarder tanıyor musun?"

"Şahsen tanımıyorum, ama Wolf Tower sakinlerinin bembeyaz ve manikürlü ellerine her türlü alışveriş ve hediye teslim ettim."

"Sadece milyonerler."

Birbirimize sıkıca sarılmışken, kahkahası vücudumda hoş bir titreşim yarattı. "Özür dilerim," diye cevapladı, aksanını etkileyici bir şekilde değiştirip uzatarak. "Ama köylü milyoner sınıfı bile böyle ellere sahip değil. Ya da emekliye ayrılması gereken bir saate."

"Çirkin ellerim olduğunu mu ima ediyorsun? Ve çirkin bir saatim olduğunu mu?" "Sende çirkin olan hiçbir şey yok." Koyu renkli saçları alnına düştü

ben de onu geriye doğru düzelttim. "Bu hüzünlü gülümseme neyin nesi?"

Belki de sadece ruhumdan başka bir şey. Yalanlarımı bilseydi, bana böyle bakmazdı. "Bu saat dedeme aitti."

"Özür dilerim." Sesi, bakışları kadar yumuşak bir anda.

"Özür dileme. Onunla hiç tanışmadım." Ama herkesin dediğine göre, iyi bir adamdı. "Bu bir Omega, ama çok moda ya da değerli bir saat değil. Sadece babamı kızdırmak için takmaya başladım. Bu alışkanlık artık kök salmış gibi görünüyor."

"Saati takmak mı, yoksa onu kızdırmak mı?"

Cevap vermediğimde, dikkatini tekrar ellerimize çevirdi. "Eh, bu çirkin bir el değil. Ama el işçiliği yapmış bir el."

"Çok incelikli, *ma*

Rose." "Ne yaparsan

yap."

"Seni becermek daha iyi."

"Ne, yine mi?" Belime kadar inen çarşafı kaldırdı ve komik bir şekilde altına baktı. "Hmm. Henüz değil." Çarşafı bıraktı. "Bu arada, Monako'nun en zengin adamının neden bir marangozun elleri olduğunu bana anlatabilirsin."

"Belki bir hobim vardır."

"Hobinin benimle seks yapmak olduğunu sanıyordum?"

Gülerek, "Sen bir hobi değilsin," dedim. *Sen bir takıntısın.* Bunu eklemeyi önce kendimi durdurdum. "Bu hayat, bu CEO rolü her zaman benim değildi. Babam bu işe uygun olmadığımı ve işin kuzenime kalacağını çok net bir şekilde belirtmişti. O öldüğünde, ikimiz de işlerin bu şekilde sonuçlanmasından dolayı içtenlikle hayal kırıklığına uğramıştık. Sorumlulukları ve sonuçları olmayan bir hayat sürerek keyifli vakit geçiriyordum."

"Sen de o uluslararası playboylardan mıydın? Yatlar, Cristal şampanyalar, bikinili kızlar ve Jay-Z gibi partiler mi?" diye alay etti.

Üniversiteden sonra yıllarımı tam da öyle geçirdiğimi bilmiyordu. Babam parayı sağlıyordu, ben de sadece mahvolmak için yaşıyordum.

"Kısa bir süre," diye cevap verdim sonunda. "Kendimi hasta edecek kadar uzun bir süre. Kendi kendime sıkıldım. Yatımı daha az gösterişli bir şey için sattım, sonra Endonezya'ya gittim ve orada küçük bir cennet satın aldım."

Elini göğsümü okşamaktan alıp başını kaldırdı. "Demek bunlar marangozun elleri değil, denizcinin elleri."

"Her şeyi biraz görmüş eller." Sende küçük bir cennet bulan eller. "Bir ev tasarladım ve onu inşa etmeye başladım."

"Tek başına mı?"

"Hayır." Gülmüştüm. "Ben beceriksiz, şımarık bir zengin çocuktum. Ama iş başında öğrendim, tabiri caizse. Ve evet, marangozluğa ilgi duymaya başladım. Ahşapla aram iyi diyebilirsiniz."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Gülümsemesi isteksizdi.

Senin için aklımı kaçıyorum, diye cevap verecektim neredeyse.

"Emile iki yıl önce aniden öldüğünde tüm bunlar sona erdi." Babam için değil, ama yıkılmıştım.

"Eğer işi istemiyorsan, neden geri döndün? Neden kendini bu duruma soktun?"

"Bazen ben de kendime aynı soruyu soruyorum." "Hiç cevabını bulabildin mi?"

"Asla başarılı olamayacağımı söylerdi. Kendi kendini yetiştirmiş bir adamdı ve bunu söylemekten asla çekinmezdi. Sıfırdan başlamıştı

ve sık sık bana her şeye sahip olduğumu, her şeyin bana gümüş tepside sunulduğunu, ama onun gibi bir adam olamayacağımı söylerdi."

"Mutlu bir adam gibi görünmüyor. Hatta kıskanç bile."

"Monako'yu seviyordun, ama bana hiç evim gibi gelmedi."

"Gerçekten mi?" Dirseklerini kaldırıp bana baktı. "Çünkü bana göre, orası senin gibi görünüyor."

"İlk fırsatta yatılı okula gönderildim ve geri dönmek için hiç acele etmedim." İç geçirdim ve elimi yüzümden aşağı doğru sürükledim, sanki anılarımı silmek istercesine. "Zavallı zengin çocuğun şikayetlerini dinle."

"Hayır, yapma. Deneyimlerini küçümseme. Cebin zengin olabilir, ama başka yönlerden fakir olabilirsin."

"Peki ya sen, Rose? Sen hangi yönlerden fakirdin?"

"Para," diye cevapladı, mutsuz bir gülümsemeyle. "Kalıcılık." Vicdanım beni rahatsız etti. Benim varlığım onunkinden daha değerli olduğu için değil, ondan sakladığım onca şey yüzünden. Orada, benim yatağымda yatıyor, işine ve istikrarına şükrediyor, oysa hak ettiği çok daha fazlası. "Ama benim evim, yuvam, o sırada hangi apartmanda, kasabada veya ilçede yaşıyor olursak olalım, her zaman sevgi doluydu. Özellikle de sadece ikimiz varken. Yani, o kimseyle çıkmıyorken."

"Peki baban?"

"Ben doğmadan önce öldü. Fırtınalı bir aşkın ardından hamilelik ve aceleyle yapılan bir nikah vardı. Muhtemelen uzun sürmezdi, ama annemin İrlandalı kötü çocuğu, bunu öğrenme fırsatı bulamadan bir trafik kazasında öldü."

"Üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldı, göğsü benimkine yaslandı. "Hiç sahip olmadığın şeyi özleyemezsin. Ama tek başına çocuk yetiştirmek onun için kolay olmamıştır. Her zaman kendisine istikrar sağlayacak bir erkek arıyor gibiydi." Dikkatini iç dünyasına çevirdi, sonra kendini toparladı. "Evimin en zengin olduğu şey neydi biliyor musun?" diye ekledi, başını yana eğerek. "Kıçına dayak."

"Yaramaz bir kız mıydın?"

"Ha! Keşke öyle olsaydı. Ama biz senin ve işçi ellerinden bahsediyorduk." O zaman bana uzandı ve parmaklarımızı

parmaklarımızı bir kez daha birbirine doladı. "Ve babanın yanıldığını nasıl kanıtlayacağını."

"O öldü. Benim neye dönüştüğümü göremeyecek." Sözlerim kasıtlı olarak küçümseyiciydi, ama küçümseyici olmak, sinirimi ele vermekten daha iyiydi.

"Belki. Belki de değil. Ama dünya görüyor. Wolf Industries'in son iki yılda neredeyse iki katına çıktığını söylüyorlar. Sen göreve geldiğinden beri, değil mi?"

"Yapılması gerekeni yapıyorum," diye cevap verdim ve sessizce kollarımdaki kadının kim olduğunu tam olarak öğrenme niyetimi ekledim. Bu kadar bağımlı hale geldiğim kadın, benim ihtiyacımın derinliğini hiç bilmeyen kadın. *Ona olan ihtiyacım. Onun nereden geldiğini bilmek ihtiyacım.* Geri dönüşü olmayan bir yola girmiştım.

"Eminim baban seninle gurur duyardı. Yani, buraya geleli çok olmadı ama görünüşe göre Monako'nun büyük bir kısmı sana ait."

"Birkaç projemiz var," diye cevapladım.

"Seni Güney Fransa'nın kralı ilan ettiklerini duydum."

"Görünüşe göre biri beni Prens Albert'in zindanına göndermek istiyor."

"O adamın isminin sonunda *t* harfi olduğunu biliyorsun."

"Fransa'da yok."

"Ama annesi Amerikalıydı. *Albert.*"

"Gittikçe, beni belaya sokmak istiyormuşsun gibi geliyor." "Ha!

Yetkililer, seni suçlu bulmaya karar vermeden önce seni tuzağa düşürdüğümü anlarlar."

Başımı eğdim. "Beni Google'da arattın mı?"

"Hmph. Gel, o koca kafanı kaşımana yardım edeyim," diye karşılık verdi, sözleri sahte bir sinirle doluydu, parmakları kafamdan en az otuz santim uzakta havada sallanıyordu. "Bilmek istiyorsan, yerel gazetede seninle ilgili bir makale vardı. Dil becerilerimi geliştirmek istiyordum. Etrafımdakilerin söylediklerini anlamamaktan nefret ediyorum."

"Hmm. Çok yazık. Özellikle de dilinle o şeyi yaparken söylediklerimi kaçırdığın için. Sanırım tercüme edebilirim. Seni eğitmek adına."

"Bence beni yeterince eğittin."

"Elimden geleni yapıyorum," diye cevap verdim ve onu bir kez daha altıma aldım. "Yine biraz odun işleme zamanı geldi..."

Böyle anılar varken, tam bir mahremiyet ihtiyacımız olduğunu kabul ettiğim için kim beni suçlayabilir ki? Mahremiyetin bana bir kalkan sağladığını da suçlayabilir mi? Onu diğer kadınlardan daha çok istiyorum, ama hala onun hayatıma nasıl girdiğini bilmediğimin farkındayım. Ya da nedenini.

Birinin geçmişini araştırmak zaman alır. Bu arada, Rose ve ben dışarıda yemek yemiyoruz ve resmi etkinliklere katılmıyoruz, yani ilişkilerimizden dairelerimizin dört duvarının ötesinde hiçbir iz veya ses yok. Bu durum ikimizin de amaçlarına uygun. Ama bu, eğlenmediğimiz anlamına gelmez. Aramızdaki ilişki seksten daha fazlası.

Dışarıda yemek yememiş olabiliriz, ama bölgenin önde gelen şefleri tarafından hazırlanan yemekleri yedik. Filmler izledik ve birbirimizin beğenilerini ve beğenmediklerini öğrendik, ve ikimizin de gerilim filmlerini sevdiğini keşfettik. Rose ani korkutma sahnelerini seviyor, ben de onun neredeyse her zaman dizlerime tırmanmasından keyif alıyorum. Havuz başında kokteyllerimizi yudumlarken, yıldızların altında şampanyamızı içtik, her şey hakkında ve hiçbir şey hakkında konuştuk. Statü farkımızdan ve benim onun patronu olmamdan endişe duyduğunu biliyorum. Hiç söylemese de, banka hesabında birkaç yüz dolardan fazlası olmadığını biliyorum. Zenginlik ve yoksulluk arasında ince bir çizgide yürüdüğünden endişe duyuyor; keşke gerçeği bilseydi. Bir gün kendi başına zengin bir kadın olacağını ona söylemediğim için bir tür suçluluk duymam gerekir herhalde. Ama bu duygulara kapılmamam gerekiyor, çünkü eğer kapılırsam, hazır olmadan ona söylersem, aramızdaki her şey biter.

Birlikte olduğumuzda, bizden başka hiçbir şey yok.

O yanımda olmadığında zihnim dalmaya başlar.

O kim? Bu lanet olası bağlantı nedir? Çözemediğim bir bulmaca gibi.

Bir keresinde bana güven sorunları olduğunu söylemişti. Keşke bunun gerçekte nasıl bir his olduğunu bilseydi.

"Soruşturmacıdan henüz haber yok mu?"

Aniden şimdiki zamana geri dönüyorum, fısıltı seslerine, bardakların narin tınısına ve ona ait olmayan bir sese.

"Bu gece tek başına mı geldin?" Gunnar'ın sesine doğru dönerim, zihnim onun sorusunun bir adım gerisinde, başka şeylerle meşgul.

"Bu gece onun eşiyim," diyor Rhett, bana cevap vermeden önce diğer adama elini uzatarak. "Monako'da onca güzel kadın varken, o benim çirkin suratımı peşinden sürüklüyor."

"Geçmiş hayatında çok kötü biri olmalı." Gunnar'ın gözleri kadehinin kenarından parıldadı.

"Geçmiş hayat mı?" Rhett alaycı bir şekilde sorar. "O artık bir piç."

"Onu kurtaracak şeyi biliyorum," diyor diğer adam, geçen garsonun tepsisinden bir bardak uzatarak. *"Merci."*

"Sanırım bu, hayır kurumuna bağış yapmak olacak," diye araya girerim, zihnimde bağış miktarını artırarak. Nezaket hiçbir şeye mal olmaz, ama zenginler genellikle nezaket kurallarını kullanmazlar.

"Zararı olmaz." Gunnar geniş bir gülümsemeye, "Çocuklar için." diyor. Everett'e göre, aksanı Latin aşığı ve Londralı delikanlı karışımı, çünkü İngiliz futbol liginde oynarken İngilizce öğrenmiş. Bu yüzden adı da öyle; en tepeye kadar kaptanlığını yaptığı kulübün adı olan Gunnar. *Gunnars değil, Gunners, ama ben kimim ki yorum yapayım?*

"Tanrım, onun evanjelik vaazlarını dinletme. Kime benzediğini biliyor musun?" Everett parmağını belirsiz bir şekilde sallayarak sorar. "Lanet olası Fagin. Tabii, yankesicilik kısmı hariç."

"Everett ile tanışmışsın, anlıyorum."

Gunnar başını sallar. "Pazar günleri beşer kişilik futbol oynuyoruz."

"Futbol," diye düzeltir arkadaşım. "Soccer, bu sporu bilmeyenler için. O Fransız," diye ekler, başparmağını bana doğru uzatarak, "ona açıklamaya gerek yok."

"Onur duydum. Pazar günleri senin de öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Ha. Profesyonel olarak oynarken berbat bir santrftı," diye homurdanır Rhett, "o zamandan beri daha da kötüleşti."

"Bu yüzden geçen hafta benim takımım sizinkini ezip geçti."

"Evet, kadın seyircilerin hayranlık dolu iç çekişlerinden dolayı hiçbir şey göremedim." Rhett sinsi bir gülümsemeyle bana döner. "Hâlâ kalabalıkları çekiyor. Kariyerinin son yılında futbol topuna vurduğu kadar kalp kırdı."

"Sadece benim bacaklarım şortla daha güzel görüldüğü için kıskanıyorsun. Bu adam senin için tam olarak ne yapıyor, Remy?" Senin gibi erkekler karbonkül olabilir diyor.

"Everett benim güvenlik ekibimin başı, en azından bana öyle söylüyorlar." "Sorun bekliyor musun?" diye sorar Gunnar, koyu renkli kaşlarından biri soru işareti gibi kaldırır.

"Hayır. Beni sadece yüzünü daha güzel göstermek için yanında tutuyor. Bazen büyük bir sopayla kadınları uzaklaştırmak zorunda kalıyorum." Bunu söylerken, bakışları kalabalığı tarıyor, son kazamın sonuçları onu hala paranoyak yapıyor. "Senin gibi yakışıklı, zengin tiplerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Onu affetmelisin. Pek dışarı çıkmaz. Sosyalleşmiş biri sayılmaz."

"Yani, ona bir şans verirsem bacağıma atlayacak mı?" İkimiz de cevap veremeden, odanın diğer tarafından yüksek tiz ve heyecanlı bir sesle adı çağrıldı. "Gelip benim için birkaçını dövmek istemezsin herhalde," diye mırıldandı, kalabalığın Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldığını izlerken.

"Hayır, sen benim tipim değilsin," Everett gülümseyerek cevap verir. Tam o sırada minyon bir esmer kız bize doğru koşarak gelir ve Gunnar'ın dikkatini çekmek için çığınca el sallar.

"Monsieur Gunner," diye seslenir. "*Bonsoir!* Merhaba, benim! Prenses Mariella!"

"Bir prenses," diye alay eder Rhett. "Hayatında yükseliyorsun."

"Defol git," diye karşılık verir ve arkasını döner. "Muhtemelen yaptığı bağış hakkında konuşmak istiyordur."

Bundan şüpheliyim, ama düşüncelerimi kendime saklıyorum. Bu Avrupalı küçük kraliyet aileleri genellikle hayırseverliğin evde başladığını düşünürler ve çoğu zaman aile yadigarı Bentley'i yollarda tutmak için uğraşırlar.

"Bence senden bir depozito istiyor. Kişisel bir depozito, anlarsın ya." Everett, olgun prenses

prenses emekli sporcunun önüne çıkıp, geniş gözlerle yüzüne bakarak beklenti içinde dururken sırtıyor.

"Sizi yalnız bırakalım," diye mırıldanarak uzaklaşıyorum.

Ve işte Rose ile geçirdiğim bir gecenin karşılığında aldığım şey bu. Delirmiş olmalıyım.

21
ROSE

"MON DIEU!" akşam yemeği randevum, aviator güneş gözlüklerini kafasının üstüne kaydırarak duyurur. "Bugün güneş o kadar parlak ki, rektumumu yakıyor!"

"Charlie, ne oluyor?" Az önce ağzıma aldığım suyu tükürürken, küçük ahşap bistro masasının üzerine dökmek için kendimi zor tutuyorum.

"Ne? Doğru söylemedim mi?" Kaşlarını çatarak karşısındaki sandalyeyi çekiyor ama henüz oturuyor. "Dışarısı hala aydınlık. Bu yüzden güneş gözlüğümü taktım." Güneş gözlüklerini aramızdaki masanın üzerine koyar ve sıkı oturan gömleğinin önünü eliyle düzeltir. Kıyafetinin geri kalanı tam ona göre; giyilmişten çok püskürtülmüş gibi görünen bebek mavisi chino pantolon, ince belini vurgulamak için dar lacivert deri kemer ve ona uyan Gucci penny loafer ayakkabılar.

"Ne düşünüyorsun?" diyor ve hafifçe dönüyor.

"Çok şık. Ayrıca, *rektumun* yanıyorsa, güneş gözlüğünü yanlış yere takmışsın demektir."

Sandalyesine otururken yüzündeki ifade içe dönük hale geliyor. Duman grisi lenslerdeki yansımasını düşündükten sonra. "Les yeux. Gözler," diye yüksek sesle düşünmeye başlıyor. "Les rétines. Retinalar. Le rectum... Oh!" Kıkırdıyor. "Sanırım bu, *l'anüs'u* beyazlatmanın bir yolu olabilir."

"Hayır. Hayır, bence olmaz." Elimi ağzıma kapatarak, kendim de kıkırdamamaya çalışıyorum.

"Belki biraz limon suyu ile," diye ekler, omzunu silker.

"Limon suyu mu?"

"Bah! Aksanımla dalga geçemezsin."

"Deneyebilirim."

"Senin *Fransızca'yı* katletme şeklinle olmaz."

"Bu kavga çıkarmak!"

"Peki. O zaman şafakta el çantaları!" Görünmez çantasının sapını parmaklarıyla sıkıca kavrar, bir kaşını kışkırtıcı bir şekilde kaldırır.

Garson gelir ve Charles bir şişe şarap sipariş etmemizi önerir. Ben de kabul ederim, ama bu sefer ucuz bir tane sipariş etmesini umarım, çünkü paramız azalıyor. Maaşımı gelecek haftaya kadar almayacağım ve Remy ile birlikte olmadığım zamanlarda ekmek ve peynirle besleniyorum. Ekmek ve peynir, özellikle yaşadığım yeri düşünürsek, biraz lüks gelebilir. Bu, lüks şeyler yemediğim için değil, havuç-portakal işlenmiş iğrenç şeyler yediğim için. Konsiyerj resepsiyon masasında duran meyve sepetinin içeriği sayesinde beslenmem biraz daha dengeli. Bu sepetin çoğunlukla gösteriş için olduğunu düşünüyorum, ama en azından günlük 5 porsiyon meyve ihtiyacımın birini karşılıyor, bu sayı da bolca üzüm tüketerek artıyor. Sıvı halde.

Yine de, karnımı doyurmak için ramen ve sulu kahveyle yaşamaktan iyidir. Kulağa fakir bir insanın klişesi gibi geliyor ama bana sorarsanız, klişelerin talihsiz yanı, çoğu zaman doğru olmalarıdır.

Son üç haftadır Remy ile birlikteyim, her gece değil ama sık sık, çünkü kimse muhtaç insanları sevmez, ve çok iyi besleniyorum. İnanılmaz derecede iyi. Avrupa'nın en iyi şeflerinden bazılarını mutfağına çeken bir etkiye sahip olması beni hayrete düşürüyor. Örneğin dün gece, Sicilya'dan gelen Michelin yıldızlı bir şef, ağızda eriyen, o kadar lezzetli bir arancini servis etti ki, hayatımın geri kalanını sadece bununla geçirebileceğime eminim. Ardından, ilk bakışta bir daha asla görmek istemediğim bir makarna yemeği geldi, çünkü rahatsız edici bir şekilde siyah solucanlara benziyordu. Meğer kalamar mürekkep makarnasıymış ve aynı derecede lezzetliymiş.

Havuz başında kokteyl içerek güneşin eriyip batışını, alacakaranlığın karanlığa dönüşmesini izledik. Hava o kadar güzeldi ki, dışarıda yemek yemeye karar verdik. Yemeğin sonunda, şef hala beyaz önlüğüyle masaya geldi ve nedenini Tanrı bilir, ama Remy ona mükemmel İtalyanca ile teşekkür etmeye başladığında çok şaşırdım.

Bu adamın yapamadığı bir şey var mı? Belki motosiklet sürmek hariç.

Ama yine de onunla dalga geçtim.

"Bence İtalyancan duyduğum kadar iyi değil," dedim, gülümsememi şarap kadehimin arkasına saklayarak.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Onun mırıldanan ifadesi, bir tuzağa doğru gittiğimi bana uyarmalıydı.

"Sadece, konuşmanızın ortasında adamın yüzünün kızardığını gördüm. Bir şeyi yanlış telaffuz etmiş olmalısın, kulağa müstehcen gelmiş olmalı."

Başını geriye eğip yıldızlarla dolu gökyüzüne gülümsedi ve güldü. Hafif bir esinti saçlarını dalgalandırdı ve ben masanın karşısına uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirme isteğine karşı ellerimi yumruk yaptım.

"Hayır, Rose. Yüzü kızardı çünkü sana, başlangıç yemeğini yerken o kadar hevesli sesler çıkardığını söyledim ki, yemeği yarıda kesip seni yatağa götürmem gerekeceğini düşündüm."

"Yapmadın!" diye bağırdım, ama o sadece başını eğdi ve benim coşkumun artık ona ait olduğunu söyledi.

Sektörün en iyileri tarafından beslenmediğimiz zamanlarda, Remy'nin hizmetçisi lezzetli bir yemek hazırlamaktan çekinmiyor. O — ve ben onun bir kadın olduğunu varsayıyorum, ki bu pek modern bir davranış değil — harika bir lazanya yapıyor ve salataları da çok lezzetli. Birkaç akşam birlikte yemek bile pişirdik, ama ikimiz de ev işlerinde pek becerikli olmadığımız için çok özel bir şey değildi. Henüz yapmadığımız şey, bir restoran veya kafede yemek yemek. Aslında, birlikte hiçbir yere gitmedik ve gerçek şu ki, onunla birlikte görünmeye hazır değilim. Remy'ye korkularımı, bunun için henüz çok erken olduğunu, insanların onun beni Monaco'ya seks yapmak için getirdiğini düşünecekleri için iş yerinde dedikodulara maruz kalacağımı ve ciddiye alınmayacağımı anlattığımda, beni anladığını söyledi. Aslında, bu konuda çok tatlı davrandı.

Zengin bir adamla birlikte olunca bir tür güç dengesizliği yaşayacağımı düşünmüştüm. Belki Amber haklıydı; belki de güç meseleleri, zengin bir adamla çıkmakla zengin bir pislikle çıkmak arasındaki farktı. Remy pislik değil. Aslında, o muhtemelen

tanıdığım en iyi erkekler. Birlikteyken her şey çok normal—her şeyi konuşuyoruz, ama ona aşık olmak hiç istemedim. Aslında, kimseye aşık olmak istemedim. Aşk insanı savunmasız bırakır. İnsanı eksik hissettirir. Anneleri bağımlı yapar ve çocukları asla yeterince iyi olamadıkları hissine mahkum eder. Yine de, her bir araya geldiğimizde, o kalbimin bir parçasını daha çalışıyor.

Ama şimdilik küçük balonumuzda yaşamaktan mutluyum, çünkü bir kez kamuoyuna çıktığımızda, tüm bunların sona ereceğini biliyorum. İş yerinde nasıl görüleceğim bir yana, başka endişelerim de var. Onun dünyasına kabul edilecek miyim? Orada bana bir yer ayırır mı? Ayrıca, Monako'da ne kadar zengin olursanız, toplum sayfalarının ilgisini o kadar çekiyorsunuz, ki bu biraz ürkütücü. TMZ'yi düşünün, ama biraz daha klas, çünkü Monako'da paparazziler, veliaht prensin emriyle zengin ve ünlüleri takip edemiyorlar.

Remy her gece beni kendine saklayamaz. Onun sosyal yükümlülükleri var, benim de öyle. Mesela bu gece, yeni iş arkadaşlarımla akşam yemeği var!

"Naber kızlar!" Fee, tonlu kolları ve altın rengi bronz tenini ortaya çıkaran sevimli pembe bir elbiseyle masaya geliyor. Charles ayağa kalkıp onu selamlıyor ve buradaki geleneklere uygun olarak her birimize iki kez havada öpücük gönderiyor.

"Bronzlaşman harika," diyorum ona, geri çekilen kollarının altın rengi parıltısını izlerken.

Aşağıya bakar, sonra kolunu benimkine dayayarak karşılaştırır. Benim tenim zeytin rengi, Fee'ninki ise açık, ama bu sabah Larvotto Plajı'nda birlikte geçirdikten sonra ikimiz de eskisinden biraz daha bronzlaşmışız. Charles, güneşin erken yaşta kırışıklıklara neden olacağından korkarak bizimle gelmeyi reddetti.

"Bu kadar uzun süre güneşlendikten sonra kesinlikle güneş yanığı olacağımı düşünmüştüm." Olmadığımı bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Ayrıca geçen hafta sonu Remy'nin gökyüzündeki penthouse havuzunda biraz bikini giyerek bronzlaşmaya başlamıştım. Artık bu adamın neden bronzluk izleri olmadığını biliyorum. Ve manzara. Çok güzeldi.

"Çok çekicisiniz, canlarım," diyor Charles dudaklarını büzerek.

"Sen de çok çekici görünüyorsun. Ve ben gelmeden başlamışsınız galiba," diye espri yapıyor, garson Pinot şarabımızı getirirken. Garson gitmeden önce, kendine bir votka tonik sipariş ediyor.

"Bizimle bir kadeh şarap içebilirdin," diyorum. "Özellikle de bizim en iyi *biche'miz* olduğun için."

"*Biche*? Geyik gibi mi demek istiyorsun?"

"Evet." "Etkilendin mi? Kelime dağarcığımı genişletmeye çalışıyorum." Çoğunlukla Remy sayesinde. "Gerçi çoğu, kibar bir ortamda kullanılması uygun olmayan kelimeler."

"O zaman bizi arkadaşın olarak seçmen iyi olmuş." Charles, her şeyi bilen biri gibi başını eğerek boş bardağına uzanır. "Sana tüm iyi seks kelimelerini öğretebiliriz."

"Onların seks kelimeleri olduğunu söylemedim. Ben de oldukça iyi hakaretler öğreniyorum. Bilirsin, sakinlerden biri banyosunu jelibonlarla ya da benzer saçma şeylerle doldurması gerektiğini söylediğinde, bunları fısıldayarak söyleyebilmek için."

Charles bardağını bırakıp ellerini titreyen başına götürdü. "Paris'te çalışırken başıma da aynı şey gelmişti. Daha da kötüsü, kırmızı olanları ayırmak zorunda kalmıştım. Bir daha asla otelde çalışmak istemiyorum."

"Buna içelim," diye onaylar Fee. Votkası henüz gelmediği için, yedek bardağa biraz dökmek için şişeye uzanırım.

"Hayır, teşekkürler. Yarın şarap sarhoşluğu yaşayamam. Sabah yedide spinning dersi vereceğim."

"Pazar günü mü?" biraz inanamadan kekeledim. "Birincisi, ne tür bir insan pazar günü egzersiz yapar ki, ikincisi, o saatte kim yataktan kalkar ki?"

"*Mon chère*, artık Monako'da yaşıyorsun," diyor Charles yavaşça. "İnsanlar çılgın!"

"Monako zenginlerin ve çılgınların yuvasıdır," diye ekledi Fee.

"Bu dersin trofe eşler ve kız arkadaşlarla dolu olacağına şüphe yok." Charles tiksintiyle burnunu kırıştırır.

"Bu mutlaka yanlış değil, ama düzenli olarak gelen bazı erkekler de var."

"Eşcinsel erkekler," diye ekliyor, "çünkü *bisiklet sürmek* kalçalar için çok iyi!" Sandalyesinden biraz kalkarak kendi kalçasına dokunuyor.

"Pazar günü saat yedide görmek istediğim tek popo, çikolata dolu olanlardır. Sabah yedi," diyorum dramatik bir titremeye. "Hayır, teşekkürler."

"Ben her zaman erken kalkan birisi oldum," diye cevaplar Fee nazikçe, Charles'ın bardaklarımızı doldurmasını izlerken — nihayet!

Burası, siyah veya bembeyaz önlükler giyen garsonların dolaştığı türden bir restoran değil, daha çok, müşterilerinin çoğunluğunun Monako yerlisi olduğu, ana caddelerden uzak küçük bir yer. Başka bir deyişle, süper zenginler değil, sıradan insanlar. Dekorasyon çok şık değil, biraz dağınık, çizik bistro masaları ve suni deri koltuklar var. Duvarlar manolya renginde boyanmış ve çerçeveli baskılar ve eski fotoğraflarla kaplı. Sıcak yaz geceleri için veya nemden dolayı saçlarınızın kabarmasını umursamıyorsanız, dışarıda bir bahçe oturma alanı var. Bu gece o gecelerden biri değil ve masalarda masa örtüsü yok, kırmızı ve beyaz kareli peçeteler var. Yemekler süslüden çok doyurucu, şaraplar çoğunlukla Fransız, bira ise Belçika malı ve en önemlisi, hepsi makul fiyatlı. Kısacası, tavsiye ederim!

"Babamın dediği gibi," diye devam ediyor Fee, "erken kalkan kuş, solucanı yakalar."

"Ah, ama Rose'un yatağında zaten bir solucan var, onu bütün gece uyanık tutan bir solucan!" Charles kıkırdar. "Bu yüzden yataktan kalkmak istemiyor, *n'est-ce pas?*" *Değil mi?*

"Gerçekten mi? Solucan mı?" diye tekrarlıyorum, ama aynı tonda değil.

"*Hayır*. Solucan değil. *Daha büyük!*" diye düzeltir ve kaçan balığı anlatan bir balıkçı gibi mimik yapar.

"Yılan demek istedin," diye ekler Fee, kadehini kaldırarak. "Koca pantolon yılanlarına!"

"Buna içelim," diye cevaplar Charles, kadehini kadının kadehine çarparak. "Ve Rose bize *gizemli sevgilisinden* bahsederse şampanya ısmarlarım." Son kelimeyi gülünç bir şekilde telaffuz eder, dişleri ve dudakları görünür, kirpikleri çılginca titrer.

"Ah, ama o zaman gizemli olmaz," diye itiraz ediyorum. "O zaman ofiste ne hakkında konuşacağız?" Konuşmak derken, dedikoduyu kastediyorum.

"Bah! Gizemlere ihtiyacım yok. Ateşli erkeklerin hikayelerine ihtiyacım var!" "O zaman kendine ateşli bir erkek bul."

"Ben zaten biriyle yaşıyorum! Ama o hala bana kızgın." Saçma sapan bir şekilde dudaklarını büküyor.

"Burada kendine bir erkek bulduğun için çok şanslısın." Dirseğini masaya koyup eliyle çenesini destekleyen Fee, yeni getirilen bardağından bir yudum alır. "Buraya geldiğimden beri aşk hayatım Sahra Çölü gibi. Ve bununla sıcak ve ucsuz bucaksız olduğunu kastetmiyorum."

"Nasıl olur? Kendine bir bak, bebeğim. Senin gibi bir popon olsaydı, her gün bütün gün kısa şort giyerdim."

"Squat yapıyorum," der, poposunun güzelliğini açıklamak için. "Göğüslerimle takas eder misin?"

"Bu konuşma bana hiçbir şey ifade etmiyor," diyor Charles burun kıvrarak.

"Sen göğüslere ilgi duymayan tek eşcinsel olmalısın." "İlginçler," diye cevaplar ilgisiz bir omuz silkmeye. "Ama tavşanın kabarık kuyruğu gibi. Hepsi bu kadar."

"Peki ya erkek göğüsleri?" diye sorar Fee. "Onları da seviyor musun?" "Evet, göğüsler," diye eklerim kıkırdarak, Charles cevap vermeyi lütfetmez

cevap vermeyi tercih edip bana sert bir bakış attığında. "Muhtemelen spor salonuna giden erkeklerin göğüslerini seviyorsundur, değil mi?"

"Ben kıcını tercih ederim." Geçen garsonun uzaklaşan silüetine bakarak iç çeker.

"Ama benim kıcım sana hiçbir şey ifade etmiyor," diye alay ediyorum. "Ve Tanrı biliyor ki, benim kıcım yeterince büyük."

"Her neyse," diye alay eder Fee, bardağının kenarını bana doğru daldırarak. "Senin için işe yarıyor. Üçümüz arasında, sen..."

"Bir şeyler elde eden," diye araya girer Charles.

"Ben *'birini bulan'* diyecektim."

"Tam olarak öyle demezdim," diye itiraz ediyorum, zihnim hızla konuşmayı benden uzaklaştırmanın yollarını tarıyor ve reddediyor. Şu anda Remy hakkında konuşmak istemiyorum ve üç kadeh içtikten sonra gardımı düşürmeyi göze alamam. Fee ve Charles'ı seviyorum, hem de çok. Ama birbirimizi büyük bir güven ilişkisi kuracak kadar iyi tanımıyoruz.

"Ama tek seks yapan o," diye Charles inatla söylenerek kollarını kavuşturdu. Charles çok tatlı biridir ve işime başladığım ilk haftalarda bana çok yardımcı oldu.

ama aynı zamanda dedikoducu ve biraz da kinci.

"Evet, ama bir açıklama falan yapmadık. Bildiğim kadarıyla, başka insanlarla da görüşüyor olabilir." Bunu söylerken bile, Remy iş saatleri arasında başka biriyle seks yapmıyorsa, bunun doğru olmadığını biliyorum. En azından, o saatlerde beni saçma sapan talepleriyle ofisine çağırıyor.

Saçma sapan seks istekler.

Olga, penthouse süitinde oturan kişinin mesajlarının sadece ona yönelik olmadığını bir şekilde anlamış görünüyor. Tam olarak ne söylendiğini ve kim tarafından söylendiğini bilmiyorum, ama bunun sonucunda bana soğuk ve mesafeli davranmaya başladığını biliyorum.

"Amerika'da flört etmek İngiltere'deki gibi olmalı diye düşünüyorum, ama şunu söylemeliyim ki Fransız erkeklerle flört etmek aynı şey değil. Burada, sanki münhasırlık zımni bir kural gibi. Yani, aksi belirtilmedikçe, sanırım."

"Bu, daha önce konuşmadığımız bir konu," diyorum ve bardağıma uzanıyorum.

"Zenginlerse hariç. Normal kurallar zengin erkekler için geçerli değil gibi görünüyor." Kalbim strappy sandaletlerime kadar çöküyor, ama bu konuşmanın tamamen akademik olduğunu kendime hatırlatıyorum. O Remy'yi tanımıyor. Belki de ikinci el verilerle çalışıyor. Belki de burada ya da başka bir yerde hiç zengin bir erkekle çıkmamış. "Özellikle burada," diye ekliyor.

"Monako'da durumun daha kötü olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Ses tonum biraz keskin, ama öyle demek istememiştim. Ama onlara erkekler hakkında bazı gerçekleri anlatabilirdim. Hayatıma girip çıkan erkekler, *amca diye* hitap etmem gereken erkekler, bir veya ikisi *babamdı*. Annemin güvendiği erkekler. Hiçbir işe yaramayan erkekler. Pink Pussy Cat'teki erkeklerin hikayelerini anlatabilirdim onlara — oğullar, kardeşler, babalar, kocalar. Kötü erkekler. Sapık erkekler. Kadınlara hiç saygısı olmayan erkekler. Ama ben tüm bunları geride bıraktım. Ayrıca, yeni arkadaşlarımı pek tanımıyorum. Biraz şok olmuş görünen yeni arkadaşlarımı. "Üzgünüm," biraz daha makul bir şekilde başlıyorum, "sadece, çocukken birçok kez taşındım. Sonra birkaç yıl önce, bir seyahate çıktım

dünya çapında. Bana öyle geliyor ki, Kansas'ta, Kuala Lumpur'da veya Katmandu'da olsanız da, çok fazla aramadan her zaman pislikler bulabilirsiniz.

"Evet, ama bu olan insanlar," diye yanıtlıyor Charles, başparmağını ve parmaklarını birbirine sürterek evrensel para işaretini yaparak, "hepsinden daha büyük pisliklerdir. Paranın kendilerini dokunulmaz kıldığını düşünürlər. Ayrıca, sanki Tanrı'nın bir armağanıymış gibi davranırlar."

"İnsanlar insandır," diyor Fee, bu da bana onun üçlümüzün barış elçisi olabileceğini düşündürüyor. "Ama para dünyayı döndürüyor olabilir, ama kesinlikle daha büyük pislikler yaratıyor gibi görünüyor."

"Yeter!" diye karar verir Charles, şarap şişesine uzanarak. "Buraya eğlenmek için geldik. Para her şey değildir. Ama gelecek hafta maaşımızı alacağımız için şükran duası ediyorum."

İlk maaş çekimi düşüncesiyle içimden küçük bir çığlık atıyorum. Çok heyecan verici! Neredeyse bir aydır burada olduğuma inanamıyorum.

"Menüyü uzatır mısın?" diye sorar Fee. "O kadar açım ki, kığım külotumu yiyor."

"Sen çok İngilizsin." Charles'ın bu sözü bir iltifat gibi gelmiyor.

"Bu sefer salata sipariş etmene izin yok," diyorum. "Karbonhidrat dolu tabağıma bakınca kendimi suçlu hissediyorum."

"Fee Fransızcada peri anlamına geliyor diye," diye ekliyor Charles. "Bu, peri gibi yemek yemen gerektiği anlamına gelmez."

Sonunda pizza, salata ve pommes frites karışımı bir menüye karar verdik. Pommes frites, Fransa dışında sadece patates kızartmasıdır. Ve *Monako'da da, sanırım*. Daha fazla şarap sipariş edildi, daha fazla saçma sapan konuşmalar yapıldı, sonra Charles'ın aklına muhteşem bir fikir geldi.

"Ah! Unuttum!" İkinci şişemizden dolayı biraz sarhoş olmasına rağmen, çok heyecanlanıyor. "Bu gece bir sürprizim var." "Yine eve giderken bize göstermeyeceksin, değil mi?"

Parmağımı, üçümüzün paylaştığımız tiramisu'nun tek kanıtı olan Chantilly kremasının lekesine sürerim. Bana kalırsa, bu pek de büyük bir zevk sayılmaz.

"Tabakta iz bırakma." Elimi itti. "Ve ben teşhircilik yapmadım," diye alay etti. "Pantolonum yırtıldı. Dediğim gibi..." Bana etkilenmemiş bir bakış attı. "Bir arkadaşım bana özel bir sürpriz hazırladı."

"Ne tür bir sürpriz?" diye sorar Fee şüpheyle, Charles ise heyecandan koltuğunda neredeyse zıplamaktadır.

"Tahmin et!" diye sorar Charles, gözlerini komik bir şekilde kocaman açarak.

"Bir şey aldın, değil mi?" Concierge işinde yeni olabilirim, ama çabuk öğreniyorum ve bu işin, tabiri caizse, bir elin yıkadığı diğer elin yıkadığı bir kültür olduğunu keşfediyorum. Rus milyarder müşteriniz kızının on üçüncü yaş günü partisini düzenlemek mi istiyor? Tek yapmanız gereken, yirmi bin dolarlık bütçeyi bir mekan yerine başka bir mekana yönlendirmek ve böylece kendinize bir iyilik kazandırmış olursunuz.

"*Peut-être.*" Küstahça dudaklarını büküyor.

"Cuma gecesi, neredeyse bir şişe şarap içtim ve başım ağrıyor. "*En Anglaise, s'il vous plait.*" İngilizce, lütfen.

"Belki dedim. Ayrıca, aksanın berbat."

"Ve ne kadar çok şarap içersen, o kadar huysuzlaşıyorsun," diye karşılık verdim, dilimi çıkardım.

"Yani Shimmiez'e gitmek istemiyorsun, öyle mi?"

"*Ner-ner-na-ner-ner,*" diye aynı şarkı söyler gibi alay ettim, ama ciddi değildik. Charles, hiç sahip olmadığım eşcinsel kardeşim haline geliyordu. Ya da istediğimi bile bilmediğim.

"Şarap ikinizi de tamamen iğrenç yapıyor," diye araya girer Fee. "Ve Shimmiez'e girmek bu gece bir kabus olacak. Cannes Film Festivali geçen hafta bitti, bu da mekanın zengin sapıklarla dolup taşacağı anlamına geliyor. Kocaman..."

"Ben varım!" Charles elini kaldırır.

"Hak iddia etme kompleksleri," diye bitirir Fee, Charles'a yan gözle bakarak.

"Ayrıca ünlüler de olacak," diye ekler Charles, farkında olmadan. "J-Lo şehirde."

"Oh, peki," diye ekliyorum, "sence masasında bize yer var mıdır? Belki Charles nişanlısının kucağına oturabilir."

"Gerek yok. Bu akşam bir masam var. Ve *içkiler de bedava!*
Bedava!"

22
ROSE

BURADA ÇOK UZUN SÜREDİR YAŞAMIYORUM, ancak efsanevi Shimmiez'in Monako'nun en önemli buluşma noktalarından biri ve görülmesi gereken bir yer olduğunu bilecek kadar uzun süredir buradayım. Dahası, 1970'lerden beri açık olan bu mekan, Monako gece kulüpleri sahnesinin bir simgesi. Ancak bilgimin çoğu, buraya taşınmadan önce Monako'yu Google'da araştırarak edindiğim akademik bilgilerden ibaret. Kesinlikle ziyaret etmek istediğim yerler listesindeydi, ama özellikle saçma sapan fiyatları okuduktan sonra, daha uzun süre beklemem gerekeceğini düşünmüştüm. Bir bira için otuz dolar ödediğini duydum ve masa rezervasyonu yapmak istiyorsanız, bunu on ile çarpın!

Ancak, Fee ve ben kol kola, korkusuz (kamp) liderimizi takip ederek kaldırımda neredeyse zıplayarak yürürken, bu gece bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor çünkü gece yarısı için masa rezervasyonumuz var ve gecenin geri kalanında ücretsiz içecekler de dahil!

Tabii ki evet!

"Kıyafetin çok şirin." Kolumu bırakmadan, Fee öne eğilip bacaklarıma bakıyor. "Bugün güneşten çok etkilenmişsin." "Ve bundan en iyi şekilde yararlanıyorum," diyorum, topuklu ayakkabılarımız kaldırımda tıklarken.

kaldırımda tıklıyor. Bu gece şort giyiyorum, ipeksi bir yelek ve bol bir blazer, kolumun altında katlanmış büyük bir çanta. Daha önce yediğimiz karbonhidratlar ve içtiğimiz şaraba rağmen kendimi oldukça iyi hissediyorum, ama hissettiğim şeyin sarhoşluk olduğunu da söyleyebiliriz.

"O şort Balmain mi?"

"Hayır," diye alay ediyorum. "H&M'den yirmi dolara aldım ve on beş dolarlık kısmı şu anda kışımda sıkışmış durumda."

"Şşş!" diye azarladı Charles, korkutucu bir bakışla dönerek.

"Sence onu rahatsız eden kıyafetimin fiyatı mıydı?" Fee sesini alçaltır.

"Hayatım, Gucci değilse, Monaco da değil!"

Takıldığımız plajdan çok uzak olmayan Avenue Princess Grace'e dönüyoruz ve önümüzde kıvrılan giriş kuyruğunu görüyoruz. Ama Charles oyalanmıyor, kuyrukta bekleyen insanların yanından kendinden emin adımlarla geçip doğrudan öne doğru yürüyor. Kapıdaki kadının kulağına bir şeyler fısıldıyor, kadının yanında iki korkutucu iri adam duruyor, bunlardan birinin alnı yok denecek kadar büyük, o kadar belirgin ve kocaman.

"Şarapla o kadar dolmuş olsam sorun olmazdı," diye Fee'ye fısıldadım, o da gülmemeye çalıştı.

Davetiyemiz doğrulandığında, "Sen çok kötüsün" diyor.

"Evet, çok güzel," diye düzeltiyorum, kapıdaki kadın bizi içeri davet ederken ve biz sıranın önüne geçerken, arkamızda insanlar şikayet ediyorlar.

Bana bakın, Monako'da lüks bir hayat sürüyorum!

Geniş merdivenlerden inerken, bas seslerinin gümbürtüsü ayak tabanlarımda titreşmeye başlar. Ve sonra oradayız — Shimmiez'de — görülmek ve görmek için en uygun yer! Tekno müziği çınlar, aritmik ışıklar mekanı doldurur, yüzeylerden, zeminden, duvarlardan, kafatası şeklindeki parıldayan disko toplarından yansır.

"Alexander McQueen ve RuPaul'un bir çocuğu olmuş gibi," diye bağıriyorum müziğin sesini bastırarak, parıldayan tavandaki kafataslarını işaret ederek.

"Sanırım şarapla dolu *olanlardan* bir tane istiyorsun," diye cevap veriyor Fee. "Hayır, şampanyayla dolu olanlardan istiyorum!"

Bu mekanda çok lüks bir hava var; belki de güzel insanlarla dolu olduğu içindir, ya da pembe ve mor vurgularla modern ama biraz da feminen olan dekoru yüzündendir. Mekan çok hareketli, ama klostrofobik hissetmeden dolaşamayacağımız kadar kalabalık değil.

"Nereye gidiyoruz?" Bir deve kervanı gibi, ben Charles'ı takip ederken Fee hala elimi tutuyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye omzumun üzerinden sesleniyorum. "Ama o biliyor gibi görünüyor."

"Bak, VIP bölümü var." Omzumun üzerinden, kırmızı kadife bir ip ile ayrılmış, yükseltilmiş bir alanı işaret ediyor. On iki yaşındayken yatak odamın kapısında asılı olanlara şüpheli bir şekilde benzeyen, parıldayan boncuklu perdelerin arkasından, alan kalabalık görünüyor. "J-Lo'yu orada görebiliyor musun?"

"Hayır!"

Bar alanını geçip dairesel dans pistini aştıktan sonra, Charles'ın kulübün bir çalışanını teraslara kadar takip ettiğini fark ettim. Dışarı çıkıp ılık akşam havasına adım attığımızda, kendimizi tropikal bir lagün gibi alanı saran su akışını takip eden, atmosferik aydınlatma ve yeşilliklerle dolu kulüp benzeri bir vahada bulduk. Yumuşak pembe ışık, tropikal bir lagün gibi alanı saran su akışını takip ederek binanın kıvrımlarını aydınlatıyordu.

"Havuz mu var?" Charles'ın canını sıkan, benim biraz şüpheci sözlerim. Evet, şimdi bakma, köylü kimliğim ortaya çıkıyor.

"Yüzmek için *değil*," diyor ev sahibi kibirli bir şekilde.

"O zaman mayomu getirmediğim için memnunum." Burada müzik daha sakın, bu yüzden sesimi duyurmak için bağırمام gerekmiyor, ama yine de alaycı davranmam gerektiğini hissediyorum. Ayrıca, "*Kızım, bu tavır da ne böyle? Shimmiez'de çalışıyorsun. Burası senin değil ki.*" demek istiyorum. Ama söylemeyeceğim, çünkü garsona saygısızlık edenler, içeceklerinin içinde yüzen (bulamayacakları) ekstra şeyleri hak ediyorlar.

Fee gülümserken, Charles bana *çok* utanç verici bulunduğunu ifade eden bir bakış atıyor ve benim pek anlamadığım bir dilde bile dalkavuka bir şeyler söylüyor.

"Monako'nun en prestijli kulübündesin ve kötü davranıyorsun," diye tıslar Charles, dairesel bir kapsül gibi görünen bir şeye otururken. Fee onun ardından içeri girer ve ben de diğer tarafa otururum.

"Charles, annem senin gibi insanlara 'kürk manto giyip iç çamaşırı giymeyen' derdi," diye Fee neşeyle benim savunmamda karşılık verir.

"Bu doğru," diye kabul ediyor. "ünkü bu dar pantolonun içine senin 'iç çamaşırı' dediğin şeyi giyemem. Ayrıca burası Gstaad değil. Monako'da kürk giymek için hava çok sıcak."

"Bundan sonra bir içki daha içmem gerekecek," diye gülüyorum, "ünkü bu gece iç çamaşırı giymediğini bilmeme gerek *yoktu*. Kimsenin hangi tarafını giydiğini bilmesini istemiyorsan, o stroboskop ışıklarından uzak durman iyi olur."

"Reklamın faydası var," diye cevaplar, bana uzanarak. "Gel, babana bir öpücük ver, her şey affedilecek."

"İğrenç, hayır. Erkek mikropları!" diye cevap veriyorum, onun şakacı öpücüklerini savuşturarak. "Daha da kötüsü," diye karşılık veriyor. "Benim eşcinsel mikroplarım var!"

Çevremizde zeytin ağaçlarına benzeyen ağaçlar dağınık bir şekilde duruyor, ancak pembe ışıklarla aydınlatıldıkları için neredeyse çiçek açmış kiraz ağaçları gibi görünüyorlar. Solumuzdaki masada bir çift elma kokulu nargile içiyor, sağımızda ise diğerleri şampanya içiyorlar. Lagünün üzerinde ise kulübü doğrudan görebiliyoruz. Dans pistinde vücutlar kıvrılıyor; kadınlar mini elbiseler, erkekler ise dar gömlekler ve pantolonlar giymişler. Buradaki kadın sayısı erkeklerden fazla görünüyor, ki bu bir gece kulübü için normal sanırım, ama burada farklı olan şey, genç erkeklerden daha fazla yaşlı erkek olması. Güzel genç kızlar ve yaşlı erkekler dünyanın normali olabilir, ama genellikle gece kulüplerinde böyle olmaz.

Düşüncelerim, hostes kadar sarışın ve kibirli olan garsonun gelmesiyle kesintiye uğrar. Garson, bir şişe Grey Goose votka ve bir şişe Sakurao cin getirir. Her ikisi de oval bir buz kabına konur ve mini tonik şişeleri ve diğer karıştırıcılarla çevrilir. Ben bunlara uzanamadan, garsonlardan biri, pembe Dom Perignon şişesinin bulunduğu podun yanına bir şampanya kovası koyar! Charles'ın kime yalakalık yaptığını merak etmeye başlıyorum, çünkü garson şık bir hareketle mantarı çıkarır ve içeriği üç flüt kadehe dökmeye başlar.

"Monsieur Lorenzi'nin hediyesi," diyerek şişeyi yerine koydu.

"Seni gizemli adam," diye suçluyorum Charles'a dönerek. "Bu, on ikinci kattaki adam, değil mi? Geçen hafta kliması bozulan adam."

"*Oui*," diye cevaplar Charles, havalı bir tavırla. "Dairesi o kadar sıcaktı ki, soyunmak zorunda kaldık. Sonra onu ovمام gerektiğini fark ettim."

"Şüphesiz, kuvvetlice!"

"Ama sen hala Phillipe ile yaşıyordun sanıyordum?" diye sorar Fee, kirli kıkırdamalarımız dinerken.

"Phillipe taşınıyor," der, gözleri öfkeyle parlayarak. "*O fils de pute* cankurtaran için."

"Çok üzıldüm, Charlie."

"Ben değilim," diye hemen cevaplar. "Okyanusta çok fazla denizci var."

"Elbette, ama bunun doğru bir benzetme olduğundan emin değilim." Onu teselli etmek için koluna hafifçe vuruyorum. "Bu gece burada hoşlandığın bir denizci gördün mü?"

"Sanırım bu akşam başka bir işim var." "Öyle mi?"

"Neden öyle diyorsun?"

"*J'ai du nez*," diye cevaplar, burnuna bilmiş bir şekilde dokunarak. "Peki. Sen gizemli davranmaya devam et.

Umurumda mı sanıyorsun?"

"Nasıl denir... biri bana göz kırpmıyor. *Hayır*, bakma!" Koluma uzanır, yüzünde endişe ve sevinç karışımı bir ifade vardır. "Oh! Buraya geliyor. Normal davran. Çabuk, biri bir şey söylesin!"

"Uzun, sert ve denizcilerle dolu olan nedir?" Fee'nin sözlerine, manik bir adam gibi başını geriye atıp çekinmeden gülen Charles eşlik ediyor.

"Normal davran dedin sanıyordum," diye şampanyamın arkasından söylüyorum. "Henüz esprinin sonuna gelmedi bile."

"Bu çok mu abartılıydı?"

"Üç bacaklı bir adam kadar doğal."

"En sevdiğim erkek tipi," diye cevaplar neşeyle, gözleri başka yere kayarken.

"Sen üç bacaklı bir adam istemezsin. Sen 30 santimlik bir adam istersin, seni küçük sürtük," derim kıkırdayarak, bakışlarım onun bakışlarını takip eder. Etrafta çok fazla insan olduğu için kime baktığını anlamak zor. İçiyorlar. Sallanıyorlar. Eğleniyorlar. Kalbim hafifliyor ve bunun sebebi şarap ya da şampanya değil. Shimmiez önceki deneyimlerimden çok farklı olsa da, şehirde bir gece geçirmeyeli çok uzun zaman oldu. Arkadaşlarım var, muhteşem bir evim var, bana iyi davranan bir erkeğim var. Şimdi beni çimdikle, bana bunların hepsinin gerçek olduğunu söyle.

"Bah! Biriyle konuşmak için durdu." Charles sonra bana bakıyor. "Neden başka bir ayağı olan bir adam isteyeyim ki? Hele de uzun bir ayağı olan birini?"

Oh, Tanrım. Kendimi başımı sallarken buluyorum. "Yapamam... Biliyor musun? Sen tripoduna sadık kal."

"Ve sen." Charles elini kanepenin üzerinde kaydırarak parmaklarını Fee'nin omzuna doladı. "Senin bu kadar yaramaz bir kız olduğunu bilmiyordum."

"Şakaydı," diye itiraz ediyor, kızarıyor, daha doğrusu pembe ışık altında daha koyu bir pembeye bürünüyor.

"Hayır. Uzun, sert ve sperm dolu, onun kıcı bana öyle hissettiriyor gibi." İkimiz de onun dikkatini, bize sırtını dönmüş, yakındaki bir koltukta oturan grupta sohbet eden adama yöneltiyoruz. Bu sefer kimin dikkatini çektiğini nasıl anlayabiliriz? Adam eğilmiş durumda.

"Bir şey söylememi istemiştin," diye itiraz etti Fee. "Ben de aklıma gelen ilk şeyi söyledim."

"Uzun, sert ve spermle dolu ne var?" diye tekrar ediyorum. "Peki, espri ne?"

"Denizaltı," diye cevaplar zayıf bir gülümsemeyle. "Korkunç, değil mi?" "Bana altın standartla asıldığım zamanı hatırlattı

"Kahretsin kızım, donanma mı kurdun? Çünkü spermle dolmak üzeresin."

"Lütfen işe yaramadığını söyle," diyor yüzünü buruşturarak.

"Benim cevabım şöyleydi. *Benim.*" Parmaklarımı göğsümün ortasına getirip kirpiklerimi hafifçe kırıştırdım. *"Sen bir denizci olmalısın. Çünkü gözlerinin, son erkek arkadaşımın cansız bedenini attığım okyanus kadar mavi olduğunu söyleyebilirim."*

"Bu biraz Scarlet O'Hara'dan çok Scarlett O'Savage'a benziyor," diyor Fee kıkırdayarak.

"Benim amacım da buydu. Akıllı ve samimi olanları istiyorum, ukala olanları değil. Ama şunu bir söyle bana," diyorum, Charles'a dönerek. "Nasıl oluyor da bu gece burada ortalama görünümlü tek bir kadın bile yok? Erkekleri saymıyorum, dikkat et. Seksi popolar bir yana, burada ortalama görünümlü birçok erkek var. Ve yatakta bir fincan kakao ile yatması gereken birçok erkek var. Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Zengin erkekler kendi başlarına çekicidir," diyor Fee, umursamazca omuz silkerek.

"Gerçekten mi?" Kafamı ona doğru çeviriyorum, bu hareket istemeden tiksintimi ortaya çıkarıyor.

"Şey... evet. Araştırmalar yapılmış, değil mi? Bütün bunlar," diyor ve bardağıyla etrafımızdaki insanları işaret ediyor. Bu evrimsel psikoloji. Erkekler genç eşler ararlar, çünkü gençlik

ve gençlik genellikle güzellikle bağlantılıdır. Kadınlar güzel yüzlü eşler aramazlar. Güvenlik isterler."

"Evet, ama sen erkeklerin kılıç kullanıp ayı postu giydikleri zamanlardan bahsediyorsun."

"Bazıları için hala aynı. Mağaralarının ağzında duran birine ihtiyaçları olmayabilir, ama paranın getirdiği güvenliği arzuluyorlar. Bu bir gerçek, özellikle de burada. Güzellik-statü değiş tokuşu."

"Zengin olmak seni çekici yapmaz," diye karşılık veriyorum, sert konuşmamak için kendimi zor tutarken, elimi koyu renk saçlarımın arasında gezdiriyorum. Akşam havası ılık, bu da düzgünce ütülenmiş saçlarım için pek iyiye işaret değil. Ve mantıksız bir şekilde sinirlenmek de pek yardımcı olmayacak.

"Ama para seni güzel yapabilir," diyor Charles, gözleri hala o kıçlı adama takılı kalmış halde.

"Yani derinin ötesini görebilirler mi demek istiyorsun? Muhtemelen cüzdanların da ötesini. O siyah Amex kartlarının ötesini." Sıcak hissederek ceketimi çıkarmaya çalışırken burun kıvırıyorum.

"Hayır. Plastik cerrahi."

"Para ya da görünüş istemiyorum. Bana iyi davranan bir erkek istiyorum." İki elini masaya dayayarak öne doğru eğilirken sesi hüzünlüydü. "Her neyse, film festivali katılımcıları da şehirde olduğu için durum daha da kötüleşmiştir muhtemelen," diye ekledi Fee.

"Yani, burası aktrisler falanla mı dolu?" İçeri girerken J-Lo'yu ararken ünlü birini gördüğümü hatırlamıyorum.

Kafasını salladı. "Monako şu anda modacılar ve süper zenginlerle dolu. Petrol magnatları, küçük kraliyet aileleri ve tıbbi olarak geliştirilmiş sosyetikler."

"Ah. Gerçek bir işi olmayan insanlar."

"Aynen öyle." Başparmağı ve işaret parmağıyla bardağının etrafında bir üçgen oluşturarak, dikkatini neredeyse içe doğru çeviriyor. "Eğer gelecek ay Ibiza'da olursan, aynı yüzleri göreceğinden eminim. Onlar göçebeler gibidir, ancak develer ve çadırlarla kamptan kampa göç etmek yerine, özel jetler kullanır ve çok pahalı tatil evlerinde veya saçma sapan fiyatlı otel süitlerinde kalırlar. Royal Ascot, ardından Wimbledon, sonra film festivali için bir hafta Venedik, ardından Eylül'de yat fuarı için Monako'ya dönüş. Aralık'ta Art Basel, yılbaşı gecesi St Barts'ta

baharda Dubai'deki yarışlara, ardından Kentucky Derby'ye giderler.

"Bazı insanlar çok şanslı, değil mi?"

"Bilmiyorum. Aylarca aynı yerler ve aynı güzel yüzler." Kadehini eline alır ve kendine gelmiş gibi görünür. "Şahsen bana çok sıkıcı geliyor."

"Bunları nereden biliyorsun?" Ses tonumu nötr tutsam da, içimden bir ses bunun sadece bir gözlem ya da ikinci el bilgi olmadığını söylüyor.

Gülümsüyor, ama neredeyse gergin görünüyor. "Derslerden sonra eşlerin ve kız arkadaşların konuşmalarını duyuyorum. Çoğunlukla şikayet ediyorlar."

Hmm. Sanmıyorum.

"Diğer güzelleri unuttun." Charles başını eğdi, kaldırdığı kadehi, Charles'ın kendisine asılmak üzere olduğunu düşündüğü adamın etrafında toplanan bir grup kadını işaret ediyordu. Şimdi dik duruyordu, yüzü profilden görünüyordu. Anladığım kadarıyla uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı.

"Evet," diye onayladı Fee. "Onlardan biri diğerlerine benzemiyor."

"Çünkü biri erkek mi?" Kafam karıştı çünkü hepsi uzun boylu ve şık giyinmişler; erkek koyu renk pantolon ve dar bir gömlek giymiş, kızlar ise çenelerine kadar uzanan uzun bronz bacakları ve şeker kağıdı gibi parıldayan mini elbiseleriyle. "Onların her sözüne kulak kesilmelerinden, erkek gerçekten eğlenceli biri olmalı."

"Bence eğlenceli olanların *onlar* olduğunu göreceksin," diyor Fee, sesi alçalıyor.

"*Hayır*. Onların eğlenceli bulduğu şey onun cüzdanı."

"Bence biri seks satıyor olabilir. İpucu: Pantolon giyen kişi değil."

"Hiç böyle görünen bir fahişe görmedim." Gruba tekrar bakıyorum. "Hepsi Victoria's Secret mankenleri gibi görünüyor!"

"Bu yüzden bu kadar çok para alabiliyorlar." Bilmiş bir şekilde bana bakar. "Zengin göçebeler etkinlikleri takip eder, kızlar da onları takip eder."

"Bazıları onlarla birlikte seyahat bile ediyor," diyor Charles. "Zengin Arapların mevsimlik favorileri olduğunu biliyorum."

"Ne, yaz için sarışın, sonbahar için kızıl saçlı gibi mi?"

"Kim bilir. Bazı kültürlerde görücü usulü evlilikler olduğunu söyleyebilirsin, sanırım. Her neyse." Fee içini çekerek bardağına uzanır. "Sanırım birçok erkek için bir ilişki için para ödemek daha kolay. Milyarlık servetleri için daha az riskli."

"Peki ya kalpleri?" diye soruyorum kendime.

"Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Kalbi olan bir erkek bulduğumda sana haber veririm. Heteroseksüel bir erkek," diye ekliyor Charles itiraz etmek için ağzını açarken.

"Senin gibi güzel birini bu kadar alaycı yapan nedir?"

Hepimiz, kabinimizin yanında duran çalışan kızın eğlencesini bulmak için derin sese yöneliyoruz — *yoksa tam tersi miydi?* Haklıydım; yakışıklı bir adam. O da Fransız, ancak aksanı Charles'ın aksanından çok daha az belirgin. Son gözlemim mi? Yorgun ifadesine bakılırsa, bu adam kendini algılamakta hiçbir sorun yaşamayan biri.

Arkadaşlarımın suskun kaldığını görünce, "Başkalarının konuşmalarını dinlemenin kabalık olduğunu kimse sana söylemedi mi?" diye soruyorum.

"Evet, annem söyledi." Kendisinin bir baş belası olduğunu bilen ve umursuyormuş gibi davranan biri gibi başını salladı. "Onu çok hayal kırıklığına uğrattım," diye ekledi ve yanımdaki koltuğa oturdu.

"Otur hadi," derim alaycı bir şekilde, popomu Charles'a yaklaştırarak. Charles da kuru erik yiyormuş gibi görünerek Fee'ye yaklaşır.

Charles, dostum, bence eşcinsel radarını yeniden başlatman gerekiyor.

"Annem bana güzel kızların sivri dilli olduğunu da öğretmişti," diyor yabancı. "Ama bence bu onları daha da eğlenceli yapıyor." Gözleri cesurca üzerimde dolaşıyor. Kendimi arkadaşlarıma bakarken buluyorum, yüzümde *"bu salak herife inanabiliyor musun?"* yazdığından eminim.

"Bu arada, ben Benoît."

"Ve ben ilgilenmiyorum," diye cevap veriyorum, sesim düz.

"Benim haklı olduğumu kanıtladın." Başını kaldırıp Fee'ye küstahça göz kırpmıyor. "Arkadaşın benden hoşlanmıyor."

"Oh, eminim öyle değildir," diye cevaplar Fee, neredeyse kırılğan gibi görünen bir neşeyle.

"Benoît." Masadan ona doğru elini uzatır, yarı ayağa kalkar ve aynı şeyi Charles'a da yapar. Neden onlara kibar davranıldığını sormak üzereyim ki, Charles, eli hala Benoît'nın elindeyken konuşur.

"Kim olduğunuzu biliyoruz. *Industries Du Loup* için çalışıyoruz. Üçümüz de."

"Sen de orada mı çalışıyorsun?" diye soruyorum, başımı ona doğru çevirerek.

"Bu kadar heyecanlanma. Sana söylemeliyim ki, bana ne kadar kötü davranırsan, o kadar hoşuma gider."

"Senin gibi insanlara verilen bir isim var," diye mırıldanıyorum, masokist yerine pislik demek istiyorum.

"Evet, adlar *"patron" gibi* Charles mırıldanıyor mırıldanır mırıldanır söylüyor ve öksürerek sonraki sözlerini gizliyor. *"Aynı zamanda sahibi."*

Başım Charles'ın tarafına doğru dönüyor, dilimin ucunda bir inkar var. "Sırf şirketin bir kısmı bana ait diye bana karşı nazik olmanı beklemiyorum." İçimden bir ses, onun tam da bunu beklediğini söylüyor. Kolunu arkamdaki koltuğa uzatıp başparmağıyla omurgamı hafifçe okşayarak bunu doğruluyor. Çok hafif bir dokunuş ama bir şekilde samimi. Ve istenmeyen. "Hafta sonu ve şu anda çalışmıyorsun. Hiç VIP süitine girdin mi?"

Benoît sorusunu Fee'ye yöneltiyor, o da başını sallıyor. "Bu sadece üçüncü gelişim," diye cevaplıyor.

"Peki ya sen?" Bu sefer sorusunu Charles'a yöneltiyor.

"*Hayır*, ama sadece Dom Perignon servis ettiklerini duydum. Bu doğru mu?"

Benoît'in bakışlarının üzerimde dolaştığını hissedebiliyorum, ama ona karşılık vermeyi reddediyorum.

"VIP süitinde, istediğin hemen hemen her şeyi alabilirsin." Bu tonu fark eden tek kişi ben miydim? "Bana katılmalısın," diye ekledi aniden, sanki bu fikir aklına yeni gelmiş gibi. *Tabii, haklısın.* "Hepiniz."

"Çok nazıksın," diye itiraz ediyor Fee. Acaba benim ifademi mi okuyor, yoksa kendi çekinceleri mi var? "Ama..."

"Ama erkek arkadaşımı bekliyoruz," diye araya giriyorum.

"O zaman o da gelmeli." Ayağa kalkar ve kısa bir süre durur. "Adlarınızı kapıda bırakacağım, umarım yakında orada görüşürüz." Ve sonra gider.

"Lanet olsun," diye bağırırım, o duyamayacak kadar uzaklaştığında. "Onu caydıracağımı sanmıştım. O ürkütücü patronla takılmam mümkün değil."

Fee yüzünü buruşturur. "O kadar da ürkütücü değil..." "Oh. Benim hatam. O sadece bir pislik."

"Biliyorum. Özür dilerim. Tanrım, biraz aşırıydı, değil mi?" "Aşırı derken ürkütücü demek istiyorsan, evet."

"Belki sarhoştur?"

Charles'ın sözünü kesmesiyle ona dönüyorum. "Patronumuza baktığını nasıl fark etmedin?"

"Gözlüklerimde yok," diye itiraz eder, ellerini kaldırarak. "Ne?"

"Daha önce yeni güneş gözlüklerimi takmıştım. Hatırladın mı? Onlar reçeteli!"

Bu açıklama beni hayrete düşürdü.

"Yani, hava karardığında görmeye ihtiyacın olmadığını mı düşündün? Bu nasıl mümkün olabilir ki? Ben oraya girmeyeceğim," diye ekledim inatla. "Bu adam benim ürkütücü ölçerimi çalıştırıyor."

"Ama Rose." Fee masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Nasıl gitmeyelim?"

"Gitmiyoruz işte. Adam parti yapıyor. Gözleri donuktu, muhtemelen bir şeyler almıştır. Bize sorduğunu bile unutacaktır."

"Ya unutmazsa?" diye dikkatlice sorar. "Onu işte görürsek ve bizi görmezden geldiğimizi hatırlarsa?"

"Tamam, o zaman gidip dans ederiz. Dans pistinde bizi asla bulamaz. Gittiğimizi düşünür."

"Ben bile bütün gece dans edemem," diye mırıldanır Charles. "Bence gidelim."

Sadece bir süreliğine. Ben, şahsen, kovulmak istemiyorum.

Onunla parti yapmak istemediğimiz için bizi nasıl kovabilir ki?

Fee'nin parmakları benimkini sıkıca kavradı. "Gerçekten öğrenmek istiyor muyuz?"

23
ROSE

GİDELİM. İçeceklerimizi ve terastaki masamızı bırakıp kulübe geri dönüyoruz, ama ben bunu sadece onlar için yaptığımı söyleyerek itiraz ediyorum.

Çünkü onların hayatlarında Remy yok.

Bu düşünce aklıma geldiğinde, onu artık yanımda olmadığına ne olacağını merak ediyorum. İlişkimiz sona erdiğinde, hala bir işim olacak mı? Bu düşünceyi aklımın bir köşesine itiyorum. Günlük yaşamak, şu an için yaşamak benim için bir yaşam biçimi haline gelmeli.

VIP süitinin girişindeki kadife ipin başında başka bir güvenlik görevlisi var ve potansiyel utanç verici durumuna rağmen geri çevrilmeyi ciddi olarak umuyorum. Ve utanç verici bir durum olurdu çünkü insanlar o kutsal alana yaklaşırken bize bakıyor gibi görünüyorlar. Ama şansımız yok. İp çözülüyor ve parıldayan kristal perdenin içinden geçiyoruz.

"Adlarımızı kapıda bırakın da ne bırakın, lanet olsun," diye şikayet ederek arkadaşlarımdan peşinden gidiyorum. "Ne kapısı?"

İçerisi karanlık ve samimi bir ortam, dekor ana kulübün dekorunu yansıtıyor. Siyah, pembe ve mor renkler birbirine karışmış, kafatası şeklindeki disko topları yukarıda parıldıyor, dans pistindeki ışıklar küçük aynalı fayanslara yansıyor. Charles haklıymış; barın arkasında Dom Perignon şampanya şişeleriyle dolu bir duvar var.

"Arkadaşlarım!" Benoît kollarını açarak bize yaklaşıyor. "Erkek arkadaşın yok mu?"

"O birazdan gelir." Dudaklarımı gülümsemeye benzer bir şekilde kıvırıyorum.

"O zaman sana bir içki getireyim."

"İyiym," diye cevap veriyorum, arkadaşlarım onun yönlendirdiği bara doğru ilerlerken. En yakın koltuğa çöküyorum, çantamı uyluğumun yanına koyuyorum.

Benoît karşımdaki koltuğa oturdu.

"Şampanyadan alabilirsin." Küçük siyah masanın üzerinde, aramızda gümüş bir kova duruyor.

"Dediğim gibi, ben iyiyim," diye tekrar ediyorum, kollarımı kavuşturup onu kasten görmezden gelerek. Ama başımı kaldırıp baktığımda, Fee ve Charles'ın beni endişeli gözlerle izlediklerini fark ediyorum. Endişeli bakışları, onların bu durumu tehlikeli olarak algıladıklarını hatırlatıyor bana. Bu yüzden onlara uyuyorum. Onların hatırı için, zorla ağzımın köşelerini yukarı çekip "Teşekkürler" diyorum.

"Gülümseme mi? Onur duydum. *Fille qui rit, fille qui est à moitié dan lit.*"

"Evet, tabii," diye ilgisizce cevap veriyorum, Charles'ın gülümsediğini ve Fee'nin neden kaşlarını çatıldığını merak ederek ilgisiz bir şekilde cevap veriyorum.

"Sana birkaç kişiyi tanıtayım." Ayağa kalkar, etrafımızdaki insanlar sanki önceden talimat almışçasına bize doğru çekilir. Charles hemen tanışmaya başlar, ama Fee geride kalır. "Sorun yok," diye onu teselli ederim, arkasında duran küçük grubu işaret ederek. "Git sohbet et. Eminim siyah gömlekli adam

geçen ay Vogue'un kapağında yer aldı."

"Rose, *fille qui rit, fille qui est à moitié dan ton lit.* Bu, bir kızı güldürürsen, yarısı yatağına girmiş demektir anlamına gelir."

"Öyle mi dedi?" O başını sallar. "Hayalinde." Ben mutsuz bir şekilde homurdanırım. "Gerçekten, her şey yolunda. *Ben* iyi olacağım. Yani, onu boğmayacağıma ya da başka bir şey yapmayacağıma söz veriyorum." Ya da ona gülmeyeceğim, *onunla birlikte gülmeyeceğim.* "Oradan da beni gözetleyebilirsin."

Denetime ihtiyaç duyduğumdan değil. O yakınımda olsun ya da olmasın, adamı aynı derecede etkili bir şekilde vurabileceğime eminim. Ama belki de şu anda olası düşmanlar yaratacak tek kişi olmam en iyisidir.

"Eğer eminsen..."

"Emin olduğum şey, üçümüz arasında en çok gözetim gerektiren kişinin Charles olduğu." O da benim bakışlarımın yönünü takip ediyor. "O kızıl saçlı adama biraz daha yaklaşırsa, kesinlikle küçük bir yılan kavgası çıkacak ve burasının bunu hoş karşılayacağı bir yer olduğunu sanmıyorum." *Ayrıca, belki de o kızıl saçlı değildir. Belki de saçlarına o rengi veren pembe ışıktandır.*

"Buraya kemik kırma yasak olduğunu ona söyleyeceğim," diyor, dikkatini kısa bir süre bana çevirerek, neredeyse isteksizce gülümsüyor.

O daha yeni gitmişken, Benoît karşısındaki koltuğa kayar.

"Monako'yu nasıl buldun?" diye sorar, koltuğuna yaslanarak

"Buraya uzun zamandır gelmediğimi nereden biliyorsun?" diye karşılık veriyorum, benzer bir pozisyon alarak, ancak

"Uzun zamandır buraya gelmediğimi nereden biliyorsun?" diye karşılık verdim, benzer bir pozisyon alarak, ama bacaklarımı çaprazlamadan.

"Peki, şimdi," diye başlıyor, sanki biraz utangaçmış gibi. İtiraf etmeliyim ki, ikimiz de bunun sadece bir rol olduğunu bilmemize rağmen, bu konuda oldukça başarılı. "Küçük bir itirafta bulunacağım. Seni ilk gününde gördüm. Ofisin duvarları çoğunlukla camdan yapılmış," diyor, sanki bir açıklama yapar gibi. "Sanırım toplantı odalarından birinde form dolduruyordun. Biraz ne derler, sudan çıkmış balık gibi görünüyordun."

Bu ima karşısında sinirlenmemeye çalışıyorum, o gün hissettiğim karışıklık ve endişenin kalıntılarını bir kenara itiyorum. "Herkes yeni bir işte ilk gününde biraz garip hissetmez mi?"

"Ondan daha fazlası gibi görünüyordu." Öne doğru eğilerek, şampanya şişesini kovadan çıkarır ve folyoyu açmaya başlar. "Hassas görünüyordun."

Mutsuz bir şekilde burnumu çektim. Yanlış yere yöneliyorsun dostum. "*Pardonne-moi*. Seni kırmak istemem. Sadece merak ettim." Mantarını ustaca açtı ve köpüklü sıvıyı iki bardağa dökmeye başladı, küçük masanın üzerinden birini kışkırtıcı bir bakışla uzattı.

"Gördüğün gibi, hayatta kaldım." Şampanya şampanyadır, diye elinden kadehi alıyorum. Ayrıca, bu konuşmanın tadını ağızımdan atmak için bir şeye ihtiyacım var.

"*Hayır*. Sen başarılı oldun." Kadehini kaldırarak kadeh kaldırıyor.

Bu kadeh kaldırmayı nasıl reddedebilirim? Reddetmiyorum, dilimde dans eden taze baloncuklar.

"Seni sonunda nereye sakladılar?"

"Sakladılar mı?" Dudaklarımı birbirine bastırıp, bardağımı masaya koyarken tadını çıkarırım. Tamam, zaman kazanmaya çalışıyorum, onun niyetini anlamaya çalışıyorum.

"Kimse nereye gittiğini bilmiyor gibiydi. Lüks koyu saçlı güzel kız?
Très exotique."

"Birisi sana duyarlılık eğitimi almanı sağlamalı," diye mırıldanıyorum,
çünkü egzotik bir iltifat değildir.

"Anlamadım?"

"Hmm?" Kimse bilmiyordu. Seni hayal ettiğimi düşünmeye başladım.

"Oh, tanrım. Gerçekten abartıyorsun. Biriyle birlikte olduğumu
söylediğimi unuttun mu?"

"Ah, erkek arkadaş." Başı omuzlarının arasına düşüyor, ama
gülümsemesi hala görünür. "Biri seni çok çabuk kapmış." Başı yavaşça
kalkarken, gülümsemesi neredeyse kurt gibi. Gerçi kurtun kendisi gibi
soluk bir taklidi. *Remy gibi.* "Sana iyi davranabilirim."

"Benimle vakit geçirmek istiyorsan, tarafsız konulara sadık kalmalısın
bence."

Yavaşça başını sallar, sözlerimi düşünüyormuş gibi görünür.
"Monako'yu nasıl buldun?" Konuyu değiştirir.

"Şu ana kadar beğendim."

"İki kilometre kare. Dünyanın başka hiçbir yerinde olmayan kadar
milyarder. Süper arabalar. Süper yatlar. Süper modeller. Bunların hepsini
seviyor musun?"

"Arkadaşlarımı seviyorum. İşimi seviyorum. Manzarayı seviyorum."

"Evet. Anlıyorum." Onun bakışlarının ağırlığı altında tüylerim diken
diken oluyor. "Ve sen erkeklerden hoşlanıyorsun. Peki, erkek arkadaşın
nerede?"

"Akli varsa, yatakta kıvrılmış olmalıdır."

"Akli varsa, senin de yanında yatmanı sağlar. Seni ihmal ediyor,
canım."

"İlgi duymayan kadınlara asılmak senin uzmanlık alanın mı?
Sanırım biraz zor elde edilen kadınları seviyorsun, ha?"

"Ulaşılmaması zor ama imkansız değil." Son söz tamamen Fransızca ve
tamamen kışkırtıcı.

"Bilmiyorum, Benny, sana söylemeliyim," diye cevap veriyorum,
dirseğimi masaya dayayarak çenemi elimle destekliyorum. "Seninle ne
kadar uzun konuşursam, şansın o kadar azalıyor."

"*Hayır.* Sen benimle tartışmayı seviyorsun. Bence sen ve ben
yatakta ateşli bir ilişki yaşarız."

Ve bence sen sadece sinir bozucu değil, aynı zamanda
hayalperestsin de.

"Ne yazık ki yanıcı geceliklerden hoşlanmıyorum." Kalkıyormuş gibi yapıp, çantamı almak için eğildim.

"Üzgünüm. Lütfen, en azından içkini bitir."

Çevreme hızlıca bir bakış attığımda, ne Charles ne de Fee'nin ortalıkta olmadığını görüyorum. Onlar olmadan buradan ayrılamayacağım için isteksizce koltuğuma geri oturuyorum.

"Monako'da en çok satan ürün sence nedir?" diye soruyor aniden.

"Ne?"

"Konuşma konusunun değişmesi," diye cevaplar havalı bir şekilde.

"Bilmiyorum." Gerçekten bilmiyorum. İş yerinde, her hafta yüzbinlerce dolar parmaklarımın arasından geçiyor, en azından mecazi olarak, çünkü ıvır zıvır şeyler ve deneyimler satın alıyorum. Ya da konsiyerj kılavuzunda yazdığı gibi, zaman satın alıyorum. Ama bu, Monako'nun tamamını yansıtmıyor, değil mi? Tam o sırada, yaşlı bir adam kadife giriş iplerinin önünden havalı bir şekilde geçiyor; bu tip adamları bilirsiniz, kel kafalı, kocaman göbekli, gömleğinin yakasından mohair kazak çıkmış gibi görünüyor. Ama bu trol, pardon, adamın her iki kolunun altında da güzel bir kadın var. Kızları olacak yaşta kadınlar, ama babalar genelde kızlarının kışkıklarını ellemezler.

"Viagra," diye cevap veriyorum içimden gelen bir dürtüyle, Benoît'nın yumuşak kahkahası dikkatimi çekiyor. "Doğru mu?"

"İyi tahmin. Bir eczacı bulup sormalı mıyız?"

"Bilmiyorsan, neden soru soruyorsun?"

"Oh, cevabı biliyorum." Aniden öne doğru eğilir ve elimi tutar. Elimi çekmeye çalışırım ama parmakları sıkılaşır, diğer eli de elimi kapar. Dışarıdan bakanlara, bu an onun sıkı tutuşunun neredeyse cezalandırıcı olduğu bir an değil, şefkatli bir an gibi görünmüş olmalıdır. "Cevap seks. Burada en çok ticareti yapılan mal seks."

"Neden bana öyle baktığını anlamıyorum. Ben satılık değilim."

"Oh, bence satılıksın, ama artık Pink Pussy Cat'te çalışmadığın için fiyatların yükselmiş olabilir." Bu sözleri duyunca midem düğümlendi, ani bir stroboskop ışığı onun yüz hatlarını şeytani bir hale getirdi. "Seni bulamamış olabilirim, ama dosyanı buldum. Ayrıca

Highland Holdings için çalıştığını belirttiğinde, aslında bir striptiz kulübünde çalıştığını da keşfettim."

"Beyefendiler kulübü," diye saçma sapan bir cevap veriyorum. "Öyle bir yerde beyefendi falan olmaz."

"Bu konuda bir şey biliyor musun?" Parmakları sıkışırken, yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

"Yerinin adını değil de şirketin adını söylemen akıllıca."

"Demek özgeçmişimi buldun." Sesimin bu kadar normal çıkmasına neredeyse şaşıyorum çünkü içim titriyor. Özgeçmişimde yalan söylemedim. Tam olarak değil. Biraz araştırma yapan herkes onun bulduklarını bulabilirdi. "Garson olarak çalıştım. İçecek servisi yaptım. Bunun seks satmakla ne ilgisi var anlamıyorum."

'Giyinirken giyinik olarak bir kız öğrenci sen sat su , pahalı içecekleri seni sikmek isteyen erkeklere sattın. Ne kadar ahlaklısın," diye alay ediyor. "Ama acaba sattığın tek şey bu muydu, merak ediyorum." Kendimi öne eğilirken buluyorum, parmaklarını parmaklarımdan ayırıyorum.

"Siktir git."

"Bunu yapmak istediğimi zaten kararlaştırmıştık sanıyordum. Fiyatını söyle yeter."

"Siktir git, seni sağır, dilsiz ve kör atın üstünde gelen.

Eğer elimi bırakmazsan..."

"Ne yapacaksın? Olay mı çıkaracaksın? Devam et. Sanırım itibarım bunu atlatabilir."

"Böldüğüm için özür dilerim." Fee'nin sesi tatlı bir rahatlama gibi. Görünüşe göre itibarı benimle olan bir tartışmayı atlatabilir, ama Wolf Industries'in diğer çalışanlarının önünde değil, ve bu gerçek, düşüncelerimi toparlayabilirsem, oldukça ilginç olurdu. Ama şu anda yapamıyorum. Çok sarsıldım.

Bu biraz ilginç. "Rose, taksimiz geldi." Neredeyse özür dilercesine Ben'e dönüyor. "Önceden sipariş etmiştim. Sabahın köründe spinning dersim var ve Rose bana yardım ediyor."

"Peki, artık gidelim bari." Ayağa kalkarken, artık elimi onunkinden çekebileceğimi fark ettim. Ona bakmadan, kolumu Fee'nin koluna takıp hayali taksimize doğru aceleyle yürüdüm.

Öğle yemeğinde bana katılacak mısın?

Pazartesi, sabah saat on bir ve Rose'dan hala haber yok. Bu büyük bir endişe değil, daha çok sinir bozucu bir rahatsızlık, özellikle de saat dokuzdan önce en az birkaç mesajlaşmak bizim için alışkanlık haline geldiği için. Sır saklayan kişi ben olduğum için şüphelenmek biraz ikiyeüzölce görünebilir, ama yine de şüpheleniyorum.

Cevap alamadığımda, şüphe endişeye dönüşür, ancak herhangi bir terslik olsaydı bunu zaten bilirdim diye düşünerek endişemi bir kenara bırakırım. Bunu içgüdüsel olarak mı yoksa patronu olarak mı bildiğimi düşünürsem de, telefonumda Wolf Tower concierge uygulamasını açıp bir istekte bulunurken bunu incelemek istemem. Ya da daha doğrusu, bir emir. Hemen reddedilen bir emir.

Doğrudan anlık mesaj işlevine geçiyorum.

Rose, öğle yemeği talebim bir hata koduyla geri döndü. Neden olduğunu biliyor musun?

Uygulamayı yeniden başlatın. Genelde böyle tavsiye ederiz, diye hemen cevap verdi. Mesajlarımı görmezden gelip uygulamayla ilgili sorularımı yanıtlaması pek de hoş değil. Onun üstüne, bana hizmet etmek için can atan bölüm müdürüne müdahale ettiğimi düşündüm. *Şüphesiz, babama yaptığı gibi bana da aynı şekilde hizmet edecekti.* Kadına, en yeni çalışanın uygulama taleplerimle ilgilenmesini istediğimi açıkça söyledim, bunun anlamı da en az deneyimli çalışanın en zayıf halka olacağıydı. O da bu tuzağa düştü ve ekibinin tüm üyelerinin en üst düzeyde eğitim aldığını, benim hiçbir kusur bulamayacağımı söyledi.

Ama bu sadece beni başından savmak, belki de Rose'u kendi başına bırakmak için bir yoldu. Bu düşünce beni gülümsetiyor, çünkü bu henüz

. Rose, çalışma saatleri içinde olanlara özellikle dikkat eder. Ama uygulamaya geri dönersek, tüm sorular zaman açısından kritiktir ve izlenir, yanıt süreleri personelin temel performans göstergelerinin bir parçasıdır. İlk sorulara verilen yanıt sürelerinin kötü olması hem ekibin hem de bireyin aleyhine olur ve finansal bonus programına yansır. Sonuç? Rose bu sabah mesajlarıma cevap vermeyebilir, ama meslektaşlarını korur.

Uygulamayı yeniden başlatmak aklımda olan bir şey değil.

Belki de gelip bana nasıl yapılacağını göstermelisiniz.

Tabii. Yani, bu sabah gelen diğer yüzlerce istek arasında daha acil bir işim yok ki. Ekrandaki kelimelerin duygusuz olduğunu söyleyenler, bu tür bir iletişimden hiç geçmemişlerdir. **Benim ilgilendiğim tek kişi siz değilsiniz.**

Bunu başka bir şekilde ifade edebilir misin?

Peki. Sen benim müşterilerim arasında en talepkar olanısın.

Ve sen beni kızdırmaya çalışıyorsun. Neden böyle ifade etti ki? Ben onun patronu değilim, aramızdaki ilişki öyle değil. Ona bir şey aldirmek bile zor. Cumartesi günü Papaya Beach üyeliğini istemedi, halk plajında vakit geçirmeyi tercih etti.

Bunu Lea'ya nasıl açıklayacağım? diye sordu. Yoksa Tee miydi? Hatırlamıyorum, ama aramızdaki sırları hala saklamaktan mutlu olduğu için biraz sinirlendiğimi hatırlıyorum. Benim sakladığım sırları düşününce bu çok saçma.

Bu kısa sürede bizim hakkımızda fikrini değiştirmiş olabilir mi? Bu düşünceyi kafamdan silip başka bir düşünceye yöneliyorum. Geçen hafta internette beğendiği bir saati ona almayı teklif etmiştim, ama o biraz çıldırmış gibi davranarak, bir müşteri için baktığını ısrarla söylemişti.

Neden ona bakmama izin vermiyor?

Gördün mü? Talepkar, diye karşılık veriyor.

Cuma günü kapıdan çıkar çıkmaz benim sikimi isteyen kadın böyle diyor.

REMY! Bu bir iş uygulaması. Beni kovdurmak mı istiyorsun?

Benim istediğim şey, bu öğleden sonra seni görmek. Neden buna karşı çıkıyor?

Bana yirmi beş saat kadar süre ver, o zamana kadar işim biter.

Sanırım öncelik benimdir.

Sence mi? Boş ver onu. Öncelikli olduğumu biliyorum.

Çünkü düşük mevkilerde arkadaşların mı var?

Ma Rose, yanlış anladın. Sen benim çok saygı duyduğum bir arkadaşımsın ve ben de ara sıra düşük seviyeli yerlere gitmeyi seviyorum.

Yine. İş uygulaması!

Beni kesinlikle çalıştırıyor.

Remy, çok meşgulüm, bu seferki cevabı bu. Deliveroo veya UberEats'i dene. Ya da Monaco'daki Daddy Warbucks'ın eşdeğeri her neyse onu dene.

Elimdeki telefona bakarak, bu direncin nereden geldiğini merak ediyorum. Cumartesi sabahı ayrıldığımızdan beri onu görmedim. Pazar günü buluşup sohbet etme planımız vardı, ama o kendini iyi hissetmediğini söyleyerek bu planı bozdu. O zaman yalan mı söylüyordu? Ya şimdi? İlişkimizin bittiğini söylemeye cesaret edemiyor mu?

Bitti mi? Siktir git. Daha başlamadık bile.

Midem burkuluyor, ama tüm analizleri bir kenara bırakıp cevabımı yazıyorum. Davetimi kabul etmezse, her zaman bir emir verebilirim.

Daddy Warbucks'ın kim olduğunu bilmiyorum, ama Wolf Tower'da yaşıyorsa, bugün senin yaptığın gibi konsiyerj hizmetini kullanırdı.

Biliyorsun, diğer sakinlerin hiçbiri öğle yemeğini bizden teslim almıyor.

İyi. Wolf Tower'ın sahibi olarak, bence tek kişi ben olmalıyım. Güç suistimali mi? Kimin umurunda.

Peki, öğle yemeğinizi getireceğim, ama kalamam. Dediğim gibi, bugün çok, çok meşgulüm.

Eminim ki, seks konusu gündemden düşse bile, o buraya geldiğinde onu ikna edebilirim.

Ve eğer seks söz konusu değilse, o zaman vicdanımı bir kenara bırakıp masanın üzerinde olmasını sağlamam gerekecek.

Pantolonumdaki ilgiyi ayarlamak için duyduğum dürtüye direnerek, telefonumu bırakıp imzalanacak belgelerin yığınının geri döndüm ve onları gözden geçirmeye başladım. Kısa süre önce, Côte'nin kenarında, Menton Eski Kent'in hemen dışında, on yıllardır bu türden ilk olan bir butik otel olacak bir projenin temelini attık. Kalemi sözleşmelerin üzerinde gezdirirken, Rose'u bir ara oraya bir geziye götürmeyi düşünüyorum. Dağlar ve Akdeniz arasında yer alan bu küçük kasaba, eski dünyanın büyüleyici atmosferine sahip ve gün batımında neredeyse gül altın rengine bürünen Belle Époque döneminden kalma binalarla dolu.

Belki gelecek bahar limon festivaline gitmek ister?

Bu düşünce ruhuma bir ok gibi saplandı, çünkü bahara daha aylar var, hatta gelecek yıl. Aramızdaki ilişkinin şu anki gibi devam edebileceğini düşünmek aptallık olur. Aramızdaki sırlar sadece içimizi kemirip durur ve gerçekler sonunda ortaya çıktığında, rollerimiz tersine dönseydi onu affedebilir miydim? Benden gerçeği sakladığı için, bir soruşturma yaptırarak geçmişime müdahale ettiği için onu affedebilir miydim? Güç dengesini kendi lehine tuttuğu ve zaten zengin olduğum halde *onun için* çalışmaya devam etmemi zorladığı için onu affedebilir miydim?

En azından bunun cevabını biliyorum.

"Onu affetmem, affedemem," diye sessizce anlatıyorum, kalem hala elimde, bakışlarım boşlukta. Aynı anda, onu bırakmaya hazır olmadığımı biliyorum. Son üç hafta hayatımın diğer zamanlarından çok farklıydı ve Rose da diğer kadınlardan çok farklıydı. Birlikte olduğumuz süre boyunca tek istediği benim ilgim, ama sürekli aklımı meşgul ediyor.

"*Siktir,*" diye iç çekiyorum, başımı ellerimin arasına gömüyorum. "Senin neyin var?"

Başımı kaldırıp Rhett'e doğru keskin bir hareketle döndüm. Aslında yumruklarımı sallamak isterdim.

"Kapıyı çalmadan girme," diye şikayet ediyorum, en az üçüncü kez imzalamam gereken notu incelerken.

"Ejderha girebileceğimi söyledi."

"Yine saçmalıyorsun."

"Gerçekten öyle dedi. 'Everett, evlat, içeri gir, çünkü onu bir daha ne zaman göreceğin belli olmaz' dedi." Gözümün ucuyla, kollarını göğsünde kavuşturup, odanın ortasındaki masaya uyluğunu dayadığını gördüm. "Geçen Cuma toplantıya katılmadığını duydum."

"Madame Bisset..."

"Sana göre
Paulette."

"Madame Bisset, toplantıyı kaçırdığımı sana söylemez, tıpkı sana iç çamaşırını göstermeyeceği gibi."

"Sanırım az önce ağzıma kusacak gibi oldum," diyor yüzünü buruşturarak. "Asistanınla ilgili olarak benim duyabileceğim bir yerde bir daha asla *iç çamaşırı* kelimesini kullanma. Muhtemelen kocaman, gri çadırlar gibidirler."

"O kadın serçe kadar küçük."

"Pterodaktıl kadar acımasız, ama yaşlı." "Ee?"

"Çirkin iç çamaşırı giymesi gayet mantıklı." "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum." "Sen başlattın. Sen ve senin numara yapma alışkanlığın."

"Yönetim kurulu başkanı bile birkaç saat izin almaya hakkı vardır."

"Evet, ama sen yalnız değilsin, değil mi? O kadar uzun süre Bu kadar uzun süre kendini eğlendiremezsin." Ne demek istediğini sormaya gerek yok, çünkü sol elini açıp, havada yumruğunu sallamaya başlıyor.

"Benim boş zamanımı seninkiyle karıştırma," diye sertçe cevap veriyorum. "Onu burada arıyorlar. Onu orada arıyorlar. O Fransızlar her lanet yerde onu arıyorlar."

"Sen Fransız değilsin."

"Ben seni aramıyorum. Benimle birlikte olmadığın zamanlarda nerede olduğunu biliyorum. Bana telefon etselerdi, onlara söyledim."

"Neredeymişim?"

"Son sevgilinin yanında."

"Kiskandın mı, Rhett?"

Hoş olmayan bir şekilde kıkırdar. "Hiç de bile. Kendini o kadar sıkı bir düğümle bağlıyorsun ki, başını belaya sokman sadece an meselesi."

ya da benim sevimli yeğenimin dediği gibi,

"Senin ailen yok, değil mi? Senin bir laboratuvarı yaratıldığını sanıyordum."

"Hayır, sanırım kafan karışmış. Benim söylediğim, annemin bir kaltak olduğu, *laboratuvardan* çok pitbull olduğu idi."

"Bazen seni neden yanımda tutuyorum diye merak ediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Belki de bir elimi bile kaldırmadan bir adamı öldürebildiğim içindir. Ya da belki de neşeli mizacı ve çekici kişiliğimdendir."

"Çekicilik ne demek bilmiyorsun." "Kafalardan bahsetmişken, senin sorunun küçük kafanın

tüm eylemi üstlendiği, ama acı çekenin büyük kafan olduğu. Fazla düşünmek diye bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?

"Senin çekmediğin bir ıstırap."

"Düşünecek ne var ki? Benim bakış açım göre, yatağını kendin yaptın, şimdi de içinde yatmak zorundasın. Ya da duruma göre, içinde sevişmek zorundasın. En iyisini yap dostum, çünkü onun senin tam bir pislik olduğunu fark etmesi sadece an meselesi."

"Seni durdurmayayım," diyorum, sandalyeme yaslanarak. "Lütfen, başarısızlıklarımı bana öğret."

Neden ona boyun eğiyorum? Çünkü iç gözlem, dikkatimi dağıtmak istediğim bir şey. Çünkü o haklı, ancak muhtemelen ne kadar haklı olduğunun farkında değil. Ama Rose ile ne kadar çok zaman geçirirsem, ondan vazgeçmek o kadar az istiyorum. Ve ondan vazgeçmek ne kadar az istersem, işleri o kadar karmaşık hale getiriyorum. Ona gerçeği söylediğim anda onu kaybedebileceğimin çok iyi farkındayım. Tüm bu iğrenç hikayeyi öğrendiğinde intikam almak için aceleci bir şey yapar mı, örneğin kaçıp ilk karşılaştığı adamla evlenip hisselerini ele geçirir ve benden kurtulur mu?

"Hayır. Ne anlamı var ki? Mahvolduğunu biliyorsun."

Ona son bir kez sert bir bakış attıktan sonra, dikkatimi önümdeki evrak işlerine geri verdim. Belki onu görmezden gelirim gider. Sayfayı paraf ettim ve bir sonraki sayfaya geçtim, tam o sırada ofisimin kapısı tekrar açıldı.

"Bu binada kimse kapıyı çalmıyor mu?" diye bağıyorum.

"Hey, beni sen çağırdın, tersi değil." Rose, yüzünde alışılmadık bir somurtkan ifadeyle ofisin diğer tarafında duruyor. Bir elini kalçasına koymuş, diğer elinde kahverengi bir kağıt torba tutuyor.

"Rose, erken geldin." O odaya biraz daha girerken ayağa kalkmaya başlıyorum, kağıt torbayı Rhett'in uzandığı yerin karşısındaki toplantı masasına bırakıyor.

"Evet, biliyorum. Sanırım bunu öğle yemeği yerine brunch olarak adlandırabilirsin, ama elimden gelenin en iyisi bu."

Yaklaştıkça, sıcak yağ kokusu burnuma geliyor. "Çantada ne var, Heidi?"

"Bu senin için değil."

"Bu... bu McDonald's mı?" Soru ağzından çıkar çıkmaz, neredeyse masanın üzerinden atlayacak gibi oldu. Bu sırada, dudaklarım tiksinti ile kıvrıldığını hissedebiliyordum.

"Çantanın üzerinde öyle yazıyor, değil mi?" O çantaya uzanamadan, Heidi çantayı hızla uzaklaştırır.

"MacDonald's mı?" diye tekrar ediyorum, sesim tiksinti dolu. İkili, trans yağ dolu poşetin içindekileri tartışmaya başladıkça, tiksintim duyulmuyor.

"Sana öğle yemeği getirmedim," diyor, kahverengi kağıt torbayı daha sıkı tutarak.

"Heidi," diyor, sesine benim için çekici gelen bir ton katarak. "Bunu istediğini biliyorsun."

"*Ta guele*," diye hırıliyorum. *Kapa çeneni*.

"Sakin ol," diye cevaplar, hiç etkilenmeden. "Mickey D'nin milkshake'leri tüm erkekleri bahçeye getirir."

"Evet, ama bu milkshake senin için değil," diye karşılık verir.

"Bir çocuğu heyecanlandırıp sonra öylece sakinleşmesini bekleyemezsin. Özellikle de Big Mac teklif edildiğinde."

Çenesini kaldırarak çantayı arkasına savurur. "Şanslı bir tahmin. Peki neden bana sürekli Heidi diyorsun?" Sesi güçlü olsa da, yanaklarının kızarması onun tedirginliğini ele veriyor.

"Saçındaki örgü ve eşarp gibi şey," diye cevaplar, hiç duraksamadan. "Sanki St. Bernard köpeği peşinde koşarak çayırlarda koşman gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

Rhett genellikle oldukça hazır cevaplıdır, ama şanslı ki kız saçlarını öyle bırakmış, ya da belki de şanslı ki bugün bunu onun duyabileceği bir yerde söylemeyi seçmiş. Heidi bir iltifat olarak söylenmemiştii; sadece beni kışkırtmak için kullandığı bir yöntemdi. Bana tüm bunların nasıl başladığını hatırlatmak için. Benim kendimi bağladığımı düşündüğü düğümler. Onun striptiz kulübünde çalıştığı gerçeği. *Sanki umurumda da sanki*. "Hadi ama, aşkım," diye devam ediyor. "Cipsleri bırak."

"Sana *patates* yok. Doğru mu söylüyor?" Gözlerini bana çevirip, beni sakinleştirmemi bekliyor. Bu beni şaşırtmadı. Ancak, aniden vicdan azabı duymaya başlamam şaşırtıcıydı.

Suç ortağı olduğum bir yalan daha.

"Sana yalan söyler miyim?" diye sorar, ellerini vaaz veren bir rahip gibi açarak. "Dün, seksi bir suikastçı gibi görünüyordun. Saçların düz ve başının üstünde toplanmıştı. O zaman sana ne dedim biliyor musun?"

"Hayır, ve bilmek de istemiyorum." Soğuk ses tonuna rağmen, o yine de cevap veriyor.

"Villanelle."

Aklım hala onun onu seksi olarak nitelendirmesine takılmış durumda, ama bir şekilde cevabını da algılıyorum. "Şiir gibi mi?" Rose'u seksi değil de şiir gibi görmesi neden bana daha kötü geliyor? Neden? Adam bir limerick bile zar zor anlatabilir.

Rhett bana bakıyor, benim hissettiğim kadar kafası karışık görünüyor. "Şiir mi? O televizyonda bir program. Seksi Rus suikastçı mı? Lezbiyen imaları mı?"

"Eh, bu gerçekten... gerçektii." Rose, sinekleri kovmak için başını sallayan bir at gibi başını salladı.

Rhett çantayı kapmak için atılırken, Rose çantayı tekrar masanın üzerine bırakır ve masanın başındaki sandalyeye kayarak zafer dolu bir "Evet!" diye bağırır.

"Bir milkshake, Big Mac, patates kızartması ve on iki tavuk nugget var," der, elini alnına sürerek. "Ne istediğini bilmiyordum..."

Bu yağlı bir fast food değildi ve eminim ki yüzümdeki ifade bunu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Bu öğleden sonra yemek istediğim tek şey oydu.

"...ama belki paylaşabilirsin."

"Fast food istemiyorum." Ne kadar huysuz konuştuğumun farkındayım, ama bu sahte bir hayal kırıklığı değil. Fast food mu, yavaş bir sevişme mi, hatta Rose'un kollarında geçireceği birkaç dakika mı, hangi erkek hangisini seçerdi?

"Evet, bugün zengin insanlara yalakalık yapmak istemiyorum, ama yine de buradayım."

"Bu senin işin," diyorum, korkarım ki onun ifadesine bakılırsa pek de nazik bir şekilde değil. Ama bana bakışları beni uzak tutmuyor.

"Ne şanslıyım, değil mi? Yetişkin bedenlerinde bebeklere bakıcılık yapıyorum. Dünya servetinin büyük bir kısmını kontrol eden bebekler, ama kendilerine bir salata ya da sandviç bile sipariş edemiyorlar."

"Senin köpeğin yok ama kendin havlıyorsun." Bu hoş olmayan bir benzetmeydi ve keşke içime çekip yok edebilseydim, ama siktir et, günümün böyle geçmesini planlamamıştım. Pazar günü benimle vakit geçirmek için çok yorgun olduğunu ve şu anda bana bakmaya bile zorlandığını söyledi. Ve şimdi ona kötü davranıyorum, oysa tek istediğim onu kollarıma alıp yüzündeki acıyı öpmek.

"Rose..." Adı bile olması gerektiği kadar nazik gelmiyor. "Kimse senin tatlı dilli olduğunu söyleyemez," diye mırıldanıyor Rhett. mırıldanır. "Onu boş ver. Kan şekeri düşmüş olmalı."

"Senin benim için bahaneler uydurmana gerek yok."

"Sen bilirsin. Bazı insanlara yardım edemezsin." Sanki teşekkür edercesine gevşek görünümlü hamburgeri havaya kaldırır. "Eğer birini öldürmek istersen, Heidi, bana haber ver. Onun dışında herhangi birini," diye ekler, gözleri tekrar bana doğru kayarken.

"Everett, çık dışarı."

"Hayır, sen kal. Ben gidiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye homurdandım ve o dönünce kolunu tuttum.

Bakışları, elbisesinin kolunu buruşturduğum yere doğru anlamlı bir şekilde kaydı. "Bırak. Lanet. *Olsun.*"

"Everett," diye tekrar ettim.

"Anladım." Bir eliyle yağ lekeli hamburger poşetini, diğer eliyle yarısı yenmiş hamburgeri almaya başladı. Kapı arkasından kapandığında parmaklarımı açtım, onun çekilmemiş olmasına neredeyse şaşırmıştım.

"Az önce olanları açıklamakta zorlanıyorum," diye başlıyorum, damarlarımda kan kaynakken. "Ama bu öğle yemeği, saçını yapış şeklin ya da kısa mesajlarınla ilgili değil."

"Kısa mesajlarım mı?" diye karşılık verdi, kollarını kavuşturarak. "Sana şunu söyleyeyim, seninkiler de okuması pek eğlenceli değildi. Talepkar, çocukça ve..."

"Bırak da bitireyim."

"Evet için bir havlama, hayır için iki havlama mıydı?" Cevabı tatlı ama kötülük dolu, ama bunu kendim kaşındım. Ve tuzağa düşmeyeceğim.

"Üzgünüm, demek istediğim o değildi." Dudaklarını büzüyor, ama ben devam ediyorum. "Ama kışkırtıldım."

"Eminim bu, tüm zorbaların kullandığı bir bahane."

"Ben kışkırtıldım, ve kışkırtan sensin," diye devam ediyorum, onun ses tonuna kapılmadan. "Ama daha da önemlisi, sen benden kaçınıyorsun."

"Senden kaçmıyorum," diye hemen cevap verdi. "Sana söyledim, dün başım ağrıyordu. Yorgundum."

"Öyle değil." Ve ona yaklaşıp, başını geriye eğip bana bakmasını zorlarken bunu iliklerime kadar hissediyorum. Gözlerinde karışıklık mı yoksa pişmanlık mı var? "Cuma her zamanki gibi harikaydı. Dün? Bugün? Sen aynı değilsin." O dikkatini başka yöne çevirirken, parmağımın etrafına bir tutam saçını doluyorum. "Ne oluyor, Rose? Bitti mi aramızdaki ilişki?" Sözlerim soğuk, ama içim yanıyor. Onun cevabını hem istiyorum hem de korkuyorum, çünkü içimden bir ses bunun son olmadığını haykırıyor. *Henüz bitmedi, çünkü ben vazgeçmeye hazır değilim.* "Ne yapabilirim, söyle." Bu durumu ortadan kaldırmak için. Hafta sonu öncesinde olduğu gibi bana bakman için.

"Bir şey yaptım." Sözler aceleyle dökülüyor, gözleri yavaşça benimkilere yükseliyor, bu sefer gözyaşlarıyla dolu. "Herkesin bazen yaptığını biliyorum, ama bu kendimi berbat hissetmemi engellemiyor."

Bir yumruk aniden iç organlarımı kavrar. "Söyle bana. Cumartesi günü ne yaptın?" Ellerim omuzlarını kavrarken, kafamda patlayan ani şiddet dalgasına rağmen sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırıyorum.

O mu yaptı? Bunu düşünemiyorum bile.

Kim olursa olsun, yemin ederim onu öldüreceğim... Onu mahvettiğimi ona izleteceğim.

"Cumartesi mi?" Kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluşur.

"Söyle bana," diyorum, ikiyüzlülüğümü görmezden gelerek, elimi sıkılaştırıyorum.

"Ama Cumartesi'nin bununla ne ilgisi var?"

"Remy. Avez-vous un moment..."

Benoît'ın sesini duyunca Rose kollarımdan sıyrılır ve sanki orada çok ilginç bir şey keşfetmiş gibi pencere duvarına doğru ilerler.

"Hayır, Ben, vaktim yok. Ve ofisim neden birdenbire Gare du Nord'a dönüştü, hiç anlamıyorum!" Her kelimeyle sesim yükselir, ta ki Paris tren istasyonunun adı ofiste yankılanana kadar.

"Özür dilerim. Ama asistanınız masasında değil," dedi, benim öfkeli tepkime aldırış etmeden. "Ve ben kapıyı çaldım. Belki duymamışsınızdır." Gözleri penceredeki silueti, Rose'a kaydı. "Belki meşguldünüz."

"Kapıya daha iyi bir kilit taktıracağım. Kapandığında hemen devreye giren bir kilit." "Vaktim yok..."

"Rose?" Benoît, onun adını büyük bir şaşkınlıkla söyler. "Seni bulmak için ne harika bir yer!"

Yavaşça dönmeye başlasa da, kaskatı kesildi.

"Cumartesi günü nereye kayboldun?"

Çenesini kaldırıyor, kolları hala kavuşturulmuş durumda ve parmaklarının elbisesinin koluna derin izler bıraktığını fark ediyorum.

"Eve gittim. Fee ile birlikte. Fee'yi hatırlıyor musun? Charles'ı da?"

Dikkatini bana çevirdiğinde, suçlamaların selini geri çekip boğazıma geri itiyorum. Onun kiminle birlikte olduğu umurumda değil — onunla hiçbir ilgisi olmadığını yemin edenler de umurumda değil. Onun burada olduğu halde bu konuşmayı yapmayı reddediyorum, ama cevaplarımı alacağım

Cevaplarımı alacağım. O bir şey yaptı. *Herkesin yaptığı bir şey*. İçimden bir ses, kuzenimin bu işe bir şekilde karıştığını ve bunun iyi sonuçlanmayacağını söylüyor.

"Onları hatırlıyorum. Konuşmamızı bitiremememiz ne yazık." Tamamen onaylayıcı ve açık davranıyor; bu davranışı mükemmel bir şekilde benimsemiş. "Remy, güzel bir yeni çalışan geldiğini söylediğimi hatırlıyor musun?" Dikkatini Rose'a çeviriyor, Rose heykel gibi hareketsiz duruyor. "Sanırım biri seni saklıyor. Hangi departmanda çalışıyorsun, *chérie*?"

"Burası benim ofisim, kahve dükkanı değil," diye bağıriyorum, ellerimle sandalyenin arkasını sıkıca kavrarken. "Cinsel taciz davasıyla karşı karşıya kalmak istemiyorsan, kızları başka bir yerde bul."

"Başka bir yerde ya da başka biriyle," diye mırıldanır, yüzünde zayıflık arayan bir sırtlan gibi bir ifadeyle. "Çok gergin olduğunu hissediyorum *kuzen*."

"Çıkmazsan yumruğumun gelişini hissedeceksin." "Gerçekten mi, Remy? Bütün oyuncaklar senin olamaz." Gözlerimiz kilitlenir ve dudaklarımın kıvrıldığını hissediyorum, çocukken arkadaş olduğumuzu unutmamıza saniyeler kaldı.

"Ben kimsenin oyuncağı değilim." Rose'un sesi odada yankılanır. Sesinde titreme olduğunu duysam da, ona bakamıyorum. Bunun nereye varacağını bildiğim için.

"Ona söylemedin, değil mi?" Sesi daha alçaktı, ama sahte görünüşünün altında zaferi belirgindi.

"Bana neyi söylemedin?"

Benoît omuzlarını iç çekerek düşürdü, başı omuzlarının arasına gömüldü. En azından, dışarıdan bakıldığında öyle görünüyordu. Ama ben onu tanıyordum ve bakışlarında sevinç parıltısı gördüm. Tekrar başını kaldırdığında, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. Midem yine sıkıştı, bu sefer yumruklarım da. Bu piç kuruşu neyin peşinde?

"Üzgünüm, Remy. Rose'u burada görünce düşüncelerim dağıldı." *Yalan üstüne yalan*. "Amélie'nin arabası otoparkta, sana haber vermek için geldim. Bilmek istersin diye düşündüm."

Bu... bir yalan değil, belki de kaderin bir cilvesi. Kendimi küçük düşürmeden bunu önleyebileceğimi düşündüm. Yalanları önlemek ve onu duymasına gerek olmayan bir gerçeğe dönüştürmek.

"Amélie kim?"

İkimiz de cevap vermedik, ama Ben'in zar zor gizlediği sevinci sanki "*ona sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?*" diye soruyor gibiydi.

Asla bu noktaya gelmemeliydi. En başından itibaren dürüst olmalıydım, ama nereden başlayabilirdim ki? Önce güvensizlik, sonra da korku nedeniyle, yalanlar üzerine yalanlar kurdum ve sonunda yalanlardan oluşan bir kalenin duvarlarının arkasında kaldım.

Peki şimdi? Şimdi her şeyi riske atıyorum. Onun sevgisini riske atıyorum.

"Amélie..." Onu durduramıyorum. Artık saklanamam. "*Femme à être* nasıl denir?"

Bana söylenmiş olmasına rağmen cevap vermedim, sadece sert bir bakış attım. O kadar sert bir bakıştı ki, en azından bana bakarak tuza dönüşecek kadar nezaket göstermeliydi.

"Rose." Bir şey yaptım. Yüzlerce şey yaptım. Ama kelimeler aklıma gelmiyor, çünkü nereden başlayayım?

"Ne oldu?"

Bu sefer kapıya küfrediyorum. Kapı açıldığında damarlarımda dolaşan kan buz gibi oluyor, onun ortaya çıkmasından önce şehvetli bir mırıldanma duyuluyor. O. Amélie. Güvercinlerimden ilki yuvasına dönüyor.

"Bonjour, mon amour. Beni özledin mi?"

Gözleri benim üzerimde kalıyor, ama önce Benoît'ya ulaşıyor, yanaklarını havada öperek tembelce okşuyor. *Kuşkusuz, benzerleri birbirini tanıyor.*

"Bonjour, Amélie. Hatırlatır mısın, *femme à être'nin* İngilizce karşılığı neydi?"

Eli omzundan kayar, gözleri bana dikilir. "Bu, müstakbel eş anlamına geliyor. Merhaba, müstakbel kocam. Beni özledin mi?"

25
ROSE

Bir an için, yanlış duyduğumu düşündüm çünkü bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Müstakbel eşi mi? Onun müstakbel kocası mı?

Neredeyse gülünç. Değil mi? Öyle olmalı. Ama o, kadının ellerini boynuna dolmasına izin verirken ben gülmüyorum. O, kadının yanağına bastırıldığı öpücüğü kabul ederken.

Bana bakmayı reddettiğinde.

Tanrım. Sanırım kusacağım. McDonald's'ın kokusu yüzünden değil, çünkü hepsi gerçek.

Ben bir aptalım ve o yalancı, aldatıcı... kalp kıran bir pislik.

"İzninizle," diyorum ve kimseye bakmadan kapıya doğru ilerliyorum. Bacaklarım titriyor ve "*kalp ağrısı*" kelimesi birdenbire çok gerçek bir şey haline geliyor. Sanki parçalanıyormuş gibi, ağrısı boğazımda boğulan bir çığlık gibi.

"İzin verin." Kapıda durmuş, kapıyı açıyor ve geçmeme izin veriyor — istediğim o değil, diğer pislik. Cumartesi gecesi terk ettiğim adam. Bugün özgeçmişimde yalan söylediğimi itiraf etmemi neredeyse zorlayan adam. Remy'ye striptiz kulübünde çalıştığımı söylemeyeceğim konusunda çok kararlıydım, benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyordum. O haklıydı, ondan kaçınıyordum. Ona söylemem gerektiğini biliyordum, ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sadece düşünmek bile beni hasta ediyordu. Ne boktan bir şaka! Ve ben de o şakanın kendisiyim.

Nasıl bana soru sorar? Nasıl bana ihanet dolu bir bakışla bakar?

Adamın bir karısı varken!

Olmak.

Anlamsal.

Yine de, beni oyalamaya devam ediyor. Hem de nasıl!

Evet, nasıl? Tam olarak nasıl? Neredeyse her anını benimle geçirmedi mi? Bana öyle bakarken nasıl başka birine söz verebilir?

Asansörlerin önünden geçip, bu kadar yüksekte kimsenin kullanmadığı merdivenlerin kapısını açıyorum. Kapı gürültüyle kapanırken, alnımı serin beton duvara dayayıp histerik bir hıçkırığı bastırıyorum. Bu duygusal tsunami sonucu tüm vücudum titriyor; bu durum birdenbire ortaya çıktı; öngörülemez, istenmeyen, inanılmaz. *Ama ağlamayacağım. Burada değil. O benim gözyaşlarımı hak etmiyor. O benim sidikimin buharını bile hak etmiyor!*

Amélie. Adı bile seksi. Sesi seks telefon operatörü gibi ve görünüşü bir ceylan gibi - çok güzel, karamel tonlu, parlak bir ceylan. Çok pahalı ayakkabılar giyen ve kolunda Chanel çanta sallanan bir ceylan.

Gazeller safkan soy ağacına sahip mi? Eminim bu öyle.

Ve bana bakmadı bile.

"Lanet olsun! Ah, acıyor." Kızarmış avucuma bakıyorum, öfkemle vurduğum duvar hiç zarar görmemiş. "En azından ayak parmağımı kırmamışım." Anlamsız fısıltıyla birlikte merdivenlere çöküyorum ve titreyerek başımı göğsüme gömüyorum, bir dizi derin, titrek nefes alıyorum.

Kırık camların üzerinde nefesler.

Açık bir yaranın üzerindeki tuz gibi gözyaşlarımı yuttum.

Kapı gıcırdayarak açılır. Nefes almayı keserim, umut etmeye cesaret edemem, düşünmeye cesaret edemem ama yine de yaparım.

"İşte buradasın."

Ses derin ve aksanı Fransızca, ama tonlama, kişi aynı değil.

Ma Rose.

Lanet olası pislik.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Tabii, ne demezsin." Sözlerim nefretle titriyor. Ona duyduğum nefret. Remy'nin yarattığı duruma duyduğum nefret.

"Bunu benim ayarladığımı mı düşünüyorsun?" Yanıma otururken kolu benimkine çarpıyor. "Benim suçum yok. Onun ofisinde olacağını bilmiyordum. Seninle onun..."

"Hiçbir şey değiliz!" diye bağırdım, gözlerimi ona dikerek. Hiçbir şey.

"Bunun doğru olabileceğini sanmıyorum, ama bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Neden bana karşı nazıksın?" Bu bir soru değil, bir suçlamaydı.

"Çünkü üzgünüm. Ve sana bir özür borçluyum.

Cumartesi akşamı. Kendimde değildim. İçki içmiştim ve... Bir an tereddüt etti ve içgüdüsel olarak sonra ne söyleyeceğini anladım. "Biraz kokain almıştım. Benim akıl oyunlarımı hak etmedin, bunu da hak etmedin. Kuzenim her zaman birçok kadını olmuştur..."

"Bunu gerçekten duymak istemiyorum," diyorum ve yüzümü tekrar ellerimin arasına gömüyorum.

"... Amélie ile nişanlandıklarını açıkladıklarından beri değil."

"Lütfen git."

"Gidemem. Seni bu halde bırakamam, bunu bu şekilde öğrenmenden kendimi sorumlu hissederken."

Ama sorumlu tek bir adam var ve o burada değil. Beni aramaya gelmedi.

Sanırım bu kadar. Açıklama yok. Özür yok. Belki de iş bile yok.

işi

bile *İşini...*

olm "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. En azından Cumartesi aya için beni affedebilir misin? cak.

Cumartesi günü için? O kadar kötü davrandığım için." *Ter-r-e-b-la*. Urgh. O aceleyle konuşurken birden Fransız aksanından nefret etmeye başladım. "Ona senin işinden bahsetmeyeceğim... yani garsonluk işinden.

Sanki bunun şimdi bir önemi varmış gibi.

"Ne fark eder ki." Sanki umurumda mı? Kan kaybederken ayak parmağını çarpmaktan kim endişe eder ki? "Striptiz kulübünde çalıştığımı öğrendin," diyorum, aniden dik oturarak. Biraz başım dönüyor ve merdiven boşluğundaki sıcaklık birden boğucu hale geliyor. "Sadece garsonluk yapıyordum, ama bunun bir önemi yok. İşe dönmem gerek." Elimi sıcak betona dayayarak ayağa kalkıyorum, Benoît de beni takip ediyor ve birden beni dengelemek için elini uzatıyor.

"*Hayır.* İş değil. Seni bir içkiye götüreyim." Ona kötü bir bakış attığımda, sanki beni uzaklaştırmak istercesine elini kaldırdı. "Sadece konuşmak için. Düşüncelerini toparlamak için. Şok geçirdin."

"O zaman araba kullanmamalıyım ya da ağır makineler çalıştırmamalıyım. Dizüstü bilgisayarla çalışabilirim sanırım." En son ihtiyacım olan şey ofise geri dönmek olsa bile. Olga'nın öfkesiyle ya da diğerlerinden iki kat daha fazla dedikodu yapmayı seven Charles'ın endişeyle örtülü sevinciyle başa çıkacak gücüm yok.

Düşündüm de, işimi kaybetmek en son ihtiyacım olan şey. Ama Remy'nin kirli sırrı ortaya çıktığına göre, bu yine de olabilir.

Aman Tanrım, mide bulandırıcı bir sarsıntıyla fark ettim. Onun kirli sırrı benim.

"Bu şekilde çalışamazsın Rose. Lütfen sana yardım etmeme izin ver. Asistanım bölüm müdürünü arayacak ve bugün sana ihtiyacım olduğunu söyleyecek. Bir içki. Bir kahve, ya da şokun etkisiyle belki bir konyak. Sonra eve gidersin, *tamam mı?*" *Tamam mı?*

Çalışmak istemiyorum.

Yalnız kalmak istemiyorum.

Bunun ağlayacağım omuz olmasını istemiyorum.

Ama aynı zamanda aşık olduğum adamın başka birine ait olduğunu keşfetmek de istemedim, ve bak nasıl sonuçlandı.

"Sana Remy'den bahsedeceğim." Sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi derin bir nefes aldı.

"Bir içki." Acıya bu kadar düşkün müydüm, diye merak ediyorum, onu ikna etmek için parmağımı kaldırırken. Ya da belki kendimi. "Ama bir içki, brendi değil." Brendi canı cehenneme. Bir ayrılıkla karşı karşıya olduğunda, bunun için tek bir şey vardır ve bu, "*te*" ile başlar ve "*quila*" ile biter.

"Bon." Eli dirseğimi kavrar. Belki de hissettiğim kadar kırılgan görünüyordumdur. "Başka bir şey. Şok için güçlü bir şey."

"Sakin aklına bir şey gelmesin."

Onun alaycı cevabının kulağıma hoş gelmemesi yanlış mı? Yani, benimle en ufak bir şansı olduğunu düşünmesini istemiyorum, ama hadi ama, terk edilmiş bir kıza biraz rahat ver!

"Sana şunu söyleyeyim. Seni ilk gününde ofiste gördükten sonra aradım. Ama Remy seni önce buldu." *Düşündüğünden çok daha önce,*

diyecektim neredeyse. "Bu işleri benim için çok karmaşık hale getiriyor. Ama belki arkadaş olabiliriz."

Bu bir laf mı, yoksa gerçek mi? Kim bilir. Kendime tekrar güvenebilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek.

Garson masaya tekrar yaklaşırken Ben bana "Kahve?" diye soruyor.

"Kahve hakkında sana ne demiştin, Benny?" Bir gözümü kapatarak önümdeki adama odaklanmaya çalışıyorum.

"Kalp ağrısına iyi gelmez," diyor yüzünü buruşturarak. Bence bu, onun duygulara kapılma korkusundan ziyade, ona taktığım isimden kaynaklanıyor.

"Başka ne?"

"Tekila yardımcı olur. Ama bu çok fazla." Aramızdaki çiziklerle dolu ahşap masayı işaret ediyor, masanın üzerinde küçük shot bardakları ve benim terk ettiğim öğle yemeğim var. Bazı bardakları kule şeklinde istifledim ve sandviçin üzerine peçete koydum çünkü yanında gelen patates kızartmasının kokusu midemi bulandırdı.

Şanslıysam, belki bir daha asla patates kızartması yemeyeceğim.

"Hey, sen de yardım ettin," diye itiraz ediyorum, daha dik oturarak. *Vay canına. Başım dönüyor.* Ve bu lanet bistro sandalyesinde saatlerce oturduktan sonra popom düzleşmiş ve sırtım ağrıyor.

"Ne istiyorsun?" diye tekrar sorar.

Sevilmek. Sarılmak. Remy'nin kafasının patlaması. Bunlardan herhangi biri. Bunun yerine, lanet olası *kahveyi* sipariş ediyorum. "Sütlü. Şekerli. Ve büyük bir fincanda," garson uzaklaşırken sesleniyorum. "Aman Tanrım. Şu anda kendimi çok dağınık hissediyorum." Fazla tekila ve kalp kırıklığı bir kıza bunu yapar.

"İyi görünüyorsun," diye cevaplar Ben, ama bana bakmıyor, şarap kadehini inceliyor. Muhtemelen beni bu kafeye getireceğini söylediği için pişmanlık duyuyordur, bu kafe, kuruş büyüklüğünde masaları ve her an kırılacak gibi görünen incecik sandalyeleri ve Galya tarzı küstahlık dersleri almış garsonları olan türden bir kafe.

"Tabii, tam da ihtiyacım olan türden bir iltifat." Kayıtsız türden. İlgisiz türden. Bu Ben, Cumartesi günkü Ben'den farklı, ama bu ona güvendiğim anlamına gelmiyor; ruh halini değiştiren maddeler olsun ya da olmasın. Bu sadece, bu ülkede bu konuyu konuşabileceğim tek kişinin o olduğu anlamına geliyor. Bu da, benim kendimi bu kadar rezil ettiğimi bilen birkaç kişiden biri olduğu anlamına geliyor. Sanırım bu durumdan biraz teselli bulabilirim. O noktaya geldiğimde. Ama neyse, benimle ilgilenmemesi bir bakıma iyi oldu, yoksa bir günde ikinci kez reddedilmiş hissedebilirdim.

"Arkadaş olmaya karar verdik, değil mi?"

"Hayır. Yani, evet. Sanırım." Ama ihtiyacım olan arkadaşım şu anda dünyanın diğer ucunda. Benny'nin aksine, Amber ne söyleyeceğini bilirdi. Muhtemelen Remy'nin dairesinde, gömleklerinin kollarını kesip, perdelerinin kenarlarına karidesleri tikiştiriyor olurduk. Lily Allen'in şarkılarını avazımız çıktığı kadar söyler, *"fuck you very much"* derdik, sonra o beni o kadar sarhoş ederdi ki, artık üzüntü hissedemezdim, sonra saçımı tutar, kusarken gözyaşlarımı siler, onu sistemimden atmaya çalışırdım.

"En azından içki kısmını yerine getiriyorsun," diye mırıldanıyorum ve garson geri döndüğünde, kadehleri kenara iterek kupam için yer açıyorum. "Hayat sana limon verirse, tekilayı çıkar."

O koltuğunda biraz dönerek bacak bacak üstüne atıyor ve pantolonunun dizinden görünmez bir tüyü alıyor. "Bana onu sor," diyor bana bakmadan mırıldanıyor. "Bunu istediğini biliyorum."

"Siktir et onu. O bir pislik." Hain, güvenilmez, kalp kıran bir piç ve ondan bir daha haber almak istemiyorum. Ama aslında her şeyi duymak istiyorum. Geçmişini, ilişkisini, böylece daha sonra takıntılı bir şekilde üzerinde durup kendime işkence etmek için küçük detayları bir kenara koyabileyim. Ama sormayacağım çünkü ses tonumdan umutsuzca beklentimi gizleyebileceğimden emin değilim.

"Evet, ve pislik. Ama senin düşündüğün kadar kötü değil." Sanırım o göz kırpana kadar bakışma yarışması yapıyoruz.

"Onu sevmiyorsun bile." Bu, Remy'nin ofisinde çok açıktı. "O aileden biri." Sanki bu yeterli bir açıklama gibi omuz silkiyor, ama sonra sanki bir seri katile yakışır bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Haklısın. Sevmiyorum. Ama bence bu doğal, değil mi? Biz... rakibiz."

Gözlerinin üzerimde durmasını görmezden geliyorum. "Remy Durrand'ı sevmemek için." Parmaklarımı fincanımın küçük kulpuna geçirip, onun içeceğinin kenarına dokunduruyorum.

"O bir erkek. Hatalar yaptı, ama senin onun için önemli olduğunu söyleyebilirim."

"Bunu bana neden söylüyorsun? Al." Terk ettiğim sandviçimden bıçağı alıp, sapından tutarak ona uzattım. "Bana zarar vermek istiyorsan, devam et. Delik deşik et."

"Ben de Fransız kadınların *dramatik* olduğunu sanırdım."

Elimdeki bıçağı çevirip bu sefer ona doğrultuyorum. "Bunu tekrarlamak ister misin?"

"Bence o seni seviyor bile olabilir."

"Tabii," diye alay ediyorum. "Bu yüzden onun ofisini terk eden bendim. Bu yüzden peşimden koştu. Oh, dur. Koşmadı." En azından o zaman koşmadı.

"Kendi tarzında. Elinden geldiğince, sanırım. Ama ne kadar düşünürsem, o tepkiyle seni koruduğuna o kadar ikna oluyorum."

"Ne tepkisi? Hiçbir tepki yoktu." O, onun öpücüğüne bile karşılık vermedi. Başını çevirmedi, elleri yanlarında düz duruyordu. Acımaya başlayan kendi elime baktım ve tırnaklarımın bıraktığı küçük yarım ay şeklinde izleri gördüm. "Eve git, Benny." Kahvemi ağzıma götürdüm. "Sarhoşsun." Ve sonra dilimi yaktım.

"Sana *kuzenimden* bahsedeyim."

"Sanırım pap smear yaptırmayı tercih ederim," diye mırıldanıyorum ve aklıma bir düşünce gelince erimiş içeceğimi düzeltmeye başlıyorum. Remy ve ben prezervatif kullanmadığımız için benzer bir prosedür benim için çok da uzak bir ihtimal olmayabilir.

Seni tenime dokunarak hissetmek istiyorum.

Son yattığım kadın sendin.

Yine yalanlar.

Gözlerim cam gibi yaşlarla doluyor. Ona kalbimi ve cinsel sağlığımı emanet ettim. Lütfen, eğer bir sorun varsa...

"Rose?" Ben'in endişeli ifadesi görüş alanımın kenarında beliriyor.

"Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum, kaçan bir gözyaşını silerek. "Daha eğlenceli biri hakkında konuşalım. Cengiz Han gibi." Açgözlü kalbim onun devam etmesini istese de, sözlerim parlak olmaktan çok kırılğan.

"Bu bir aşk evliliği değil."

"Bana çok aşk dolu göründü." Şekeri karıştırırken fincanımda küçük bir girdap oluşturunuyorum ve bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyorum. Kesinlikle şaşkın görünüyordu. Sonra duygusuz. Onun selamını, öpücüğünü, hiçbirini karşılık vermedi.

Ya da belki de sadece görmek istediğimi görüyorum.

"Onu ne sıklıkla görüyorsun?" Ben'in ısrarcı sorusu beni acı verici bir yerden, aynı derecede ıstırap verici bir yere geri getiriyor. "Haftada kaç kez?"

"Birbirimizi epey gördük," diye itiraf ettim. Bana Rose deyin, yan sevgilisi.

"İşe takıntılı. Loup Industries'i babasının yönetiminden daha büyük ve daha iyi hale getirmeye takıntılı. Ama senin gelmesinden beri daha az müsait olduğunu fark ettim. İş yemekleri yok, hafta sonu toplantıları yok. Ve Tower'a taşındığını duydum."

"Yani daha önce orada yaşamıyordu mı? Aman Tanrım. Birlikte yaşıyorlardı!" Bütün vücudum öfkeyle yanıyor.

"Yatak odaları da hayatları kadar ayrıdır eminim. Anladığım kadarıyla onları bir arada tutan tek şey, paraya olan ortak sevgileri."

"Şey, ben *anlamıyorum*." Buna inanıyor muyum? O bu konuda oldukça sakın görünüyor. Ayrıca, Ben'in bana yalan söylemesi için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Cumartesi gecesi ilgileniyor gibi görünüyordu - ürkütücü olduğunu söylemeye gerek yok - ama şu anda samimi görünüyor. Beni isteseydi, bu konuşma farklı olmaz mıydı? Bütün bu bilgileri kendine saklamaz mıydı?

Tüm bunların ağırlığıyla başım ağrıyor, ama özünde, bu ilişkinin gerçek olmaması ihtimalinin hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Hiçbir şeyi değiştirmez. Remy'nin bana anlatmak için yüzlerce fırsatı vardı.

bana söylemek için yüzlerce fırsatı vardı. Açıklamak için. Yapmadı ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Ben buna değmez miydim?

"Remy'nin bu rolü miras alması gerekmiyordu, biliyorsun. Parayı evet. Kontrolü hayır. Monako'da bile yaşamıyordu. Babasının vasiyetinin detayları kamuoyuna açıklandığında, hisseler düşüşe geçti. Yönetim kurulu onun atanmasını engellemeye çalıştı. Neredeyse bir şirket darbesi yaşandı."

"Neden?"

"Çünkü o bir playboydu. İş dünyasında deneyimsizdi, milyar dolarlık bir işten bahsetmiyorum bile. Manşetlere çıkmak veya bir kızı etkilemek için ne yapacağını bilirdi, ama yatırımcıların güvenini kazanmak için ne yapacağını bilmiyordu."

"Hala bunun *onunla... onunla* ne ilgisi olduğunu anlamıyorum." İçimde bir şey kıvrılıp ölüyor. *Belki de özgüvenim.*

"Amélie babasına şikayet ederse seni sınır dışı edecekleri için seni ofisten dışarıya kadar takip etmedi. Prenslik hükümetinde çok yüksek bir mevkide, anlarsın ya. Ailenin nüfuzu var ama milyarları yok. Remy'nin milyarları var ama o zamanlar nüfuzu yoktu. Bu yüzden ona evlenme teklif etti." Başını eğdi, yüzündeki ifade biraz değişti. "Belki de 'evlenme teklifi' biraz fazla abartılı bir ifade. O bir anlaşma yaptı. Babasının desteği karşılığında parayı verdi."

"Ve kızının elini evlilikte."

"Sen olmasan bile, iş o noktaya gelmezdi. İkisi birbirine pek uymuyor, ama sanırım o denedi. Amélie... şımarık, bencil ve açıkçası bir cadaloz."

"Belki de bunlar bir milyarderin karısında takdir edilecek özelliklerdir." Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğim.

26
ROSE

Görünüşe göre, tüm çabalarımın rağmen bu gece içki mideme iyi gelmiyor. Ben erken ayrıldım. Bu öğleden sonra olanlardan kendini sorumlu hissettiğini söylemiş olabilir, ama bütün akşamını mahvetmeye yetecek kadar değil.

Neyse. Onun arkadaşlığına ihtiyacım yok. En azından hesabı ödedi.

hesabı ödedi.

Kendimi marinada dolaşırken ve daha da uzağa giderken buluyorum.

Turistlerin daha az olduğu ve kesinlikle kimsenin oyalanmadığı sahil şeridi. Akşamın nemli havasında, kayalıkların dibinde oturup denizi seyrediyorum. Dalgalar aşağıdaki kayalıklara çarptıkça, saçımdan monogramlı fularımı çıkarıp denizin üzerinde dalgalanmasına izin vermeyi düşünüyorum. Sonunda onu çantama tıktırıyorum; bu bir Hallmark filmi değil. Benim için mutlu son olmayacak. Ayrıca, sadece bir eşarbım var ve hala birişim var. En azından şimdilik.

Altın parmak uçlarıyla ufka dokunan gün batımını, neredeyse göksel bir ışıkla aydınlatılan bulutları izliyorum. Alacakaranlık karanlığa dönüşürken hâlâ orada oturuyorum, akşam esintisi hafif bir serinlik getiriyor ve keşke bir ceket getirseydim diye düşünmeme neden oluyor.

Bütün gece burada kalamam, ama ayrılırken beton korkuluğa yaslanıyorum, ama aşağıdaki dalgaları göremiyorum. Yıllar önce bir yerde okumuştum, çoğu rahatsızlık tuzla tedavi edilebilirmiş. *Ter. Deniz suyu. Gözyaşları.* Eh, yürüyüşe çıkmıştım ve daireme dönmek için birkaç kilometre yürüyecektim, ayrıca bir saatten fazla dalgaları dinlemiştim. Tekilamla tuz bile yemiştım, ama göğsümdeki sıkışıklığı gidermek için henüz derinlemesine ağlamayı denememiştım.

Sanırım bunu denemenin zamanı geldi.

Daireme döndüğümde saat sekizi geçmişti. Ayakkabılarımı çıkardım ve anahtarlarımı, benim seçmediğim bir tabağa bıraktım. Sevdiğim masanın üzerinde duruyordu, ama onu da ben seçmemiştim. Oturma odasını geçip yatak odasına gittim, epik ağlama seansım için duşa girmek niyetindeydim. Denemek için en uygun yer burası gibi görünüyordu. Bir elimle birkaç düğmeyi açarken, diğer elimle otomatik panjurları kapatmak için uzaktan kumandayı ararken, karanlık pencerenin yansımada belirgin bir silüet belirdi. Ağlamayı zorlukla bastırdım, zihnim yavaş çekimde verileri işliyordu. On iki kat yukarıda, pencereimde kimse yoktu, ama arkamda biri duruyordu. Odaanın derinliklerine doğru sendeledim, ellerim körü körüne fırlatacak bir şey arıyordu.

"Bu benim bedenime uymuyor." Remy, yatak odasının kapısında durmuş, az önce ona fırlattığım çıplak topuklu ayakkabıyı elinde tutuyor. "Sana yeni bir çift almama izin vermelisin," diyor, yıpranmış topuğa bakarak o aptalca derin sesiyle mırıldanıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Eşini de alıp ona fırlatıyorum.

"Anahtarın bende."

"Bu, onu kullanabileceğin anlamına gelmez. Yaptığın pisliklerden sonra olmaz! Defol git buradan!" Aşırı adrenalın damarlarımdan akarken, yatağın ucundaki küçük, kare şeklindeki yastığı onun kafasına fırlattım. Kırgın ve incinmiş, kahrolasica öfkeliydim ve bu kelimeyi daha önce yüzlerce kez kullanmış olsam da, şimdi doğru kullanmadığımı biliyorum. Başım şiddetle zonkluyor, kulaklarım onun yalanlarıyla çınlıyor, kalbimin olduğu yerde göğsüm her şeyi tüketen bir öfkeyle doluyor. Ve yaraya tuz basmak gibi, o lanet yastık da işe yaramadı. Şifonyerden küçük bir dekoratif kutu ve neredeyse boşalmış bir parfüm şişesi alıyorum. Parfümün boşa gitmesini istemiyorum ama onu yüzüne vurmam istiyorum. Bana ne oldu bilmiyorum. Her zaman kendimi savunabilirim ve savunurum ama şiddet eğilimleri pek bana göre değil.

Ya da değillerdi.

Parfüm şişesinden kaçınmak için, başı çenesinden sekerek kapı çerçevesine çarptı. Sevincim çiçek açtı ve soldu. Onu incitmek isteyip, incittiğimde pişmanlık duymam nasıl mümkün olabilir?

"Rose, dur."

"Bana dur deme. Bana hiçbir şey söyleyemezsin!" Sonra bir kitap, ardından bir kutu nemlendirici krem, her ikisi de onun kafalarına, çoğul olarak. Kitap omuzlarındaki kafasına, daha ağır olan kutu ise bagetine, o da refleks olarak gülümseyerek yakalar. Kafam patlamak üzereymiş gibi hissediyorum ve kendimi ona doğru fırlatıyorum, yumruklarım çekiç gibi göğsüne iniyor. "Seni bir daha görmek istemiyorum!"

"Ciddi değilsin," diye cevaplar, yatak odasının kapısına doğru geriye doğru sendeleyerek, parmakları kelepçe gibi bileklerimi sıkıca kavrar.

Onun peşinden düşerim, göğsüne düşerim, yarısı yatak odamın içinde, yarısı dışında, vücudum onun vücuduna yapışır. "Ciddi olmayı dilerdin." Bakışlarında tanımadığım bir şey vardır. "Ama değilsin. Olamazsın."

"Yapma bana bana bana nene ne Sen bir yalancı, aldatan bir pisliksin." Sözlerimi yumruklarım göğsüne vurarak vurgulamaya çalışıyorum, ama o bileklerimi çok sıkı tutuyor. Üçüncü sınıftan beri kimseye vurmadığımı sanıyorum.

Sanırım şimdiye kadar buna ihtiyaç duymamıştım. Yumruklarım olmayabilir, ama dizim var. Dizimi kaldırdığımda, o dönüyor ve birdenbire kendimi onun altında sıkışmış buluyorum — keçe üzerine yapıştırılmış bir kelebek gibi. Bileklerimi her iki yanımdan tutuyor. başını, sağ uyluğunu bacaklarımın en üst noktasına bastırarak.

"Ma Rose. Sen kirli oynuyorsun." İfadesi kışkırtıcı, alaycı ve sinir bozucu, onun her zerresinden nefret ediyorum, ama o uyluğunu daha da yukarı kaldırdığında, hain klitorisim güçlü bir nabızla tepki veriyor. "Bunu yapmamayı tercih ederim."

Kendime, bunun bedenimin onun bedenine verdiği bir tepki olduğunu, bu tepkinin beynimle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorum. Kıskançlıkla ya da onu hala istediğim hastalıklı duyguyla hiçbir ilgisi yok.

Yere eğilmiş başımı kaldırıp, aniden kalınlaşan dilimi çözmek için duraklamayı fırsat bilerek onun yüzüne bakıyorum. "Ve bir aşk üçgeninde sessiz ortak olmak istemem."

Kahkahası kaba geliyor, ama iki kadını birden oyalamaya çalışan bir adamdan ne bekleyebilirim ki? "Aşk üçgeni falan yok. Sadece sen ve ben varız. Sana sadakatsiz davranmadım, Rose."

"Lütfen anlayışlı bir nişanlın olduğunu söyleyerek beni aşağılamayın."

"Biz sadece kağıt üzerinde nişanlıyız."

"Ben öyle dedi." Her ikisine de yüzde yüz inanmadığım halde, böyle düşünmek biraz daha az acı veriyor.

"Ben mi?" Yüzünde şok ifadesi beliriyor. Önce öfke, sonra yüzünde parıldayan bir ifade. "Onunla ne yapıyordun?" Onu acı çekmeye zorlamak istiyorum. Sadece öfkelendiğinde, aksanı kalınlaşıp yeşil gözleri parıldadığında, normalin ötesinde seksi olduğu için değil, bileklerimi yere bastırdığı, tüm ağırlığıyla üzerime bastırdığı, vücuduyla beni gölgede bıraktığı için de değil.

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Ama büyük sikini ortalıkta sallamaya başlamadan önce, o senin yapman gerekeni yaptı. Açıklamayı yaptı."

"Buna inanmak zor. Eğer sana dokunduysa..."

"O zaman ödeştik," diye karşılık veriyorum.

"Yapma," diye homurdanır. "Bununla ilgili şaka bile yapma." "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Öyle mi?" Uylukları daha sert bastırıyor, vücudum kendi isteğiyle ona karşı direniyor ve ben iniltiyi geri çekiyorum. "Belki de bana ne yapmamı istediğini söylemelisin."

"*İnmeni* istiyorum."

"Senden ayrılmak mı?" Gülümsemesi güzel ve acımasız, ve mantıklı olmasa da, boynunun çukurundaki tuzu yalamak, yanlarında gergin duran damarları dişlerimle sıkıştırmak ve o çığlık atarak bana doğru atlayana kadar ısırmak istiyorum. "İlişkiler birçok şekilde olabilir, Rose, ama bu tamamen iş ilişkisidir. Annemin hayatı üzerine yemin ederim, hiçbir zaman duygusal bir ilişkimiz olmadı. Mart ayından beri senden başka kimseyle yakınlaşmadım."

Beynim bir başka acı dalgasını işleme koymadan önce, bunun anlamını kavrayınca ağzım kapandı. "Ama sen onunla yattın." Süpermodel gibi görünen kadın. Onunla nasıl rekabet edebilirim ki?

"Evet, ama çok uzun zaman önceydi."

"Neden sorduğumu bilmiyorum, çünkü önemi yok." Önemli olmamalı.

"Önemsiyorsun, o yüzden soruyorsun. Acı çekiyorsun, o yüzden soruyorsun..." "Çünkü beni incittin. Beni aptal yerine koydun. Bana yalan söyledin

ve bunun için senden nefret ediyorum." Nefes nefese kalıyorum, göğüslerim inip kalkıyor, meme uçlarım hala

onun dokunuşuyla hala sertleşmiş durumda.

"Eğer geri alıp daha iyi hale getirebilseydim, yapardım. Ama gördüğün şey gerçek değil, sadece bir aldatmacaydı. Bana açıklamam için bir şans vermelisin."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," diye dişlerini gıcırdatarak söylüyorum, ona kızgın, kendime kızgın ve sadakatsiz bedenime kızgın. Yüzümü ona doğru kaldırmak, onu öpmek, onun beni öpmesi için hiçbir şey yapmam gerektiğini biliyorum. Karışıklığı ve acıyı ortadan kaldırmak için boğuşup dolanırken bacaklarımı onun etrafına dolamak. Ama bu beni ne yapar?

Zayıf. Yanlış. Sadakatsiz. Kalpsiz. Ondan daha iyi değil.

"Çekil üstümden." Onun altından kurtulmaya, kıvrılmaya çalışıyorum çünkü öfkem, heyecanımı yok etti.

"Beni dinlediğinde ve yaramazlık yapmayı bıraktığında seni bırakacağım." Bileklerimi düz bir şekilde bastırıyor, koyu renkli saçları alnına düşüyor.

"Mart ayında sana daha sert vurmuş olmayı dileyen bu yaramaz!" Ona bağırmaya devam ettim, elimden geldiğince yumruklarımı salladım.

"Bana vurdun mu? Beni motosikletimden düşürdün mü?" Sözleri keskin ve oldukça çirkin, parmak kelepçeleri sıkılaşıyor.

"Evet, tabii. Senin hızla geçtiğini gördüm ve sırf eğlence olsun diye kaskına mor bir dildo fırlattım. Saat sabahın dördüydü, seni aptal. Bana gizlice yaklaştın! Şanslısın ki, biber gazı spreyi yerine dildo'yu aldım."

"O zaman sormak zorundayım. Neden çantanda böyle... ölümcül bir silah taşıyordun?"

"Gülme. Postayla geldi."

"Postayla mı *geldi*?" O gülmeye başlayınca, başımı fayanslara yasladım.

"Sevimli bile değil. Ve öyle de değil. Geldi... posta kutuma düştü. İğrenç!" Bu, imaların dolu olduğu bir mayın tarlası. Onun aleti gıdıklanmış olabilir, ama ben sadece sinirlenmiş durumdayım. Tekrar deniyorum, dudaklarımı neredeyse hiç hareket ettirmeden kelimeleri telaffuz ediyorum. "Arkadaşım şaka olsun diye Avustralya'dan gönderdi. O gün işe giderken paketi almıştım."

"Sanırım sana kriket sopası göndermediği için minnettar olmalıyım."

"Bu konuda farklı hislerim var, tabii ki."

"Ma Rose, sende açık olan hiçbir şey yok." Sert sözlerden yumuşak sözlere geçerek, gülümsemesi yavaş ve tatlı bir şekilde yayılır.

"Bu arada, sen diğer binlerce erkekten farklı değilsin. Milyonlarca erkekten. Belki bir anlaşmanız vardır. Belki açık bir ilişkiniz vardır. Umurumda değil. Bana yalan söyledin."

"Özür dilerim," der, yüzündeki gülümseme ve neşe izleri silinir. "Seni incitmek istemedim."

Hepsi böyle demiyor mu?

Son bir kez daha bağlantı kurarak beni serbest bırakır ve kanım bileklerime geri akar. Duvara sırtını dayayarak oturur, kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koyar. Yatak odam ile salon arasındaki dar köşede bile bir prens gibi duruşu vardır. Yapmaması gereken bir şey yapma özgürlüğünü kullanan bir prens. "Sana daha önce söylemeliydim. Düşündüm ki... İşlerin bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. Senin incinmemesi için işleri ayarlayabileceğimi düşünmüştüm.

. Böylece benim hakkımda kötü düşünmezsin diye."

"Yani yakalanmazdın. İki kadına zarar verdiğin için yakalanmazdın." Çünkü daha önceki davranışlarından sonra, Amélie'nin benim hakkımda bir şey bilmediğinden eminim.

"Sadece sen varsın." Başını kaldırdı, yatak odasından sızan ışık, yüksek elmacık kemiklerini belirgin bir şekilde ortaya çıkardı. "Amélie ile ilişkimiz başından beri iş anlaşmasıydı. Onun tek üzüleceği şey kredi kartım olacak."

Güçsüz kalbim küçük bir sıçrama yaptı.

"Seninle birlikte olmak istiyorum. Artık sır saklamaktan bıktım, senin kirli sırrın gibi hissetmekten bıktım."

"Bu konuda tam da senin istediğin gibi davrandım, değil mi? Senin için çok uygun." Aptal, aptal Rose.

"Hayır, bu doğru değil. Onunla ilişkiyi bitiriyordum. İş anlaşmasını bitiriyordum. Monako'da ilk kez buluştuğumuzda söylediğim şey, içten gelen bir şeydi. Yatağıma başka bir kadın almadım."

"Sanırım tüm aldatanlar böyle der."

Çenesindeki kaslar gerilmeye başladı. "Ne düşünürsen düşün, ne yapmış olursam olayım, sana sadakatsiz davranmadım."

"Yani onu aldattın mı?"

"İş hayatında aldatma olmaz. Benim hatam, ilişkimizi bitirmek için ikimizin de aynı ülkede olmasını beklemektir."

"Eğer bu tamamen iş anlaşması olsaydı, bana söyleyebilirdin. Beni uyarabilirdin. Sen..." İlk titreme belirtisinde dudaklarımı sıkıca kapattım, başımı tekrar eğdim ve gözlerimin dış köşelerinden sızan sıvının yağmur olduğunu varsaymaya çalıştım.

İçeride yağan yağmur. Bunda yanlış bir şey yok.

"Üzgünüm, gerçekten üzgünüm, ama bunların hiçbirisi sana olan hislerimi değiştirmez. Sensiz yapamam." Kararlılığını duyuyorum. Sözlerini hissediyorum. Ama bir ilişkiyi sürdürmek için iki kişi gerekir ve o Amélie'nin kalbini kırmamış olabilir, ama benim kalbim şu anda bir torba ve bir kutu yapıştırıcıya ihtiyaç duyuyor.

"Gitmen gerek," diye fısıldıyorum, sonunda ayağa kalkıp yüzümdeki saçları düzeltiyor ve kıyafetlerimi düzeltiyorum, hareket etmeye başlarken son kalan onurumu korumaya çalışıyorum. O zarifçe ayağa kalkıp omuzlarımı ellerine aldığı anda çok uzağa gidemiyorum.

"Bırak beni, Remy."

"Bunu yapamam. Seni incittiğimi biliyorum, ama telafi edeceğim, söz veriyorum."

"Sadece... sadece git buradan. Seninle ve yalanlarınla başa çıkamıyorum."

"Seni bırakmayacağım." Elleri yüzümü kavrarken, sözleri yumuşak ama kararlıydı ve keşke ona karşı kalbimi sertleştirebilseydim.

"Ama seçim senin değil."

"Dikenle başa çıkamıyorsam, gülü hak etmiyorum."

"Sanırım ikisini de zaten kanıtladın. Beni rahat bırakmanı istiyorum, Remy."

Ben uzaklaşırken adımını fısıldadı, ama biz daha başlamadan önce kaybedilmiş bir davaydık.

27
REMY

"HALA UYANIKSIN. İYİ." Bir kadını terk edip başka bir kadına katıldığım için cehenneme gitmeyi hak ettiğimi söyleyenler olacaktır, ama başkalarının görüşlerini hiç umursamadım. Ayrıca, bunu çoktan yapmalıydım.

"Jet lag." Dikkatini yatağındaki açık Gucci valizinden bana çevirip sıkı bir gülümseme atıyor. Yatak odasının eşiğinde görünmemle ilgili herhangi bir düşüncesi varsa da, tekrar arkasını dönerek bunu paylaşmıyor.

"Yine neredeydin?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Garip bir konuşmanın başlangıcı mı?

"Remy, neden böyle davranıyorsun? Floransa'da bir spaya gittiğimi biliyorsun."

"Neredeyse üç ay mı?"

"Hayır. Serge'nin arabasıyla Paris'e, oradan da New York'a gittim. Gulfstream'i kullanmama izin verseydin daha erken dönerdim."

Onunla ilgili her şey sonunda buna dönüyor. Benden ne elde edebileceği ve nasıl elde edeceği. Başlangıçta seks kullanmaya çalıştığı bir dönem vardı, ama ben manipülasyona pek iyi tepki vermiyorum.

"Ofisindeki kişinin kim olduğunu bana söylemeye hazır mısınız?" Sözleri hafif bir tonda. Aldatıcı bir şekilde.

"Hayır." Cevap verirken ceketimi çıkarıp, saçma sapan Bibendum sandalyenin arkasına atıyorum. Bu sandalye, şüphesiz, çok geçmeden giysilerle dolup taşacaktır. Sabahları hizmetçi tüm zor işi halledebilecekken, neden valizinizi düzgünce boşaltasınız ki?

Dikkatini tekrar valizine çevirir, pastel pembe yoga kıyafetleri içindeki ince vücudu, pahalı bir şekilde boyanmış saçları...

donut gibi bir şekle getirilmişti. Neden bu kadar aptalca bir şekilde nişanlandım ki? Neden onun olması gerekiyordu?

Cevap her zamanki gibi: *Onu* daha iyi hale getirmek için neredeyse her şeyi yapardım. Ve yaptım da. Wolf adı bölgede her zaman çok saygın bir isimdi, ama onun ölümünden sonra, biz saygı görüyoruz. *Korkuluyoruz*.

Ellerimi belime koyup başımı eğiyorum. İkimiz de üzerimize düşen görevi yaptık. Artık yolumuza devam etme zamanı. "Bitti, Amélie."

O burun kıvrarak bana dönüyor. "Ne, yine mi? New York'tan aramadığım için mi? Yoksa yine kredi kartımın limitini aştığım için mi?"

Yine aynı hayaller. Zengin ve işe yaramaz insanlarla ve "asla yeterince zengin ya da zayıf olamazsın" şeklindeki modası geçmiş atasözüne göre yaşayan kadınlarla vakit geçirmeye başladığından beri edindiği transatlantik aksanını fark ediyorum.

"Senin aptal arkadaşlarınla Monako dışında ne kadar zaman geçirdiğini ne zaman umursadım ki?" Kredi kartına gelince, evet. Onun harcamaları konusunda tartıştık. Bu kadının bir sorunu var ve bu, onun konumundaki bir kadın için olağan bir sorun değil; egzersiz, estetik ameliyat, şampanya veya kokain. Alışveriş bağımlısı; sözde arkadaşlarını etkilemeye bağımlı. "Bunun bir gün biteceğini biliyorduk. Açıkçası, bu kadar uzun süre dayanabildiğimize şaşıyorum."

"Bu onunla ilgili, değil mi? Ofisteki şişman kız."

Ona boş bir ifadeyle bakıyorum. Cevabım geldiğinde, o kadar soğuk bir şekilde söylüyorum ki, gözle görülür şekilde irkiliyor. "Seni ne zaman özel hayatıma dahil ettim ki?"

"Remy, sen ve ben aynıyız." Ses tonu ve tavrı değişir; ifadesi kederli, sesi muhtaçtır. Amélie kendini her şeye ikna edebilen türden biridir ve ikna olduğunda, dünyanın geri kalanının da ikna olduğunu varsayar. "Senin bana ihtiyacın var, benim de sana."

"Belki de sana maddi destek olmam gerekiyor. Ama hayatında değil. Ve yatağında da değil. Duyduğuma göre bu günlerde o yatak bir erkek grubundan birine ayrılmış. Umarım o adam reşit olur."

Sözlerime tokat gibi tepki gösteriyor, ama kiminle yattığını ne merak ediyorum ne de umursuyorum. Anlaşmamız, kendi hayatlarımızı yaşamamızdı; ihtiyatlılık, birliğimizin anahtarıydı.

Rose'a gerçeği söylemememi sağlayan türden bir sağduyu mu? Bunu bile mazeret olarak kullanamam, çünkü bu açgözlülük ve kibirdi. Yakalanmamak için duyulan ihtiyaç. Bu düşünceyi kabul ediyorum, ama şu anki durum için kabul etmiyorum. Rose'a karşı hissettiklerim, ona karşı daha önce hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok. Evet, ona sahip olmak istedim ve şimdi nedenini biliyorum. Çünkü onu seviyorum. Evet, onu seviyorum. Ve bunu anlamam için bu berbat durumu yaşamam gerekti. Sanırım önceden, sanki çok büyük bir şeyin önünde duruyormuşum da onu göremiyormuşum gibiydim.

"N'importe quoi," diye tükürür Amélie - ne olursa olsun - sanırım bir elbise olan ipek parçayı yere atar. "Seni altın avcısı fahişelerden uzak tutmam mı gerekiyor - sadece parana ilgi duyan kadınlardan!"

Onun benzerlikleri nasıl göremediğini anlamıyorum. Belki profesyonel bir altın avcısı fahişe ondan daha ucuza mal olur. *Rose ise bana her şeyimi mal olabilir.* Ama artık umurumda değil. Onu bu kadar üzgün, bu kadar kızgın görmek... beni paramparça etti. Onun ofisten solgun ve umutsuz bir şekilde ayrıldığını izlerken, onu takip edersem Amélie'nin oyununa gelmiş olacağımı biliyordum. Artık her şeyin sona ermesinin zamanı geldi. Yaptığım hatalardan gurur duymuyorum. Onu incitmekten ve onun haberi olmadan bunu bir şekilde düzeltebileceğimi düşünmekten gurur duymuyorum.

Amélie odada dolaşp, benim aileme hakaretler yağdırırken, ben bu iki kadının ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Görünüşünün aksine, Amélie soğuk biridir. Kendinden başka hiçbir şeyi ve kimseyi umursamaz. Rose ise tam tersine, hayat dolu biridir ve klişe olsa da, gerçekten altın bir kalbi vardır. Amélie, en değerli varlığını kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kalmış, aşırı büyümüş bir çocuk gibi davranırken, Rose kalbi kırılmış bir kadın gibi davranıyor.

Kalbi kırık. Bu da beni sevdiği anlamına geliyor. Bu da benim bir şansım olduğu anlamına geliyor; onun kalbini yeniden onarabilirim.

"Başlangıçta kararlaştırdığımız gibi bir anlaşma yapılacak. Yılın geri kalanında evi kullanabilir ve kredi kartını elinde tutabilirsiniz."

En azından şimdilik. Kesin bir harcama limitiyle.

"Taşınmıyorum," diye cevaplar, bir düşesin kibiriyle. "Bu eski evi yenilemek için zaman ve para harcadım. Peki ne için? Sen şişman küçük kız arkadaşını buraya taşıyabilesin diye mi?"

"Devam et," diye neşeyle cevap veriyorum. "Ne kadar gülünç olduğunu unutmuşum. Evet, bir sürü para harcadın, *benim* paramı harcadın, bir sürü dekoratör aylarca senin her isteğini yerine getirdi. Neredeydin? Gstaad, Milano ve kim bilir başka nerelerde. Anlaşma bir daireyi de kapsayacak. Ailene dönme konusunda endişelenmene gerek yok."

Yüzü sertleşir. Bunun babasının planladığı şey olmadığını bilir. Kızını bir domuz yavrusu gibi sunmuş olabilir, ama onun sözleşmemizi evlilik yemini haline getirmesini bekliyordu.

"Bilgin olsun, sana taşınmadan önce kendi dairem vardı."

Kiralık, pul kadar küçük ve ailesi Monako vatandaşı olduğu için devlet tarafından sübvans edilen bir daire.

"Her ne olursa olsun, burada kalamazsın." Ses tonum ani ve kesin, duygularım, düşüncelerim ve hislerim içimde kargaşa yaratıyor ve bunların hiçbirisi ona odaklanmıyor. Hatalıydım. Daha iyisini yapacağım. Öfkesi geçecek ve ona bunu telafi edeceğim. "Bu evi satıyorum." Bunun üzerine ceketimi alıp, onu öfke nöbetiyle ve eşyalarını boşaltmasıyla baş başa bırakıyorum.

"Bu çok klasik!"

"Eğlendiğine sevindim. Ben aynı şeyi hissetmedim," diye mırıldanıyorum, otel ve konut kompleksi için arazi ıslahı projesinin planlarını baş harfleriyle imzalarken.

"Şaşırmamalısın. Aynı anda iki kadınla mı?" Everett neşeyle iddia ediyor. "Er ya da geç pantolonun aşağıda yakalanacaktın."

"Senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, iki kadınla birden ilişkim yoktu. Sadece bir tane vardı." Onu bırakmaya niyetim yok. "Diğeri ise yönetim kurulu için bir tuzaktı."

idi."

"Ve çok uzun süre yanımda
tuttum." Omuz silkiyorum.

Haklı.

"Avoir les yeux plus gros que le ventre." Aksanı kelimeleri biraz bozuyor ama anlayamayacak kadar değil.

"Gözlerim midemden daha büyük mü? Gerçekten mi?"

"Senin acı çekmeyi seven biri olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Keşke o kaltak Rose'la birlikte seni yakaladığında burada olup onun yüzünü görebilseydim."

"Sen trans yağlar ve kimyasallar yiyip patates gibi davranmakla meşguldün."

"Bana her zaman hamburger getirecek bir kız ver."

Ona bakmadan önce kaşlarımı çattım. Kesinlikle başka bir şarkı söylüyor ve bunun sadece dün sabahki yağlı yemeğin sonucu olduğunu sanmıyorum. "Öyle olmadı." Ben'in ofiste olduğunu ya da Amélie'nin gelişini nasıl yanlış yönettiğimi söylememeye karar verdim, çünkü yeterince batırdım zaten. "Az önce Rose hakkında güzel bir şey söyledin. Neler oluyor? O geldiğinden beri onun hakkında hiç övgü dolu bir şey söylemediğini sanıyorum."

"Onun hakkında kötü bir şey de söylemedim. Yani, pek fazla değil. Ama birinin tarafını tutmam gerekirse, Rose'un tarafındayım. Hatta tişörtünü ve şapkasını bile alırım." Gülümsemesi iğrenç derecede neşeli, "Çünkü onun bir şeyler sakladığından endişelenmesi gereken kişi ben değilim." diye ekliyor.

"Endişelenmiyorum. Aslında, artık umursamıyorum bile." "Senin cenazen, dostum."

"Sanmıyorum. Özel dedektif hiçbir şey bulamadı. Onu Emile ile ilişkilendirecek hiçbir şey yok." Beni ilgilendiren hiçbir şey yok. "Onun iş geçmişini, ailesini, liseye kadar uzanan ilişkilerini inceledi. Ayrıca, onu hiç tanımadığını söylüyor ve ben ona inanıyorum."

"Oh, peki. O zaman bu kadar." Bu, alaycı bir ima değil, tam bir alaydı.

"Evet."

"Yani senin mirasından bir pay alacak mı? Sen istediğinde. Hiçbir şey bilmediği mirasından. Bu çok eğlenceli bir konuşma olacak. *Eğer* olursa tabii."

"Ona söyleyeceğim," diyorum sertçe. "Neden söylemeyeyim ki?"

"Parasını alıp çekip gidebileceği küçük bir ihtimal var." "Hayır. Böyle bir şey olmayacak." Gerçi ben de bunu düşündüm.

Bundan emin olacağım. Beni sevdiğini biliyorum. Sadece bunu itiraf etmesini sağlamam lazım. Ve sonra? Sonra günlerimi onu mutlu etmekle geçireceğim. Sonu mutlu son olacak.

"O sana kolaylık göstermeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Bu yüzden mi takımdasın, Rose? Kenardan izlemek mi istiyorsun?"

"Hayır. Senin dayak yiyip kanlar içinde kalmanı izlemek isteseydim, seni tekrar boks ringine çıkarırdım. "Ben Rose'un takımındayım çünkü Amélie'yi hiç sevmedim."

"O zaman, dostum, ikimiz de aynıyız."

"Ah, ama o seni lanet bir köpek gibi peşinden koşturmaya çalışmadı. Ya da alışverişlerini taşımaya."

Kalemimi bıraktım. "Yani sesinde hissettiğim rahatlama bu mu? Kötü cadı gitti mi?"

"Ne, ben mi?" Koltuğuna yaslanarak ellerini koltuk kollarına yaydı ve koltuk sallandı. "Bir fikrim yok. Bana fikir sahibi olmamam için para ödüyorsun."

"Ağzını kapalı tutman için sana yeterince para ödeyemem. Ama bir fikrim var." Parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim. "Amélie ile yatmış olsaydın, seni bu kadar çok nefret etmeyebilirdi. Her fırsatta seni küçük düşürmeye çalışmayabilirdi."

"Öncelikle, beni küçümsemedi çünkü bu benim umursadığım anlamına gelirdi. İkincisi, frappe almam için ısrar ettiği kafede ona güzelce parlak, tasarımcı markalı alışveriş çantalarını bıraktıktan sonra bana çoğunlukla nazik davrandı. Ama en önemlisi, bunu nasıl bildin?"

"Sana teklif ettiğini mi? Sezgi diyelim." Ve artık benim yatağımda hoş karşılanmadığını öğrendikten sonra intikamcı olduğunu da ekleyelim.

"Evet, şey..." Yüzünü buruşturup kulak memesini çekiştirir. "Alınma ama senin sakinle bile onu sikmezdim.

Ellerimi indirip klasörü kapattım. "Hadi gidip..." "Sarhoş mu?"

"Akşam yemeği," diye yorgun bir şekilde d zeltdim.

"Bu benim ikinci önerim olacaktı." Ayağa kalkarken ağzının köşesinde bir gülümseme belirir.

Otele doğru yol alırken, Le Grill'de yemek yemeyi tercih ettik ve orada yarım kalan sohbetimize devam ettik.

"Onun teklifini kabul etseydin çok hayal kırıklığına uğrardım, biliyorsun."

Cevap vermeden önce neyi kastettiğimi anlaması biraz zaman alıyor. "Benim tarzım değil." Biftekimi keserken, başımı kaldırmadan gözlerimi kaldırıyorum. "Açık bir ilişkiniz olduğunu biliyorum, ama gülme, sanki beni aldatan benmişim gibi hissederdim."

"Onur duydum, sanırım." Gülmeye başladım, ama onun ifadesinden hoşlanmadığı belli oldu. "Ama ilişkinin açık olduğu konusunda yanılıyorsun. İlk birkaç aydan sonra onun ne yaptığı umurumda değildi."

"Neden onu yanında tuttun ki? Yani, iktidara geldikten sonra."

Gümüş  atal bı aklarımı masaya bırakıp sandalyeme yaslandım. " ncelikle, bu benim amaçlarıma uygundu. Biliyorum. Babası nişanın yerine getirilmesini istiyordu."

"Yani, onunla evlenecektin?"

"Sanırım, onun beni bir köpek gibi evcilleştirebileceğini umuyordu. Bu asla olmayacaktı. Neden bu kadar uzun sürdü diye sorarsan, yönetim kurulundan birinin benim tarafımda olması yararına oluyordu. Özellikle de ilk zamanlarda."

" zellikle de rekabeti parçalamaya başladığın zamanlarda. Ama artık onların iznine ihtiyacın yok."

Kabul ederek başımı sallıyorum. Sanırım statükoyu bozmanın gerekliliğini hiç görmedim. Am lie kendi hayatını yaşadı, ben de kendiminkini. Ara sıra şirket etkinliklerinde bir araya gelip birleşik bir cephe oluşturduk, ama ilişkimiz bununla sınırlıydı. Arkadaşlığa ihtiyaç duymadım, Wolf Industries'i *ondan* daha büyük, ikimizden daha büyük bir şey haline getirmeye odaklandım, onun iradesinin entrikalarıyla karşı karşıya kaldığımda bir takıntıdan diğerine geçtim. O zamanlar, belki de bir hayaleti arıyordum, ama gerçekte o, Emile'in sağladığı beklenmedik bir servetle dünyayı dolaşıyordu.

Mart ayında Rose ile yattıktan sonra hiçbir pişmanlık ya da suçluluk duymadım. Tövbe etme ihtiyacı hissetmedim. Yine de bu deneyim beni değiştirdi. O bana dünyada iyiliklerin de olduğunu ve herkesin kendi çıkarını gözetmediğini hatırlattı. Ama Monako'ya döndüğümde tüm bunları bir kenara bıraktım, hala babamın çıkarı sağlamak istediği bu kadının kim olduğunu, kim olduğunu ve benim için ne ifade ettiğini öğrenmeye kararlıyım.

Sonra o geldi ve o günden beri ben eskisi gibi değilim. "Sebepler ne olursa olsun," diyor Rhett, "tek söyleyebileceğim, Amélie'nin yanında onu nefretle sikebilecek kadar sertleşebileceğimi sanmıyorum." Kıkırdamam kahkahaya dönüşüyor çünkü onu tamamen anlayabiliyorum. "Neden güldüğünü anlamıyorum. Hayatı berbat olan sensin. Bu lanet olası bir şaka dostum."

"Bilmiyorum. Hayatım oldukça iyi bence." Ya da Rose'u kazandığımda iyi olacak. Ona, kendisinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığını anlattığımda.

"Benim açımdan öyle değil. Önce, hiç istemediğin ve beklemediğin bir işin yükünü omuzlarına aldın. Sonra kontrolü ele geçirmek için, çok uğraşarak oluşturduğun playboy oğul imajını bir kenara attın..."

"Kendimi hedonist olarak tanıtmadım. Sadece istediğim hayatı yaşadım."

"Güzel günlerdi," diyor, başını geriye eğerek, sanki gece mavisi tavana geçmiş zamanları yeniden canlandırması için yalvarır gibi. "Ve çok uğraştık, değil mi?"

"Sıkı partiler verdik." Rhett beklenmedik bir arkadaştı, ama onu bulduğum için sonsuza kadar minnettar olacağım.

"Aynı şey," diye cevaplar, burnunu çekerek. "Ama sonra gidip, gerçekten ihtiyacın olmayan bir işe girerek her şeyi mahvettin. Para her zaman senin olacaktı."

"İşte bu yüzden onunla ilgilenmem gerekiyor."

"Bu işe hiç ilgi duymuyordun, kendini bağladığın kadına da ilgi duymuyordun."

"Gerekli bir kötülük," diye araya girerek konuyu geçiştiriyorum.

"Onun ikinci adı bu, değil mi?" Dik oturur ve devam eder. "Sonra, bir kız kardeşin olabileceğini keşfedersin, ama sonra

babanın muhtemelen bir kızı olduğunu öğrenmeden önce bir kız kardeşin olabileceğini keşfediyorsun."

"*Ta gueule*," diye sıkılmış bir ses tonuyla cevap veriyorum. *Kapa çenenı*. Hiçbir kötü niyet içermeyen bu sözlerim, onun alaycı selamlamasıyla karşılanıyor.

"Ama sonra... ondan uzak durmak yerine, onu becermeye karar verdin.

Sonra da onu buraya getiriyorsun."

"İlki bir hataydı, evet. İkincisi ise... kimlik karışıklığıydı. Ama hiçbir şeyden pişman değilim."

"*Je ne regrette rien?*"

"Şarkı söylemeye başlarsan, seni öldürür ve cesedini balıklara yem ederim." Bardağımı alıp dudaklarıma götürdüm.

"Hiçbir şeyden pişman değilsin çünkü onu geri kazanmak üzeresin."

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle değil mi? Onun kim olduğunu gerçekten bilmek istemiyor musun?"

"Artık umurumda değil." Ve bu doğru. Ama ona sahip olacağım. "Tanrım, beni aşk acısı çeken aptallardan kurtar."

"Başarırsın," diye mırıldanıyorum, dikkatimi tabağıma çevirerek. "Ayrıca, başlangıçta pek romantizm olmayacak." Savaşlar olacak, evet. Sözlü çatışmalar. Dün geceye bakılırsa, çalınan öpücükler ve şiddetli çatışmalar olacak.

Ve hepsini sabırsızlıkla bekliyorum çünkü her tecrübeli savaşçı bilir ki, zafer kazanan ganimeti alır.

Beni rahat bırakmanı istiyorum.

Bana bu sözleri ilk kez söylemiyordu, ama hiç bu kadar anlamlı bir şekilde söylememiştir. Bu beni caydırmadı, ama son birkaç gündür onu aramadım. Onun dairesine gitmedim, yine eşyaları fırlatmaya başlayacağından korktuğum için değil, ve concierge uygulamasını da kullanmadım. Henüz. En azından, onu kalıcı irtibat kişim olarak talep ettiğimden beri, o bunun farkında değil, ama birkaç günlüğüne bir meslektaşının hizmetlerini kullandı. Bundan sonra, concierge ihtiyaçlarımı başka kimse karşılayamayacak; ondan başka kimse.

Ama şimdiye kadar, onun isteği üzerine onu rahat bıraktım. Ve açıkçası, bu beni öldürüyor. Onun bu kadar yakınımda olduğunu bilmek, ama ona ulaşamamak işkence gibi. Düşünemiyorum bile, işleri yürütmekten bahsetmiyorum bile. İşler daha fazla böyle devam edemez. Aslında, planlar yolunda giderse devam etmeyecek.

Beni rahat bırakmanı istiyorum.

Ve onun sözlerini alıp onları güzel bir şeye dönüştürmek istiyorum.

Seni asla yalnız bırakmak istemiyorum.

"*Mademoiselle Ryan pour toi.*" Asistanımın sesi interkomdan geliyor ve düşüncelerimi aniden kesintiye uğratıyor. Midem düğümleniyor ve kalbim güm güm atıyor.

"Ona beklemesi gerektiğini söyle lütfen." Cevabım kısa ve öz, bunu kasıtlı olarak değil, ona burada, yanımda ihtiyacım olduğu için söylüyorum. *İhtiyacım var ama henüz sahip olamıyorum.*

İnterkomu video moduna geçiriyorum. Bu, geçen hafta ofisimin kapısına takılan yeni kilitte birlikte kurulan yeni bir sistem. Bazı hataları tekrarlamak istemezsiniz. Resepsiyon alanında Rose, cevabımı duyunca kaşlarını çatıyor. Tam da istediğim şey.

Kanepeye doğru dönerken, halının kenarına takılır ve sanki halı bunu bilerek yapmış gibi ona öfkeyle bakar. Bir sürü paketi ve alışveriş poşetini minderlerin üzerine bırakır ve yanılmıyorsa, küçük bir homurtuyu bastırır ve tekrar hızla döner.

"Affedersiniz, ne kadar sürecektir biliyor musunuz?" Sıkı bir gülümsemeyle, ellerini yanlarında yumruk yapar ve sonra arkasına saklar.

"*Hayır.*" Paulette'in dikkati ekrandan ayrılmıyor. Hoşnutsuzluğunu zaten ifade etti, ama aynı zamanda babamın asistanı olduğu için, çok daha değersiz randevular gördüğünü düşünüyorum.

"Sadece, bugün başka randevularım var." Paulette cevap vermez. "Yanında biri var mı?"

Balık tutuyor musun, ma Rose?

"Monsieur Durrand her zaman meşguldür," diye çok profesyonel bir cevap vermiyor. "Çok meşgul."

Rose geri dönüp öfkeyle kanepeye otururken kendimi gülümserken buluyorum. Ekranı kapatıp masamın arkasındaki gizli barı açıp kendime bir içki doldururken hala gülümsüyorum. Garip bir tatmin duygusu beni sarıyor, beklenti heyecanı midemdeki kasları gerginleştiriyor. Yeni bir anlaşmanın eşiğindeyken veya yeni bir projenin başlangıcında sık sık böyle hissederim. Bir şey inşa etmek üzereyken. *Ya da birini yıkmak üzereyken.* İçkimi alıp pencereye gidiyorum manzarayı seyretmek için. Keyfim okyanustan veya bulutsuz mavi gökyüzünden değil, bir andan geliyor. Olağanüstü bir andan. Rose'un tahmin edemeyeceği bir andan.

İçkimi bitirip masama dönerken, daha önce fark etmediğim bir dolaptan küçük bir kutu alıp inceliyorum. İçkimi bitirmek için odada birkaç tur attım, tabii ki, sonra bardağımı bara geri koydum, kapattım ve masamın arkasına oturdum. Manşetlerimi düzelttim, kalemimi aldım ve video interkomuna baktım. Çenesini yumruğuna dayamış, başparmağıyla telefonunda hızla kaydırırken, ayağı yay gibi gergin bir şekilde havada zıplıyordu.

Mükemmel.

Zili çaldım.

"Artık girebilirsiniz," diye mırıldanır Paulette ve kapının otomatik kilidini açar.

Rose, her iki bileğindeki bir düzine kadar kolu çalıştırmak için bir dakika kadar zaman harcadıktan sonra, kalan paketleri alır ve kararlı adımlarla kapıya doğru yürür. Nezaketen bir kez kapıyı sertçe çalar ve içeri dalar; tüm silahları ateşler, sanırım deyim böyle.

"Rose. Senin için ne yapabilirim?"

Kasten yukarı bakmıyorum. Paketler ve çantalar masama çarpıp etrafa saçılabilir bile bakmıyorum, ancak incelediğim belgeye çarpan küçük bir kutuyu kenara çekiyorum.

"Önce bana tüm bunların ne olduğunu anlatabilirsin." Gözümün ucunda, muhteşem göğüslerini kollarını kavuşturuyor. Başka bir kadın olsaydı, bunun hesaplı bir hareket olduğunu düşünebilirdim. Ama Rose için değil, başımı kaldırıp öfkeli parmak dövmesinin üst kollarını tıklattığını fark edince emin oldum.

"Alışveriş gibi görünüyor. İş mi, eğlence mi?" "Ne?"

Gözleri parladı. *Eğlence mi dedin?*

Kalemimi kapatıp koltuğuma yaslanarak başımı kaldırıyorum. Tanrım, ne kadar güzel. Onu günlerdir görmediğim için mi bu kadar güzel geliyor bana? Üstelik en sevdiğim elbisesini giymiş; keten kumaştan yapılmış, Sophia Loren'in yeniden çekilen filmlerinden çıkmış gibi duran elbise. *Belki de* Boy on a Dolphin. Pencerenin önüne dikilirse, ince keten kumaş onun muhteşem vücudunu ortaya çıkaracaktır. Ama okul çocuğu heyecanlarına kapılmak için havamda değilim. Daha önemli şeyler var.

"Bunlar açıkça alışveriş poşetleri." Kalemimle poşetleri dürtüyorum. "Chanel, Dior, Gucci ve bu Piaget'ten bir şey mi?"

"Bunlar hakkında hiçbir şey bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Pahalı olduklarını biliyorum," diyorum, sandalyeme yaslanarak.

"Benimle dalga geçiyorsun."

Dişleri dolgun alt dudağını ısırırken, öfkeyle sarf ettiği sözler benim aletimi harekete geçirir. Öfkeli olsun ya da olmasın, yine de beni tahrik ediyor. Tanrım, seni özledim, Rose. "İsterim."

"Kes şunu. Hemen kes şunu!" Gözleri kısılr ve altın rengi parlar. "Seksi küçük gülümsemen ve Fransız aksanın bugün benimle bir yere varamaz."

"Yarın nasıl? O zaman programına beni sığdırabilir misin? Aksanı da getiririm. Ve dili de."

"Sen..."

"Uygun bana bana senin programına Rose. seni seni seni ne zaman

Her yerde." Gözlerim onu, her santimini içime çekiyor. "Her şekilde." "Urgh!"

Geniş gözleri ve pembe yanakları, benim altta yatan anlamı mükemmel bir şekilde anladığını gösteriyor.

Onu her yerde sahiplenmeyi hedefliyorum.

Bir an için, ayağını yere vurup masamı tekmeleyeceğini düşündüm. Onun bu öfkeli tavrını seviyorum. Önümüzdeki yıllarda makyajın faydalarından yararlanmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Çünkü evet, şu anda tam da bu durumdayım. Aramızdaki ilişki, barışmadan önce ısırma, tırmalama ve kavga etme şeklinde ilerliyor.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin." Bu sefer, masamdan kalkarken gözleri parladı. Ben tam boyuma uzanıp masanın kenarından dolaşmaya başladığımda, tekrar yukarı baktı. "Benden uzak durmanı söylemiştim."

"Uzak durdum. Ama sen benim ofisimdesin. Beni sen aradın."

"Bunlar yüzünden," dedi, elini uzatarak geriye doğru adım attı ve aramızda mesafe yaratarak geri çekildi. Onun çok uzaklaşmasını istemediğim için masamın kenarına oturdum.

"Alışveriş mi?"

"Aldığın alışveriş." "Aldım mı? Nereden anladın?"

"Çünkü hepsi benim bedenimde..."

"Senin vücut hatlarını çok iyi biliyorum." Gözlerim dolaşüyor ve kasıtlı olarak üzerinde duruyor, buna karşılık yanaklarında bir renk patlaması yükseliyor. "Ama eminim Monako'da seninle benzer vücut hatlarına sahip başka kızlar da vardır." Yalan. Hepsi yalan. Dünyada benim ellerime uygun başka biri yok. Bundan eminim.

"Sen bunu bilirsin herhalde," diye karşılık verdi. "Ama bu saat, daha önce internette baktığım Piaget saatinin aynısı... daha önce..."

"Benden uzak durmamı söylemeden önce mi?"

Eli havayı keser. "Dur. Bunları benim için aldığını itiraf et."

"Üzgünüm." Stratejisi olmayan taktiklerin yenilgi anlamına geldiğini düşünerek çenemi düşünceli bir şekilde ovuşturuyorum. "Korkarım son zamanlarda alışveriş yapmadım."

"Bana en son hediyeler yağdırdığın zaman da bana yalan söylemiştin."

İnkâr sözcüğü dilime hemen gelir, ama onu geri yutarım. Onun imalarına rağmen durumlar aynı değil. Yalan söylediğim veya manipüle ettiğim insanlara hediye alma alışkanlığım yok. Öyle olsaydı, iş rakiplerim elmaslar ve kürklerle süslenmiş olurdu. Ancak onu manipüle ediyorum. Ama bu, olduğundan çok daha kötü geliyor.

"Tamam, belki onları şahsen almadın, ama daha önce olduğu gibi sipariş ettin, sadece konsiyerj sistemini kullandın." Öne eğilir, ısırarak istediğim işaret parmağını sallayarak, gözlerini daha da kısar. "Bunu yaptığını biliyorum."

"Concierge'in sloganını tekrar hatırlatır mısın?"

"Gizlilik her şeydir," diye isteksizce tekrarlar, neredeyse gözlerini devirir.

"Peki, konsiyerj departmanının gizliliği garanti ettiğini nasıl bilebilirsin?" Masadan kalkarken gözleri tamamen irileşir, ama cevap vermez, bunun yerine dudaklarını büzleştirir. "Bana söylemek istediğin bir şey yoksa tabii." Elim cebime sokup yanından geçerek uzaklaşırken, söylemek istediğim bir şey olduğunu biliyorum. Bir iş arkadaşını koruması sevimli mi yoksa sinir bozucu mu, tam emin değilim, çünkü evet, alışveriş benim, ve iş arkadaşı Charles, anlaşmanın benimle ilgili kısmını gizli tutmakla görevlendirilmişti. Ki bunu yapamayacağını biliyordum. "Ee?" diye soruyorum, ona dönerek.

"Bunların bana teslim edileceğini biliyorum çünkü arabada adımı gördüm."

"Belki Monako'da birden fazla Rose Ryan vardır. Kim bilir?" Varsa bile, bahse girerim o kadar güzel olmayacaktır.

"Lanet olsun, Remy!" diye bağırdı aniden, sözler ağzından adeta patlayarak çıktı. "Neden bu kadar sinir bozucu davranıyorsun? Benden uzak durmanı söylemiştim..."

"Ve ben de istediğini yaptım."

"Beni satın alamazsın."

"Biliyorum. Senin değerini karşılayacak kadar param bile yok."

Sözlerimi bir kenara iterek devam etti. "Bütün o şeyleri benim için sipariş ettin. Charles'a, benim seveceğimi, isteyeceğimi veya ihtiyacım olacağını düşündüğü her şeyi satın alması için sınırsız yetki verdin."

"Saat ve iç çamaşırı hariç." Kesinlikle iç çamaşırı hariç. "Ayakkabılar da hariç. Onları ben sipariş ettim. O sadece teslim almaya gitti."

"Biliyordum! Sorumlu olduğun belliydi," diye bağırarak, kurtuluş için tavana yalvarırcasına kollarını havaya kaldırır. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Evet, biliyorum. Ve her şeyin plana göre gittiğini düşünüyorum, ancak bunun yerine "Bir şey bana, beni aydınlatmak üzere olduğunu söylüyor" diye cevap veriyorum. Aniden benim onun alanına girdiğimi fark eder ve geri adım atar, sanki beni uzaklaştırmak istercesine elini kaldırır.

"Bunu sen ayarladın. *Charles'a* bilerek *benden* bir şeyler almasını söyledin. Ve bunu yaparken, konsiyerj ekibinin en gizli tutamayan üyesine gizlilik yemini ettirdin, ki bu, suyu tutmak için süzgeç kullanmak kadar etkili bir şey."

"En çok neye kızdığını bilmiyorum. Sana hediye aldığım için mi, yoksa Charles'ın aracı olduğu için mi?"

"Sinirli değilim, kızgıyım, kıyamet gibi kızgıyım! Yine! Çünkü o adam sır tutamıyor. Bugünün sonunda, Wolf Industries'in tamamı aramızda olanları öğrenecek."

"Yani seni sevdiğimi mi öğrenecekler?" "Ne?"

"Senin için aklımı kaçırdığımı anlayacaklar." Onu masama doğru ittiğimi fark edince neredeyse gülmekten kendimi alamadım. "Neredeyse başladığımız yere geldik, Rose." Onu ilk gördüğümde, sert hastane ışıkları altında şekilsiz paltosuyla bile bir melek gibiydi ve giderek daha da güzelleşti. Onun yeniden benim altımda çiçek açmasını, bereketli ve olgunlaşmasını istiyorum. Dikkatinin içe dönmesini, gözlerinin odaklanmamasını izlemek istiyorum, onu bırakırken aynı zamanda omuzlarımı kavradığı yere götürürken.

"Ama bu sefer aynı şekilde bitmeyecek." Hayır, Rose. Bu sefer bitmeyecek çünkü...

"Hayır, bu sefer Charles işini kaybedecek."

"Hayır!"

"Düşüncesizliği hoş göremem."

"Bunu senin söylemen çok komik."

"Taç giyen baş ağırdır," diye hüzünle mırıldandım, parmak uçlarımı dizlerinden kalçasına doğru sürüklerken, iki çift göz onların hareketini izliyordu.

"Onu kovamazsın. Benim yüzümden değil."

"Yapabileceğimi göreceksin. Sonuçta, kötü davranış kötü davranıştır." "İkiyüzlü olma." Elim tutarken sertçe gülüyor.

"Doğduğumuzda neysak, öyle olmak zorundayız." Kan

"Remy, yapma."

"Ama ben buyum. Yaptığım şey bu. Sen olmadan nasıl farklı olmayı bekleyebilirim?"

"Oh, şimdi de duygusal şantaj mı yapıyorsun?" "Hayır. *Sadece* duygusal şantaj değil."

"Ne demek istediğini anlamadım?" Dikkatli görünüyor. Öyle de olmalı.

"Charles'ın işini kaybetmesini istemiyorsun, ama merak ettiğim şey , bunun senin için değeri nedir?"

"Ne?" Yüzünde şok, dehşet mi, yoksa belki biraz heyecan mı vardı?

"Beni duydu. Benim sağduyumun senin için değeri nedir, Rose?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu şüphyle, avucunu göğsüme bastırarak göğsüme bastırarak düşüşümü durdurur.

"Seni ne kadar özlediğimi anlamanı istiyorum." Eli aramızda sıkışmışken, dudaklarım kulağının kenarını okşadı. "Seni öpmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor."

"Onu kovamazsın," diyor, başını çevirerek. "Ya da kovarsan, beni de kovmak zorunda kalırsın."

"İnsan kaynakları departmanı buna karşı çıkacaktır."

Özellikle de ben öyle söylediğimde. "Özgeçmişimde yalan söylediğimi öğrendiklerinde karşı çıkmayacaklar."

Biliyorum, neredeyse cevap veriyorum, itirafını beklerken, içimdeki bir şey çatlıyor, karpuz gibi serin ve tatlı. Onu hak etmiyorum, biliyorum. İyi, nazik, dürüst ve samimi olan bu kadın —hak etmediğim her şey. Yine de onu alacağım. Sadece onun da bana ihtiyacı olduğunu ikna etmem gerekiyor.

"San Francisco'da bir restoranda çalışmadım. Striptiz kulübünde çalıştım. Bu işi sahte beyanlarla aldım, yani birini kovmak istiyorsanız, beni kovun."

"Onun yerine seni öpsem nasıl olur?"

Niyetim bu değildi ama kendimi onu göğsüme çekip, sanki kaçacakmış gibi kollarımı sırtına doladığımı fark ettim. *Denemek isteyebilir, sanırım.*

"Striptiz kulübünde çalıştım. Beni dinliyor musun?" Omuzlarımı itti ve ben de içimden gelen isteksizlikle geri çekildim.

"Seni duydum ve nerede çalıştığın, nereden geldiğin, hatta neden burada olduğun umurumda değil. Hiçbir yere gitmeyeceksin çünkü sen benim için her şeysin."

Sanki sözlerimi anlamak istemiyormuş gibi başını salladı. "Söylediklerine güvenemem. Bana yalan söylediğin için."

"Demek iyi bir çiftiz. Ben bir yalancıyım, sen de bir hırsız." Şaşkın ifadesi neredeyse komik olsa da, eğlence çabucak dağılıyor.

Kimseye senin üzerinde güç ver. Aşkını sunma. Babamın sözleri mezarından yükselir gibi. Sanki onu dinleyecekmişim gibi.

"Sen bir hırsızısın çünkü kalbimi çaldın."

29
ROSE

"PEKİ, BU İŞE YARAMAZ." Bankacılık uygulamasından çıkış yapmadan iPad'imi kanepeye bıraktım, sonra altından iş sözleşmemi çıkardım. "Kahretsin. Küçük yazıları okumayı öğrenmem lazım."

Küçük yazılar, seni seviyor ve kalmanı istiyor gibi.

Bu düşünceyi yutuyorum, bastırıyorum ve üzerine basıyorum, ama yine de yüzeye çıkıyor.

Belki de ayrılmak istememem gereken yer Monako'dur, çünkü ayrılmak, kuponları kesmeye ve dolaşan elleri savuşturmaya geri dönmek anlamına gelir. Soğuk kış rüzgarlarına ve sadece ısınmak için yatakta dış giysiler giymeye.

Finansal durumumu anlamak için karaladığım sayı dizilerini incelemek için kağıdı ters çeviriyorum. Kalmamalıyım, ama kalmak zorundayım. Gitmeliyim, ama gidemiyorum. En azından şimdilik. Çünkü maliyeti çok yüksek. Deneme sürem bitmeden ayrılırsam, sadece dönüş uçuşumun (ülkeme geri dönüşümün) ücretini değil, aynı zamanda ilk uçuşumun ücretini de ödemek zorundayım. Ayrıca, deneme sürem bitmeden ayrılırsam, konaklama ücretini de günlük olarak ödemek zorundayım. Ve daha da iyisi, deneme sürem altı ay.

Altı ay!

Küçük rakamlar dizisi, zaten bildiğim şeyi doğruluyor. En azından o kadar süre burada kalacağım. Burada, Remy ile aynı binada çalışacağım, belki de hala burada yaşayacağım. Belki Riviera'daki otellerden birine tayin edilme şansım olur, ya da Nice'deki küçük stüdyo dairelerden birine geri taşınırım. Çünkü onun yanında ne kadar çok kalırsam, kararlılığım sıcak bir içecekteki şeker gibi eriyip gitmeye o kadar yaklaşıyorum. İki hafta oldu,

ve her gün biraz daha zorlaşıyor. Her gün çökmeye, pes etmeye, ona karşı aynı şeyleri hissettiğimi itiraf etmeye biraz daha yaklaşıyorum.

Beni sevdiğini söylüyor ama nasıl olabilir?

Ama şu anda bunu d ş nmeyeceğim, yatak odama gidip saçımlı bağlayacağım, geçerken parmaklarımla yatağın ucuna serilmiş kaşmir battaniyeyi okşayacağım. Birkaç ay önce, etiketi okumadan bunun kaşmir olduğunu bile bilemezdim, ama o zamandan beri çok şey değişti.

Odaya göz gezdiriyorum. Muhtemelen bir daha asla böyle bir yerde yaşamayacağım. Muhtemelen bir daha Remy gibi biriyle tanışmayacağım, ama bu iyi bir şey olmalı, değil mi? Odanın köşesindeki parlak çanta ve kutuları görmezden gelmeye çalışıyorum; tasarımcı kıyafetleri ve hediyeler, başka bir deyişle manipülasyon araçları. Saçımlı bağlarken, *bu hediyeleri satarsam ne kadar para kazanacağımı* düşünmekten kaçınıyorum ve Charles'ın hala her gün ofise geldiğini görünce, *onu kovarsan seni asla affetmem* şeklindeki dramatik veda s z m n işe yaramış olabileceğini düşünüyorum.

En azından şimdilik.

Bu da neydi böyle? Charles'ı pazarlık kozu olarak mı kullanıyordu?

Gerçekten bilmiyorum.

Oturma odasına geri dönüp, kapı zili çalarken tableti ve evrakları sehpanın çekmecesine tıkıştırıyorum. Charles'tan bahsetmişken, Remy ona sert bir satış konuşması ve bir parça gerçeklik verdikten sonra, Charles'ın sorularının en azından bir kısmını cevaplamadan o ofiste bir gün daha  alışamayacağım için hem onu hem de Fee'yi davet ettim. Ayrıca, haber henüz ona ulaşmamışsa diye Fee'ye de söyleyeyim dedim. İnsanlar yanımdan geçerken *"fahişe" diye* bağırmaya başladıklarında, bulabildiğim tüm müttefiklere ihtiya ım olacak.

"Bonsoir!" Charles, kapıyı açtığımda heyecandan neredeyse titriyor. *" a va?"*

"Daha iyiydim," diye şikayet ediyorum, o da her iki yanağıma birer öpücük konduruyor.

"Selam." Fee, hızlı bir *"Selam"*ın ardından beni kucaklayarak biraz daha çekingen davranıyor.

"İlaç getirdim," diyor Charles, bir şişeyi sallayarak.

Kır

mızı "Hadi içeri gir. Şu işi bitirelim."

"Bize hiçbir şey söylemek zorunda değilsin." Fee kolumu çekerken Charles daireye doğru ilerlerken, mekanı *hayranlıkla* inceler.

"Sorun değil. Sanırım bunu doğrudan kendisinden duymanız daha iyi."

Birkaç dakika sonra, ben kanepenin ucunda kıvrılmış, Fee ve Charles ise bana karşı oturan kanepede çok daha ciddi bir şekilde oturuyorlar.

"Peki." Charles'ın doldurduğu şarabı uzun bir yudumla içip, bardağı masaya koyuyorum. "Şu ana kadar bu ateşli hikaye hakkında ne biliyorsunuz?"

"Ateşli mi?" Fee'nin bakışları Charles'a kaydı. "O tatlı bir şey gibi anlatmıştı. Ah!" Kolunu ovuşturdu ve bir kez daha yana baktı, ama bu sefer Charles onun bakışlarını karşılamayı reddetti.

"O benden hiçbir şey duymadı." Sanırım yüzümdeki ifade ona aksini bildiğimi gösteriyor. "Sadece zengin bir erkek arkadaşın olduğunu söyledim." Burnu havada, bakışları oturma odasını bir kez daha inceliyor. "Çok zengin bir erkek arkadaş."

"Söylemeliyim ki, bu daire çok güzel."

"Önemli olan tanıdıkların değil, yaladıkların, *değil mi?*"

"Charles!" Fee şok olmuş bir şekilde onu azarlıyor.

"Sadece şaka yapıyorum!"

"Kes şunu Charlie, yoksa seni balkondan sarkıtacağım. Şimdi, söyle bana, ne biliyorsun?"

"Sadece bana anlattıklarını biliyorum."

"Dur biraz. Bu durumda o kim?" diye araya girer Fee.

"Zengin erkek arkadaşım!"

"Benim zengin ya da başka türlü bir erkek arkadaşım yok." "Bon. O zaman onu alacağım."

"Charlie, sen gerçekten eşcinselliğin vücut bulmuş hali gibisin." "Teşekkürler!" Bana mutluluk dolu bir gülümseme gönderir.

"Bu bir iltifat değildi."

"Sana değil, belki."

"Biri bana bu zengin erkek arkadaşın kim olduğunu söyleyebilir mi?" "Remy Durrand," diye cevaplar ve kaşlarını kaldırır.

Fee'nin gözleri birden yemek tabağı kadar büyür. "Durrand mı? Remy Durrand mı?" Gözleri ikimiz arasında gidip gelirken, ben ne onaylar ne de yalanlarım. "Aman Tanrım... Vay canına! Nasıl? Ne zaman? Ama o nişanlı değil mi?"

"Öyleydi." Bu itiraf hala omurgamı sertleştiriyor, ama tüm bunları bir kenara itmeye çalışıyorum. Beni zina yapan biri yapmadığını söylüyor, o kendini kötü hissetmiyorsa, ben neden hissedeyim ki? Ama mesele bundan daha derin. Bana söylememesi bir gözden kaçırma değildi; söylememek de yalan söylemek demektir.

Durup, bardağımı kaldırıyorum çünkü onlara Mart'tan bahsetmeye niyetim yok, hatta Amélie'yi tanımadığımı bile söylemeyeceğim. Dedikodu makinesi adımı karalamaya başladığında, *aptalın da üstüne bir de sürtüğ* eklemek istemiyorum. *Plana sadık kal*, diye içimden sessizce mırıldanıyorum. *Onlara her şeyi açıklamak zorunda değilsin*. "Şey, bakın..."

"Anlatmak istiyorum!" Charles, sahnede gösteri yapan bir fok gibi ellerini çırparak koltuğunda zıplar. "Monsieur Durrand, *il m'a confié*— bana güvenip sırrını verdi. Patlamadan önce söylemeliyim! Ayrıca, bu adam ünü kadar korkutucu biri değil." Elini göğsüne bastırır ve aşık bir genç kız gibi iç çeker. "Söylediği sözler mi? Ne kadar da aşk dolu!"

"Bu ilginç olacak." Görünüşe göre bu gece çok fazla mırıldanma olacak, çünkü Charles o genç kızmış. Daha iyi bir benzetme, onun Pepe le Pew olduğu olabilir. O, başka bir kokarca'ya aşık olduğunu sanıyor, ama aslında Remy Durrand bambaşka bir hayvan.

"Amélie'nin son seyahatine çıkmadan önce nişanı bozduğunu söyledi. Rose'a sırılsıklam aşık olduğunu söyledi."

"Oh, bu çok romantik!"

Bu çok önemli bir şey, tamam. En azından kısmen doğru değil. Ayrıca kafa karıştırıcı da çünkü beni gülümsetse de, Remy'ye güvenilemeyeceği için ağlamak da istiyorum.

"O seni seviyor, neden gülümsemiyorsun?" Charles'ın sesi biraz sinirli ve... Aman Tanrım. Bu yüzden Charles'a söyledi, benimle oynuyordu, evet. Ama daha da önemlisi, onun koca ağzının her şeyi ağzından kaçıracağını biliyor. Ama şimdi *kendi* versiyonunu anlatacak,

ho

ev yıkıcı, ama onun sevdiği biri. *Ve hiç de yalancı değil.*

"Demek bu yüzden buraya taşındın?" Fee'nin bakışları hemen bardağına düşer, yüzünde dehşet dolu bir ifade belirir. Poker oyuncusu olsaydı pek başarılı olamazdı.

"Ben bunu istemedim." Yüzümün buruşduğunu hissedebiliyorum. Fee böyle düşünüyorsa, diğerleri de öyle düşünecektir. "Gerçek şu ki, başka seçeneğim yoktu. Kimse patronumla sadece avantajları için çıktığıma inanmayacaktır."

"*Oui*, bu adamın pek çok avantajı var." Charles, eski zamanların oyun programı sunucuları gibi, ellerini kullanarak Remy gibi bir ödülü taklit eder. Pazılarının kıvrımı, yakışıklı yüzü ve derin cepleri. Tabii son taklidi baget ekmeğine bir gönderme değilse.

"Tabii ki insanlar böyle şeyler yapmazlar," diye itiraz ediyor Fee, bu daire hakkındaki varsayımına rağmen benim adıma öfkelenerek. "Ve eğer yaparlarsa, sen daha iyi bilirsin." Sanki tek önemli şey buymuş gibi kararlı bir şekilde başını sallıyor.

"Onunla ilk tanıştığımda, kim olduğunu bile bilmiyordum," diye şikayet ediyorum, Charles'a dönerek. "Yemin ederim Charlie, eğer bunu kimseye söylersen..."

"Hiçbir şey söylemem!" diye karşılık veriyor, gözleri tabak kadar açılmış, böyle bir şeyi söylemeye cüret ettiğim için öfkeyle küçük bir öfke gösterisi yapıyor.

"O gece kulüpte kuzeni bu yüzden mi bu kadar ısrarcıydı?" Charles'a uygun bir şekilde kötü bir bakış attıktan sonra dikkatimi Fee'ye çeviriyorum. "Sana asıldığını sanmıştım, ama belki de seni uyarmaya çalışıyordu?"

"Daha çok beni inceliyordu," diye ekledim çabucak, konuyu uzatmak istemeden. "Sonra özür diledi. Her şey yolunda." Hiç de yolunda değil, ama Ben en azından Remy'nin yapması gerekeni yaparak kendini biraz affettirdi. *Bana gerçeği söyleyerek.* Ve o Cumartesi günü ne yapıyorsa, en azından özür diledi. Ve neyse ki benden hoşlanmıyor.

"Sana bir şey söyleyeyim." Dudaklarını sıkıp, Fee, duyulmaktan korkuyormuş gibi öne eğildi. Belki de Charles'ın, daha başlamamışsa bile, dedikoduları dökmek için can attığını fark etmiyor.

. Anladığım kadarıyla o kötü niyetli biri değil. Daha çok, özellikle ofisteyken ağzını kapalı tutamayan biri gibi.

"Amélie'yi hiç sevmedim. Birkaç kez spin dersine geldi ve tam bir cadaloz gibi davrandı."

O bir cadaloz olabilir, ama aynı zamanda zarif bir safkan gibi görünüyor. Ve bu karşılaştırmada benim bir pislik olduğumu zaten biliyorum.

"Evet, ailesi pek sevilmiyor," diye Charles da aynı fikirde.

"Neden her şeyi gizli tuttuğunu anlıyorum. Artık her şeyin bittiğini varsayıyorum, çünkü ilişkinizi kamuoyuna açıklamak istiyorsunuz."

"Non. *La chienne* geri döndüğü için," diyor Charles dramatik bir şekilde.

"O kaltak," diye tercüme ediyor Fee.

"Remy, Rose'un ona kızgın olduğunu söyledi. Ama o onsuz yapamaz, ama o, nişanlandığını daha önce söylemediği için onu affedemeyeceğini söylüyor.

"Öyle mi?" Keşke bilseydi. Keşke sorun sadece bu olsaydı.

"Ve şimdi tüm dünyanın onların aşık olduğunu bilmesini istiyor."

"Şey, ben şahsen, günde birkaç kez onun ofisine çağrılmaktan *hoşlanmıyorum*," diye cevap veriyorum, koltuğun üstündeki yastığı çekip alıp, onu bir çeşit itaat haline getirmek için yumrukluyorum.

"Ne dedin?"

"Olga, Rose'a Monsieur Durrand'ın hesabını verdi. Artık *sadece* onun için çalışıyor."

"Neredeyse özel olarak," diye düzeltiyorum. "Ve evet, ona kızgıyım." Ne yazık ki, ikisinin düşündüğü nedenlerden dolayı değil. "Ve şimdi beni delirtiyor, her türlü talebiyle beni ofisine çağırıyor. Her gün öğle yemeğini ve öğleden sonra kahvesini ofisine götürmemi istiyor, oysa orada zaten lüks bir kahve makinesi var. Michelin yıldızlı bir şefin çalıştığı bir otelden bahsetmiyorum bile, istese muhtemelen ona beyin ve yumurta yapmaya razı olurdu."

"Beyin ve yumurta mı?" Fee'nin burnu kııştı. "Sormasan iyi olur."

"Sormayacaktım. Ama onun telafi etmek istediği açıkça belli."

"Bana istediği zaman zıplamamı emrederek mi?"

"Seni aynı odaya sokarak, onun hakkında sevdiğin şeyleri hatırlamanı umarak."

"*Comme sa bite.*" *Onun penisi gibi.* Charles kıkırdayınca, Fee ona kaşlarını çatarak bakar.

"Her şeyden iki tane sipariş ediyor," diyorum, çekinmeden. "Ve benim de onunla kalmamda ısrar ediyor." İlk gün, oturmayı bile reddettim. Olga ile geçireceğim zamanı engellemiş olabilir, ama oturmak ya da yemek yemek zorunda değildim. Hatta konuşmak zorunda da değildim. Üçüncü gün, beni yıpratmaya niyetli olduğu anlaşılınca, oturup sandviçimi yemeye karar verdim, çünkü salata ile arkadaşlık kurulmaz, onu görmezden gelerek. Ama bu da uzun sürmedi, çünkü adam sinir bozucu. Beni kışkırtmaktan sapkın bir zevk alıyor gibi görünüyor.

"Bence bu çok tatlı," diyor Fee. Benden sakladığı şeyi tam olarak bilseydi, böyle söylemezdi eminim. Ama ona anlatmanın kimseye faydası olmaz, en çok da bana. "Ama onu görmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Karmaşık bir durum." Onu görmeye giderken hala heyecanlanıyorum, ama sonra onun yalanlarını hatırlıyorum ve heyecanım, içimi kemiren pterodaktillere dönüşüyor. O benim önümde olmadığına, onu nefret etmek daha kolay. *Tamam, onu şiddetle sevmiyorum.* Ve bence o da bunu biliyor, yoksa neden günde birkaç kez beni ofisine çağırırsın ki?

"Dün uzun süre dışarıdaydın," diyor Charles, dikkatimi tekrar kendine çekerek.

"Evet, terzisi oradaydı. Özel dikim bir ya da dört takım elbise için kumaş seçmeme yardım etmemi istedi. Yeşil ekoseyi önerdim ama son anda fikrimi değiştirdim, çünkü o da benim beğendiğim buysa üç tane sipariş edeceğini söyledi. Muhtemelen o da giyerdi."

"Bu aşktır," diyor hüzünlü bir iç çekişle. "Çünkü ben kimse için çirkin görünmek istemem."

Daha kötü öğleden sonraları da geçirdim. Onun imalı sözlerine ve alaycı gülümsemelerine ilgi duymuyormuş gibi davranarak, geniş omuzlarını ve sağlam baldırlarını hayranlıkla seyrettim. Yaşlı, beyaz saçlı terzi Monsieur Veilleux'nun hatırı için tartışmayı en aza indirdik. Bu da, Remy'nin her zamanki gibi istediği gibi davranırken, benim sinirlenmemeyi tercih ettiğim anlamına geliyordu. Ben, Rose Ryan, olgun davranmayı tercih ettim. Monsieur Veilleux, Remy'nin son ölçümünden bu yana pazılarının genişlediğini söylediğinde, kötü düşünceler içindeydim.

son ölçümünden bu yana Remy'nin pazılarının genişlediğini söylediğinde, adamın başının üzerinden bana en müstehcen bakışını attı ve önümüzdeki haftalarda kolunun daha fazla çalışacağını tahmin ederek sağ kolunda biraz daha fazla yer olması gerektiğini mırıldandı.

Adamın utanması yok.

En azından sağ eli sadakatsiz değil.

Ve Charles sorsa bile, onun hangi tarafını giydiğini bildiğimi itiraf etmeyeceğim.

"Bazı insanlar çok şanslı. Sen yakışıklı bir adamın okşanmasını izlerken, ben on iki Pekin köpeği için düzenlenen doğum günü partisine son rötuşları yapıyordum."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diye kıkırdar Fee.

"Pastanın neyden yapıldığını söylediğimde o kadar da eğlenceli gelmeyecek." Kadehlerimizi doldurmak için ayağa kalkarken burun kıvrımları tiksinti ile kırışır.

"Hayır, yanıyorsun. Benim işim çok daha kötü. Her gün, artık sevmeme izin verilmediğini kendime hatırlatmam gereken adamın yüzüne bakmak zorundayım. İşler bu şekilde giderse, Remy yakında düşürdüğü kalemi almak için beni ofisine çağıracak."

"Evet, sen eğileceksin ve o da şöyle yapacak!" Charles, sehpanın diğer tarafından müstehcen bir şekilde kalçalarını ileri doğru itti.

Ve kısaca, akşamın geri kalanı böyle geçiyor.

"Rose, gitmeden önce..."

Remy'den sonraki üçüncü hafta, on ikinci öğle yemeği ve yirmi dördüncü toplantının ardından kapıda duruyorum, çünkü koridorlarda tesadüfi karşılaşmalar ve mırıldanarak selamlaşmalar olmadı. En azından terzinin ziyareti dışında, hiçbir garip durum yaşanmadı.

Kapı kolunu bırakıp, sanki idam mangası karşısına çıkacakmışım gibi dönüp bakıyorum.

Tanrım. Ne olacağını biliyorum. Gülümsememeye çalışırken dudaklarımın içini ısııyorum.

"Evet?"

"Sana bunu sormak istedim." Masasındaki çekmeceyi açar ve içine uzanır.

Açıklayabilirim, belki de açıklamalıyım, ama açıklamayacağım. Çünkü nereden başlayacağımı bilmiyorum. Ayrıca, burada sakın sakın duruyor olmazdım, bunun yerine, uyandığımda ne yaptığımı fark ettiğimden beri bu anı korkuyla beklediğim için, kekeliyor ve kızarıyor olurdum. Ama siparişi vereli neredeyse üç hafta oldu.

Postada kaybolmuş olabileceğini umuyordum.

Öfkeli kız müziği, bir şişe Sauvignon ve bir kredi kartı, Olga'nın beni ofisine çağırıp Remy'ye özel olarak "bakmam" gerektiğini söylerken, sanki onun kişisel fahişesi olacağım gibi konuşarak geçirdiğim özellikle zorlu bir iş gününün ardından benim yaramaz arkadaşlarımdı. Sonra Charles, onun ofisine çağırılmam için ne tür bir suç işlediğimi sorarak beni rahatsız etmeye devam etti. Dediğim gibi, çok zorlu bir günün sonunda eve gittim ve...

. . . sarhoş oldum. Sabah kanepede uyandım, acil durum kredi kartım çantamın derinliklerinden çıkmıştı ve Etsy mağazasından, 30 cm'lik çikolata penis satın aldığım için beni tebrik eden bir e-posta gelmişti. Ayrıca, eski günlerin hatrına seçtiğimi sandığım, yenilebilir mor parıltılı dip-dye boyama seçeneğini de eklemiştim.

Temelde, yiyebileceğiniz bir *"siktir git"* hediyesi. Ya da boğulabileceğiniz, sanırım bu duyguyu daha iyi yansıtıyor. Aslında, kartın üzerine yazdırmak için seçtiğim şey buydu, fazladan iki avroya mal oldu. Hatta bedava bir paket jelibon penis aldım, böylece birine "bir paket penisle boğul" yazan bir hediye verebileceğim. *Haydi, kelimenin tam anlamıyla.*

Sarhoş halimde, Remy'nin iş adresini bile doğru girmeyi başarmıştım. Bu yüzden, o masasının çekmecelerinden birinin derinliklerinden sade kahverengi bir kutu çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koyduğunda, ne olacağını biliyordum.

Evet, çikolatalı penis.

Geliyor.

"Bu..." Yüzünde bir dalgalanma oldu. Ben bunu mizah olarak algılayacağım. "Sanırım bu senden."

Başımı salladım, dudağımı ısırمام gülümsememi bastırmaya yetmedi. "Benim yüzümden onu çıkarma."

Kaşları, benim istemeden yaptığım imaya tepki gösterir, bakışları neredeyse spekülâtif bir şekilde üzerinde kalır. Bu, adama mor bir penis sipariş ettiğimde aklımdaki diyalog değildi, eminim. Bu, etten ya da daha doğrusu şekerlemelerden yapılmış öfkeli bir marş değil, daha çok nasıl bir araya geldiğimizi hatırlatan bir şey. Sonunda, ucuz kahkahalardan kaçınır.

"Oldukça sanatsal bir proje," diyor, elindeki şeyi incelerken çevirerek. "Anatomik olarak birinden esinlenerek mi yapılmış?"

"Kim bilir," diye cevap veriyorum havalı bir şekilde.

"Çok etkileyici detayları var." "Biri işini çok ciddiye almış."

"Ve mor." Gözleri benimkilere doğru yükselirken, neşe dans ediyor. "Unutma beni çiçekleri gibi. Unutacakmışım gibi değil ama." Konuşurken, sol kaşının üzerinde bir parça hatırlatıcı olan yeri parmağıyla okşuyor. "Tabii ki, çocuklarımız yeterince büyüdüğünde onlara anlatacağımız komik bir hikaye olacak."

Kalbim bir *espri* gibi atıyor — *ba-dum-cha!* — kafamdan bir düzine şey geçiyor. Kim bu kadar çabuk çocuklardan bahseder ki? Remy'nin yeşil gözleri ve benim koyu saçlarım olan çocuklar, altın tenli ve parlak bir geleceği olan çocuklar. Sonsuza kadar sevilen çocuklar — ve sonra onun hala beni izlediğini fark ediyorum ve ona karşılık verecek hiçbir şeyim yok.

"Ve parlak olmayı da unutma!"

Gülümsemesi o kadar geniş ve ani ki, sanki ona bir fıkra anlatmışım gibi.

"Ama belki bir dahaki sefere, Madam Bisset'in utanmasını önlemek için, benim açmamı söyleyebilirsiniz," diyor, tabanı masasına dayayarak.

"Aman Tanrım. Gözlerime bakamamasına şaşmamalı."

"Hayır, ama başka bir şeye bakıyordu."

"Belki de çikolatalı pislikleri seçmeliydim."

"Anlamadım?"

"Söylediğimi unut."

"Nereye gidiyorsun?"

Dönüp omzumun üzerinden baktım. "Madam Bisset'ten özür dilemeye."

"Peki ben bu önümdeki devasa ereksiyonla ne yapacağım?"

"Onu nereye sokacağını tam olarak söyleyebilirim, ama bunun seni mutlu edeceğini sanmıyorum!"

30
ROSE

Perşembe öğleden sonra, dördüncü hafta, Charles'a lüks köpek partisi hediyeleriyle dolu bir arabayı servis asansörüne yüklemesine yardım ederken, telefonum gelen bir konsiyerj talebiyle bip sesi çıkardı.

"Aşık çocuk mu?" diye soruyor Charles, ses tonu biraz kızgın, çünkü Olga bu öğleden sonra köpek partisi organizatörünü denetlemesini önermiş, hatta ona pembe bir köpek kakası küreği bile vermiş. Bu yüzden karşılık vermiyorum; hepimizin sınırları vardır.

"Görünüşe göre spor çantasını dairesinde unutmuş ve bu dalkavuk da onu penthouse'dan alıp ofisine teslim etmek zorunda."

"Yine de benim öğleden sonramdan daha eğlenceli," diye homurdanır, ellerini bir terazi gibi kullanarak. "Seni isteyen yakışıklı bir adam ya da bacağını koklamak isteyen yavru köpekler."

"Köpek gezdiricisini de çağırdın, değil mi?"

O başını sallar. "Köpek gezdirici, parti planlayıcı, Charles ve bir poop-a-scoop."

"Şaka gibi geliyor."

"Hayatım gibi."

Dramatik bir şekilde somurtkan Charles'ı öğleden sonrasına bırakıp resepsiyondan anahtar kartını alıyorum; ona benimkini geri verdim... şey, hemen sonra, ve asansörle çatı katına çıkıyorum. Kapıda, nostaljiye benzer bir duygu hissediyorum, ancak "eğer"ler ve "olabilirdi"ler üzerinde durmamayı tercih ederek, anahtarı okutup içeri giriyorum. Biraz etrafı kurcalama isteğini görmezden gelmek zor, bu yüzden görmezden gelmiyorum. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum, ancak kafamda listelenenler gözümün önünden geçince neyden korktuğumu biliyorum.

Boş bir şarap şişesi.

İki bardak, biri ruj lekeli. Atılmış iç çamaşırları.

Prezervatif

ambalajları. Hâlâ

yatağında duran bir

kız.

En azından zemin katta bunların hiçbirini bulamıyorum ve onun söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmek için biraz araştırma yapmaya karar veriyorum. Yani, onun burada yaşadığını ve *onunla* paylaştığı evde yaşamadığını. Ve dün *Le Monde* gazetesi yemek masasının üzerinde, şarap şişesi mutfak tezgahında, bulaşık makinesinde tek bir bardak ve pahalı makinenin üzerinde kahve lekesi olduğu için burada yaşıyor. Hepsi küçük işaretler ama merdivenleri çıkmaya başladığımda, yarı yolda durduğumda garip bir şekilde tatmin olmam için yeterli.

Kırk yedi kat yukarıdasın. Kimse geldiğini görmeyecek. Benden başka kimse.

Sesli anı kulağımda yankılanıyor ve karnımın derinliklerinde küçük bir havai fişek patlaması yaratıyor. Yaşlanıp, saçlarım ağaracak ve bir huzurevine gireceğim, ama yine de beni kendine nasıl sarıldığını hatırlayacağım. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi bu merdivenlerden yukarı taşımasını. Beni bir tanrıça gibi hissettirmesini asla unutmayacağım.

Bu anıyı ve her zaman peşimi bırakmayan hüznü silkeliyorum ve odasına doğru yol alıyorum.

Ya buradaysa?

Kapa çeneni, aptal beyin. Ayrıca, yardımcı olmuyor ve olası da değil.

Ya oda parlak balonlarla ve yatağa giden gül yapraklarıyla doluyorsa ve...

Üçüncü kahveyi içmemeliydim. Açıkça, kafeinden kafam güzel. Kapıyı açıp içeri girerken kendime gülümsüyorum, Remy'nin yatağının ortasında dişleri arasında bir gül sıkıştırmış olarak yatmadığını biliyorum.

Yatak odası tamamen aynı görünüyor, benim varlığımın küçük izleri hala burada orada duruyor. Saç tokası benim... onun komodininin üzerinde duruyor, bir çift ayakkabım dolaba düzgünce yerleştirilmiş, bu da onları nereye koyduğumun bir haftadır süren gizemini çözüyor. En azından ilk birkaç dakika yatakta giydiğim büyük beden tişört yıkanmış.

son giydiğinden beri. Yıkanmış, katlanmış ve giyinme odasının ortasındaki pufun üzerine yerleştirilmiş. Bir hatırlatma gibi, hepsini orada bırakıyorum, ayakkabılarım, yedek diş fırçam, seyahat boyu nemlendiricim ve yedek deodorantımla birlikte. Onları oradan kaldırmaya dayanamıyorum ve birdenbire artık burada kalmaya dayanamayacağımı fark ediyorum.

Yatak örtüsünün üzerinde duran, neredeyse tabut büyüklüğündeki çantayı görmezden gelerek spor çantasını arıyorum. Ama başka bir çanta yok. Sinirlenerek fermuarını açıp yatağın üzerine atıyorum. Spor ayakkabılar ve çay poşetine benzeyen maske, bunun doğru olduğunu doğruluyor. Sırtımı incitmezsem çok şaşırıyorum, diye düşünüyorum ve tutamağı çekip çantayı yere atıyorum.

Yönetici katına inmek için kısa bir asansör yolculuğu yapıyoruz, hazırlanmak için yeterince uzun değil ama heyecanın coşkusunu fark etmek için yeterince uzun.

"Saçmalama," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Aşık olduğunu sandığın Remy Durrand ile tanışmayı iple çekmiyorsun. Aşık olamayacağın adamla. Çünkü bu gerçek seni aptal yapar — sana taşıttığı çantanın büyüklüğüne bir bak!

Ve şimdi aşk acısı çektiğim hastalıklar listesine kendimle konuşmayı da ekleyebilirim.

Madam Bisset, ben sendeleyerek içeri girerken ekranından gözlerini neredeyse hiç kaldırmıyor.

"Ben alayım." İki çift kol çantayı benden almak için acele ediyor, ama ben onu bir kez daha yere düşürmeden önce. "Çok özür dilerim. Ne kadar ağır olacağını hiç düşünmemiştim."

"Ağır değil. Taşınması zor. Ama gördüğün gibi başardım."

Remy onu kanepeye taşır, sonra yarı oturur, yarı uzun masaya yaslanır, diğer adam ise masanın başına bir sandalye çeker. "Rose." Adımın onun dudaklarından çıkışı çok hoşuma gidiyor; yuvarlanan *R harfi*, içindeki boğukluk. O özür dilemeye devam ederken, ben bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Senden bunu getirmeni nasıl isteyebildim?" diye soruyor kendine, alçakgönüllü bir tavırla. *Bu adam sana uygun değil*, diye hatırlatıyorum kendime. Önemli değil, sözler beynimi geçip gidiyor gibi, benim

Onu gördüğümde içgüdüsel bir tepki verdim. "Beni bu yolculuktan kurtardığın için teşekkürler. Everett ve ben bu akşam eskrim yapacağız."

Remy'yi o dar, beyaz eskrim pantolonuyla hayal etmemeye çalışıyorum, çünkü bu tür düşüncelerin yeri ve zamanı vardır. Eskrim, en şık erkeklerin sporu olmalı, ya da belki de polo. Eskrim yapan başka bir erkek arkadaşım daha olduğunu söyleyebilirim, ama o daha çok çalıntı mal gibiydi. Söylemeye gerek yok, uzun süre ortalıkta kalmadı.

"Harika," diye cevap veriyorum, devam etmek istediğim gibi başlıyorum. *İlgisiz*. Onun beni sohbetlere çekmesine izin vermeye devam edemem, çünkü bir sonraki adım külotumu çıkarmak olacak. Onunla atışmaktan zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. *Zevk aldım. Takıntılıydım. Ofisinden kafam karışık bir şekilde çıktım.* Ancak, güvenlik görevlisini fark ettiğim için, seyirci önünde bunu yapmak istemiyorum. O adam, o masada neredeyse gerçekleşecek olan bir şeyin seyircisi olsa bile.

"Üzgünüm," diyor yine. "Everett'ten çantamı almasını istemeliydim. Everett'i hatırlıyor musun, güvenlik ekibimin başkanı?"

"Hey." Kapıya doğru yürürken omzumun üzerinden ilgisiz bir selam geliyor.

"Seni çok sık görmemek güzel." Adımlarım sendeliyor ve dönmeyi düşünüyorum ama dönmüyorum. Kendini aş, Rose. Kendini aş. "Sana onun benimle aynı odada kalmaya dayanamadığını söylemiştim." Pislik gülüyor.

Bu sefer geri dönüyorum ve kendimi tekmelemek istiyorum çünkü onun ifadesinden, tam da bunu planladığını anlıyorum.

"Eh, Tanrı seni korusun."

Adamın bakışları odadaki diğer adama kayar. "Bu, gidip çoğalın demek gibi bir şey, değil mi?" Benim önümde küfür etmek istememesi tuhaf. Başka birinin önünde olsaydı, muhtemelen bunun iyi bir davranış olduğunu söyledim.

"Sen beni tanıımıyorsun, ben de seni tanıımıyorum." Alt metin: Seni tanımak istemiyorum. Remy'yi korumak için burada olduğunu anlıyorum, ama 162 cm boyumla bir tehdit oluşturmadığım ortada, neden burada olduğunu anlamıyorum.

"Hadi ama Heidi, rahatla. Otur," diyor ve yanındaki sandalyeyi çekiyor. "Remy bütün gün Rose'u özlemiş."

"Demek adımı biliyorsun." Ona dönerek, şu anda kan basıncımdan daha yüksek olan tek şey olan yüzümü ona çeviriyorum. "*Gerçek* adımı, yani."

Gözleri kısa bir süre Remy'ye kayıyor. "Tabii ki biliyorum. Sana benim Rose Takımı'ndan olduğumu söylemedi mi?"

"Ona karbonhidrat yedirirsen böyle olur," diye mırıldanır Remy, isteksiz bir gülümsemeye. "Bir hamburger karşılığında satın alınan sonsuz bağlılık."

"O halde düşmanlarına nasıl davrandığını görmek istemem."

"Sadece kıskanıyor." Rhett sandalyesine yaslanır, elleri başının arkasına koyar. "Çünkü sen 2015'ten beri hamburger yemedin. Adam imajının kölesi," diye ekler, hepimizin duyması için alçak sesle. "Yatında uzanırken onu izleyecek tüm o kızları düşünmek zorunda. *Alerte chaude*!" diye ekler, sesini bir oktav yükseltir.

Seksi alarmı. İçimde bir şey kıvrılıyor. Remy'nin adamın adını uyarıdan çok yorgun bir ses tonuyla söylediğinde, bunun kıskançlık olmadığını kendime söylüyorum. Ben ise etkilenmemiş gibi görünmeyi umuyorum.

"Onu ne zaman bu ıstıraptan kurtaracaksın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Hadi ama. Pes etmenin sadece an meselesi olduğunu biliyorsun. Ona bir bak." Sanki beynimin bu konuda hiçbir etkisi yokmuş gibi, etkileniyorum. Her zamanki gibi muhteşem; geniş omuzlu ve yakışıklı bir yüz. Gerçek şu ki, ne kadar hamburger yerse yesin, bu gerçekler değişmeyecek. Bugün gömleği mavi, bu renk gözlerinin yeşilini daha da belirginleştiriyor ve gömleğinin kollarını sıvamış, kollarının derisi neredeyse eski, yıpranmış saatinin kayışıyla aynı renkte.

Biri biraz güneşleniyor. Yatlarda takılıyor mu? Çıplak mı?

Karnımdaki kıskançlık hissi bir anaconda büyüklüğüne dönüşüyor.

"Gerçekten bir yargı hatası yüzünden onu elinden kaçırarak mısın? Aşık olan tüm erkekler hata yapar. Aşk erkekleri aptal yapar."

Aşk kadınları da aptal yapar. Ama kendimi korumakla aptal mı oluyorum... ugh! Beynim Rhett'in imalarını geç de olsa işliyor. Bu yakışıklı adamı elimden kaçırmak mı? Sanki ben, özden çok güzelliği tercih eden, özden çok güzelliği affeden bir kadınmışım gibi.

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Sözlerim buz gibi, ona attığım bakış ise kutup gibi.

"Ona seni omzuna atıp Gulfstream'e sürüklemesi gerektiğini söyledim. Bir hafta boyunca uzak bir lüks adada zorla birlikte kalmak ikinize de çok iyi gelir."

"Bence buna kaçırma denir," diye terslerim, sinir seviyem kırmızıya doğru tırmanıyor.

"O aşk acısı çekiyor. Paramparça. Sen ise ona bakmadın bile. Merhaba bile demedin."

Ben de ona dönüyorum. "İyi günler, Bay Durrand. Bugün biraz sessizsiniz. Onun sözünü kesemediğiniz için mi acaba?" Başparmağımı güvenlik görevlisinin yönüne doğru kaldırıyorum ve Remy'nin karşılık veren gülümsemesi, sanki küçük bir güneş ışığına maruz kalmak gibi.

"İşte böyle." Ancak Everett'in gülümsemesi daha çok sağanak yağmur gibidir. "İyi bir iş ilişkisini çok severim."

"Öyle mi?" İlgisizliği burun kıvrarak gösterirken, ellerim yumruk haline geldi.

"Özellikle de astlar söyleneni yaptığında."

Kafam bir tankın kulesi gibi ona doğru dönüyor. "Ben senin için çalışmıyorum, o yüzden kıcımlı öpebilirsin."

"Bu benim yetki alanıma girmiyor, Heidi." Neden bu pisliğin söylediği her şey kendini beğenmiş bir sırıtişla söylenmiş gibi geliyor?

"İyy! Bana bir iyilik yap." Remy'ye geri dönüyorum. "Bu akşam eskrim yapmaya gittiğinde, benim için ona bir yumruk at."

"Ve bu kesinlikle *benim* yetki alanımda değil." Sözlerinde neredeyse şakacı bir ton var.

"Sana söyledim, Heidi. Burası dürtme yasak bölgesi."

"Bana öyle seslenmeyi keser misin? Lütfen," diye ekliyorum alaycı bir tonla. Bu gerçekten sinir bozucu olmaya başladı, ayrıca ürkütücü de. Bu bir tesadüf mü, yoksa o bir şekilde garsonluk yapan alter egomun adını sezmiş mi? Tabii ki... Tanrım. Ya Remy ona garsonluk yaptığımı söylemişse? Ama Rhett bana daha uzun süredir Heidi diyor. Öyleyse bunu nereden biliyor?

"Başka bir isimle de bir gül, hepsi bu."

"Şu anda bana Shakespeare'den alıntı *yapma*," diye gergin bir kahkaha atarak karşılık veriyorum.

"Rhett, dışarı çık. Ve pencereden dışarı atılmak istemiyorsan, bunu çabuk yapmanı öneririm."

"Anladım patron," diyor ve uzun boylu vücudunu sandalyeden kaldırıyor. Kapıya doğru yavaşça yürürken, şüpheli bir şekilde "*zaten burada işim bitti*" gibi bir şey mırıldanıyor.

"*Şimdi kim ast, pislik herif?*" diye cevap vermekten kendimi alıkoyuyorum. Bunun yerine, "Umarım günün senin gibi insanlarla doludur!" diye sesleniyorum. Hatta elimi bile sallıyorum.

"Seni kızdırmak istediğini biliyorsun, Rose."

"O zaman çok fazla çaba sarf ediyordu." Aynı odada olmak yeterli. "Buraya taşınmadan önce çalıştığım yeri ona söyledin mi?" Remy ifadesini değiştirmiyor. Bu arada, kendimden oldukça tiksiniyorum. Ne zaman korkak oldum ben? "Striptiz kulübünde," diye ekliyorum, neredeyse boğazım düğümleniyor.

"Söylememi ister misin?"

"Ha!" Böylece başka bir berbat isim bulabilsin diye mi? Hayır, teşekkürler. "Gitmem gerek. Çantayı teslim ettim, bekçi köpeğini okşadım." Ve şimdi kendime tahammül edemediğim için gitmem gerek.

"Öğle yemeğinde görüşürüz." Bu, uygulamadan gelen kişisel olmayan bir istekten ziyade, uzun zamandır planlanmış bir randevu gibi geliyor. "Bugün biraz geç olacak. Bir toplantım var." Kişisel olmaktan daha kötüsü, otoriter olmaktır. İş sözleşmemde belirtilenlerden daha fazla şekilde, benim onun emrinde olduğumu mu düşünüyor?

"Öğle yemeğinde burada olmayacağım," diye cevap veriyorum. "İsteğini bana gönderebilirsin, Charlie veya diğerlerinden birine teslim ettiririm."

"Hayır, öğle yemeğini sen getireceksin."

"Yapamam. Meşgulüm." Sinirlenirken kararlılığım da artıyor. "Her gün birlikte öğle yemeği yiyoruz."

"Zorunda olduğum için." Yalan, onu yumuşatamadan ağzımdan çıkıverdi.

"Bunu kastetmedin." Dolgun dudakları sıkılaşıır, gözleri birden zümrüt renginden daha çok akik rengine döner ve masadan kalkarken kalbimin atışını hızlandırır.

"Doğru. Ben burada sadece senin çalışanın olarak bulunuyorum." Bugün beynimi süper cadaloz moduna kim ayarladı?

"Ah. Demek öyle? Umarım işinin kapsamından şimdiye kadar memnun kalmışsındır." Sesi baştan çıkarmak için yaratılmış, sesindeki kısıklık bana ellerinin pürüzlülüğünü hatırlatıyor. Cevap verecek kelime bulamadığımda, tekrar konuşuyor. "Ben şahsen, benim emrimde gösterdiğin performanstan fazlasıyla memnunum."

"Büyük övgü," diye mırıldanıyorum, beynimde bununla ilgili bir düzine görüntü geçip gidiyor. "Acaba kaç çalışanına bunu uygulayabilirsin?" Çünkü işiyle ilgili imalarını siktir et.

"Önemli olmamalı." Parmakları titremeye neden olan bir okşama ile yüzümü okşadı. "Önemli olan şey şudur:

"Her zaman istenen sonucu elde ettiğim mi?" Çünkü şunu söyleyeyim, şu anda yalan söylemeye hazırım.

"Hayır, önemli olan şey, seni üstüm olarak soymam. Her zaman."

"Remy, yapma." Geri adım atarken, bağımlılıktan kurtulmanın böyle bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

"Neyi yapmayayım? Seni parmak uçlarımda hissedebilecek kadar çok istememi mi?

Çünkü korkarım ki buna engel olamıyorum."

"Ben gidiyorum." Çünkü gerçek şu ki, her şeyin önümde gerçekleştiğini görebiliyorum. Elini tutacağım ve o beni öpecek. Sonra birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atacağız, ağızlarımız açgözlü, parmaklarımız kavrayıcı olacak. Her şeyi görebiliyorum, görüntüler kafamda bir film gibi oynuyor, o kadar etkileyici ki, onları durduramıyorum. Ama onların gerçeğe dönüşmesini engelleyebilirim, yapay bir sıkıntı havası takınarak başlayarak...

"Hayır, Rose." Parmakları çenemi bulur, bakışlarımı ona çevirir. "Bana kayıtsız bakma. Öfkeni kaldırabilirim ama ilgisizliğini kaldıramam."

ilgisizliğine katlanamam."

"Sana hiçbir şey söz vermedim." Sesim, aslında hissetmediğim bir güçle konuşuyor.

O başını sallar, parmakları kayar ve ellerini ceplerine sokar. "Hayır, ama zamanla hepsini bana vereceksin."

31
ROSE

"ALERTE CHAUDASSE."

Bugün ikinci kez bu cümleyi duyuyorum — seksi alarmı — ama bu sefer Charles'tan. Kafamı kaldırmıyorum, bunun yerine çatalımı paket servis kabına batırıyorum. İlgiyi taklit bile edemiyorum, zihnim daha önce Remy'nin ofisinde olanlarla meşgul. Çocuklardan bahsetmesi acımasız bir taktik miydi? Oyunu mu yükseltiyordu, yoksa benimle ilgili ciddi miydi?

Öfkeni kaldırabilirim ama ilgisizliğini kaldıramam. Bu neden bu kadar seksi geliyor ki?

"*Coucou!*" Charles, dikkatimi çekmek için guguk kuşu taklidi yaparak şarkı söylüyor. "Rose? Duydun mu?"

"Erkekler hakkında konuşma," diyorum, ona bir bakış atarak. "Bugün olmaz." Ayak parmaklarımı uzatıp gerinirken çimler bacaklarımı gıcıklıyor, hafif esinti saçlarımın bir tutamını dudaklarıma yapıştırıyor.

"Ama bunu görmek isteyeceksin." Fee'nin sözleri gülümsemeyeyle söylenmiş gibi geliyor.

Saç tellerimi kulağımın arkasına kaydırıdıktan sonra, kaşığımınla kuskus salatamın kalanlarını yemeye başladım. Bugün öğle yemeğinde bize katılmasıyla Charles'tan biraz uzaklaşabileceğimi düşünmüştüm. Ona üzerinde "*Team Remy*" yazan bir tişört almayı düşünüyorum çünkü Remy'nin "*Rose'u seviyorum*" itirafında ne söylenmiş olursa olsun, sözde arkadaşımın deyimiyle "kalbinin tellerini" titretiyor.

"Oh, Tanrı aşkına, bak!" Fee beni o kadar sert dürttü ki, zorla yakaladığım taneler çataldan düşüp piknik battaniyesinin üzerine düştü. Otel ve kule kompleksinin arkasındaki küçük çim alanda piknik öğle yemeği için serilmiş bir piknik battaniyesi. Aynı fikri paylaştan bir düzine kadar Wolf Industry çalışanı var, bazıları piknik bankında oturuyor, diğerleri ağaçların gölgesinde uzanıyor.

"Tamam, ne? Bu kaçırılmayacak Adonis nerede?" Kafamı kaldırdığımda, bir motosikletin güçlü gürültüsünü fark ettim, bir makine canavarı, tüm devirleri var ama hızı yok. "Motosiklet sürücüleri, makinelerinin üzerine eğildikleri için seksi görünüyorlar mı sence?" Bu, yatak odasını anımsatan bir şey var.

"Bacaklarının arasındaki tüm o güç yüzünden."

Tam olarak bunu kastetmedim, ama evet, sanırım öyle.

Canavar kaldırıma yanaşır, motor durur. Bir adam açıkça bu şeyin kontrolünü elinde tutuyor, ancak giyimi buna pek uygun değil. Özel dikim bir ceket geniş omuzlarını ve güçlü uyluklarını sarıyor, jet rengi bir kask başını örtüyor, vizörü güneşte parlıyor.

"Erkekler ve makineler pek benim tarzım değil. Ayrıca, o kaskın altında Shrek gibi görünebilir." Sanırım bazı kızlar, hatta erkekler bile, o durumda kaskını çıkarmamasını isteyebilirler, çünkü yarattığı görüntü oldukça çekici. Benim için motosikletler, özel dikim takım elbise ve parlak siyah ayakkabılar değil, kot ve deri, sakal ve dövmelemlerle özdeşleşmiştir. Bunların iyi bir kombinasyon olacağını kim bilebilirdi?

"Motosiklet süren erkeklerin nesi var?" Bunu Fee dışında başka biri sorsaydı, ahlaksız olduğunu söyledim.

"Hiçbir şey. Eğer yağlı maymunları seviyorsan, sanırım." Sürücü motosikletten inerken, elleri neredeyse ağır çekimde kaskına uzanırken, sözler dilimde neredeyse kurur.

Aynen öyle, baba. Algımı
değiştir.

Onu yavaşça çıkar... uzun sürsün.

"O seyirciyi nasıl oynatacağını biliyor, değil mi?" İkincisi ağızımdan bir ciyaklama olarak çıkıyor, koyu renkli kask benim kişisel Adonis'imi ortaya çıkarıyor. Yani, onu ortaya çıkarmıyor - fermuarı açık falan değil. Önemli değil, çünkü hala çevremizdekilerin gözlerini başka yere çevirmeleri için delice bir dürtü hissediyorum, çünkü, Tanrım, takım elbise ve güçlü canavar kombinasyonu ona çok yakışıyor.

Kaskını motosikletin üzerine koyar ve ceketinin iç cebinden yolcu güneş gözlüğünü çıkarır; yılda üç yüz gün güneşli bir yerde yaşıyorsanız bu bir zorunluluktur. Güneş gözlüğü,

niyetini gizlerken, takım elbisesinin tüm ihtişamıyla kararlı adımlarla bize doğru gelir.

"Burada ne arıyor?" diye itiraz ediyorum, kendimi toparlamaya çalışırken. Kutuyu yere koyup eteğimi çekiyorum, uyluklarımdan aşağı kaydırıyorum. Biraz güneşlenmeye çalışıyordum, ama şimdi sadece gerginim. Gergin ve beni aradığı ihtimalinden dolayı biraz heyecanlı. Öyle olmayabileceğinden endişeli. *Belki de sadece rahat bir gülümsemeyle ya da hatta kasıtlı bir ilgisizlikle yanımdan geçip gidecek.* Buna, duygularımın gücünden duyduğum biraz korku ve kendime engel olamadığım için duyduğum biraz daha nefret eklenince, şu anda çimlerin üzerinde oturan ben, duygusal bir karmaşa içindeyim.

Dudaklarının köşesi kıvrıldığında içimdeki gerginlik kayboluyor; benim için buraya gelmiş.

"Bayanlar. Charles." İç organlarım, onun derin tenoru sesiyle kendilerini yeniden düzenlemeye çalışıyor gibi. "Piknik öğle yemeği için çok güzel bir gün seçmişsin."

Ruh sağlığınıza için, o takım elbisenin altında neler olduğunu düşünmeyin.

"Oh, bize katılmak ister misiniz?" Fee halının kenarını serbest bırakmak için bacaklarını kıvrıyor, ama o çoktan başını sallıyor. Mart ayındaki Remy muhtemelen yanıma çömelirdi, ama milyarder Remy? Zamanı çok değerli. Öyle de olsa iyi. Yine de benim için zaman buluyor gibi görünüyor.

"Teşekkürler, ama hayır. Ben zaten yedim." Bakışları bana doğru kayıyor. "Yalnız."

Benim siklerimi yetiştirdiğim tarlayı gör. Gözlerini ona dik ve onun çorak olduğunu göreceksin. Bu, senin büyük bir çocuk olduğunu, tek başına yemek yiyebileceğini söylemenin süslü bir yolu. Ve arkadaşlarla piknik öğle yemeği bir randevudur, boynum aniden rahatsızlık hissiyle karıncalansa bile. Yoksa toplantım olduğunu mu söyledim? Hatırlayamıyorum.

"Rose ile konuşabilir miyim acaba?"

Garip bir şekilde resmi bir istek, ama sanırım arkadaşlarımdan, reddedersen beni tutup onun kollarına atacaklarını bilmiyor. Onlar telaşlanmaya başlayınca haklı olduğum ortaya çıkıyor.

"Ofise dönmem gerek." Bunu söyleyen, ofiste bile çalışmayan Fee.

"Ben... ben bir adamla köpek hakkında konuşmam lazım. Bir Pekin köpeği!" diye bağırır, ama ikimiz de partinin bittiğini biliyoruz, Charlie evlat.

"Burada bekleyebilirsiniz," diye sertçe araya giriyorum, bacaklarımı kıvrarak ayağa kalkıyorum. "İkiniz de." Zaten gerçekten gidecekleri de yok. Sadece başka bir gözetleme noktası bulacaklar.

Onu takip ederek yakındaki bir ağacın gölgesine giderim ve boynuma gevşekçe bağladığım monogramlı fularımı düzeltirim, güneşin onun başını aydınlatarak saç uçlarını neredeyse bakır rengine çevirdiğini kasten görmezden gelirim.

"Toplantı nasıl oldu?"

Sadece bakıyordun. "İyi." "Günün geri kalanı nasıl geçti?"

"Şimdiye kadar oldukça iyi geçti."

Cevabım üzerine, dudakları köşede kıvrıldı. "Ben ortaya çıkana kadar iyi miydin?"

Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum çünkü öfke ve yarım kalmış düşüncelerden ibaret olmayan bir cevap bulabileceğimden emin değilim.

"O zaman korkarım çok hayal kırıklığına uğrayacaksın," diye mırıldanır, ağzı tam olarak gülümsemeye dönüşmez.

"Bunu neden eğlenceli buluyorsun?"

Başını geriye doğru eğdi, sanki rüzgarda hışırdayan yaprakları izliyormuş gibi. Işık değişip dans ediyor, yüzüne gölgeler düşüyordu. "Bu akşam benimle yemeğe gelmeni istiyorum."

"Ah, anladım. Bu bir

şaka." "Hayır, ben

oldukça ciddiym."

"Ve ben ilgilenmiyorum." Sözlerim kısmen inanamayan bir öfke, kısmen de

dostum, bunu denediğine bile inanamıyorum.

"Peki." İçimi bir hayal kırıklığı dalgası kaplar. Bu kadar mı? O soruyor, ben hayır diyorum, oyun bitti, devam edelim mi? "Başka bir şekilde söyleyeyim." Gözlüklerini çıkarır, gözleri yukarıdaki yaprakların rengini yansıtıyor gibidir, kararlılığının derinliği gözlerinin yoğunluğunda ortaya çıkar. "Bu akşam saat sekize hazır ol, çünkü seni dışarı çıkaracağım."

"Hayalinde belki."

Bakışları üzerimde dolaşıyor, sanki fiziksel bir şey gibi kanım yüzeye çıkıyor. "Hayır, Rose. Rüyalarımnda evde kalıyoruz. Rüyalarımnda yataktan kalktığımız tek zaman, seviştiğimiz odayı değiştirmek için."

Ağzımdan çıkan ses alaycı bir ses olmalıydı. Bunun yerine, onun yavaş ve müstehcen konuşmasına karşı hafif bir nefes gibi havaya yayıldı. "Hayal kurmanı engelleyemem," diye başardım sonunda, "ama seninle hiçbir yere gitmek zorunda değilim."

"Bunu tahmin etmiştim, ama elbette yanılıyorsun. Bak, sen benim malımsın." Bana doğru adım atarak başımı geriye eğmemi sağladı. Ama ben pes etmeyecektim.

"Belki dokuz ile beş arasında." Elime bakıyorum, başparmağımın tırnaklarımın üzerinde kaymasını izliyorum, sanki pürüzlü bir yer var mı diye kontrol ediyordum gibi. Bana bakanları fark ediyorum ve onların merakını gidermek için tuzağa düşmeyi reddediyorum, çünkü bu tam da onun istediği şey olur, değil mi? Belki sinirlenirim, o da biraz daha küstahlaşır, sonra onu iterim, o da beni kollarına alır ve dudaklarıma cezalandırıcı bir öpücük kondurur. Nerede kalmıştım? Evet. Ona boyun eğmeyi reddediyorum, dedikoduculara ve bakışlarını üzerime dikenlere bir gösteri sunmayı reddediyorum, onun için yaptığım tek işin sırt üstü yatmak olduğunu kanıtlamayı reddediyorum.

"Belki de sözleşmeni tekrar okumalısın. Sanırım *gerekli şartlar* orada *yazıyor*."

"Çalışma saatleri belirlenecek, haftada en fazla otuz beş saat," diye tekrar ediyorum. Okumak mı? Bu işten kurtulmanın bir yolunu ararken neredeyse ezberledim. *Senin almayacağın bir yol*, diye fısıldıyor zihnim.

"Benim bile o kadar dayanıklılığım yok." Sözleriyle çelişen, etkileyici bir gülümsemeye. "Ama ben senin işinden bahsetmiyordum. Sen buradaki benim malımsın." Elini uzatıp iki parmağını kalbime bastırdı. Cinsel bir dokunuş değildi ama açıkça ortadaydı. Bizi izleyenler için, elini çekip atkımı hafifçe çekiştirirken, bu hareketim için sessiz bir azarlama gibi görünebilirdi. Sessiz bir azarlama ya da sınırda cinsel taciz, bahse girerim

yerini değiştirmek istemeyecek tek bir kişi bile yoktur. *Keçe bilselerdi.*

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, geri adım atarak. "İnsanların konuşmasını mı istiyorsun?"

"Evet, tam da bunu istiyorum. Seni kollarımın arasına çekmelerini istiyorum. Bu akşam yemeğe çıkıyoruz. Hayır cevabını kabul etmiyorum. Saat sekizde bir araba seni alacak."

"O zaman Olga ile anlaşsan iyi olur. Bu gece alışacaksam, sabah izin almam gerekecek."

"Bu iyi bir fikir gibi görünüyor. Belki ben de sabahımı ayırırım." Ne demek istediğini tahmin etmeye gerek yok, yarı gülümsemesi saf günah.

"Yanlış anlama Romeo. Sadece bedavaya fazla mesai yapmıyorum." Ve senin altında alışmıyorum. Nazikçe rica etmediğin sürece. Hayır, demek istediğim, senin altında hiçbir şey için alışmıyorum.

Sonunda sesini bulduğunda, sesi alçak ve yoğun. "şu anda benim hakkımda pek iyi düşünmediğini biliyorum, ama bunu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum."

"İyi şanslar," diye homurdanırım. Ve bu tatmin edici olmayan sonuca ulaştığımda, arkadaşlarımla yanına geri dönerim. Gülümseten arkadaşlarımla.

"O da neydi öyle?" *Fee.* "Ne

dedi?" *Charles.* "Akşam yemeğine davet edildim."

"ağırıldın mı?" Fee kaşlarını çatarak tekrarlar.

"Evet. Yani sabah beni görmeyi beklemeyin. Ağzını kapat tatlım," diye karşılık veriyorum ve Charles'a dönerek, "Öyle değil. İş yemeği."

Ama sadece birimiz çok çalışacak.

32
REMY

Çantamı giriş holüne bıraktım, Rose'dan onu bana getirmesini istediğime hala inanamıyordum. Çanta o kadar büyüktü ki, içine Rose bile sığabilirdi! Ama bu, onu görmek için başka bir bahaneydi. Sadece iyi düşünmemiştim. Üstüne üstlük, Rhett bütün akşam beni sinirlendirdi ve tamamen oyunumdan düşürdü. Onun dövüşme tarzının işin ruhuna uygun olduğundan emin değilim; gerektiği gibi selam veriyor, gerektiği gibi mücadele ediyor, ama onu diğerlerinden ayıran şey, sürekli yaptığı kışkırtıcı yorumlar.

Olimpiyat sporlarının en eskilerinden biri olan eskrim sporuna pek de yakışmıyor. Ama on iki yaşında başlamamış biri için oldukça iyi bir rakip. Bazen on iki yaşında gibi davranıyor olsa da.

Hemen mutfığa gidip Marta'nın bu akşam yemeği için ne bıraktığını kontrol ediyorum. Fırını açmadan bile domates ve tarhunlu tavuk olduğunu anlayabiliyorum. Zamanlayıcıyı kurup, dün gece açtığımız *Chapoutier Ermitage* şarabını çıkarıyorum. Marta yemek pişirmek için kullanmadıysa, şişeye bakılırsa bir kadehten fazla içmiş olmalıyım. Şişesi iki yüz avro olan bir şarap için yemeğin iyi olması gerekir. Kadehe biraz şarap doldurup, diğer odaya götürüyorum ve üst kata çıkıp üstümü değiştiriyorum.

Tarhunlu tavuğumun hazır olmasıyla yenilmez hale gelmesi arasında sadece birkaç dakika olduğunu bilerek merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Bir elimde şarap kadehi, diğer elimle gömleğimin düğmelerini açarken, zihnim bir düzine önemsiz düşünceyle doluyor.

Saçlarım kulüpte duş aldığım için hala ıslak, bu da muhtemelen saçımı kestirme zamanının geldiği anlamına geliyor.

Paulette'e George'u aramasını ve saç kesimi ve ustura tıraşı için randevu almasını söyleyeceğim.

*Rose'u izlemeye davet
etmeliyim. Belki öğrenmek
ister.*

*Ancak bu öğleden sonra olanlardan sonra, jilet ona vermek için en
iyi seçenek olmayabilir.*

Açım, iştahım kabardı ve yemek bozulmadan önce aceleyle yemek yemeye gidiyorum. Gömleğimin son düğmesi açıldı, yatak odasının kapısını iterek açtım ve aynı anda bardağı dudaklarıma götürdüm. Kafam bu kadar meşgul olmasaydı, ışıkların açık olduğunu fark edebilirdim. Ve ışıkları fark etseydim, yalnız olmadığımı anlayabilirdim.

"Amélie." Ses tonumdan memnuniyetle gözleri büyüdü. Ama sesimdeki boşluktan başka bir şey olduğunu düşünüyorsa yanılıyor. "*Que faites-vous?*" Ne yapıyorsun?

Burada. Yatak odamda.
Üzerimde çok az giysi
varken.

"Daha önce bıraktığımız halden hoşlanmadım," diye cevapladı ve elindeki bardağı dudaklarına götürdü.

"Yurt dışındasın sanıyordum." Her türlü ilgiyi iyi karşılayan bir çocuk gibi, onunla başarılı olmanın anahtarı kayıtsızlıktır. Ayrıca, onun nerede olması gerektiğini biliyorum çünkü Rhett'ten ona göz kulak olmasını istemiştım.

Çünkü ona, odanın diğer ucuna fırlatabileceğim kadar güveniyorum.

"Sadece birkaç günlüğüne." Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, diğer elini vücuduna koyarak kalçasını hafifçe kavradı. Sanırım bu pozisyonu mankenlik günlerinden öğrenmişti.

"Artık eve gidebilirsin. Hiçbir şey değişmedi." Buraya nasıl girdiğini sormaya zahmet etmiyorum, çünkü cevabına güvenemem. Bardakımı komodinin üzerine koyup, gömleğimi iliklemenin bir zayıflık gibi görüneceğini düşünüyorum. Ama açık bırakmak onu cesaretlendirebilir.

"Ama Remy, neden bitmesi gerekiyor? Benim sana iyi geldiğimi biliyorsun. Zamanını almıyorum, ama ihtiyacın olduğunda her zaman yanında oluyorum."

"Bir partnerin illüzyonuna ihtiyacım olduğunda mı demek istiyorsun? Bir hayat arkadaşı mı?" Zarifçe başını sallayarak yaklaşıyor, yürüyüşü daha çok podyumda yürüyen bir mankenin yürüyüşüne benziyor. "Artık illüzyonlara ihtiyacım yok." Benim

Hayallerim onun hayalleri miydi? Sanırım hayır. Biz hiç uyumlu değildik. Bu daha çok statü kaybı, mali kayıpla ilgili.

"Küçük arkadaşın Fransızca bile bilmiyor. Eskiden striptiz kulübünde çalıştığını duydum." Sanki benim kötü seçimlerime acıyormuş gibi dudaklarını büzüyor, eli enseme kayıyor, diğer elinde ise kadehi tutuyor. "O, couture kıyafetlere bile sığmaz, Remy. Annenin bağış toplama partilerinde nasıl görünecek?"

"Biliyorsun, senin bir kaltak olduğunu hep biliyordum," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı onun ince koluna doğru kaydırarak, "ama bu kadar iğrenç biri olduğunu fark etmemiştim." Onun bileğini çekince, kolu yanına düşüyor. "Rose dürüst bir günün çalışmasının anlamını bilir. Senin anlayamayacağın bir şey. Giysilerini giy."

"Bana bak, onu nasıl tercih edebilirsin?"

"Gerçekten sormak istiyorsan, bana açıklamamı istemenin bir anlamı yok. Giysilerini giy. Ve. Çık. Dışarı." Bu sefer, ona hiç şüphe bırakmıyorum; bu bir rica değil. Ama ne olur ne olmaz, odadan önce ben çıkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan. "Senin olmadığın bir yere."

Son iki yıldır birçok gece yaptığım gibi otelde kalacağım sanırım. *Hayır, kararımı verdim. Marinaya gidip Le Loupe'da kalacağım. Benim yatımda.*

33
ROSE

Bir kız, nefret etmek istediği ama edemediği bir milyarderle geçireceği bir gece için nasıl giyinir? Akşam yemeği olacak bir gece, bunun için fazla mesai yapmayı ve ertesi gün birkaç saat izin almayı başarmış. Mantıklı bir seçim, yine üniformasını giymek olurdu. Ama o hiç mantıklı biri olmamıştı. En azından, ona gelince.

"Bu romantik komedi filmi için seslendirme değil ki," diye mırıldanıyorum, gardırobumdaki kısıtlı seçenekleri incelerken.

Amerika'dan ayrılırken aldığım uçak biletinin fiyatına, iş kıyafetleri, hafta sonu giyebileceğim birkaç parça kıyafet, *pijamalar*, iç çamaşırları, beş çift ayakkabı ve kırıksıklıklarını gidermek için sonsuza kadar uğraştığım şık bir kimono içeren 25 kiloluk bir valiz dahildi. Toplamda üç tane gece elbisesi vardı: bir tane küçük siyah elbise, bir tane çiçek desenli sevimli elbise ve bir tane nude astarlı, süper seksi, aynı zamanda kızların dikkatini çeken siyah dantelli elbise.

Çiçekli elbiseye uzanırken, restoranın biraz şık olabileceği ve küçük siyah elbisenin biraz resmi olabileceği gibi bahanelerle kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Dantel, boyundan dizlere kadar tam bir örtünme sağlasa da, elbise açısından devede küpü tüyü yelpaze dansına benziyor. *Göğüsler görünüyor, görünmüyor*. Sanırım bu, iş yemeği için seçimimi biraz kolaylaştırıyor.

Eh, kesinlikle *işe yarıyor*, diye karar veriyorum, kendimi incelerken.

ayna. Elbisenin kumaşı vücudumun hatlarını harika bir şekilde ortaya çıkarıyor, kendimde sevmediğim yerleri bir nevi içine çekip gizliyor. Kendime, topuzumun modaya uygun dağınık bir görünümü olduğunu söylüyorum, sanki "*beni yatağa götür*" ya da "*yatağımdan yeni çıktım*" diyor gibi. İkisi de olur. İkisi de sıradan, eski moda büyük topuzdan daha iyi.

Saat yedi buçuktan biraz sonra telefonum çalıyor; aşağıda bir araba beni bekliyor. Daha doğrusu, bir Bentley.

"*Bonsoir*, Mademoiselle Ryan." Şoför, arka kapıyı açarken başını eğiyor, saygılı ve şık bir takım elbise giyiyor. Sanırım bu arabanın başkasına ait olmadığını doğruladı. Tanrı bilir, Monako'da yollarda diğer ülkelerdeki Uber araçları kadar Bentley var. Nispeten konuşursak, tabii. "Adım H  nri. Sizi Monsieur Durrand'a g  t  receğim."

"Teşekk  rl  r." İ  eriye nazik  e giriyorum, tereyağı gibi yumuşak deri i   mekan, i  inde yuvarlanmak i  in bir davet gibi. Direndiğim bir davet.

"Hangi restorana gidiyoruz?" Arka koltuktan, derin i   mekanın sesini bastırmak i  in sesimi yükseltirim.

"Hedefin s  rpriz kalması i  in talimat aldım," diye cevaplar, trafiğe   ıkarken g  zleri s  r  c   tarafındaki aynaya takılıdır.

"Harika. S  per harika."     nk   bu hi   de garip değil. "Fee'ye mesaj atıp, bir saat i  inde benden haber almazsa yetkililere haber vermesini s  yleyeceğim."

"Pardon, hanımefendi?"

"Hi  bir Ő ey." Şof  r  n dikkatini dikiz aynasından   ekerek g  l  mserim ve başıımı hafif  e sallarım. "Hi  bir Ő ey. Ama havaalanına yakın bir yere gidersek, ilk fırsatta ka  acağım," diye mırıldanırım.

Araba Monako'dan batıya, sanırım İtalya y  n  ne doğru ilerliyor. Pencereden ge  en manzarayı izliyorum; Ő ehirden   ıkarken bana yabancı olan simgesel yapılar. Araba tepelik bir manzaraya doğru kıvrılmaya ba  ladık  a sokak lambaları seyrekle  iyor, bu b  lge Ő imdiye kadar Monako deneyimimin arka planını olu  turmu  tu.

Burada evler daha dağınık, bazıları ise heybetli g  venlik kapıları ardında malikaneler gibi. Yolun kenarında duran devasa ferforje kapının   n  nde yava  lıyoruz. Palmiye ağa  ları y  ksek duvarların   zerinde r  zgarda sallanıyor. Burası ya adını reklam etmeyen   ok se  kin bir restoran ya da restoran bile değil.

H  nri, McDonald's'ın arabaya servis penceresinden birine benzeyen mikrofona bir Ő eyler mırıldanıyor. Kapılar yava    a a  ılıyor, yemye  il ağa  ların sıralarını takip ederken tekerleklerin altında   akıl ta  ları   ıttırıyor.

aşağıdan fenerlerle aydınlatılmış. İleride, ev — hayır, konak — Belle Époque tarzında görkemli ve heybetli duruyor. *Monako'ya taşındığımdan beri öğrendiğim başka bir şey.* Soluk sıva cephe ve dikme pencereleriyle bina, dantelli demir işçiliğinden yapılmış Juliet balkonlarıyla stil ve dengeli bir estetiğe sahip. Araba, sütunlu girişinde yavaşlayarak duruyor. Hénri'nin arka yolcu kapısını açmasını beklemem gerektiğini bilmeyecek kadar deneyimsiz veya kültürsüz değilim. Ama evin kapısı açılmayınca, kendimi ona bakarken buluyorum.

"Evin arkasındaki yolu takip etmelisin." Gülümsemesi cesaret verici, benimle yaşıt olmasına rağmen tavırları neredeyse amca gibi. Topuklarım çakıl taşlarının arasına batıyor, artık şüphem kalmadı, ama biraz ileride, küçük taşlar yerini fenerlerle çevrili kaldırıma bırakıyor. Hala aydınlık olsa da, Avrupa yazında alacakaranlık geç saatlere kadar görünmüyor, ağaçların yaprakları gökyüzünü karartmış. Evi ve özenle kesilmiş yeşillikleri dolaşırken, nefesim kesildi, çünkü önümde nefes kesici bir manzara açıldı. Ben de Monako'nun yüksek kesimlerinde yaşıyorum ve manzara oldukça muhteşem, ama bir sertlik var. Modern bir sadelik. Ama burada değil. Yemyeşil bitkiler, gözleri manzaraya çeken masmavi bir sonsuzluk havuzunu çevreliyor. Ve ne manzara ama. Monako'nun tamamının üzerinde ve ötesinde Akdeniz'e kadar uzanan kilometrelerce uzunlukta. Dağlar, renk cümbüşü olan bahçeleri çevreleyen sol ve sağa uzanıyor. Her şey o kadar güzel ki, neden burada olduğumu hatırlamak biraz zamanımı alıyor, ama sonunda ayaklarım tekrar hareket etmeye başlıyor.

Geniş kumtaşı merdivenlerden aşağı inince yol ikiye ayrılıyor; bir yol havuza, diğeri ise asmalarla kaplı ve buradan bile kokusunu alabildiğim muhteşem kokulu hanımeli çiçekleriyle süslü bir çardaklara çıkıyor. Küçük çiçeklerin muhteşem kokusu ve manzara beni cezbediği için ikinci yolu seçiyorum. Ah, manzara. Gözlerimin bayram ettiği, rahat giyimli Remy de dahil. Koyu renk loaferlar, lacivert şort ve açık yakalı, kolları kıvrılmış açık mavi gömlek, aralarında bronzlaşmış teni görünüyor. *Riviera şıklığı.*

Yaklaştıkça, bal gibi zengin ve tatlı bir gülümseme yayılıyor yüzünde.

"Gelmişsin." Ona ulaştığımda, elleri omuzlarımı bulur, her iki yanağıma da öpücükler kondurur. Kasılmamaya çalışırım ve

bunu çoğunlukla başardığımı düşünüyorum, ta ki o geri çekilip tatlılığı melankoliye dönüşene kadar. "Fransız Rivierası'nda olduğunda..." Bıraktığı duraklama, onun ne demek istediğini anlamam için yeterince uzundu.

"Selamlaşma öpücüklerle olur." "Ama her zaman Fransız öpücükleriyle değil."

Gülümsememi saklamak için uğraşırken başımı eğiyorum. Aslında beni şaşırtan selamlaması değil, daha çok dokunuşuydu. Parmak uçlarının şoku, ona olan yakınlığım. Bir şekilde beni hazırlıksız yakaladı. Beni arzulamaya itti.

"Lütfen oturun." Yemekhane tarzı bir masayı işaret ediyor; mermer üstlü demir ayaklı masa, otel masaları kadar şık. Her zamanki gibi centilmenlik göstererek, karşımda oturduğu sandalyeyi çekiyor. "Bir içki ister misiniz? Belki bir kokteyl?"

Bir garson sanki havadan belirir ve içecekler sipariş edilir; ona bir G&T, bana bir mojito, bir *pot d'accueil*, yani hoş geldin içkisi. Garson çekilene kadar konuşmayız.

"Çok güzelsin Rose. Bütün gece merdivenlerin başında durup seni izleyebilirdim."

"Neredeyse orada kalacaktım," diyorum, iltifatını önemsemeden, "manzara sanki cennete bakmak gibi. Burası da daha serin."

"Çok mu serin? Ateşi yakmamı ister misin?" Durumuna bakılırsa çok az kullanılan açık hava şöminesini işaret ediyor. Beyaz taşlarla dolu, şömine rafı en az benim boyum kadar.

"Hayır, gerçekten. Ben iyiyim. Bu hoş bir şey." Hoş. İğrenç. Beni şimdi vurun. Akşam boyunca sohbetimiz bu kadar yapmacık mı olacak? Tartışmakla nazik davranmak arasında seçim yapmam gerekirse, kesinlikle ilkini seçerim. İkincisini herkesle yapabilirim. "Bu evin hikayesi nedir?" Arkamızdaki güzel binaya başımı geriye doğru eğerek bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kadehini dudaklarına götürdü, kaşları şüpheyile yukarı kalktı.

"Neden buradayız? Burası senin mi? Büyük bir mahzeni var mı ve ben kaçırıldım mı?"

Küçük çocuklar sevimli bir şey yaptığında yaptığınız gibi başını sallar. "En azından bir süreliğine ev benim. Mahremiyet için buradayız ve hayır. Bu saklandığımız anlamına gelmez."

saklandığımız anlamına gelmez. Mahzene gelince, evet. Ama geniş bir şarap koleksiyonuna sahip bir mahzen. Kaçırıldın mı? Keşke.

"Şey, biraz kafam karıştı." Ve biraz da yanlış, diye karar veriyorum, çünkü kadınsı yanımla sohbetle ilgi göstermeye karar veriyor.

"Ve ben biraz sersemlemiş durumdayım." Onun sözleri üzerine, ilk dans kartını alan bir balo kızı gibi kızardım. Tahminimce, bu gecenin son kızarması olmayacak. "Ama kaçırma konusunda sınırimi çiziyorum."

Önümüzde gökyüzü pamuk şeker rengine bürünüyor ve seyrek bulutlar menekşe gibi görünüyor. Kokteyller aperatifimize, aperatifler ana yemeğimize, ya da Fransa'da dedikleri gibi, *ana yemekler ana yemeğimize* dönüşüyor. Sanırım bu oldukça basit bir yemek, ancak her lokma büyük bir özenle servis ediliyor ve biberli salatadan, incecik dilimlenmiş turplar ve minik tatlı domateslerin cennetsel bir vinaigrette sosuyla harmanlandığı, kesinlikle arkadaş olabileceğim bir salatadan, ana yemek olan *biftek ve patates kızartmasına* kadar her şey son derece lezzetli. Biftek ve patates kızartması, başka bir isimle de olsa, evinizde bu kadar büyük porsiyonlar servis edilseydi, eminim şikayetler olurdu. Ancak fileto ağızda eriyen bir yumuşaklıkta ve patates kızartması o kadar mükemmel bir çıtırılıkta ve altın renginde ki, tabağımda bir düzineden az olması iyi oluyor. Bunları kulaklarımdan çıkana kadar yiyebilirim sanırım. Ancak peynir tabağına geldiğimizde, porsiyonların bu kadar küçük olmasının nedenini anlıyorum.

"Peynirle birlikte içmek için kaliteli bir Beaujolais şarabı seçtim, yoksa şampanyayı mı açalım?" Gökyüzü çoktan kararmış, başımızın üzerinde bir avize sallanıyor, bahçede ateşli fenerler yanıyor.

"Kutlama mı yapıyoruz?" Mırıldanmak mı istedim? Sanmıyorum, ama ağustos böcekleri koroya katılmaya karar verdi. En azından, bu gecenin böyle geçmesi gerekmiyordu. Peynirden olmalı. Peyniri çok severim.

"Bence bu sana kalmış."

"Benim sıram geldi sanıyordum." Derin ve zengin kahkahası, mekanın her yerinde yankılanıyor, o kadar ki, kendimi kafamda cevabımı tekrar tekrar oynatırken buluyorum. *Hayır, doğru gelmişti; sıram geldi, değil... Ne demek istediğimi anlıyorsun.* "Ne bu kadar komik?"

Derin bir nefes. Bir iç çekiş. Bakışları üzerime düşüyor, ardında ateş bırakıyor. "Seninle geçirdiğim her gece kutlama sebebi."

"Belki de sadece beni sarhoş etmeye çalışıyorsun."

"Cazip, ama hayır." Koyu ve parlak gözleri, yaramazlıkla dans ediyor.

"Bir kadını yatağa atmak için onu sarhoş etmek zorunda kaldığını hiç sanmıyorum."

"Yatağında bir kadın istemiyorum. Seni istiyorum. Sadece yatağında değil, hayatımda da."

Etrafıma bakıyorum, konuyu nasıl değiştirebilirim diye düşünüyorum, gerçekten bunu istiyor muyum diye merak ediyorum, o bana acıyarak konuyu değiştirirken, garson gümüş tepside şampanya ve iki uzun kadehle ortaya çıkıyor. *Sanki aklımı okumuş gibi.* Remy mırıldanarak teşekkür edip şişeyi alıyor, adam bir hayalet gibi gecenin karanlığına karışıyor.

"Kumarhaneye gittin mi?"

"Henüz değil," diye cevap veriyorum, onun Monako'nun simgesi olan Casino de Monte-Carlo'yu kastettiğinden eminim. Şişeyi çevirmeye başlamadan önce mantara bir peçete bastırıyor. Mantarı, bozuk bir tıslama sesiyle çıkarıyor.

"Bunu daha önce de yapmıştın."

"Bir ya da iki kez." Saçlarının uçları, masanın karşısına uzanıp köpüklü baloncukları bardağa dökerken, yeni basılmış peni rengini alır. "Sana bir ara gösterebileceğim birkaç numara daha var."

"Uh-huh."

Soluk renkli peyniri bir dilim kesip, yırtık bir parça ekmekle birleştirir. "Bir keresinde, özellikle heyecan verici bir kayak dönüşünden sonra kayakla bir şişe açtım, bir başka seferde ise kılıçla."

Peynirin bana olduğu anlaşılnca, kabul etmek için ağzımı açtım, onun ifadesine bakınca yapışkan ve tatlı bir ihtiyaç karnıma doğru iniyordu. O tekrar yerine otururken, çiğnemek için durakladım.

"Açıkla lütfen." Yutarken ağzımı elimle kapatıyorum, bakışlarım onunkinden uzaklaşıyor. "Önce kılıçla başlayalım, çünkü herkes ondan taşır."

"Mor seks oyuncakları gibi mi?" Eğer bu, ne kadar farklı olduğumuzun mükemmel bir örneği değilse, neyin örneği olabilir bilmiyorum. Zengin çocuklar kayak ve kılıç taşıırken, diğer tarafın kızları savunma amaçlı dildolar taşıyor. Ancak, bunu ne kadar çok söylersem, o kadar az önemserim. "

Bir düğündü," diye devam ediyor, neredeyse küçümseyici bir şekilde başını sallayarak. "İskoçya'nın vahşi doğasında bir yerdeydi ve şöminenin üzerinde eski süvari kılıçları asılıydı."

"Ve sen dayanamadın," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Daha çok fazla içmişim gibi. Kumarhanelere ahlaki bir itirazın mı var? Sorduğumda kaşlarını çattın da ondan."

"Aslında hayır. Yani, çok güzel bir bina ve bir ara gidip göreceğim sanırım. İçerisi çok şık olduğu için, başka bir nedeni olmasa bile. "Kumar beni hiç ilgilendirmiyor."

"Gerçekten mi?" Bardağını eline aldı, sandalyesine yaslandı ve bardağın kenarından beni incelemeye başladı.

"Kumar oynamayı sever misin?"

"Senin düşündüğün şekilde değil," diye gizemli bir cevap verdi.

"Kumar oynamaya karşı olmanın sebebi belki de deneyimlerinden kaynaklanıyordur."

"Senin düşündüğün şekilde değil," diye tekrar ediyorum. Bu aptalca hikayeyi anlatmanın yararlarını tartışırken duraksıyorum.

"Çok kararsız görünüyorsun, ama bu sadece daha çok bilmek istememe neden oluyor."

"Hayal kırıklığına uğrayacaksın." Bir parça peynir daha alıp, incirleri gözden geçirip yerine üzüm seçiyorum. *Daha az kirletir.*

"Avrupa'dan Avustralya'ya giderken, Hong Kong'da aktarma yaptım. Kaldığım hostel, hani yurt gibi olanlardan. Bana öyle bakma, eminim hayatında beş yıldızlıdan daha düşük bir yerde kalmamışsındır. Neyse, hostelde Danimarkalı bir kızla tanıştım ve kumarhanelerin olduğu Makao'ya gitmeye karar verdik." "Ucuz bir otobüs vardı, bu da parasız olduğunda büyük bir avantaj. Bir yerden bir yere dolaştık, ücretsiz atıştırmalıkları yedik." Bundan pek etkilenmiş görünmüyor. "Hey, bazı gıda pazarlarında gördüğümüz yiyeceklerden daha kötü değildi. Shim Sham Poo ya da öyle bir şey.

"Sham Shui Po," diye düzeltir, hoşgörülü bir gülümsemeyle.

"Oraya gittin mi?" Başını eğdi. "Şey, sunulan bedava yemekler kokulu tofu ve yüzyıl yumurtalarından daha iyiydi. Hatta deniz hıyarından bile." Hatırlayınca titredim.

"Yani atıştırmalıklar yedin. Sonra da kumar oynadın?"

"Ucuz otobüs, bedava yemek, bedava su şişeleri. Kısıtlı bir bütçeyle yaşıyorsan hepsi çok önemli."

"Ve kumarhanenin müşterileri sana ve Danimarkalı arkadaşına içki ismarladı, şüphesiz."

"Bir iki tane," diye onaylıyorum, ancak çoğu erkeğin dikkati başka yerdeydi. "Sonra birkaç saat dolaştıktan sonra, rulet masasına gidip birkaç düşük bahis oynamaya karar verdik. Senin de dediğin gibi, Roma'da Romalı gibi davran."

"Fransız öpücüklerine hazır olduğunda bana haber ver."

"Ha. Tamam. Bu mesai ücreti gibi bir şey mi?" Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, o gülüyor, ben hikayeme devam ediyorum. "Her neyse, aramızda birkaç yüz dolar vardı..."

"Hong Kong mu, ABD mi?"

Sanki *bu ciddi bir soru mu* diye yüzümü buruşturuyorum. "Fakirliğin hangi kısmını anlamadın?" Ya da belki de fakirliğin ne olduğunu anlamıyor.

"Yani, otuz doların vardı," diye hoşgörölü bir şekilde mırıldanır.

"Otuzunu boşa harcamaya razıydık," diye cevap veriyorum, bu tanımın önemli olduğunu hissederek. O zamanlar param vardı; annemin gizemli akrabasından gelen beklenmedik servet sayesinde hayatımda hiç sahip olmadığım kadar çok param vardı, ama aynı zamanda bir planım da vardı. Seyahat etmek. Dünyayı tanımak. Geri dönüp otelcilik dünyasını kasıp kavurmak. En iyi planlar bile suya düşse de, yine de çok eğlendim.

"Sonra blackjack masalarını mı yoksa slot makinelerini mi denedin?"

"Rulete sadık kaldık," diye cevap veriyorum kibirli bir şekilde. "Her altı ya da yedi vuruşta bir yazı tura atıyor, beklentisiz ve ciddiyetsiz bir şekilde kırmızı ya da siyah seçiyorduk. Otuz dakika içinde, otuz dolarımız iki bin dolara dönüştü. Hong Kong dolarıydı, ama bütçesi kısıtlı bir gezgin için bu çok büyük bir paraydı."

"Dünya turu için para biriktirmek uzun zamanını almış olmalı."

"Aslında, uzak bir akrabam öldü ve bana biraz para bıraktı. Bu gerçekten bir lütuftu. Ayrıca seyahat ederken çalıştım. Meyve toplama, garsonluk, bu tür şeyler." Remy anlıyormuş gibi başını sallıyor, ama nasıl anlayabilir ki? Devam ediyorum. "Bizim için bu para, sırt çantalı gezginlerin kaldığı yer yerine lüks bir akşam yemeği ve otelde bir gece demektir. Belki Monako kadar lüks değildi

Monako kadar lüks değildi," derim, bardağıma uzanarak. "Gülmeyi kes! Senin kaldığın yerlerden bahsetmiyorum. Lanet olsun, senin sahip olduğun yerlerden bahsediyorum." Birdenbire, ne kadar farklı olduğumuzu tekrar fark ettim. Her zaman böyle olacağımızı.

"Ne oldu?" Yüzündeki ifade değişir, kahkahası kesilir.

İkimizi de üzmenin bir anlamı yok.

"O zamanlar, şık bir akşam yemeği, masa örtüleri ve tabakların olduğu bir yerdin diye düşünüyordum."

"Bilmiyorum, çubukla yemek yemenin belli bir cazibesi var," diye cevaplar, Hong Kong sokak pazarlarına atıfta bulunarak. Sanırım benzer deneyimlerimiz var. "Ve plastik masa örtüleri olan sallanan masalarda bira içmek."

"Yoksullar gibi mi yaşıyordun?"

"Senin gibi biraz hayat tecrübesi kazanıyordum. Demek otelde bir gece geçirdin," diyor ve konuyu tekrar ana konuya getiriyor.

"O anda değil." Şampanyamdan bir yudum alıp bardağıma masaya koydum. "Eşyalarımızı almak için şehirdeki hostele geri dönmemiz gerekiyordu. Macau'da akşam yemeği yedikten sonra ana karaya dönmek için otobüse bindik. Ama beklerken düşünmeye başladık." Etkili olması için işaret parmağımı çeneme dokundurdum. "İki yüz dolarla iki bin dolar kazandıysak, iki bin dolarla ne kadar kazanabiliriz?"

"Sen bu işin tadını aldın." "Evet, kesinlikle aldık." "Peki sonuç ne oldu?"

"Eve dönerken bir kutu kolayı paylaştık. Kumar aptallar içindir," diye bağırarak gülüşlerinin sesini bastırıyorum.

Remy'nin neşesi yatışır, gözleri ortam ışığında karanlık ve parlak olur. "Bazı şeyler risk almaya değer, biliyorsun."

"Sanırım şimdi bana senin için risk almam gerektiğini söyleyeceksin?" Söyleyebileceğim yüzlerce şeyin yerine alaycı bir cevap verdim. Söylemeyi tercih edeceğim şeyler. Ama bu sadece başka bir gün için sorun yaratmak olurdu. Yine de cevabı beni hayrete düşürdü.

"Hayır. Aşk için risk al."

34
REMY

"Yapma." Yüzündeki ifade alaycı ve sinirli bir halden tedirginliğe dönüşüyor. Onun mutsuz olmasını, onu mutsuz ettiğimi hiç istemiyorum, ama vazgeçebileceğim bir an hayal edemiyorum. Bizden vazgeçebileceğim bir an. "Bunu yapma. Sınırları bulanıklaştırma."

"Rose, bizim sınırlarımız yok. Senin sınır bölgen ve tel gibi dikenli sözlerin var."

"Peki neden?" diye sertçe cevaplar.

"Çünkü ben bir aptalım. Ve kibirliyim. Ve sana zarar vermeden önce bu sorunu halledebileceğimi düşündüm. Monako'da ilk kez birlikte olduğumuzu hatırlıyor musun? Yatağıma başka bir kadın almadığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Bu doğru."

"Çünkü orada hiç yaşamadın," diye fısıldar gibi söyler, gözleri benden başka her yere bakar.

"Önemli değil. Çatı katı, Amélie ile birlikte yaşadığım ev, otel... O yatakların hiçbirinde benim yanımda başka birinin yattığını görmedin. Mart ayından beri sana sadık kaldım. Kulağa saçma gelse de, fırsatlarım olmasına rağmen başka birini hiç istemedim." Daha yakın zamanda, Amélie. Bir zamanlar, sırf ona benim için ne kadar önemsiz olduğunu göstermek için bile olsa, dünkü teklifini kabul edebilirdim. Ama artık değil. "Sana olan inancıma sadık kaldım. Bana bakan kadına. Meleğe."

"Ben melek değilim."

"Benim için öylesin. Bu yüzden, Monako'ya geldiğinde, bu bir işaret gibiydi. Ben zaten evden taşınmıştım, ama gerçekte Amélie nadiren oradaydı. Orası bir saray gibiydi ve aynı çatı altında yaşıyor olsak da, hiç birlikte yaşamadık. Ama seni koridorda gördüğüm gün, sanki geçmiş silip yeni bir sayfa açmak istercesine çatı katına taşındım."

"Ama aslında öyle yapmadın. Sorunlarını halının altına süpürdün."

"Bir süreliğine. Geri döneceğini ve ona söyleyeceğimi düşündüm. Onu satın alacağımı sanırım. Sana söylemeyi gerçekten niyetliydim, ama aramızdaki bağların gerçekten koptuğunu söyleyebileceğim noktada. Sorun çözülmüştü."

"Bunun yerine, geri dönüp sana zarar verdi."

"Ve bunu hak ettim. Seni incittiğim için üzgünüm." Masadan uzanarak, onun elini benim elimle kapattım, o izin verirken içimde bir şeyler açığa çıktı. "Bazen, hak etmediğimizi düşündüğümüz türden bir sevgiyle kendimizi cezalandırıyoruz, bence. Ama ben senin sevgini hak etmek istiyorum. Sana layık olmak istiyorum. Lütfen bir şey söyleme. Sadece dinle, çünkü çok, çok güzel bir fikrim var. Endişeli görünme. Diz çöküp yüzük takmayacağım. Tabii sen istemezsen," diye ekledim çabucak.

"Diz çökersen, buradan giderim."

Kadehlerimizi doldururken kendimi gülüyor buluyorum. "*Mon héros épineux.*"

"*Bu*, eczaneye gidip tedavi edilmesi gereken bir şey gibi geldi."

"Sana dikenli kirpi dedim."

"Oh, evet. Bu çok sevimli." Ama gülümsüyor. "Aşk için risk almamı istiyorsun, sonra da beni dikenli bir kemirgenle karşılaştırıyorsun? Annem haklıymış. Erkekleri anlamaya çalışmak, dokuz rakamının kokusunun ne renk olduğunu açıklamaya çalışmak gibidir."

"Erkekler o kadar karmaşık değildir."

"Evet, ben de öyle duydum," diye alaycı bir şekilde cevaplar. "İki modun var. Aç ve azgın. Eğer sertleşmemişsen, sana sandviç yedirmem gerekiyor, değil mi?"

"Şu anda hangisi olduğumu bilmek ister misin?"

"Hayır," diye karşılık verir ve peyniri alırken, bir üzüm koparıp bana doğru fırlatarak, "Ne olur ne olmaz," der.

Onu zarifçe yakaladığımı söylemek isterdim, ama ne yazık ki burnumdan sekti ve ikimiz de güldük.

"Teşekkürler, ama aç değilim. İkinci duruma yardımcı olacak bir şeyin var mı?"

"Pennsylvania'yı mı kastediyorsun?" Çenesini avuçlayarak dirseğini masaya dayadı.

"Ereksiyon için garip bir kelime, ama k a b u l edebilirim. Parıltılı penis için de aynı şey geçerli."

Bu sefer, inleyerek, elini çenesinden gözlerine götürdü. "Onu sipariş ettiğimde sarhoş olabilirdim."

"Peki bana vurduğunda?"

Parmakları ayrılır ve bana öfkeyle bakar. "Korkmuştum."

"Biliyorum. Ama şimdiye kadar her şeye değdi, değil mi?" Yumuşak dudaklarının kıvrılması tek cevabı. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Sert, mor, parlak ya da şu anda pantolonunun içindeyse, cevap hayır."

"Risk al." Bardağımın kenarından tutup masanın etrafında dolaşarak elimi uzattım. "İstersen bardağını da getir." Parmak uçları benimkilere dokunduğunda midem gerildi. *Dieu*, elbisesi sanki üzerine boyanmış gibiydi, sanki biri narin bir fırça ile cildine karmaşık dantel desenleri çizmiş gibi. Bakışlarım, tonlu bacaklarının altın rengi parlaklığına, daha da ötesinde kırmızı boyalı ayak tırnaklarına çekiliyor. "Rose, benim ayakkabılarımı mı giyiyorsun?"

"Saçmalama," diye cevapladı. "Ayaklarım seninkinden çok daha küçük."

Ama o gülümsüyor. Ve Eyfel Kulesi yüksekliğinde topuklu o sandaletler benim aldıklarım. Bu da şu soruyu akla getiriyor: O elbisenin altında başka ne giyor acaba?

"Düşündüklerini duyabiliyorum. Kes şunu."

Elini kolumun altına sokuyorum. "Eğer beni duyabiliyorsan, yapman gereken en doğru şey bana söylemek olur."

"Bir bayana iç çamaşırlarını sormak kabalıktır," diyor gülümseyerek, kibar bir şekilde. Kahkaham avluda yankılanıyor.

"*Bon*. Hadi eve girelim."

Salondan başlayıp yemek odasına, küçük kütüphaneye ve aile mutfağına geçiyoruz; ticari mutfak zaten catering personeli tarafından işgal edilmiş durumda.

"Burası bir eğlencecinin rüyası gibi," diyor, mermerdeki gümüş damarı parmak uçlarıyla okşayarak dolaşırken.

Oda. "Burası senin mi diye sordum. Cevap vermedin."

"Biliyorum." Kollarımı kavuşturup omuzlarımı dolaplardan birine yaslayarak onun burayı hayranlıkla izlemesini seyrettim. Kütüphaneyi, ona göre "mağara"yı ve büyük merdivenleri beğendi. Ama en çok bu odayı sevdiğini anlayabiliyordum. "Beğendin mi? Yani evi."

"Crips'teki evler gibi." "Anlamadım?"

"Bilirsin, MTV gibi. Zengin ve muhteşem insanların hayatları."

Omzunun üzerinden bana attığı bakış, ancak kışkırtıcı olarak tanımlanabilir. Dolaplardan uzaklaşıp arkasına geçiyorum, vücutlarımız neredeyse birbirine değıyor, dudaklarım kulağına yaklaşıyor. "Ben zenginim, sen muhteşemsin."

Bir titreme onu sarar, ancak geri çekilip bardağını ağızına götürerek bunu gizlemeye çalışır.

"Cevap vermedin."

"Evet, tabii ki beğendim," diyor ve şimdi bana dönüyor.

"Üst katı görmedin." Boğazındaki küçük takılmayı ve gözlerinin kararmasını kaçırmam, ama kendimi zorlayarak dönüp "Bu taraftan" derim.

Sinema odasını, spor salonunun girişini ve kapalı havuzu geçiyoruz, ama o beni merdivenlerden yukarı takip ederken bunlardan hiç bahsetmiyorum.

"Fayanslar orijinal görünüyor."

"Evet, çoğı özellik orijinal. Bu kadar eski bir mülkte bu alışılmadık bir durum."

"Bu merdiven muhtemelen birçok debutante görmüştür." Gelinler de, diye cevap vermek üzereydim. "Alt kısmının nasıl kıvrıldığını görüyor musun?" dedi, başını korkuluktan eğerek işaret ederken. "Burası öpücüklerin çalındığı türden bir yer."

"Bunu kaçırmışım." Onun merdivenleri tırmanışını izlemekle, kalçalarının kıvrımlarına ve belinin kıvrımlı eğriliğine dalmıştım.

"Bu duvarlar kaç hayat görmüş olmalı." Merdivenlerin tepesine ulaşıp döndüğü an, o kadar mükemmel ki. "Aşk ilişkileri, kalp kırıklıkları ve aradaki her türlü duygu."

Bekleyecektim. Ona üst katları gezdirmek, annemin çocukluğuyla ilgili anlattığı hikayeleri anlatmak niyetindeydim. Merdivenlerin tepesinde oturup *salondan* gelen müziği, dedemin Gauloises sigaralarının hafif kokusunu ve bardakların tıkırtısını dinlediğini anlatacaktım. Her şeyi görene kadar bekleyecektim. Her şeyi açıklayana kadar. Ama artık yapamam.

"Bu duvarlar içinde yaşamak ister misin?"

"Ne?" Sözleri, eski şampanya gibi kahkahalarla dolup taşıyor. "Tabii ki. Kim istemez ki?"

Birkaç basamağı birden atlayarak, ellerini ellerime aldım. Buranın annemin büyüdüğü ev olduğunu ya da babamın evlilikleri bozulduğunda onu annemden habersiz sattığını bilmesine gerek yoktu. Benimle olan bağımlı bilmesine gerek yoktu, ki onu bulduğum için artık pek bir bağ kalmamıştı.

"Bu ev senin. Lütfen beni dinle." Sözler ağızımdan dökülürken, parmaklarım onun parmaklarını sıkıca kavrar ve onu sakinleştirir. "Bu ev senin çünkü onu seviyorsun. Ve ben seni seviyorum. Bir keresinde çocukluğunda kalıcı bir yuvan olmadığını, ama sevgiden mahrum kalmadığını söylemiştin. Bu evi sevgiyle doldur, ma Rose. Onu mutlu bir yuva yap."

"Remy, lütfen ciddi ol. Senden bir ev alamam."

"Beni reddedemezsin. Yarın beni hayatından çıkarsan bile, sana bu hediye vermek isterim. Çünkü yapabilirim. Çünkü bunu hak ediyorsun. Çünkü benim için yaptığın onca şeyden dolayı." Ve çünkü, sözlerimin aksine, burasının hikayemizin gerçekten başlayacağı yer olduğuna inanıyorum.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sen delisin, başka bir şey değil. Bana aldığın ayakkabıları giyiyorum diye" —*aşağı bakma, bakma*— "bu, evi kabul edeceğim anlamına gelmez."

"Ayakkabılar başka bir yerden geldi. O çantalarındaki her şey öyle." Başımı eğiyorum. Bazen gerçek, biraz zorlukla ortaya çıkar. "Onlar, itiraf ediyorum, seni kızdırmak için geldi. Ama daha da önemlisi, kağıt ve kurdeleyle sarılmış her bir parça, her bir şey, seni giyerken görmeyi hayal ettim. Elbise, elbette. Ayakkabılar, iç çamaşırları, saat. En çok onları giyerken görmeyi umdum."

"Benim bilmediğim bir şekilde bileklere ilgi duyuyor musun?"

Penisim seğiriyor; en tatlı perküsyon. "Senin bileklerine ilgim var." Cevabımla birlikte, başparmağımla o narin kıvrımları okşuyorum. Vücudun bu kısmının bu kadar erotik olabileceğini kim bilebilirdi? Onun vücudunun bu kısmı. "Ama aslında, seni saatte görmek istedim, başka bir şey değil."

"Ayakkabılar için de aynı şey mi geçerli?" diyor, sözleri yumuşak bir kıkırdama ile süzülüyor.

"Ne diyebilirim ki?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey söylememek en iyisi."

Uzaklaşırken ellerinin düşmesine izin verdim. "Git. Yeni evini gez."

"Kes şunu." Ama ben bir basamak aşağı inerken o hala gülümsüyor. "Benimle gelmeyecek misin?"

"*Hayır*. O bilekler ve yatakla aynı yerde olamam." "Gerçekten mi?"

Gülümsemesi küçük ve alaycı ama çiçek açmak üzere. parmak uçlarımı parmak uçlarımı parmak uçlarımı dudaklarıma dudaklarıma benonları onları sonra "*Irrésistible*"

"*Irrésistible*."

"Sen gülünçsün."

Ben gülünçüm; ona gülünç derecede aşığım.

Mutfakta buzda bekleyen bir şişe şampanya var, kadehlerimiz yenileriyle değiştirilmiş. Personle iyi davrandığınızda ortaya çıkan sihir budur. Mantarını açıp iki kadehe şampanya dolduruyorum, içimdeki alışılmadık huzursuzluğu bastırmaya çalışırken kendiminkini pek tadını çıkaramıyorum, ama bunun nedeni onun beni reddedeceğini düşünmem değil, çünkü her şeyde benimle mücadele ettiği gibi bunu da reddedeceğini biliyorum. O mücadeleye değer. Çabaya değer. Öyleyse neden huzursuzum? Çünkü varlığımın her molekülü ona gitmek istiyor.

Sonunda, koridorda topuk seslerini duyuyorum.

"Vay canına, çok güzel bir kız," diyor, yarısı mutfakta, yarısı mutfak dışında, elini kapı çerçevesine dayayarak.

"O bir kadın mı?" diye soruyorum, bardağını ona uzatarak.

"Evet." Bardağı elimden alır ve omzunu kapı çerçevesine dayar.

"Kesinlikle. Onu satın almalısın, ama kendin için."

"O zaten benim." Rose, sanki sözlerimin ardındaki anlamı inceliyormuş gibi, bardağının kenarından beni izliyor. *İyi ediyor*. "Ve onu sana hediye ediyorum."

Bir yudum daha alır ve bardağı tezgahın üzerine bırakır. Neredeyse ağır çekimde izlerim, odaya girer, bana doğru gelir, kolları boynuma dolandır. Topuklu ayakkabıları onu her zamankinden daha uzun yapar, ruh dolu gözleri, kalçalarını ellerimle kavradığımda sıvı altın rengine döner.

"Bunu, bana ev almak istediğin için yapmıyorum..." "*İstemekle* alakası yok. Bu olacak."

Kararlı bir şekilde devam ediyor. "Bunu yapıyorum çünkü en güzel akşamı geçirdim ve çünkü kimse bana hiç bu kadar mükemmel şeyler söylememişti."

"Seni sevdiğini söyleyen ilk erkek ben değilim. Sonuncu olduğum sürece, benim için sorun yok."

"Bana ev almak isteyen ilk kişi sensin. Peki ya Remy? Ben aynı şeyi söylemeyeceğim."

"Bana ev alacağını söylemiyor musun?" diye soruyorum, kasıtlı olarak anlamamış gibi davranarak, onun uzun zamandır çektiği acıları düşünerek başını sallamasını sağlıyorum.

"Bu öpücüğü istiyor musun, istemiyor musun?"

Söyleyebileceği yüzlerce şey varken. Yüzlerce reddetme, açıklama veya söz varken, bu cevabı sonsuz derecede en çok seviyorum.

"İstiyorum. Kesinlikle." Mart ayında hastanede gözlerimi ona açtığımdan beri aşına olduğum bir duygu. Mükemmel bir adam değilim ve asla olmayacağım, ama onun için mükemmel olmaya çalışacağım.

Ayak parmaklarının ucuna basmadan önce gözleri yüzümün her santimini inceliyor gibi görünüyor. Ben de ona doğru eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. *Dieu, sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.* Dudakları şampanya tadı ile dolgun ve tatlı, iki kat daha sarhoş edici. Ama bu öpücük benimle ilgili değil, o beni tadıyor ve alay ediyor, dilini dudaklarımın arasında dans ettiriyor.

"Bunu özlemişim." İtirafı neredeyse bir fısıltı ve içimi parçalıyor.

"Çok üzgünüm."

"Hayır. Artık yok. Sadece öp beni. Beni düzgünce öp."

Daha iyi bir yönlendirme olsaydı, ben henüz duymamıştım, ellerimi kalçalarına doladım, bu öpücüğü ele geçirdim, onu

mutfağıdaki herhangi bir öpücüğün hakkından daha derin, daha ıslak ve daha tutkulu hale getiriyorum.

"Beni tekrar öp," diye fısıldıyor, sesini gerginleştirerek kollarını boynuma doluyor. "Durma." Ama durmaya niyetim yok, elim kaburgalarını kavrayıp nefesinin hızlandığını hissederken. Dudaklarımı çenesine bastırıyorum ve başparmağımı göğsünün altına kıvırıyorum, dantelin dokunuşu pürüzlü, onu dolgun etin altına kaydırırken.

"Seni özledim." Bu itiraf, sanki göğsümün derinliklerinden çıkmış gibi geliyor, o eğilirken elime bastırıyor. Avucumu göğsüne bastırıyorum. Parmaklarım. Yumuşak okşamalar ve hoş çimdiklemeler, o tatlı bir iç çekişle elime doğru eğilene kadar bu hisleri sırayla yaşıyorum. Öpücüklerim çenesinden geçip kulağına ulaşıyor. "Ama seninle sevişmeyeceğim." Bana karşı kasılmalarla tepki gösteriyor; benim açıklamama karşı bir isyan ya da kelimelere dökülemeyen bir istek.

"Neden bu kelime senin dudaklarından çok daha farklı geliyor?" "Ne kadar çok istesem de."

Cevap vermiyorum. Veremem. Elim onun kıvrımlı kalçalarına kayıyor, onu bana doğru çekerek homurdanıyorum, homurdanmam yumuşak bir iniltiyle karşılanıyor. Damarlarımdan sıcaklık akıyor, sendeleyerek öne doğru ilerliyorum, onu kapı çerçevesine sertçe bastırıyorum.

"Belki de sana izin vermeyeceğim." Yumuşak sözlerine rağmen, davetini duyuyor ve uyuşuk bakışlarında kışkırtmayı görüyorum. Bir saniye sonra, alt dudağımı ağzına çekip, sanki beni orada tutmak istercesine acımasızca dişlerini etime batırırken, göğsümün derinliklerinden düşük bir inilti yükseldi. Dudaklarımız sertçe birbirine bastırılırken, dillerimiz birbirine karışıyordu. O başını eğip boynunun derisine erişimimi sağlarken, elim elbisesinin eteğine doğru kaydı.

Mutfağın ötesinden zil sesi gibi bir çarpma sesi geliyor, ardından bir küfür. Rose altımda hareketsiz kalmasaydı, bunların hiçbirini fark etmemiştim. Ama şimdi hareketsiz kaldığım için, kendi planlarımı mahvettiğimi görüyorum.

"Cildinin burada mı daha yumuşak olduğuna karar veremiyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarımla iç uyluklarını okşayarak. "Yoksa burada mı?" Kulak altındaki çukurluğa en alaycı açık ağızlı öpücüğü konduruyorum, onu titretirim.

"Sen çok alaycısın, Remy Durrand."

"Gecikmekte zevk var. Bir ara sana tekrar göstermek isterim." Bir ara, şimdi değil, çünkü geri çekiliyorum. Dudakları hafifçe şişmiş ve pembe, şu anda alaycı bir şekilde kıvrılmış olsa da. "Belki mutfağında tekrar gecikmeme izin verirsin?"

"Asla pes etmiyorsun, değil mi?"

Onun avuçlarını ellerime alıp, omuzlarımı hafifçe silkiyorum. *İstediğimi elde edene kadar*, umarım bu anlamına gelir. "Bu ev senin, umarım bir gün beni buraya davet edersin."

"Peki ya bu arada?"

"Bekleyeceğim. Beni sevdiğini söylemeye hazır olana kadar."

Kalbin zaten bildiği şeyi itiraf etmeye hazır olana kadar.

H nri,  n kapıda çok daha sakın bir öpücükten sonra Rose'u eve götürür. Bu  p c k, Rose'u kıkırdamaya ve izlendiğini ve kendini bir kız  ğrenci gibi hissettiğini şikayet etmeye sevk eder. Aramızdaki pek çok şey gibi, lise yıllarındaki flört deneyimlerimiz de birbirinden çok farklıdır. O, annesinin göremeyeceği çitlerin arkasında ve gizli yerlerdeki iffetli iyi geceler  p c klerinden bahsederken, ben sadece okulda çok uzun süre kalmayan, ama benim bekaretimi kaybetmeme yetecek kadar uzun süre kalan genç matematik öğretmenini hatırlayabiliyorum. Kayak tatillerinde, o zamanlar bana çok deneyimli gibi gelen istekli dağ evi kızları ve dönem boyunca hafta sonları okul bahçesine gizlice yerel kızları sokmak. Deneyimlerimiz çok farklı olabilir, ama Rose ve ben farklı değiliz. İkimiz de istiyoruz.

"Sana veda öpücüğü vermek istemiyorum," dedim ona, saçlarından düşen telleri eliyle kenara iterek. "Her gece sana iyi geceler öpücüğü vermek istiyorum."

"Yani bana bir ev mi vereceksin?" Sesinde alaycı bir ton vardı, ama bakışları yumuşaktı. "Belki de bir çadır alıp bahçeye kurmalısın." Kahkahası göğsümde yankılandı ve onu orada tutmaktan başka bir şey istemiyordum. Onu yukarı çıkarmak, yatağı düşmek. Ona düşmek.

Bu olacak. Ama bu gece deęil. Bu gece ona dūőünecek çok Őey verdim ve umarım bu gece yataęa girip geleceęimizi hayal eder.

Yemek servisi yapanlar ayrılır, hizmetçi akşam için emekliye ayrılırken ben bardağımı doldurup bahçeye ıkarım. Aşağıda, Monako'nun ışıkları ateőbekleri gibi parıldııyor ve parlıyor, otesindeki deniz ise koyu renkli cam gibi hareketsiz. Rose'a evinin personeli olduğunu tam olarak ne zaman söylemeliyim acaba? Bu ilginç bir konuşma olacak. Belki de mutfakta yapılan bir hata ile biten bir konuşma.

Belki de bunu ertelenmiő bir tatmin olarak görmeliyim. Ama parmaklarımla altında o kadar ateőliyd ki, o kadar yoğun bir őekilde izliyordu ki, arzuyla gözlerim bulanıklaőmıőtı. Baőka zamanlar da olacak, diyorum kendime. Bir mr boyu sürecek anlar; mutlu anlar, öfkeli anlar, yatakta geçireceğim yıllar, ona telafi etmek için. Çünkü suçlu olanın ben olacağımı dūőnyorum. őu anda olduğu gibi. Çünkü kendime engel olamıyorum.

 chaque jour suffit sa peine. Sorunlar başka bir gün için.

şimdilik, marinaya gidiyorum.

Hnri beni *Port Hrcules*'e götürürken hava hala ılık. Sabah beni almaya geleceğini söylüyor. Rıhtımda, park edilmiş Ferrari ve Aston Martin'lerin arasından geçerek *Le Bon Loup'un* demirlediği pontona doğru ilerlerken kendimi ılık çalarken buluyorum. *Le Bon Loup*, Wolf Industries adına kayıtlı 350 fitlik bir süper yat. Ben teknelerde, daha doğrusu yatlarda büyüdüm ve kendime ait birkaç tane de vardı. Savurgan zenginlerin hayatını yaşamak istiyorsanız, oyuncaklarınızın olması gerekir. Yani, partiler vermek için yatlar, yarışmak için yüksek güçlü motosikletler ve gezintiye çıkmak için arabalar. Her süper havalı şehirde bir daire ve kolunuzda bir kız. Bu, çok geçmeden sıkıldığınız bir hayat. O zaman her şeyi satıp bir ada satın aldım ve orada yıkmak yerine yelken amayı ve inşa etmeyi öğrendim. O günleri geri getirebileceğimi söylüyorum kendime, ama işin cazibesi hala çok büyük.

Yine de, bu tekne daha çok vergi indirimi amaçlı olsa da, oyuncaklara sahip olmaktan keyif alıyorum ve *Le Loup*, sahip olduğum en büyük tekne. Öyle ki, bu tekne benim tek başıma kullanabileceğim türden bir tekne değil, hem mürettebat hem de kaptan gerekiyor. Bu tekne bir statü sembolü; zenginlik ve gücün göstergesi

ve gücün göstergesidir, güneşli bir pazar öğleden sonra gezintiye çıkabileceğiniz bir tekne değildir. Cilalı meşe zeminler ve tasarımcı yatak odaları. Tuzlu su yüzme havuzu, jakuzi ve kalbinizin istediği kadar dinlenebileceğiniz bir alan, hepsi tek bir güvertede. Yirmi kişinin oturabileceği kadar büyük bir resmi yemek odası ve dans etmek, bebek piyanosunun etrafında toplanmak veya kokteyl barında oturmak gibi eğlenmek için alan var. Şık, ama aynı zamanda görkemli ve heybetli, gerçekten saçma ama vergi memurunu kandırmak için iyi bir yol. Ve önümüzdeki birkaç gece uyuyacağım yer.

Gemi, iskelenin en ucunda, kış tarafı iskeleye ters yönde demirlemiş durumda. Sanırım, iskele duvarına neredeyse paralel bir şekilde demirlemiş. Passerelle'ye, yani iskeleye yaklaşıyorum ve gerekli ayakkabılarım olmasa da, gemiye bindikten sonra çıplak ayakla dolaşmaya niyetim yok. Gemi kuralları çıplak ayak veya tekne ayakkabısı giyilmesini gerektiriyor, ancak doğrudan kaptan kamarasına gittiğim için, özel yapım Berluti ayakkabılarımla idare etmek zorundayım.

Bu akşam Rose'un ne kadar daha açık olduğunu düşünürken, bir an durup yüksekte parlayan ayı izliyorum. Onu incittiğim için ne kadar pişman olduğumu anlaması neredeyse bir ay sürdü. İkimizin de onu ne kadar sevdiğimi anlaması bir ay sürdü. Sanırım eski atasözü doğru; uzaklık gerçekten de sevgiyi artırıyor. Tam olarak söylemek gerekirse, o fiziksel olarak hayatımdan uzak değildi, ama her gece yatağымda onun yokluğunu hissettim. Tanrı biliyor, ya da belki de Everett'in adını anmalıyım, onu varlığımla o kadar çok eziyet ettim ki, onu çileden çıkardım. Ama planım tam anlamıyla gerçekleşmek üzere, çünkü bu akşam bana öyle bir yumuşaklıkla baktı ki, henüz söylememiş olsa da, beni gerçekten sevdiğine inanabilirim.

Sadece bu düşünce bile bir erkeğin uçabileceğini hissetmesine yeter, diye düşünüyorum, alüminyum korkuluğu ellerimle sıkıca tutarak passerelle'ye adımımı atarken. Düşünceler söz konusu olduğunda, parmaklarımla altındaki metal titrerken, kulaklarımla dolduran ve bedenimde yankılanan bir sesle, bu düşüncenin benim son düşüncem olması o kadar da kötü değil. Neler olduğunu anlamak için başka bir vaktim yok. Bir saniye önce korkuluğa tutunuyordum, bir saniye sonra ayaklarımla altındaki LED ışıklar bulanıklaşıyor. Kafam aniden ikiye bölünmüş gibi hissediyorum, ben de onu takip ediyorum.

suya doğru kayıyor. Etrafımdaki renkler birbirine karışıyor. Mavi. Gri. Beyaz. Ay, yukarıda bir boya lekesi gibi.

Ölüm, ancak sevgisiz bir yalan içinde yaşandığında tehlikelidir.

Acımasız bir açıklığın parlaması, hemen ardından bir başkası.

Onun öpücükleri arasında süren bir hayat sürmek beni mutlu ederdi.

Artık renkleri görmüyorum. Karanlık, boş bir boşluğa batarken felsefi düşünmeye zaman yok, ağızımdaki acı tat su değil, pişmanlık.

35
ROSE

Senin içinde olmaya ihtiyacım var.

Sesi nefes ile inilti arasında bir yerde, eli uyluğumdan yukarı kayıyor.

Oh, evet lütfen. Sesim nefessiz kalıyor, lavabonun kenarını tutarak kendimi sabitliyorum, vücudum titremeye başlıyor.

Bütün vücudum.

Ağrıyor.

Titriyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki, neredeyse tadını alabiliyorum.

Gözleri vücudumu tarıyor, bakışları ateş ve vaatlerle dolu. Çift camlı pencerede yağmur. Hanımeli çiçekleri ve manzarası olan bir ev.

Havuzda oynayan çocuklar, güneşten açılmış saçları ve bronzlaşmış tenleri, mutfakta öpüşmeler, lavaboda bardağı yıkarken belime dolanan kollar. Bergamot ve baharat kokusu ve onun teninin misk kokusu. Göğsümden yayılan mutluluk hissi, o kadar parlak ve o kadar büyük ki, patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Pembe hanımeli etrafında vızıldayan arılar.

Çimlerde uzanan Buzz Lightyear.

Vızıldıyor.

Durmaksızın vızıldıyor. Kulağımın etrafında uçan bir sinek gibi.

Yastıklarımın kalkıp, yatakta dik oturur pozisyona geliyor.

Amber'ın fısıltısı kulağımdan uzaklaşıyor. *Zengin ya da fakir, iyi bir adam kendi ödülüdür.*

Telefonum çalıyor — zaten elimde ama beni uykumdan uyandıran bu değil. Gözlerimi kırıştırıyorum, zihnim çalışmaya başlarken yüzümdeki saçları çekiyorum. Amber olamaz çünkü o benim kapımda olmaz. Tabii iki acil durumla karşı karşıya kalmazsam. *Biri telefonda, diğeri yüzümde.*

Yorganı geri çekip, saati kontrol ederken telefonuma dokunuyorum. Saat daha dört buçuk bile değil. Numara yerel ama tanıdık gelmiyor.

"Alo," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, ayaklarım soğuk parke üzerinde koşturmaya başlamış bile. Sanırım beni derin uykuda uyutan şeylerin listesine şampanyayı da ekleyebilirim.

"Tanrıya şükür. Sanki ölüleri diriltmek gibi." Koridorda telaşla ilerlerken, kulaklarımdan gelen bağırışları uzaklaştırıyorum ve sonra "Lanet kapıyı aç" emrini duyuyorum.

"Kimsiniz?" Bu sözler, bu tonda benimle konuşacak tek bir adam olduğunu zihnim kavrayamadan ağızımdan çıkıyor. *Everett*. Kapıyı açıp açarken beynim bir isimden diğerine atlıyor. Onun buruşuk tişörtünü ve saçlarının kelimenin tam anlamıyla diken diken olduğunu görünce kalbim anında sıkışıyor. Ama bundan daha da önemlisi, onun caydırıcı ifadesi. "Ne oldu? Remy, değil mi?"

"Yolda anlatırım." Ortak koridora adım attığımda, onun büyük eli omzumu kavradı. "Önce giyinmen en iyisi. Monaco'nun geri kalanını endişelendirmek istemeyiz."

"Ne olduğunu söylemeden olmaz," diye cevap veriyorum ve başarısız bir şekilde elini çekmeye çalışıyorum.

"O iyi." Gözleri yumuşak ve nazık, ama aynı zamanda yorgun, omzuma hafifçe vuruyor. "Git hadi. Ben burada beklerim."

Başımı sallayıp geri çekiliyorum ve koridordan yatak odama doğru koşarken hala başımı sallıyorum, çünkü şaka yapıyorsa, her ne olursa olsun o kadar da kötü olamaz.

"Şimdi başlayabilirsin," diye bağırıyorum, bacaklarımı bir çift kot pantolona sokarken, çünkü içimdeki güvene rağmen, çok korkuyorum. Tüm vücudum titriyor, kırımın yere çarpmasını engelleyen tek şey yatağa tökezlemem.

Kendine gel, diyorum, terk ettiğim sütyenimi alırken, neredeyse aynı anda geceliğimi, *tamam*, *tişörtümü*, başımdan çıkarıyorum.

Nefes

al.

Ayağa

kalk.

Telefonumu arka cebime sokup, göğüs kısmının üstünden bir saç tokası ve alt çekmecedeki temiz bir kazak alıyorum. Hala giyinmeye devam ederken koridora çıkıyorum.

"Konuş şimdi. Söyle bana, lütfen."

Rhett kaşlarını çatıyor, bakışları belim ile süveterim arasındaki deri parçasına takılıyor. Onu aşağı çekiyorum.

"Bir kaza oldu," diyor.

"Evde mi?" Kapı arkamda çarpar ve anahtarımı almadığımı fark ederim.

"Amélie ile mi? Bu akşam orada mıydı?"

"Hayır!" Onun bu önerisiyle başımı geriye doğru eğdim, sanki bana tokat atmış gibi. "Diğer ev. Dağlardaki ev." Evin nerede olabileceği ya da olmayabileceği belirsiz bir yönü işaret ettim. "Gerçekten nerede olduğunu bilmiyorum. Ama söyle bana, ne oldu?"

Asansörde durduk ve Rhett çağrı düğmesine bastı. "Tek bildiğim, *Le Loup'un* mürettebatından bir telefon geldi ve onun bu sabah saat bir buçukta marinada sudan çıkarıldığını söylediler. Bilinci kapalı olduğunu ve ambulansla hastaneye götürüldüğünü söylediler."

Asansör kapıları açılır ve ben onun söylediklerini anlamaya çalışırken neredeyse tekrar kapanır. Sanki kelimeleri anlıyorum, ama tüm bu an gerçek dışı geliyor. Sanki buradayım ama aslında bu olayın bir parçası değilim gibi.

"Ama iyi mi? Öyle dedin." Ve ayrıca iyi olmak zorunda.

"Onu gördüm." Sözcükler göğsünden bir nefesle çıkıyor gibi. "Hayatta ve konuşuyor, ama ölüm gibi görünüyor."

Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum, ama *hiç de* anlamıyorum. Bildiğim tek şey, ölüm gibi görünmenin benim için sorun olmadığı. Ama ölmek...

... *hayır*.

Bir titreme tüm vücudumu sarar. Biri mezarımın üzerinde yürümekten çok, üzerinde break dans yapıyor.

"Marinada ne yapıyordu?"

"Sana söylemedi mi?" Kimse ona kaşlarını çatma sisteminin bambaşka bir dil gibi görüldüğünü söylemiş mi acaba?

"Ne söylemedi?" diye soruyorum.

"Orada kaldığını."

Asansör kapısı, onun omzunun ağırlığıyla kapanmaya çalışırken sarsılır ve dikkatim dağılıyor, ama yorum yapacak durumda değilim.

"Marinada mı?"

"Yatta."

Bir yatı olduğunu biliyordum. Sanırım. Sanırım bahsetmediği birçok şeyi var. Evler gibi.

"Neden acaba?" diye düşündüm. Sesli konuştuğumu fark ettim, ama Rhett hiçbir cevap vermedi. Bu bana garip geldi, çünkü bu gece hariç, Remy ayrıldığıımızdan beri bana hiç yer açmak için özel bir çaba göstermedi. Onun "onu geri kazanma" stratejisi tam bir cephe saldırısıydı. *Charles'ı tuzağa düşürmesi dışında*. Benim incinmiş duygularımı düşünerek binadan taşınmazdı. Günde birkaç kez beni ofisine çağırırken bunu yapmazdı. Sanırım bu yüzden eve yalnız gitmemde ısrar etti, kendine güvenemediği için değil, aynı yöne gitmediği için.

"Ama o iyi, değil mi?" diye tekrar soruyorum, gökyüzüne yalvararak, *lütfe, lütfe, lütfe iyi olsun* diye, midem kasılırken, nehir dibindeki çamur gibi rahatsızlık hissi uyandırırken.

"Kendine geldi." O, sertçe başını salladı. "Ve berbat görünüyor, ama seni sordu."

"Şu anda yanında kim var?"

"Hadi, kes şunu." Alışılmadık bir şekilde şefkatli bir hareketle, elini uzatıp başparmağıyla düşen bir gözyaşını siler. "Ben ayrıldığımda CT taraması için gönderiliyordu." Onun ısrarıyla asansöre binirim. "Bunu nasıl söyleyeyim?" Panel'e bakarak yer altı otoparkı düğmesini seçti. "Giderken, senin yanında olmanı çok istediğini bana çok güçlü bir şekilde hissettirdi."

"Bu çok resmi," diye cevap veriyorum, ıslak bir kahkaha atarak. Kollarıma sardığım mendille gözyaşlarımı siliyorum.

"En azından çılgin kısmını doğru anlamışsın."

Başka bir zaman olsaydı, Rhett siyah Range Rover'ı seyrek trafiğin içinde bir hızla zikzaklar çizmeye başladığında, yarasalar ve cehennemden çıkmakla ilgili bir cevap, bir espri yapabilirdim. Remy'nin hastanede yalnız olduğu düşüncesi olmasaydı, bunu başarabilirdim bile, ama konuşmuyorum, parmaklarım koltuğun kenarlarını sıkıca kavırıyor

Rhett bizi mümkün olan en kısa sürede hastaneye götürürken. Kısa bir süre sonra, ailelere kötü haberleri vermek için kullandıkları türden bir bekleme odasına yönlendirildik.

"Ne kadar süredir sudaydı?"

Sandalyeler, kot pantolonumun içinden uyluklarımın arkasını kaşındırıyor. Kıpırdamamaya çalışıyorum, ama başımı kaldırdığımda Rhett'in bakışlarının tüm gücüyle karşılaşıyorum. Daha önce hiç fark etmemiştim, ama gözleri gri, barut ve kırık camın güçlü bir karışımı gibi.

"Bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, Hénri'nin onu sabah birden biraz önce marinaya götürdüğü ve yaklaşık yirmi dakika sonra güverte görevlilerinden biri tarafından yüzüstü yüzerken bulunduğu."

Oh, Tanrım. Sanırım kusacağım. İnsanlar o kadar uzun süre suda kaldıklarında ölürlər ya da hayatlarını değiştiren beyin hasarları geçirirler. Ya o...

Hayır, tam bir iyileşmeden başka bir ihtimali düşünmeyi reddediyorum. Rhett onun beni sorduğunu söyledi, yani konuşabiliyorsa...

"Annesini aradın mı?"

"Bahamalar'da. Onu aramamı istemiyor." "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim."

"Kafasında kötü bir yara var," diye cevapladı, sözlerimi dikkate almadan. "Ve beyin sarsıntısı yüzünden saçma sapan konuşuyor. Resüsitasyondan sonra beyin hasarı konusunda bazı tartışmalar oldu."

"Hayata döndürüldü mü?" Sözlerinin ciddiyeti birdenbire kafama dank etti. Bu, nefes almayı bıraktığı anlamına geliyordu. Her bakımdan, ölmüştü. Ya bu onun sonu olsaydı? Ya inatçılığım yüzünden ona onu sevdiğimi söyleyemeseydim?

"Hayata döndürüldü, evet. Anlamaya çalış. Şimdi başka şeyler için endişeleniyorlar. Kafasını çarptı, nefes almayı bıraktı ve neredeyse boğuluyordu."

"Hasta başı tavırların berbat." "O zaman iyi ki doktor değilim." "Bana mı söylüyorsun!"

"Ağlamayı kes ağlamayı Heidi." Yine de ses sesi kaba kaba yine de bir bir emir.

"Ben ağlamıyorum. Ağlayan sensin."

"Eğer iyileşip buradan çıkmazsa hepimiz ağlayacağız," diye mutsuz bir şekilde homurdanır.

"O sadece senin patronun değil, değil mi?"

"Bu sandalyelerden bahsediyorum. Tanrım, çok rahatsızlar."

Kapı açıldığında başımı eğip sulu gülümsememi kendime saklıyorum ve mavi önlüklü genç bir doktor içeri giriyor. Rhett daha sakın bir şekilde ayağa kalkarken, ben koltuğumdan bir oyuncak gibi sıçıyorum. İkisi el sıkışıyor ve sonra beni Remy'nin kız arkadaşı olarak tanıtıyor. Davranışlarından, onun ve Rhett'in daha önce konuştuklarını anlıyorum.

"CT tarama sonuçları geldi," diye söze girer, "ve sonuçlar iyi. Endişe edildiği gibi kafatası kırığı yok. Şişlik yok, kanama veya hipoksi beyin hasarı belirtisi yok."

"Affedersiniz," diye sözünü kesiyorum, çünkü doktorların dilini bilmiyorum. "Bu tam olarak ne demek?" Şişlik olmadığını ve kanamanın beyin kanaması olduğunu anlıyorum, ikisini de duyduğuma çok seviniyorum.

"Hipoksi beyin hasarı, beynin bir süre oksijensiz kalmasıyla oluşur. Genellikle ciddi kafa yaralanmalarıyla ilişkilidir."

Rahatladım ama daha çok kafam karıştı. "Suya düşmeden önce mi, sonra mı bayıldı?"

"Asıl soru bu," diyor çok Fransızca bir omuz silkmeye.

"Peki, suya nasıl düştü?" Gözlerim adamlar arasında gidip geliyor, kafam sorularla dolu. "Yatağa binmeye çalışırken korkuluktan düştüğünü düşünüyoruz," diyor Rhett. ' diye ekliyor Rhett. 'Belki düşerken kafasını çarpmıştır.

"O yükseklikten suya düştüğünde bayılmış olması mümkün, çünkü su sıkıştırılmaz bir sıvıdır."

"Beton duvara çarpmak gibi olabilir demek istiyor," diye ekliyor Rhett. "Arka kafasındaki yara hariç. O başka bir şeyden kaynaklanmış olmalı."

"Sudaki enkaz gibi mi?"

"Sanmıyorum," diye cevaplıyor doktor. "Bu tür bir yara izine neden olacak kadar güçlü bir darbe olmalı."

"Kuvvet mi?" Sanki yapıştırıcıya batmış gibi hissediyorum, ama düşüncelerim bir türlü bir araya gelmiyor.

"Kafasını çarptığı şey ya da kafasına çarpan şey." Bu, sert yüzölü Rhett'ten geliyor.

"Sence saldırıya mı uğradı, yoksa kafasını mı çarptı? Neredeyse boğuluyordu?" Sesim biraz histerik mi geliyor?

"İkincisine kısa cevap evet." Yüzümden kanın çekildiğini neredeyse hissedebiliyorum ve yakınımıdaki bir sandalyenin arkasını tutarak dengemi sağlamaya çalışıyorum. "Bu, ilk kafa travmasına ek olarak, serebral hipoksiden kaynaklanan ikincil beyin hasarına neden olmuş olabilir. Diğer bir deyişle, beyine oksijen gitmemesi. Ancak, suyun soğukluğu Remy'nin suya batırıldığı dakikalarda beyin hasarına katkıda bulunmuş olabilir. Bu, periferik vazokonstriksiyonda artışa veya uzuvlarındaki damarların daralmasına neden olmuş, kanını yönlendirerek kan akışını ve hayati organlarına oksijen ulaşımını artırmış olabilir."

Beyin hasarı. Neredeyse boğuluyordu. Neredeyse tek duyduğum bu. "Ama o iyi, değil mi? Rhett onunla konuştuğunu söyledi." Kafam ikisi arasında gidip geliyor. Aynı soruyu tekrar tekrar sorduğumu biliyorum ama henüz kesin bir evet cevabı alamadım.

Ve buna çok ihtiyacım var, çaresizce.

'Tam olarak ne olduğunu söyleyemesek de, zamanla kendisi hatırlayabilir. Ancak kesin olarak söyleyebileceğimiz şey, onun çok şanslı bir adam olduğu. Mürettebatının dikkatliliği ve Expired Air Resuscitation (Sona Ermiş Hava Resüsitasyonu) konusundaki bilgileri sayesinde, Remy'nin solunum yollarındaki suyu öksürerek çıkarmayı başarması ve kendi başına nefes almaya başlaması için yapılan müdahale yeterli oldu. Onu o anda buldukları için çok şanslıyız. Onu gözlem altında tutmak için hastaneye yatıracağız. Suya batık kaldığı süre nedeniyle aspirasyon pnömonisi gelişebileceğinden endişeliyim, bu yüzden onu bir süre daha gözlem altında tutmamız gerekecek. Ama şimdi onu görmek isterseniz, görebilirsiniz."

Boğazımdaki düğüm ve karnımdaki korkuyu ifade edemiyorum. Evet, onu şu anda her zamankinden daha çok görmek istediğim için başımı sallamayı başarabiliyorum.

Kapıda dururken, cildi mum kağıdı renginde. Odanın ışıkları loş, gözleri kapalı, başı yastığa yaslanmış, yatağın başı neredeyse dik.

"Berbat görünüyor," diye fısıldıyorum, yatağına doğru ilerlerken, elinin dokunulduğunda sıcak olduğunu fark edince neredeyse şaşırıyorum. Bakışlarım omzumun üzerinden, kapıda nöbetçi gibi duran Rhett'e kayıyor. *O suya düştüğünde neredeydin?* Bu düşünceyi hemen kafamdan silip atıyorum.

"Onun yaşadıklarından sonra hepimiz berbat görünürdük herhalde." Rhett normal ses tonuyla cevap veriyor. Başka bir deyişle, yüksek sesle.

"Şşş. Uyuduğunu görmüyor musun?"

"Uzun süre uyumayacak." Yüzü buruşur. "En azından burada."

"Bu, sis düdüğü gibi konuşman gerektiği anlamına gelmez," diye karşılık veriyorum... sis düdüğü gibi.

"Ah, işte orada."

Remy'nin sesini duyunca dönüp baktım.

"Merhaba." Gözlerim yaşlarla doldu, ama ağlamamayı başardım. "Biliyor musun, artık böyle yerlerde buluşmamalıyız." Sanki parmaklarını sıkarak ona korkumu, sevgimi anlatabilirmişim gibi elini sıktım. *"Gerçekten."*

"Hastanede demek istiyorsun." Başını bana doğru çevirirken yüzünü buruşturur. Gözleri kızarmış ve şişmiştir, yüzünün sol tarafında muhteşem bir morluk oluşmuştur.

"Evet." Gözyaşlarının selini zorlukla geri tutuyorum. "Bir dahaki sefere elini tutmamı istediğinde başka bir yerde buluşalım."

"Akşam yemeği gibi mi?" Ağzının köşesi gülümsemeye çalışır.

"Akşam yemeği daha iyi. Ama bu şekilde gelme. Çünkü gerçekten berbat görünüyorsun." Sözlerim biraz boğazımda düğümlenir.

"Mart ayında bu kadar berbat görünseydim beni eve götürmez miydin demek istiyorsun?"

Elimden geldiğince ona sarılıyorum ve başımı sallarken gözyaşlarımı hastane önlüğüne bastırıyorum. "Seni kırmaktan korkardım." Gülünce göğsü kulağımın altında titriyor, ama bu ses hemen iniltiye dönüşüyor. "Bana giyecek bir şeyler getir

getir, seni eve götüreceğim ve bana ne kadar kırılmaz hissettirdiğini tam olarak göstereceğim."

"Tanrım," arkamdan bir homurtu geliyor. "Sana bir oda tutmanı söyleyecektim, ama zaten bir tane tutmuşsun. Ben dışarıda olacağım. Pis konuşmayı bitirdiğinizde bana seslenin." Bunun üzerine, Rhett'e bakmadan kapı çok hızlı bir şekilde açılıp kapanıyor.

Elimin arkasını düzeltip yanaklarımın üzerine vuruyorum. "Eğer ölseydin, çok, çok kızardım. Ve başka ne olurdu biliyor musun?" İki elimle onun elini tutup, yüzümü onun yüzüne bastırıyorum, ta ki onun yüz hatları belirsizleşene kadar. Onu neredeyse kaybedeceğime inanamıyorum. Benim sevgimin gücünü bilmeden ölecekti. "Seni çok sevdiğim için seni bırakamayacağımdan çok, çok üzülürdüm, seni aptal herif."

Bunu ifade etmenin daha iyi bir yolu varsa, ben bulamıyorum. Ama önemli değil, çünkü gülümsemesi yanan bir mumun alevi gibi parlıyor. Özellikle de *mum* hala onun ten renginde olduğu için.

"Kucaklaman bana güç verdi. Şarj olmuş bir pil gibi hissediyorum. Giysilerim nerede? Gitmemiz gerek."

"Sanmıyorum." Bu sefer gülümsemeler arasında daha fazla gözyaşı.

"Hayattayım ve sevdiğim kadın beni seviyor. Bu kutlama için bir neden değilse, neyin kutlama için bir neden olduğunu bilmiyorum."

"Beni göreceğin tek yatak bu yatak. Şiddet konusunda ise, sen daha çok saldırı ve darp mağduru gibi görünüyorsun."

Odasının kapısı açıldığında ve iki hemşire içeri girdiğinde şikayet edecek zamanı olmadı.

"Rhett ile konuşmak için dışarı çıkacağım." Elimi dudaklarına götürdüğünde alnına bir öpücük kondurdum.

"Ona eve gitmesini söyle," diye mırıldanır ve benim öpücüğümü kendi öpücüğüyle değiştirir. "Sabah onunla konuşurum."

"Sabah oldu," diye cevap verip uzaklaşıyorum. Ama o elimi bırakmıyor. "Tamam, ona söylerim, ama neden beni dinleyeceğini düşündüğünü anlamıyorum."

"Remy eve gitmeni söyledi," diyorum Rhett'e, arkamdaki odanın kapısını kapatırken. "Sabah görüşürüz diyor."

Ayrıca teşekkür etti."

"Demek öyle. O piç kurusu ölüyor mu?" Karşı duvara yaslanmış pozisyonundan Everett sırtıyor. Çenesindeki koyu renkli sakalları yüzünden bu ifade kesinlikle itibarsız. "Çünkü teşekkür ettiyse, ben bittim."

"Tamam, bu biraz sanatsal bir ifadeydi, ama yine de onun ifadesinden bunu okudum." Ellerimi ceplerime sokup parmak uçlarımda öne doğru eğildim. Bu... garip bir his. Rhett ile benim aramda. Sanki ateşkes ilan etmişiz gibi. "Böyle şeyler ona sık sık olur mu?"

Kaşlarını çatıp başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Mart ayında, bir motosiklet kazası geçirdikten sonra onu kapımın önünde buldum." Ellerimi ceplerimden çıkardım ve parmaklarımı birbirine kenetledim. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Başını hafifçe eğdi, ama başka bir şey söylemedi. "Ve şimdi de bu. Yatından düştü. Sana bu garip gelmiyor mu?"

"Neden öyle olsun ki?"

"Çünkü tuhaf," diye karşılık verdim, sesim daha sert çıkmıştı.

"Sen haklısın," dedi aniden, duvardan uzaklaşarak.

"Evet, tabii. Çünkü hastaneye yatırılan ben değilim. Anladım. Bu bir tür övgü müydü?"

"Elinden gelenin en iyisi bu." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve pazılarının jambon büyüklüğünde olduğunu fark ediyorum. *Et kafalı birine yakışır etli kollar*, diye acımasızca düşünüyorum. Neyse. Bir konuşma bizi arkadaş yapmaz. "Kalacağını düşünmemiştim."

"Oh, ne güzel." Yakındaki bir odadan çıkan hemşireyi ve onun arkasında topallayarak yürüyen minik yaşlı kadını fark edince bakışlarımı ondan ayırırım. "Anlıyorum. Benim sadece elde edebileceğim şeylerin peşinde olduğumu düşündün. Bir altın avcısı." Ona bakarak somurtkan bir ifade takınırım.

"Hayır." Ağzı tiksinti dolu bir şekilde aşağı doğru kıvrılır. "Sadece daha mantıklı olacağını düşünmüştüm. Yani, öğrendiğinde."

"Amélie hakkında mı?" İçim birden ıslak çimento ile doldurulmuş gibi hissettim. "Yani, yine de bir iltifat değil. Beni aptal mı sanıyorsun, onunla kaldığım için aptal mı?"

Ona en yakın olan adam şimdi bana bu tavsiyeyi mi veriyor? Bu da ne demek oluyor?

"Hayır. O genel olarak iyi bir adam. Ve kimse mükemmel değildir." Geniş omuzları omuz silkme hareketiyle titriyor. "Sadece düşündüm ki, bizim gibi insanlar. Gerçek yoksulluğu bilen insanlar, kendimizi korumakta oldukça iyiyizdir. Bazı yönlerden zenginlere benzeriz, ancak genellikle ihtiyaçlarımızı öncelikli tutmamızı sağlayan şey açgözlülük değil, kendini koruma içgüdüsüdür. O ve belki de deneyim." Omuzları kalkıp iner ve sırtını gerer. "Neyse, gidip birkaç saat uyuyacağım. Döndüğümde sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Ne gibi?"

"Kahve? İp?"

"Kaçmak mı, yoksa onu boğmak mı?"

"Belki de kötü adamları bağlamak için. Bilirsin, odasına baskın yapmaya kalkıştırlarsa diye."

Sesimi alçaltıp başımı eğerek fısıldayarak konuşuyorum. "Çünkü bunu ona birinin yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Düşünmek için yeterince para almıyorum."

"Saçmalık." Cevabım, inanılmaz bir kahkahadan başka bir şey değildi. "Patronunla aynı tür takım elbise giyiyorsun."

"Ve ben ondan daha iyi duruyor." "Sen gerçekten de bir numarasın."

"Birini tanımak için bir tane olmak gerekir, Heidi," diye karşılık verdi ve küstahça göz kırptı. "O tamamen senin. Ona iyi davranmaya çalış."

Onun koridorda yavaşça yürüdüğünü izlerken, Remy'nin odasının kapısı açılır ve iki hemşire pembe yanaklı ve kıkırdayarak dışarı çıkar. Biri Rhett'in gittiği yöne doğru döner, diğerinin bakışları benimkilerle karşılaşır ve yanakları daha da kızarır.

Kızım, biliyorum.

Kapı kolunu tutarak yüzüme bir gülümseme takındım. Dünyanın kötülükleri tuzla çözülebiliyorsa, ben ter ve deniz suyuna sadık kalacağım çünkü yeterince gözyaşı döktüm.

Bundan sonra onu sadece seveceğim.

Sonraki otuz altı saati Remy'nin yatağının yanındaki sandalyede geçirdim. Onu asla yalnız bırakamazdım. Ayrıca bunun şirket için en iyi kullanım şekli olduğunu düşündüm. Şirketi yönetebilmek için Remy'nin iyi olması gerekiyordu. İyi olabilmesi için dinlenmeye ihtiyacı vardı ve ben yanındayken dinlenmeye daha meyilliydi. Ancak, odasına gelen bir sonraki doktora bunun bu yılki ikinci beyin sarsıntısı olduğunu söylediğimde, benimle birlikte olmaktan pek memnun olmadığını itiraf etmeliyim. Bu haber ortalığı karıştırdı; sorular soruldu, travmatik beyin yaralanmaları konusunda uyarılar yapıldı, onu daha uzun bir gözlem süresi için hastanede tutma konuşmaları yapıldı ve aspirasyon pnömonisi oluşma olasılığı hakkında mırıldanmalar oldu, sanki bu bir tür yan yemekmiş gibi. İngilizce konuşuyorlardı, belki de yataktaki huysuz adamın emir verici sözleri ve *şarlatan* ve *sahtekar* suçlamaları yerine, benden yalın gerçeği öğreneceklerini düşünüyorlardı.

"Çok fazla telaşlanıyorsun," diye şikayet eder Remy, gözleri tavana bakarak kurtuluş arar.

"Sen de çok kötü bir hastasın. Sence bu benim fikrim mi?" diye soruyorum, elimle yatağın yanındaki tekerlekli sandalyeyi işaret ediyorum. Rhett'in şu anda oturduğu tekerlekli sandalyeyi.

"Bacaklarım gayet iyi çalışıyor."

"Ne yazık ki ağzın da öyle," diye alçak sesle cevap veriyorum. "İki gün bile geçmeden şimdiden kavga etmeye başladınız."

Rhett dar alanda dönmeye çalışırken tekerlekli sandalyenin tekerlekleri hastane zemini üzerinde gıcırıyor. "Birlikte daha fazla zaman geçirmek için uygun olduğundan emin misin?"

"Onu yalnız yakalayıp her santimini öpmek için sabırsızlanıyorum. Dudaklarından ayak parmaklarının ucuna kadar her yerini tatmak ve aradaki her yerde ona olan arzumdaki fısıldamak istiyorum. Bu sorunun cevabı oldu mu?"

"Biraz fazla açık saçık," diye karşılık verdi, ağzını bükerek. "Bu, beyin sarsıntısının etkisi olmalı." Remy sırıttı.

"Tekerlekli sandalyeye ihtiyacın yok. Ağızlığa ihtiyacın var." Yanaklarım yanıyor, şüphesiz pembeye dönmüşlerdir.

"Tekerlekli sandalyeye ihtiyacım yok, nokta."

"Hastanenin sigorta poliçesine göre ihtiyacın var. O yüzden o sevimli poponu o şeye koy ve yola çıkalım."

Rhett ayağa kalkar. "Sanırım midem biraz bulandı."

Bir hemşire Remy'yi hastanenin girişine, Everett'in Range Rover'ı getirdiği yere götürür. O arabaya binerken etrafında dolanmamaya çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu çok zor.

"Her şeyi aldın mı?" diye soruyorum, yolcu tarafındaki kapıyı kapatmaya hazırlanırken. "Sanırım onurumu orada bıraktım."

Burnunu çekerek, bakışları

başımın üstünden hastane binasına doğru kaydırıyor.

"Remy, seni seviyorum. Muhtemelen bunu söylediğim için benden bıkacaksın, çünkü seni düşünmek..." Aniden duruyorum. Bunu duymaya benim söylemeye ihtiyacımdan daha az ihtiyacı var. Kendi ölümlülüğünü hatırlatılmaktan bıkmış olduğunu düşünüyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Seni seviyorum. Her gün gökyüzüne şükredeceğim." Elini kapıyı tuttuğum yere uzatır, parmakları benimkine hafifçe dokunur. "Ama sana söylemeliyim ki, sen tam bir baş belasısın." Gözlerini kısarak, isteksiz gülümsemesini durduramıyor gibi görünüyor. "Seni seviyorum!" O başka bir şey söylemeden kapıyı çarparak kapatırım.

"Başka bir şey düşündün mü?" Everett, Remy'nin çantasını bagaja koyarken, ben arabanın arkasında sesimi bilerek alçak tutuyorum.

"Ne hakkında?"

"Bilirsin, konuştuğumuz şey. Remy'nin sözde kazası."

"Bu konuda konuşmuş muyduk?" Yüzünde hiçbir ifade yoktu, uzanıp bir düğmeye bastı ve bagaj kapağı yavaşça kapandı.

"Konuştuğumuzu biliyorsun. Koridorda."

"Bence hayal gücün sana oyun oynuyor. Remy, rayları bozuk bir geçitten kaydı. Soruşturma yapıldı ve nedeni tam da bu olarak belirlendi."

"Peki ya kafasındaki kocaman yara? Sanki bir şeyle vurulmuş gibi görünen yara? İskelede kan yoktu, sen bana öyle söyledin." Bunu geçirterek söylemiş, sonra da söylememiş olmayı dilemiş gibi görünüyordu.

"Pasa köprüsü mü?"

"Düşmüş olduğu şey."

"Korsanlar neden striptiz kulüplerine gitmez?"

"Ne?" Striptiz kulüplerinden bahsedilmesi pek dikkatimi çekmedi. Bir saniye sonra, midem korkuyla doldu. "Korsanlar mı? Neden korsanlardan bahsediyorsun?"

"Korsanlar striptiz kulüplerine gitmezler çünkü zaten tüm ganimetleri ellerindedir." Başını sallarken yüzünde bir tür kabullenme ifadesi vardı. "İskele korsanlar içindir, canım. Bilgi sahibi olanlar için bir iskele ya da geçit." Kaşları yukarı kalkmış, tavrı sinir bozucu. "Ayrıca, *Le Loup* suda. Su ve kan ikisi de sıvıdır ve su daha büyük kaynak olduğu için, kanı yıkayıp götürmüş olur."

"Neden bu kadar pislik gibi davranıyorsun?" "Neden Miss Marple'ı oynuyorsun?"

"Çünkü eğer düşündüğün gibi bir şeyse, bu demek oluyor ki biri onu öldürmeye çalışmış." Başparmağımı omzumun üzerinden yolcu koltuğunda oturan Remy'ye doğru uzattım. "Ve ben bunun kim olduğunu bilmek istiyorum." Böylece iyiliğini karşılığında ödeyebilirim.

"Bağırıyormuşsun gibi geliyor. Bana bağırıyorsun, değil mi?"

"Buna fısıldayarak bağırarak denir. Hiç kız arkadaşın olmamış olmalı."

Gülüyor; sanırım bu, içimizden bir şaka. "Kaza olmadığını söylemedim, ama her halükarda bunu bilemeyiz. Remy bir şey hatırlamadıkça."

"Sence kimdi?" Çünkü bunu asla yutmam, kollarını kavuşturup *büyük çocuk gibi havaya zıplasa* bile. "Amélie miydi?"

Yüzü buruşuyor. "Onu öldürerek ne kazanacaktı ki? Vasiyetinde adı geçen kişi o değil."

"Bana öyle bakma ve bana böyle şeyler söyleme." Kalp krizi geçirmemi istemiyorsan tabii. "Kesinlikle o olabilir. Reddedilmiş bir kadın falan."

"Tamam, Velma. Sakin ol."

"Velma mı? Jinkies gibi mi?" İnanmazlığım, ya da belki öfkem, onu sırtıtmaya zorluyor. "Senin neyin var be adam?"

"Bak, bu olay olduğunda o ülkede değildi," diyor ve bir elinin parmaklarıyla noktaları saymaya başlıyor. "O tür bir hasara yol açacak kadar üst vücut gücü yok."

"Ah, yani onun yarasının düşmeyle uyuşmadığını düşünüyorsun."

"Kemik peşinde olan kuduz bir köpek gibi," diye mırıldanır. "Bak, onu öldürerek kazanacağı hiçbir şey yok."

"Ama o bir motifi var. Kıskançlık. Ve o kiralanmış bir bir suç ortağı tutabilirdi."

"Başka kimin gerekçesi, imkânı ve diğer her şeyi olduğunu biliyor musun? Ben."

Omuzlarım çöküyor. Haklı olabilir. "Ama Amélie'nin durumunu bana açıklayan Ben'di."

"Ee?"

"Yani, Remy'ye zarar vermek isteseydi, beni uzaklaştırmaya yardım edebilirdi. Tamam, fiziksel acı değil, ama duygusal şeyler."

"Bak, gerçek şu ki, Ben, Remy'yi marinanın dibinde görmekten başka bir şey istemeyen çok uzun bir listenin en sonunda yer alıyor."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bu benim yetki alanımın dışında," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Burada işler böyle yürür."

Köpek köpeği yer, kurt her şeyi yer." "Remy'nin düşmanları olduğunu mu söylüyorsun?"

"Arabaya bin diyorum."

"Tabii, *baba*," diyorum alaycı bir şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup hiçbir yere gitmeden. *Pislik*.

"Bak, soruşturmayı büyük adamlara bırak ve onu iyileştir."

"Sana hemşire gibi mi görünüyorum?"

"Sünger banyosu yapmayı dört gözle bekleyen ben değilim. Bu arada," diye ekledi, gözleri ayaklarıma kaydı. "Külotun görünüyor."

Gözlerim belime indi. *Hiçbir şey yoktu.* Ama sonra ayaklarımın dibinde sarı bir parıltı paniğe neden oldu, çünkü dün giydiğim pamuklu ve dantelli külotumun paçalarımın görünüşünü fark ettim. Aceleyle çıkardığım ve tekrar giydiğim kot pantolonumdan.

Rhett'in kıkırdaması onu arabanın sürücü tarafına kadar takip ediyor.

"Kendini çok sert sanıyorsun," diye fısıldayarak bağıryorum, ayak bileğimden rahatsız edici külotu çıkarıp cebime tıktırıyorum. "Sen elma çekirdeği bile değilsin."

lry!

"Banyo yapmaya ne dersin?"

Rhett bizi eve getirdi, Remy'nin dediği gibi benim evime. *Hanımeli evine.* O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti. Şehir dışında hava temiz ve hayat daha sakin. Ve daha da önemlisi, ofisi asansörle ulaşabileceğin bir mesafede değil. Onun için dinlenebileceği en iyi yerin burası olabileceğini kabul ettim. Ama sanırım bu, onun dizüstü bilgisayarından neredeyse hiç başını kaldırmaması, benim ne kadar az şey bildiğimi gösteriyor. Taburcu olduğundan beri dördüncü günümüzü çalışma odasında geçiriyoruz, en azından bu evin gerçekten benimmiş gibi davranırken ben ona böyle diyorum. Hiçbir yerde rahat edemiyor gibi görünüyor. Mutfaktaki ışık çok parlak ve bazı (inatçı) nedenlerden dolayı, diğer odalarda perdelerin kapatılmasını istemiyor. Pergolanın gölgesinde oturmamızı önerdiğimde burnunu çektirdi ve Rhett'in bir dahaki ziyaretinde ona güneş gözlüğü ve şapka getirebileceğini söylediğimde hırladı.

Temelde, tek heceli bir gençle yaşıyorum. Sanırım onun yaşadıklarından sonra onunla birlikte olmak pek eğlenceli olmazdı. Ama daha önce onu anlamak zor buluyorsam, şu anda o tam anlamıyla kafa karıştırıcı.

Okuduğum dergiyi bırakıp, gri renkli köşe kanepenin diğer ucuna uzanarak ona doğru döndüm. Dirseğimi büküp

Elimi yanağıma dayadım. "İlk hafta boyunca elektronik aletleri uzun süre kullanmaman gerektiğini biliyorsun." Doktor öyle söyledi, ama onun adını vermeyeceğim çünkü *hepimiz* onun bir şarlatan olduğunu biliyoruz...

Muhtemelen doktorluk lisansını Paris'teki bir bit pazarından almış, değil mi?

"Sadece e-postalarla ilgileniyorum. İşler kendi kendine yürümez." Bir kez bile bana bakmıyor. Bir bakış bile atmıyor.

"Yani, banyo için hayır mı demek istiyorsun?"

Bu sefer, açık dizüstü bilgisayarını üzerinden gözlerimiz buluştu.

"Motivasyonunun kaynağına bağlı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni çıplak görmek mi istiyorsun, yoksa bana bakmak mı istiyorsun?" "Biraz dokunaklı olursam, ikisi de umurunda olur mu?"

"Aradaki farkı anlayabileceğimi sanmıyorum."

"Peki, ah." Bu benim hemşirelik becerilerimi küçümsemek değil, başka bir şey. Muhtemelen etrafında dolaştığımız bir şey.

"Remy." Ne zamandan beri onun adını bu kadar dikkatli söylemeye başladım? "İkinci bir beyin sarsıntısından kurtuluyorsun, doktorun dediğine göre ikinci bir hafif travmatik beyin hasarı. Sen... biz... dikkatli olmalıyız."

"Ben de tam olarak bunu kastettim." Ağzı sıkılaşıyor, gözleri ekranı delip geçecekmiş gibi bakar.

"Acı çektiğini görebiliyorum." Dudaklarımın içini ısıırıyorum, ama konuşmaktan kendimi alamıyorum. "Ve ilaçları alıyorsun, bu yüzden başının hala ağrıdığını biliyorum. Doktor iki hafta kadar süreceğini söyledi. Beynini ve vücudunu dinlendirmelisin, araba kullanmaktan, yorucu zihinsel faaliyetlerden" —bu dizüstü bilgisayarını işaret ediyorum— "ve fiziksel faaliyetlerden de kaçınmalısın."

"Biliyorum. Ben de broşürü okudum. Ama porselen gibi davranılmaktan bıktım."

"Hastaneden çıkalı daha dört gün oldu!"

"Senin yatağından çıkalı çok daha uzun zaman oldu. Senin sevgini hissetmek istiyorum Rose. Bana bir bardak su verirken ya da yatmaya giderken alnıma bir öpücük kondururken söylediğin sözleri duymakla yetinmek istemiyorum."

"Senin için endişelenmek, sana bakmak, sevgi göstermek değil mi?"

"Sen bunu acıma ile

kariştiriyorsun." "Bu haksızlık ve

sen de bunu biliyorsun."

"Bu kaza sayesinde duygularını itiraf ettin..."

"Sana seni sevdiğimi söyledim çünkü sana acıyordum mu sanıyorsun?"

Sesimi yükseltmemem gerektiğini biliyorum, nörolojik yorgunluk, ağrı ve aşırı uyarılma olasılığını çok iyi biliyorum çünkü neyle karşılaşacağımı öğrenmek için saatlerce internette araştırma yaptım. Yine de bu fısıltı değil, bağırarak.

"Bana söylemeden önce beni sevdiğini biliyordum," diye cevap veriyor kibirli pislik. "Bana dik dik mi bakıyorsun, yoksa gözüne bir şey mi kaçtı?"

"Evet, buna cinayet denir."

Bakışları yüzümü eleştirel bir şekilde tarıyor, sanki beni inceliyor gibi. "Bu kibir değil. Aptallığının sana ne kadar acı verdiğini gördüğümde bunu anladım. Ama şimdi bunu senin ağzından duyduğuma göre, tek istediğim bunun kanıtı. Bunu fiziksel bir şey gibi arzuluyorum. Ben kırılğan değilim, Rose. Ve seni başka hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum."

O iğrenç anda onun haklı olduğunu anlıyorum. Ona sakat gibi davranıyordum, ona dokunmaktan korkuyordum, hatta belki de aynı adam olmayacağından korkuyordum. Benden neredeyse alınacağından korkuyordum. Ona benim için ne kadar değerli olduğunu söylemediğim için korkuyordum.

"Biliyor musun, uykunda bile dokunmamdan çekiniyorsun."

Kendimi onun önünde diz çökmüş buluyorum. Neden mi? Çünkü sandalyede onun yanında otururken, ona bir şekilde zarar verebileceğimden korkuyorum. Onu itip kakmak mı? Bilmiyorum. Bu olaydan yaralanan tek kişi o değil.

Dizüstü bilgisayarını başının üzerine kaldırıp sandalyeye koyarken, kollarımı beline doladım. Birkaç dakika konuşmadık — ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Parmakları saçlarımı okşarken de, sırtımdaki düğümleri çözmek için hareket ederken de. Orada kalıp nefes alıp verme sesini dinledim ve dokunuşunu hissettim.

O hayatta ve iyi. Onu aşkımın gücüyle kırmayacağım.

"Bir erkeğin yüzünü kucağına almak için ne kadar uğraşır," diye neredeyse dikkatsizce mırıldanır.

"Hiç komik *değil*. Ayrıca hiç de ince bir espri değil."

Derin kahkahası kulağımın altında yankılanıyor. Tıpkı rahatsızlığının belirtileri, vücudunun gerginleşmesi ve fark etmemem gereken küçük, bastırılmış inlemesi gibi.

"Kendini yaralayacaksın."

"Bu riski almaya hazırım, ama hatanın senin olması daha iyi olur."

Geri çekilip, topuklarımın üzerine oturuyorum. "Sana zarar vermemi mi istiyorsun?" diye soruyorum, ifadesiz bir yüzle. "Biliyor musun, senin gibi insanlar için bir isim var."

"Seninle sevişmek istiyorum, ve eğer sevişirken ölürsem, cenaze törenimde en sevdiğim yerde öldüğümü söyleyebilirsin. Yüzümde bir gülümsemeyle gittiğimi."

"Kimse ölmeyecek. Ve kimse sevişmeyecek. Bir uzlaşma yapmaya ne dersin?"

"Bu uzlaşma bu sorunu çözecekse olur." Elim tutup, şortunun kumaşından açıkça belli olan kısmına bastırıyor.

Beklenmedik temas beni zevke boğar, zihnim şimdiden planlarla doludur. Yine de, sanki ne istediğinden tam emin değilmişim gibi, neredeyse baykuş gibi gözlerimi kırıştırırım. Ama cevap verirken gülümsememi saklayamam: "Oh, sanırım bunu halledebilirim."

37
ROSE

OTUZ DAKİKA. Ona beni yukarıya kadar takip etmeden önce otuz dakika beklemesi gerektiğini söyledim.

Elbette, onu şortundan çıkarıp kanepede halledebilirdim, ama o bunu istememişti. Onun silüetini önümde görmek oldukça cazipti. *Elleri saçlarımda, gözleri benim dokunuşumla parıldıyordu.*

Yapabilirdim. Yapardım. *Memnuniyetle.* Ama o haklı. Bu hafta ikimiz de yaralandık. Bir araya gelip iyileşmemiz gerekiyor.

Ayrıca, bir araya gelerek, belki bir araya *gelebiliriz.*
Şanslıysak.

Bu yüzden, ana yatak odası ve bitişiğindeki banyo arasında bir şeyler taşıyarak oradan oraya koşuşturuyorum. Banyo, ev dergilerinde görebileceğiniz türden bir tarza sahip. Modern ve geleneksel tarzların çok güzel bir karışımı olan odanın ortasında bakır bir küvet duruyor. Koyu renkli, şık fayanslar, soluk renkli mermer lavabolarla kontrast oluşturuyor ve siyah ve bakır renkli damarlar, görünümü bir araya getiriyor.

Yaldızlı çerçeveli aynaları veya squash kortu büyüklüğündeki duşu hayranlıkla seyretmeye vaktim yok çünkü planlarım var. Bunlardan ilki, kendimi şımartmak için süper hızlı bir spa seansına çıkmak. *Rekor sürede vücuduma krem sürüp tıraş oluyorum. Son birkaç gündür kafam biraz meşgul.*

Giysilerimi çamaşır sepetine atarken, Remy'nin hizmetçisinin onu paketlemeyi akıl etmesine minnettar olarak güzel kimono bornozumu çıkarıyorum. Rhett buraya geldiğimiz ilk öğleden sonra eve girdiğinde, elindeki tanıdık valizi fark edince irkildim. Onu, erkeksi görünümlü deri bir hafta sonu çantasıyla birlikte yere attı

anta ile birlikte yere attı ve bize zahmet vermemek için dairemizi ziyaret edip ikimizin kıyafetlerini paketlediğini söyledi.

Harika!

Aslında, hiç de harika değildi. Rhett'in benim için kıyafet seçtiği, i çamaşırı ekmecemi karıştırdığı düşüncesi beni neredeyse boğuyordu. Daha da kötüsü, Pussy Pounder 2000'i bulmasıydı.

Sanki bunu asla unutamayacakmışım gibi.

Ölümcül silah savunması bile kullanamazdım, başka bir büyük sorun yaratmadan olmazdı. Ama meğer Remy'nin hizmetçisi çantamı hazırlamış ve çok düşünceli davranarak muhteşem kimonomu da içine koymuştu. Remy'nin bana verdiği ilk hediyelerden biri.

İpek cildime çok hoş geliyor ve o kadar göz alıcı ki, içinde kendimi beyazperdenin tanrıçası gibi hissediyorum. Onu giydiğimde, yatak odamda süzölmek istiyorum. Ama yine zamanlama sorunu var.

Saçlarımı topladıktan sonra birkaç kabarık havluyu banyoya götürdüm, iim heyecanlı bir beklentiyle kaynıyordu. İyi anlamda heyecanlıydım. Heyecanlıydım. Bir kızın harika bir şeyin eşiğinde olduğunu hissettiren türden bir heyecan.

"Wicca toplantısı mı yapıyoruz?"

Remy'nin derin sesiyle dönüp baktığımda, onu açık kapının önünde, yatak odasından gelen ışığın içinde dururken buldum.

"Şey, ben tamamen ışıltıya odaklanıyorum," diye cevap veriyorum, odanın etrafına stratejik olarak yerleştirdiğim bir düzine mumu gözetleyerek. Bence bu biraz seksi görünüyor ve sıcak banyo suyundan yükselen kokulu yağın kokusu cennet gibi. Bir havluyu banyonun yanındaki yere, diğerini ise küvetin üst kısmına katlayarak yerleştiriyorum. *Kafası daha rahat olsun diye.* "Ama bir daha saçma sapan konuşursan," diye ekliyorum, aynada saçımı düzeltir gibi yaparken makyaj masasına doğru ilerleyerek, "seni kurban olarak sunarım."

"Böyle karanlık sanatlar için bakire birine ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Ne yazık ki, o tren yirmi yıldan fazla bir süre önce kaçtı."

"Yirmi yıldır seks yapmıyorsun."

Aynada, Remy arkamda dururken sırtıyor. Belki de ağız açık kalmış hali pek hoş görünmediği içindir. Ama o on dört yaşında bekaretini kaybetmiş mi? Vay canına.

"Ne derler bilirsin." Kollarını belime dolarken dudaklarını boynumla omzumun birleştiği yere bastırıyor. "Pratik mükemmelleştirir. Şikâyet etme çünkü sen, ma Rose, benim erken yozlaşmamın meyvelerini topluyorsun."

"Öyle mi?" Titrememi bastırmaya çalışıyorum.

"Öyle mi bilmiyorum, ama bu bir söz. Ve ben bu sözü tutmaya niyetliyim." Aynada alevler dans ediyor, bakır küvette parıldıyor, saçındaki parlaklıkları ortaya çıkarıyor, gözleri yeşil cam gibi. "Birlikte banyo yapıyoruz, değil mi?"

Sanki arkamızda su dolu bir küvet olduğunu yeni fark etmiş gibi başımı çeviriyorum. Dikkatim uzun süre dağılmıyor, çünkü ağız geri dönüyor ve eli bornozumun açık kenarlarının arasına kayarken nefesim kesiliyor. Yumuşak ve dolgun göğsümü elinde tutuyor ve başparmağı zaten sertleşmiş meme ucumu hafifçe okşarken iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Hassasiyetini seviyorum," diye fısıldıyor kadife gibi sesiyle, zeki parmakları beni tahrik etmeye başlıyor. Yumuşak bir okşama, sert bir çimdik, bir öpücük, ensemdeki yumuşak tüyleri üfleyen bir nefes, ve nezaket ile zulüm arasındaki çizgi vücudumu onun vücuduna eritiyor. Bütün vücudunu bana bastırıyor, sert ve inatçı.

"Planlarımı bozuyorsun," diye şikâyet ediyorum, ama aynı zamanda başını yaklaştırıp göğsümü eline bastırıyorum.

"Günahlarımız temizlenmeden önce en azından biraz kirlenmemiz gerekmez mi?"

Cevabını kulağımın altındaki hassas bir noktada bulur, bacaklarımın arasında zonklayan noktayla ayrılmaz bir şekilde bağlantılı gibi görünen bir yerde. Vücudumu kıvrılır, elim aramıza kayarak onun beni arzuladığını hissederim, ortak inlemelerimiz sıcaklıkla dolu odada yankılanır. Kolumu boynuna dolayarak, ağzını benimkine doğru çekip öpüşürüz, bu öpücük hiçbir şekilde incelik iddiasında bulunamaz. Açgözlüüz, dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz birbirini yalıyor, arzularımız çarpışıyor. Bu öpücük ıslak, sıcak

ve uzun zamandır beklenen bir öpücük. Onun serbest eli uyluğuma kayarken, kolayca başka şeylere yol açabilecek bir öpücük.

"Ne yapıyorsun?" Elini kendi elimle tutuyorum. Omzumda gülümsemesini hissediyorum ve sırtımın alt kısmına bastırıldığı kontrolsüzlüğünü hissediyorum.

Tanrım, bunu istiyorum. Onu istiyorum. Bana ömür boyu kavga ve sorun yaşatacak bu sinir bozucu ve sinir bozucu adamı. Bana aşkını sunan bu adamı. Onu o kadar çok istiyorum ki kalbim patlayacak gibi.

"Vaat edilmiş topraklara küçük bir ziyaret yapıyorum."

Neredeyse gülüyordum. "Daha çok dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun gibi."

"Dikkatimi dağıtmakla, sevişmeyi kastediyorsan, evet, suçluyum."

Planımı yeniden düşünürken, öpebileceğim daha fazla ten bulmak için bakışlarım küvete kayıyor. Küvet ikimiz için de yeterince büyük. Ama bu çok garip olur. Ve... benim istediğim gibi olmaz. Bunun yerine, kollarında dönerek tişörtünün eteğine uzanıyorum. "Her şeye bir cevabın var." Yumuşak pamuklu tişörtü başından çıkarıyorum.

"Matematik öğretmenim de on dört yaşımdayken böyle demişti."

"Öğretmenin mi?" Şok olmuş ses tonum, onun gövdesini görünce duyduğum rahatsızlığı gizlemek için bir bahane. Karanlık odada bile, en az yarım düzine mavi, yeşil ve kırmızı tonu, yanlarında farklı hızlarda iyileşen çürükler ve morluklar görebiliyorum. Onun morluklarını ilk kez görmüyorum ve sırtının çok daha kötü durumda olduğunu biliyorum, ama yine de güzelliğinin bu kadar bozulmuş olması beni hazırlıksız yakalıyor. Onun acısını ya da ıstırabını kabul etmeyeceğim. Sadece iyileşmesine yardım etmek istiyorum. İyileşmemize yardım etmek istiyorum.

"Seni şok ettim mi?"

"Ben..." Kafamı hafifçe sallayarak zaman kazanmaya çalışıyorum.

"Seninle asla rol yapmayacağım." Derin kahkahası odada yankılanıyor, bir an sonra rahatsızlık dolu bir inilti onun yerini alıyor.

"Remy." Elimi yüzünün yanına koyuyorum. "Şimdi seni sevmeme izin ver."

Şortunu çıkarmaya yardım ediyorum, bel bandını uzun bacaklarından aşağı kaydırıyorum ve kokulu suya batarken,

rahatsızlığı yüzünden yavaş yavaş kaybolur. Dirseklerini kenarlara dayar, başını geriye doğru eğip gözlerini kapatır.

"İyi mi?" Dizlerimi yanındaki katlanmış havluya bastırırken konuşmaya neredeyse çekiniyorum.

"*Oui. C'est bon.*" Gözleri kapanıyor, odadaki sıcaklık kirpiklerini yanaklarına yapışan sivri yarım aylar haline getiriyor.

"*Fransızca* mı? Umarım Mart ayında yaptığın gibi beni kandırmaya çalışmıyoursundur."

"Ah, Mart." Bu kelime, en sevdiği tatlı gibi dilinden dökülüyor. "Her şeyin başladığı yer." Sesinde, uykuya dalmak üzere olduğunu gösteren bir ton var. Elini suya daldırıp yüzüne sürerek. "Son düşüncem sendin, biliyorsun." Gözleri hala kapalı, sözleri o kadar sessiz ki, sanki benim kulaklarım için söylenmemiş gibi.

"Son düşüncen mi? Kazayı mı kastediyorsun?" Eğer gerçekten öyleyse, boğazından çıkan sesi onay olarak kabul ediyorum. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyorum, ses tonumda yoğun bir merak hissi olmamasına dikkat ederek. Rhett'in çevirisi sayesinde polise ne söylediğini biliyorum. Görünüşe göre bu ahmak Fransızca'yı konuşmaktan daha iyi anlıyor. Ama en azından Fransızca konuşuyor. Benim aksime.

"Ben... mutluydum. O akşam seninle birlikte olduğum için mutluydum. İkinci bir şans verildiği için mutluydum. Bir dakika önce güvertedeydim, bir dakika sonra..." Durur, derin bir nefes alarak göğsünü kaldırır. "Bir dakika sonra sudaydım, başım sanki ikiye ayrılmış gibi hissediyordum. Hayatım gözlerimin önünden geçmedi, ama zihnim seni buldu." Eli uzanıp, küvetin kenarını tutan elimi kapattı. "Acıdan daha kötüsü kederdi. Seni kaybetmişim ve ağzımdaki acı tat pişmanlıktı.

"Pişmanlık yok. Artık buradayız."

Remy iç geçirirken, parmaklarımı göğsünün ortasından aşağıya, sert, çıkıntılı karın kaslarının üzerinden gezdiriyorum, onu irkiltebilecek yerlerden kaçınmaya özen gösteriyorum. Aynı yolu geri izleyerek göğsünde dönen bir desen çizdiğimde, göğsünden yine hava çıkıyor. Musluktan bir damla su su yüzeyine düşüyor. Bahçedeki ağustos böcekleri gece korosunu söylemeye başlıyor. Kaydederim.

sesler geliyor, ama ben onları gerçekten duymuyorum, onun ipeksi yumuşaklığı ve derin, düzenli nefeslerinden başka bir şeyin farkında değilim. Dizleri, köpük yığınınından aniden ortaya çıkıyor, ıslak, çıplak teninin şaşırtıcı görüntüsü içimi sıkıştırıyor. Biraz hırpalanmış ve morarmış ama çok güzel. Ve o tamamen benim.

Başını çeviriyor, gözleri açılıyor, parıldayan yeşil gözleri neredeyse gece yarısı renginde.

Beni yoğun bir şekilde izleyen gece yarısı gözleri.

Böyle bir aşk.

"Çok iyi hissettiriyorsun." Gece yarısı gözleri ve yatak odası tonları, sesi tamamen boğuk ve arzulu.

"Sanırım bu benim repliğim olmalı." Dizini küvetin kenarına dayadı, bu pozisyon bir öneriden çok bir meydan okumaydı. Şimdilik bu meydan okumayı görmezden geldim, çünkü parmaklarım göbek deliğinden aşağıya doğru uzanan dar saç şeridini okşamaya ve karıştırmaya devam ediyordu.

"*Embrasse-moi.*" Bana uzanırken sözleri daha çok bir hırıltı gibidir, eli ıslak olan elbisemin ince ipek kumaşına dokunur, işaret parmağı meme ucumu daireler çizerek tavus kuşu mavisi rengini siyaha çevirir. Alaycı bir dokunuş, ama aynı zamanda niyetli bir dokunuş.

"Seni öpmek mi yoksa...?" *Ya da onu öpmek.* İçimde derinlerde bir şey titriyor, o kadar keskin bir arzu ki, beni ikiye bölüyor.

"Bana ağzını ver, Rose. Kendini bana getir."

"Beni suya çekebilmen için mi?" diye karşılık veriyorum.

"Sanmıyorum." "O kadar da kötü mü olur? İki kişiye yetecek kadar yer var."

"Ama yapmak istediğim şey için yer yok." Onun yanıt olarak gülümsemesi günahın ta kendisi gibi. "Gözlerini kapat," diye fısıldıyorum.

"Benim sevgimi hissetmek istemiştin. Öyleyse *hisset.*"

Cevap vermez, ama ben parmak uçlarımdan pazılarına, odanın sıcaklığında ensesinde kıvrılmaya başlayan kıllara kadar, uyluk ve dizlerindeki kaba kılları okşayıp alay etmeye devam ederken, başını katlanmış havluya yaslar. Boynundan aşağı akan bir damla nemi takip ederim. İçgüdüsel bir hareketle öne eğilir ve yalarım.

"Dayanamadım," diye fısıldıyorum, dişlerimi kulağının etli kısmına geçiriyorum. *Ve göğüslerimi koluna yaslıyorum.*

"Beni öldürmeye çalışıyorsun galiba," diye fısıldadı, elleri küvetin kenarlarını sıkıca kavradı.

"Bir süre kontrolün sende olmamasına katlanabilirsin," diye mırıldanıyorum, ipek dokunuşunun ve altındaki sert teninin hissinin acısıyla.

"Oh, acı çekiyorum. *Certainement.*" *Kesinlikle.*

Göğsünden nefesler kesik kesik çıkarken, ben onun meme ucunun düz dairesini izliyorum, aramızda acı verici derecede mükemmel bir an oluşuyor. O benim dokunuşumdan etkileniyor, ben de onun tepkisinden etkileniyorum, en ufak titremelerinden ve nefes alıp verişlerinden çenesinin gergin kaslarının kasılma şekline kadar. Kan damarlarımdan akıyor ve bacaklarımın arasında atıyor, ben yumuşak bir nefes alırken Remy vücudunu uzatıp ıslak eliyle omzumdan bornozu çekiyor.

"Bu ipek." Onun bakışları ateş ve söylenmemiş vaatlerle doluyken, itirazım yarı yürekli.

"Eğer küçülürse, daha iyi olur." Parmaklarının arkası, yeni ortaya çıkan meme ucumu okşuyor. "Manzara daha da güzelleşir." O öne doğru eğildiğinde, su neredeyse uyku verici bir şekilde hareket ediyor, cildine yapışıyor. Onu suçlamıyorum. Başını benimkine doğru eğiliyor, dudakları alaycı bir bakış atıyor. "Çok güzelsin." Sesi alçak ve boğuk, neredeyse hayranlıkla dolu. "Ne kadar lezzetli bir çıplaklık." Dokunuşu benimkini yansıtıyor, his o kadar lezzetli ki, neredeyse kendimden geçiyorum.

Elimi suya sokuyorum ve parmaklarımı ucundan sapına kadar aşağı doğru kaydırduğımda o nefesini kesiyor. Sertliğini elimle kavradığımda, onu daha iyi görebilmek için banyo tapasını çıkarmayı düşünüyorum. Su dalgalanıyor, vücudu kıvrılıyor, yüzündeki ifade zevk ve acının en cennet gibi karışımı.

"Acıyor mu?" Keskin nefes alıp verişleri saçlarımdan uçlarını karıştırırken, cevabı zaten biliyorum.

"Bu en tatlı acı ve hiç bitmesini istemiyorum. Mutluluktan gülmek istiyorum," diyor inleyerek, ben sıkıca tutarken, "ama çok acıyor. Eğlenceli bir şekilde değil. Odada dans etmek, seni yatağa atmak ve içine girmek istiyorum."

Sanırım bunlar daha sonra için fikirler, ama düşüncelerim, onun seksi bilinç akışında rüzgarda çiçekler gibi uçup gidiyor, elleri küvetin kenarlarına düşüyor, ben onu çalıştırırken kenarları kavriyor.

"Evet," diye homurdanıyor. "*Plus fort*. Daha sert." Çıkardığı sesler neredeyse çözülüyor.

Elim sıkıştıkça tekrar inler, bir sonraki nefesi uzun, ölçülü bir nefes, sanki kendini hazırlıyormuş gibi. Bu içgüdüğü doğru çıkar, çünkü ayağa kalkmaya çalışırken kokulu banyo suyu aniden bornozuma dökülür. Topuklarımın üzerine oturup ona hayranlıkla bakıyorum. Omuzlarının genişliği, pazılarının esnek kıvrımı ve uzun bacakları. Karın kasları ve çıkıntılı penisine uzanan parlak kıllar. O kadar çok çekici nokta var ki. Ve hepsini keşfetmek istiyorum.

Havluya uzanır, uzun bacakları dizlerinden bükülürken banyodan çıkar. Karşımdaki aynada yansımam durur. Yanaklarım pembe, gözlerim koyu, omzumdan sarkan ipek beni ortaya çıkarır. Sessizce, elinden havluyu alıp onu kurulamaya başlarım. Omuzları ve kolları, aşağı doğru iner, sanki dokunulmayı beklemişçesine uzanan kısmını görmezden gelirim. Arkasına geçiyorum, morluklara nazikçe dokunuyorum, sanki dudaklarım iyileştirebilirmiş gibi ısınmış cildine ağzımı bastırıyorum.

Parmağımı kalçasında gezdirirken vücudu titrer, bir kez daha önüne geçerim.

O, gözler için bir ziyafet ve ben de bu ziyafeti sonuna kadar yaşıyorum. Dokunuyorum. Elleşiyorum. Erkekçe inlemeleri gerginleşene kadar öpüyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Avuç içlerimi onun kaslı uyluklarına dayayarak, en nazik öpücükleri tepesine konduruyorum.

Üzerimde, yüzü yarı gölgede, yarısı parıldayan ışıkla yıkanmış, başını geriye atarak küfrediyor.

"Rose." Adım dikenli bir şey gibi, dudaklarımı aşağıya, aşağıya, onun üzerine kaydırırken, yanaklarımı geri dönüş için çukurlaştırıyorum. Cildi dokunulduğunda sıcak ve çok güzel kokuyor, banyo yağı ve erkek kokusunun karışımı gibi, onun ağırlığını elimle tutarken.

Onun yanıt veren inlemesi gergin ve çaresiz, vücudu ben onu çalıştırırken, yalarken, emerken ve döndürürken, içimde kıvrılan ihtiyaçla, baş döndürücü hisler ipek gibi çözülürken, kısıtlama ile titriyor gibi görünüyor.

"Dizlerinin üzerinde çok güzelsin." Aksanı kalınlaşıyor, sözleri kadife gibi, ellerini başıma getiriyor, neredeyse nazik bir

"Ve beni çok iyi emiyorsun."

Arzu damarlarımda yükseliyor, daha fazlasını istiyor. Daha fazla öpüşmek, daha fazla emmek, içimdeki bu adamı daha fazla hissetmek... Onu daha sert çalıştırmaya başlıyorum, elleri beni yönlendiriyor, yüzümden düşen saçları kaydırıyor, sıkı itişlerini fısıldayarak *"evet, evet, evet"* diye vurguluyor.

Göğsü hızla inip kalkarken, aniden elini kolumun altına kaydırıyor ve beni ayağa kalkmaya teşvik ediyor. *"Tu vas me faire jouir."* İçim, anlayabildiğim tek kelimeyi duyunca çarpmaya başlıyor. *Jouir. Boşalmak.* Başparmakları elmacık kemiklerim boyunca bir yol çiziyor, fısıltısı ateşli. "Sana ihtiyacım var."

Sanki bunu vurgulamak istercesine, kalçalarını esneterek bana doğru itti. "Sen yanımda huzurla uyurken, bütün hafta boyunca bunu hayal ettim." Ağzı kulağıma bir nefes uzaklıktaydı. "Şimdi bu hayalleri gerçeğe dönüştürme zamanı."

Yatak odası, diye düşünüyorum, Remy beni geri çevirdiğinde, ellerim mermer lavaboya düşüyor.

"Aynayı hatırlıyor musun, Rose?" Eli köprücük kemiğimi kavradı, dokunuşu meme ucuma kaydı, zar zor dokundu. *Yine de zonkluyordu.* "Çok güzeldin. O zaman anladım ki, asla doyamayacağım."

Aniden gelen anılar yüzümü kızartır; boynumdaki fular. Cildime değip dalgalandığı hali. Bakışlarının nasıl uzayıp yaktığı.

"Bu çok güzel." O, bornozumun kenarıyla oynarken, zevk içimi kaplar, aynada yansıyan kadın karanlık, arzu dolu bir varlıktır.

Yarı çıplak, yarı dağılmış bir kadın.

"Bu bir hediyeydi. Senden." Cevabım, eli çıplak göğsümden diğerine doğru kayarken, bir fısıltıdan ibaret. İşaret parmağı ve başparmağı, ipek kumaşın üstündeki sertleşmiş tomurcuğu sıkıştırıyor.

"Biliyorum. Hayatına biraz neşe katmak istedim." Gözleri benimkilere yükselir, başparmağı dairesel hareketler yapar. "Kim bilebilirdi ki tam tersi olacağını. Senin benim neşem olacağını." Bakışları bir kez daha aşağıya iner. "Çok, çok güzel," öpücüklerinin arasında fısıldar. "Ama senin kadar güzel değil."

Elleri belime kayar, kemerin düğümünü gevşetir. Omuzlarımdan kaydırırken ipek bacaklarıma çarpar, ağzı dokunuşunu titremeye neden olan bir okşama ile takip eder.

"Bana ne yaptığının farkında mısın? Sana ne yapmak istediğimin?"

"Lütfen, sana ihtiyacım var Remy."

Hareketsiz kalır. Elleri vücudumda, dudakları tenimde. "Tekrar söyle."

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, ona doğru yaslanarak. "Artık rüya görmediğimi biliyorum."

Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, göbek deliğimin etrafında yavaşça daireler çizerek duruyor, iki parmağı benim zaten ıslak olduğumu bildiğim yere kayıyor. Onları içeri itiyor ve ben ona karşı kıvranıyorum, doldurulmak için çaresizce.

"Seni dilimle sikmek istiyorum. Seni doldurmak istiyorum."

Cevabım, bacaklarımin altından neredeyse çökmek üzereyken, bacaklarımin arasındaki şişmiş tomurcuğa karşı bir tür sihir yaratmaya başladığında ortaya çıkıyor. İnliyorum, eline doğru kıvrılıyorum, yeterince yaklaşamıyorum. Aynı anda hem heyecanlı hem de boş hissediyorum.

"Çok ıslaksın, ma Rose. Sadece benim için." Bu fısıldayan sözlerle Remy uzaklaşır, parmak uçlarıyla benim uyarılmamı okşar, nem ışıktaki parıldar. Gözlerim aynada yansır, karanlık ve şehvetli, o parmaklarını dudaklarıma getirir, beni kendi uyarılmamla boyar.

38
REMY

"NEYİ BEKLİYORSUN?"

Dilinin ucu tadına bakmak için dışarı çıkıyor, dişleri hafifçe dokunuyor, uyarılmışlığı hala parmaklarımın arasında yapışkan ve tatlı.

Onu hak etmek için ne yaptım? Bunu hak etmek için?

Kafamda yankılanan cevap, hak etmediğimdir. Ama bu onu almamı engellemiyor. Onu tatmamı engellemiyor. Onun lezzetli, öpücüklerle şişmiş dudaklarından onun özünü tatmamı engellemiyor. Banyodaki sıcak hava etrafımızda dönüyor, ben parmaklarımı onun ağzına sokarken, dili hareket ediyor, dudakları yutuyor.

O benim adımla fısıldarken onu döndürüyorum, ama onu öpmeyi bırakamıyorum, sesi dilinde bal gibi. *Ya da belki de bu onun tadıdır.* "Beni yatağa götür, Remy. Benimle seviş."

Elimi tuttuğunda, onu her yere takip edeceğimi biliyorum. Ay ışığı karanlık yatak odasının zeminine yayılıyor, odayı kesip, kalçalarının hipnotik sallanışını ve sıkılmak için yalvaran kalp şeklindeki kıcıncı vurgular. Pencereden ağustosböceği şarkısı süzülür; bir kuş öter, bir diğeri cevap verir, ben yatak kenarında dönüp onun çenesini kaldırırım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum, elim çok doğal bir şekilde kalçalarının kıvrımına düşer.

"Sen çok, çok güzelsin," diye fısıldıyorum, başparmağımla belinin kıvrımını okşarken. Dudaklarımla hafifçe bastırıyorum, dilimle kaydırıyorum, fısıldayarak sözler söylüyorum, boynunun yanından aşağı doğru ilerlerken, o eriyene kadar.

Yatağa uzanıyorum, onu bacaklarımın arasına çekiyorum. Köprücük kemiğini ve göğüslerinin iniş çıkışlarını öpüyorum, sonra ellerimle onları tutup dikkatle okşuyorum. Başparmaklarımla okşuyorum, hafifçe sıkıyorum. Dilimin ucuyla okşuyorum

dilimin ucuyla okşama ve o güneşi arayan bir çiçek gibi bana doğru eğiliyor.

"Lütfen, durma."

İstesem bile duramazdım. Elleri omuzlarımı kavrarken, gözleri parıldarken, tatlı nefesi yanağımı okşarken odaklanamıyordu.

Çok güzel bebeklerimiz olurdu. Elimi karnının üzerinde gezdirirken bu düşünce aklıma geldi. Her şey durdu — bu düşünce, bacaklarının arasına kayan elim — bunu anlamaya çalışırken.

Bunun... tamamen hoş olmayan bir şey olmadığını fark ediyorum.

Onu doldurmak. Onu sikmek. Vücudu bizim çocuğumuzla olgunlaşmış.

İçimde ilkel bir şey yükseliyor, zaman kadar eski bir ihtiyaç dalgası. Ellerimi kalçalarına doluyorum, onun sıcaklığını üzerime, üstüme çekiyorum, bu da onun keskin bir nefes almasına neden oluyor.

"Bu uygun mu?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum. O nefes alışında ve yatakta dengemizi bulmak için birlikte çabalarken vücudunun bana doğru eğilmesinde. Ellerim kalçalarında, penisim şişmiş ve kalın bir şekilde girişinde duruyor. "Ben seninim, Rose. Sevmek için seninim."

Tepkisi içgüdüsel. Titremesi, dizlerinin üzerine kalkarken çıkardığı uyuşuk sesli harfler. Göğsüm sıkışıyor, vücutlarımız birleştiği anda zevk dalgaları yükseliyor, o bana karşı sallanıyor, ıslaklığını benim uzunluğum boyunca bastırıyor. Bu his o kadar muhteşem ki, bu yavaş, alaycı zevk yolculuğu, onun amcığı ve eli arasında sıkışmış. Bu, beynimdeki hücreleri tüketen bir işkence, göğsümden anlamsız kelimeler fışkırıyor.

"Sen ve senin seksi Fransız ağzın," diye fısıldadı, sıkı meme uçları göğsümü okşarken ağzını ağızıma bastırmak için eğildi. "Ağzın bana bir şeyler yapıyor."

"Ağzım sana bir şeyler yapmak istiyor," diye karşılık veriyorum, dirseklerimle yatakta kendimi destekleyerek. "Neden gelip yüzüme oturuyorsun, sana tam olarak ne tür şeyler yapacağımı göstereyim." Sözlerimin etkisini anlaması biraz zaman alıyor. Tam olarak ne zaman anladığını biliyorum, çünkü arzum ve kararsızlığının etrafımda çırpındığını hissediyorum.

. "*Tue es d licieux. Sen çok lezzetlisin. Ve seni nasıl elde edersem edeyim.*"  nce nazikçe, sonra daha sertçe ona doğru itiyorum, onun inlemesi biraz kesik kesik oluyor. "*Jouis sur mon visage, Rose,*" diyorum, ba parmağımı çeneme dokundurarak.

"Senden  evirmeni istemiyorum." Onun boğuk sesli cevabını, inatçı reddini duyuyorum.  evirmeden önce, yüzüme gelmesini istemeden önce, Venüs' n görüntüsü üzerimde yükseliyor, elleri saçlarına kayıyor.

Her şeyi unutuyorum.

Kalçalarının kıvrımı büyüleyici.

G ğ slerinin sallanışı büyüleyici.

"İçime girmen lazım, Remy." O benim tabanımı sararken zevk dalgaları yükseliyor, gözlerim neredeyse benimkini kabul eden vücuduna yapışmış durumda. Ortak inlemelerimiz havada yankılanırken, o benim sikimi yavaşça santim santim içine alıyor. O kadar sıcak ve dar ki. Bu a ı çok daha iyi. Ve manzara...

Birkaç dakikadan fazla dayanabilirsem, bu bir mucize olur.

"*Tu me prends si bien,*" diye tekrar tekrar fısıldıyorum. "Beni çok iyi anlıyorsun." Elleri omuzlarıma düşüyor, uzun, yavaş öpücüklerle adımlarımız kesiliyor. Ay ışığı panjurların arasından süzülüyor, onu ışık ve gölgeyle kaplıyor, ona olan aşkımın mükemmel bir sembolü gibi. İnlemeler  st üste geliyor, sıkışık nefesleri benim acı dolu hırıltılarımın üzerine düşüyor, gözlerimiz birbirini izliyor, parmaklarımız birbirine dokunuyor, kalplerimiz dolup taşıyor.

Bir iniltiyle, ellerimi kalçalarına koyarak vücudunu yukarı doğru çekiyorum, onu sertçe aşağı indirirken çıkardığım tıslama, onun çığlığına karşılık oluyor. Vücudumuz çarpıştığında, ihtiyacım damarlarıma doluyor, başımı döndüren ve tatlı bir duygu. Ellerim kalçalarını kavırıyor, onu altımda yuvarlıyorum, hareketim gelgitler kadar kolay.

G ğ s mdeki his rahatlama mı? Her ne ise, onu tekrar tekrar öperken, sikim hala derinlerdeyken, yumuşak inlemelerimiz ve inlemelerimiz sert arzunun bir ifadesi olarak, ona a ğ zl l kle kapılıyorum.  ekildiğimde, ikimiz de bu his karşısında gergin bir inilti çıkarırız, uylukları sanki ona tutunmak istercesine kalçalarıma bastırır. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum, kendimi ona sabitlerim, parmaklarımız birbirine dolanır, ellerimiz yatağa bastırılır.

"*Je t'adore. Je suis amoureuse de to.*" Onun beni içine çeken vücudunun dalgalarına kapılarak, yavaş ve rahat bir ritim oluşturmaya başlıyorum.

"Söyle bana," diye fısıldadı yumuşak gözlü yalvaran sevgilim.

"Seni çok seviyorum. Sana aşığım." Ona sözlerimi sokuyorum, aramızdaki bu şey vahşi ve çılgın bir şeye dönüşüyor. Onu sahiplenme ihtiyacım çok büyük. Derinlemesine girdiğimde çığlık atıyor, sık darbelerim sırasında inliyor, hepsine aç, her darbemde kalçalarını kaldırıyor.

Sikim arzuyla zonkluyor, ben pompalamaya ve kasılmaya başladıkça onun çığlıkları doruğa ulaşıyor, sanki bu şekilde ona aşkımlı hissettirebilecekmişim gibi onu gittikçe daha sert sikiyorum.

Kristal berraklığında, parlak bir anda zihnim boşalır. Bu an, onun etrafımdaki hissi sonsuza kadar hafızama ve tenime kazınacak. Kalbimin çarpıntısı, boşalmanın zonklaması ve onun gizli nabızı dışında her şeyi kaybettim.

Tu me manques, yeni telefonuma yazıyorum, eskisi artık marinada bir yerde duruyor herhalde. ***Seni özledim.***

Ben de seni özledim, diye hemen cevap veriyor.

O zaman burada benimle olmalısın. Bana bakmalısın.

Ateşli alnımı serinletmeli.

Ateşin yok ki. Konu o değil.

Yoksa tekrar hastaneye yatmış olurdun. Muhtemelen zatürre ile. Ve göğüs drenajı ile.

Rose, eve gel. Parmaklarım telefonun üzerinde kayarken gülümsemeden edemiyorum. Eve. Bana, evime gel.

Çalışmam gerek. Bunu biliyorsun.

Sen benim için çalışıyorsun. Vaktini burada benimle geçirmek daha iyi olur. Sevdiğin adamın iyiliği için. Şirketin iyiliği için.

Çok otoriter. Cevabına kızgın suratlı bir emoji eklemiş.

Tu me manques daha doğru bir ifadeyle, beni özlüyorsun anlamına gelir. Benimle olmadığında, sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum.

Kendi muhtaçlığımdan tiksinererek, mesajı göndermeden telefonumu kanepenin üzerine fırlatıyorum. Kazadan bu yana ilk kez kendi başıma kaldım. Rose işe gittiğinden beri kendi düşüncelerimle baş başa kaldım.

C'est ridicule—onun benimle birlikte olmaması için ona para ödemem gerçekten saçma. Ama ona karışmayacağıma söz verdim ve bu sabah onun da ciddiyetle belirttiği gibi, şu anda Wolf Tower'da ikamet etmiyorum...

"Değil miyim?"

"Hayır," demişti, kollarımın arasından çıkıp işe gitmek için giyinmeye devam etmişti. "Hizmetlerden yararlanmak için orada yaşamalısın."

"Ama ben sahibiyim."

"Kıçımı izlemeyi kes," diye cevap verdi, beni o işi yaparken yakaladığı için.

"Artık orada ikamet etmiyorsam, buradaki ikamet durumum ne olacak? Misafirin miyim? Ev arkadaşın mı? *Vivre en amoureux* mu?"

"Sonuncusu neydi?"

"Senin birlikte yaşayan sevgilin."

Ben cevap verirken o dönmüştü, ayakları artık sabitlenmişti. Sadece külot ve topuklu ayakkabılarla giyinmiş olarak yatağın yanına geri yürüdü ve kollarını boynuma doladı.

"Her zaman bu kadar özenli giyinir misin?"

Gülümsemesini saklamaya çalışırken dudakları titriyordu. "İşe gitmem gerektiği gerçeğinden dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyordum."

Ama ikimiz de, onu vücudumla yatak arasında sıkıştırdığım için bir süre hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorduk.

"Yüzünde bir gülümseme görmek ne güzel."

Rhett beni hayallerimden uyandırır, gülümsemem onun hayallerimi bölmesi nedeniyle değil, hayal kurduğumu fark etmem nedeniyle kaybolur.

Aptal.

"Şu anda bu yerde süresiz olarak mı kamp kuruyorsun?"

"O benden gitmemi isteyene kadar," diye cevap veriyorum, onun benim buradaki durumumla ilgili soruma gerçek bir cevap vermediğini fark ederek.

"Kim gitmeni istiyor? Evi annene geri verdin mi?" Paulette'in imzalamamı istediğı evrakları bırakıp, ellerini kanepenin arkasına koyarak bana kaşlarını çatarak bakar.

"Hayır, evi Rose'a verdim."

"Tanrım, seni beş dakika yalnız bırakamıyor muyum?"

O, kanepenin diğerk ucuna otururken kaburgalarım ağrıyor, beni itiyor ve seksin zorluğu ağrılarımı daha da şiddetlendiriyor. Rose'a bunu söylemeye niyetim yok.

"Kafatasın kırılmamış olabilir, ama kafan kesin çatlamıştır," diye homurdanarak bana kaşlarını çatarak baktı. "Demek ona bir ev verdin. Sıradan bir ev değil, büyükannenlerin şatosu. Yıllardır ailenize ait değil miydi?"

"Öyleydi. Ta ki Emile ben doğmadan önce onu satana kadar." "Ama geçen yıl geri satın aldın, değil mi?" Çünkü yapabilirdim.

"Sadece bir gayrimenkul. Tuğla ve harçtan ibaret." Ve umarım güzel anılar yaratacağımız bir yer. Çünkü testislerim Rose ve benim güzel küçük insanlar yaratacağımıza karar verdiğinden beri, onun çocuğumuzla şişmiş halini düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu düşüncelerle ne yapacağımı bilmiyorum, sadece biraz daha üzerinde durmaktan başka.

"Sanırım masrafları onun mirasından karşılayabilirsin." Bakışları odanın içinde dolaşüyor, hareketleri gayri resmi. Sonucu beklemek için nefesimi tutmayacağım, ama bunun geleceğini biliyorum. "Çünkü ona bunu şimdiye kadar anlatmış olmalısın. Değil mi? Ve onun hayatına nasıl girdiğini tam olarak bilmediğini de."

"Nedenini artık umursamıyorum. Sadece burada olduğu için minnettarım."

"Ölümcül deneyimler insanı biraz felsefi yapar, öyle duydum. Aşarsın bunu." Sanırım sözleri bir hakaret gibi acı vermesi gerekiyor. Ama başkalarının fikirlerini umursamadığımı çoktan öğrenmiş olmalıydı. Rose bu konuda son zamanlardaki istisnaydı.

"Araştırmacıdan bir e-posta aldım. Birkaç önemli gelişme olduğunu söylüyor. Yüz yüze görüşmek isteyip istemediğini yoksa bilgileri kurye ile göndermesini isteyip istemediğini bilmek istiyor."

"İkisi de değil. Ücretini öde ama artık hizmetlerine ihtiyacım olmadığını söyle."

"Bunu gerçekten kastetmiyorsun."

"Bana bu önemli gelişmeleri getir, ben de zarfı açmadan yakarım."

"Merak etme. Artık görüntü ve metinleri sihirli bir şekilde aktarabiliyoruz. Buna e-posta deniyor."

"Silinmesi daha da kolay."

"Gerçeği bilmek istemiyorsun, çünkü rahatsız edici olabilir."

"Beni aptal yerine koyma. Rose'un bu olayda masum olduğuna dair kanıtı ihtiyacım yok, bu yüzden beni kıskırtmak için buraya geldiyse, ikimizin de vaktini boşa harcıyorsun." Seyahate çıktığı paranın uzak bir akrabasının ölümünden geldiğini bile düşünüyor — bu bilgiyi en ufak bir endişe duymadan, hiç yapmacık davranmadan verdi. Tek suçu saflık.

"Nasıl olduğunu görmek için geldim, pislik." Nefes aldı ve parmaklarını uyluklarında genişçe açtı. "Ayrıca marinadan CCTV görüntüleri geldiğini söylemek için geldim."

Başım dönüyor ve ardından başka bir acı verici sızı geliyor. "Bir şey göründü mü?"

"Fazla bir şey yok. İnsanlar dolaşıyor. Birkaç sarhoş var. *Le Loup'a* doğru yürüdüğünü görüyorum, ama açısı doğru değil, gemiye bindiğini göstermiyor."

"Bana neyi söylemiyorsun?" Rhett'i çok uzun zamandır tanıyorum, şimdi benden bir şeyler saklamaya başlayamaz.

"Bir siluet vardı. Bir adam. Sen gelmeden önce yatın yönünde yürüyordu. Elinde, levye olabileceğini düşündüğümüz bir şey vardı."

"Ya da belki bir şemsiye."

"Yaz ortasında ve o s a a t te yanında taşımak için tuhaf bir şey olurdu. Ayrıca, görüntülerde

sen suda bulunduğun saatlerde oradan ayrıldığını gösteriyor. O anda elinde hiçbir şey yoktu."

Bir an için hareketsiz kalırım, zihnim bunun anlamını kavrayana kadar, sonra farkına varırım ki elimi kaldırmışım, parmaklarım başımın arkasındaki yaranın üzerinde duruyor. Rhett'in meraklı bakışını fark edince elimi tekrar indiririm. Ona hala baş ağrıları olduğunu ya da konsantrasyonumun zayıf olduğunu söylemeye niyetim yok. Semptomların bir hafta daha süreceği söylendi. *Ya da belki çok daha uzun.* Doktorumun önceki ziyaretinin neden olduğu olumsuzlukları kafamdan atıyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da irade gücünün bir insanı çoğu insanın sandığından çok daha uzağa götürdüğüdür.

"Birisi teknesine alet götürüp, sonra onu bırakmadan gitmiş olabilir."

"Mümkün," diye onayladı. "Ama olası değil. O saatte değil." "Peki ya iskele?" Dalgıçları onu aramaya göndereceğini biliyorum. aradığını biliyorum.

"Batık korkuluğa dışarıdan bir müdahale izi yok. Terk edilmiş bir levye izi de yok," diye ekledi mutsuz bir şekilde. "Ama ben seni taçlandırmak isteseydim, silahı aynı suya atmazdım."

"Yani cinayet işlemek isteseydin, demek istiyorsun." "Ve bunu kaza gibi göstermek için."

İkimiz de sessizleşiriz, kendi düşüncelerimize dalarız. Tabii ki, son zamanlarda hayatına kast edilenlerden biri olanın düşünecek daha az şeyi vardır.

"Benny bir sürü soru sormak için aradı."

"O evimize geldi." Omuz silkme isteğime direniyorum. "Her şeyi bildiğini düşünmeyi sevdiğini biliyorsun. Her şeyi görür. Her şeyin bir açısı vardır onun için."

"Evet, ve hepsi de anlamsız," diye kuru bir yorumda bulundu. "Ona hiçbir şey söylemedim. Ya sen?"

"Kapı interkomundan onunla konuştum. Ziyaretçi kabul edecek kadar iyi olmadığını söyledim."

"İyi karar. Eminim çok hoşuna gitmiştir."

"Ben bana levyeyle vurmadı," diyorum, Rhett'in zihnini iyi tanıdığım için.

"Ona yakışır bir şey," diye mırıldanır. Sonra ekler, "Motosikletin bulundu."

"Ne?" Başımı çok hızlı çevirince başım ağrıyor, parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. Kuzenimden çok motosikletim hakkında konuşmayı tercih ederim. "Ducati mi? Mart'tan mı?"

"Benim bilmediğim başka bir motosikletini kaybetmediysen tabii." "Nerede bulundu?"

"Aynı durumda, bir hurda dükkanının arkasında. Görünüşe göre biri Ducati'nin parçalamak için fazla güzel olduğuna karar vermiş. Yeniden boyanmıştı, herkesin dediğine göre oldukça iyi bir iş çıkarmışlardı.

"Çok sevindim," diye cevap verdim, onun daha hızlı bir şekilde konunun özüne gelmesini bekleyerek.

"Plakalar değiştirildi ve kullanıma hazır." "Nereye kullanıma hazır?"

"Sanırım, nereye indirirlerse oraya."

"Yani bulundu ama geri alınmadı mı demek istiyorsun?"

"Beş dakika boyunca en sevdiğin oyuncağın olduğunu biliyorum, ama sigorta parasını aldın, değil mi?"

"Mesele o değil." Evet, o yeni bir oyuncaktı ve onu çok sevmiştim. Ama mesele bu değil. "İnsanların benden çalmasına izin verme alışkanlığım yok." Genelde tam tersi olur. Ben sıradan bir hırsız değilim. Daha çok sıra dışı bir hırsızım. Aslında, benim iş yapma tarzımı en iyi şekilde ifade eden benzetme, çalıntı mal satan dükkânlardır.

"Bunu bilgi bedeli olarak düşün." Müfettiş, suç örgütünün başı ile bir görüşme ayarlamıştı. Ama eğer ilgilenmiyorsan...

." Sözlerini, bir ipin ucunda sallanan havuç gibi, yarım bırakır.

"Sana söyledim, artık umursamıyorum."

"Ama bunun Rose ile ilgisi yok," diyor o kadar ciddi bir şekilde ki, zihnim duruyor. "Beş ayda iki kaza mı, yoksa iki suikast girişimi mi? Benim hangisine bahis oynadığımı zaten biliyorsun."

"Anlat bana," diye ısrar ediyorum. "Her şeyi anlat."

"Dükkânın sahibi sıradan bir suçlu değil. Kiralık katil falan değil ve oldukça ağır işlere bulaşmış biri."

"Kim olduğu ya da ne yaptığı umurumda değil. Benim bilmek istediğim, ne olduğu." Biri beni iki kez öldürmeye mi çalıştı?

"Öyleyse, soruşturmayı askıya almak istemezsin, değil mi?"

Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Onunla ilgili olmak zorunda değil. Ya da olabilir. Ama bunu öğrenmek için üçüncü bir başarıya mı bırakmak istiyorsun?"

"Bana bilgiyi getir. Hepsini." Başka bir yerde olmasındansa benim elimde olması daha iyi.

"Bu daha çok tanıdığım kıvrımlı herif gibi."

Onun sözlerini umursamıyorum. Bugün o bile canımı yakıyor. Öğleden sonrasını kararımı düşünerek geçiriyorum ve Rose'un bu entrikayla hiçbir ilgisi olmadığını bilsem de, Rhett'in sesinin yankısı zihnimde yer kaplıyor.

O senin hayatına girmeden önce kimse seni öldürmeye çalışmamıştı. Hala onun vasiyete nasıl girdiğini bilmiyorsun.

O gece seni bulmuş olması, onun da bu işin içinde olduğu anlamına gelebilir.

Tabii ki bunların hepsi saçmalık. Kendisinin de buna pek inanmadığını görebiliyorum, ama çekincelerini anlıyorum, çünkü o Rose'u benim kadar tanımıyor.

39
ROSE

GÜNLER GEÇİYOR ve doktorun önerdiği gibi, Remy'nin sağlığı giderek iyileşiyor. Baş ağrıları azalıyor, baş dönmesi geçiyor ve çektiği uyuşukluk neredeyse bir gecede ortadan kalkıyor. Bu da işine geri döndüğü ve benim de aynı şeyi yapmamdan şikayet etmediği anlamına geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, onun ne demek istediğini anlıyorum. Şirket benim maaşımı ödüyor ve şirketin sahibi o, yani aslında maaşımı o ödüyor. Ama bu, günlerimi nerede geçireceğime karar verme hakkı olduğu anlamına gelmez. Onunla benim aramda bir sürü yönetici var. Ayrıca, düşünmem gereken iş arkadaşlarım da var. Remy birdenbire erkekleri tercih etmeye karar verse, o iş arkadaşlarımdan biri beni bir saniye bile düşünmeden terk ederdi.

Ama işler yolunda gidiyor. Olga bana karşı mega cadalozluk yapmayı bırakmaya karar vermiş gibi görünüyor, bu da günlerimi kesinlikle daha keyifli hale getiriyor. Kazaya gelince, Remy kazayla ilgili çok az şey hatırlıyor ve Everett ile bu konuyu konuşmak için yaptığım birkaç girişim de sonuçsuz kaldı. Hastanede bir tür anlaşılmaya vardığımızı sanmıştım, ama sanırım öyle değilmiş, çünkü onu her gördüğümde hala bana baş belası olmaya devam ediyor.

Saat yediyi biraz geçte telefonum çaldı. Remy'nin bu saatlerde eve gelmesini bekliyorum ve onun olup olmadığını merak ederek tabureden atlayıp mutfağın karşısına koşarak buzdolabının yanındaki tezgahdan telefonu aldım.

Ekranda Amber'ın numarası yanıp sönüyor.

"Ne yapıyorsun?" Saatin geç olduğunu biliyorum ve zihnimde saat farkını hesaplayarak, Sidney'de saatin sabah üç olduğu sonucuna varıyorum.

. *Geç mi, erken mi?*

"Bebek bakımı yapıyorum," diye cevaplıyor. "Byron yarın sabahın köründe şehirde bir toplantısı var." Sabahın körü, Avustralya'da erken saatleri ifade eden bir deyimdir.

Sabah. "Onun gece yarısı bebeğin yanında uyanık kalmasını istemiyorum. Onu çok seviyorum, otoyolda direksiyon başında uyuyakalmasını göze alamam."

"Bu dili gerçekten benimsemişsin," diyorum, cevabımdan bir gülümseme sızarken, ada tezgahına doğru ilerleyip kadifemsi yüksek sırtlı taburelerden birine atlıyorum.

"Kendi küçük Avustralyalı'mı yetiştiriyorum ve serserilerle dolu bir evde yaşıyorum. Onları yenemiyorsan, onlara katıl, diye düşündüm," diyor, hakaretleri sevgi ifadesi olarak kullanarak. Sanırım.

"Güzel bebek Beryl nasıl?"

"Onun adı bu değil, biliyorsun," diye sevgiyle cevap veriyor.

"Belki öyle. Ama bu isim ona yapışacak." Bütün aile ona Beryl diyor ve neredeyse geldiği günden beri öyle. Byron geçen hafta bana onun tükürük baloncukları üflediği bir fotoğraf gönderdi, yanında da şöyle yazıyordu: **Beryl annesi kadar baloncukları seviyor.**

Ama şimdilik bunu kendime saklayacağım.

"Buna izin vermeyeceğiz, değil mi Ruby-Roo?" Yakınlardan bir bebek sesleri geliyor.

Mattie, Edie ve Ruby. Hepsi "e" ile başlayan isimler ve tek tek de çok sevimli.

"Çünkü Ruby-Roo, Beryl'den çok daha iyi bir isim." "Ruby çok güzel bir isim," diye karşılık verir Amber.

"Oh, katılıyorum. O kadar güzel ki, kanguru son eki eklemeye gerek yok." Biraz şirin olsa da.

"Ah, Rose teyzenin alaycı sözlerini dinle, Rubes."

"Ugh. Pes ediyorum. Ama bu erken saatleri çok iyi karşıladığını söylemeliyim." Hatırladığım kadarıyla, seyahat ettiğimizde Amber erken saatleri pek sevmezdi.

"Buna alışmak için dört ayım vardı. Ayrıca, bu muhteşem gülümseyen yüze uyanırken şikayet edemem, değil mi, bebeğim?"

"Bana sormadığını varsayıyorum." En azından o bebek ses tonuyla sormadığını.

"Ne yapıyorsun?"

Sandalyeye yaslanıp, eskiden orada asılı olmayan kristal avizeye bakıyorum. Aslında, bu mutfağın eskiden böyle görünmediğinden eminim. Sadece şık dolaplar ve aletlerden bahsetmiyorum, aynı zamanda mekanın ne kadar ferah ve aydınlık olduğundan da bahsediyorum.

"Sanırım biraz kendime bakıyorum," diye cevap veriyorum,

"Yani içiyorsun."

"Atıştırmalıklarım da var." "Peynir mi?"

"Camembert," diye onaylıyorum, neredeyse hiç dokunulmamış tabağımı biraz

daha düz çevirerek onaylıyorum.

"Hepsi bu mu?"

Peynir ve şarap partimi gözümün önüne getirip, doğruyu söylemenin yararlarını tartışıyorum. "Ayrıca, *plus fort* olarak tanımlanabilecek, başka bir deyişle, çok güçlü kokan küçük bir Roquefort peynirim var. Ama tadı neredeyse cennetselmiş."

"Güzel," diye yanıtlıyor. "Başka ne var?"

"En az üç dakika havalandırılmış bir şişe Cabernet Sauvignon var." Mahzenden bir şişe seçmenin eğlenceli bir deneyim olmadığını ona söylememe gerek yoktu. Ya bin avroluk bir şişe seçersem ya da aslında şarap bile olmayan bir şey seçersem ne olur? Çünkü Pinot, Merlot, Chardonnay, Sauvignon, rosé, rouge ve blanc gibi bilinen şarap terimleri dışında, etiketlerde yazanları hiç anlamıyorum.

Fransızca dersleri almam gerekiyor.

Ben de kendimi aşmam gerekiyor. Eskiden Rose, evin hanımı değil de mutfak hizmetçisi olsaydı ne olurdu ki? Bugün Amber'a bunların hiçbirini anlatmayacağıma karar verdim. Ne mahzeni, ne yirmi odalı ve bir sürü hizmetçisi olan evi - tamam, bir hizmetçi, bir temizlikçi ve bir bahçıvan bir sürü sayılmaz, ama yine de çok fazla - ne de bugün başıma gelen boktan şeyleri.

Amber'a göre, Remy'nin iyileşme döneminde onun evinde kalmayı planlamıştım, bu düzeni o kadar sevmiştik ki, henüz taşınmadım.

"Sen şarap cahili." Kıkırdar. "Byron bunu duysa çok sinirlenirdi. Zaten ziyaret ettiğinde getirmeni istediği şarapların listesini hazırlıyor. Biliyorsun, Avustralya şaraplarının gerçekten en iyisi olduğunu dünyaya kanıtlamak için."

"Bilemiyorum. Burada oldukça lezzetli şaraplar içtim." "Onun bunu duymasına izin verme," diyor gülerek.

"Her neyse, bir yıl burada kalırsam, belki senin akşam yemeğinde kendimi gösterecek kadar kültürlü olurum." Ayrıca business class uçak bileti için yeterince para biriktirmiş olurum. *Çünkü masraflarımı kendim karşılıyorum.*

"Bizim masamız mı? Tavuk nugget'larla idare edebiliyorsan, sorun yok," diye cevapladı, belli ki küçük Phillips'leri kastediyordu. "Şimdi, lütfen devam et ve beni peynir pornonla daha fazla memnun et."

"Bu çok yanlış geliyor."

"Penis peyniri hakkında hiçbir şey söylemedim!"

"Amber," diye fısıldıyorum, sahte bir skandal gibi. "Bebeğin önünde yapma!" "Babası Byron olduğu için, ilk sözcükleri muhtemelen 'siktir' olacak." Farklı zaman dilimlerinde, gülerek yola çıkıyoruz.

"*Lütfen* bana hangi peyniri yediğini söyle. Oh, bir dahaki sefere geldiğinde, seni yakın zamanda keşfettiğim küçük bir peynir dükkanına götüreceğim. Edie geçen dönem okul gezisi için oraya gitmişti."

"Peynir yemek için mi? Bu pek eğitici gelmiyor."

"Nasıl yapıldığını görmek için, ama çoğunlukla çiftlikteki inekler üzerine pisledi."

"Oh, dostum. Onun bunu nasıl karşıladığını hayal bile edemiyorum."

"Muhtemelen on iki yaşına geldiğinde bile hala kabuslar görececek. Peynir!" diye talep ediyor. "Emzirme beni peynir canavarına çevirdi."

"Bende biraz Pélardon var," diyorum, tabağımda onu bir oraya bir buraya iterek. "Languedoc'tan bir keçi peyniri. Ayrıca, küçük bir salkım üzüm..."

"Tabii ki süslemek için. Kraker ne olacak?"

"*Mon Dieu!* Fransızlar peynirlerini krakerle yemezler. Ekmekle yerler."

"Güzel. Testi geçtin. Ve, aman Tanrım. *Une baguette, une baguette!* Krallığımı *bir baget* için veririm!"

"Bir baget gördün mü hepsini görmüş olursun demiştin." İma dolu bir laf.

"Tadı tamamen farklı bir deneyim," diye biraz kibirli bir şekilde cevaplar. "Ve kokusu neredeyse cennetsi."

"Baguette, üç haftadır yıkanmamış eşofman içinde değilse tabii."

"Ben ekmekten bahsediyorum. Fransız ekmeğinden. *Boulangerie*'ye gitmeyi çok, çok, çok seviyorum!" Fırın. "Ve *pâtisserie*." Ekmek için olmayan fırın olarak da bilinir.

"İğrenç, seks inlemelerini kes. Etkilenebilir bir çocuğa bakıyorsun, unuttun mu?"

"Hafif makaronlar, mille feuilles ve Paris'teki Pierre Hermé'de yediğim dacquoise," diye devam ediyor, beni tamamen görmezden gelerek pastane pornolarının listesini sıralıyor. "Ah, fındıklı beze! Çikolata ganache ve Chantilly kreması... Ağızda eriyen yedi katmanlık narin lezzet!"

"Ekmeği *le marche*'den aldım," diye itiraf ediyorum. Yani, marketten.

"O ekmek onun yerine geçmez! Boulangerie'ye git!"

"Bunu dikkate alacağım." Genelde ofise en yakın boulangerie'nin önünden geçerken kokusunu görmezden gelirim. Kıçımın karbonhidrat alımını azaltmam lazım. Ayrıca, bu günlerde market alışverişini kendim yapmak zorunda değilim.

"Orada akşam yemeği vakti olmalı, değil mi? Ve sen tek başına peynir mi yiyorsun?"

"Remy yakında eve gelecek. Akşam yemeği hazır" —benim tarafımdan değil —ama bekleyemeyeceğime karar verdim.

"Hayır, tatlım. Fransızca terimleriyle, sadece yemek sırasını biraz değiştirdin."

"Bu fikir hoşuma gitti. Stresli olduğumda yemek yemekten çok daha iyidir." Bu açıklama, kendimi tutamadan ağızımdan çıkıverdi.

"Stresli yemek yeme mi? İşinden mi? Erkek arkadaşından mı? Son zamanlarda hayatında çok fazla cazibe mi var?"

"Fransız kadınların şişmanlamadığını biliyor musun?" diye soruyorum, tabağımın yanına koyduğum kitabı çevirerek. Kitabın başlığı kalın harflerle şöyle yazıyor:

Fransız Kadınlar Pasta Yemez

Ve Fransız Kadınlarının Şişman Olmamasının Diğer Nedenleri.

Ona bir şey söylemeyecektim ama kendimi tutamıyorum.

"Öyle mi? Belki de pasaport başvurusunda bulunmalıyım." Amber'ın cevabı bir burun çekme eşliğinde gelir. "Bu bebek kilolarını vermek sandığımdan biraz daha zor oluyor."

"*Hadi ama*. Sen çok seksisin!" Ve hala zayıfsın. Facebook'ta kanıtını gördüm. "Ayrıca, tanrıça vücudunda bir insan pişirdin."

"Sana söyleyeyim, hala orada bir şeyler pişiriyormuşum gibi görünüyor.

Belki bir pasta."

"Fransız kadınlar kek yemezler," diye mırıldanarak sayfaları çeviriyorum.

"O zaman çok sıkıcı hayatlar yaşıyorlar demektir. Bu tam olarak ne hakkında?" Sesi biraz militan bir hal aldı. "Senin vücudun için cinayet bile işleyebilecek kadınlar var. Ve ona sahip olmak için cinayet bile işleyebilecek erkekler."

"Yakında şişko kıçını bir gece elbisesine sokmak zorunda kalmayacağın için söylemesi kolay."

"*Ohhh!*" diye cıvıladı. "Kim parti veriyor?"

"Remy'nin annesi."

"Hoş biri mi?"

"Hiç bilmiyorum." Ama Amber'ın kayınvalidesi kadar iyi biri ise, mutlu olurum. Sally Phillips altın standart olmalı.

"Partisine gidiyorsun ama onunla tanışmadın mı?"

"Görünüşe göre çok meşgul." Bahamalar'da ne yapıyorsa onu yaparken oğlunun kazasını öğrenemeyecek kadar meşgul. "Öyle duydum. Ve bu bir parti değil. Bir yardım galası."

"İlk tanışmalar için biraz korkutucu geliyor."

"Daha da kötüsü var. Remy'nin eski sevgilisi, planlama sürecinde onun sağ kolu oldu."

"İnanılmaz!"

"Sanırım aradığın kelime '*siktir*'."

Şu anda kullanılacak en uygun kelime "siktir"dir, en yakın arkadaşım tüm bu iş anlaşması-nişanlısı-fiyaskosunu bilmiyor olsa da, çünkü bunu yüz yüze,

Bir şişe şarap açıp, ikimizin de yakışıklı ve kararlı erkekler tarafından nasıl takip edildiğimizi, bizim ortaya çıkmamızı beklemeye tenezzül etmeyen erkekleri anlatacağız. Kötü bir koku gibi etrafımızda dolaşan ve geçmeyen bir geçmiş olan yakışıklı erkekleri. Ya da belki de bu sadece benim bakış açımdır, diye düşünüyorum ve kitaba bir kez daha göz atıyorum.

"Evet, kesinlikle. Siktir et onu. Sen büyüleyici görüneceksin ve o adam kolunda olacak. O ise olmayacak."

Ya da belki de Amber'a güvenemedim çünkü tüm bunları açıklamaya cesaret edemedim.

"Her neyse, Fransız kadınlar pasta yerler. Bu sadece birkaç yıl önce yayınlanan bir kitabın adı."

"Evet, biliyorum. Kapımın önünde bir tane buldum." Burada değil, Tower'da. İşten sonra kıyafetlerimi almaya gitmiştim ve kapımın yanında paketlenmiş bir paket buldum. Postalar bu şekilde teslim edilmediği için, belki bir komşum geçerken bırakmıştır diye düşündüm. Ama paketi elime aldığımda, bana gönderildiğini gördüm.

"Kapının önünde bir kopya mı buldun? Amazon'un teslim edemediği bir paket falan mı?"

"Hayır," diye acı bir kahkaha atarak cevap verdim. "Bana gönderilmişti, hediye paketi şeklindeydi ve kapı paspasımın üzerinde duruyordu."

"Senin kapı paspası yok ki."

"Haklısın, yok." Ama buraya bir tane alabilirim. Bilirsin, benimmiş gibi davranırken. Tamamen kitsch ve belki biraz da zevksiz bir şey. "Ama paspasım olsaydı, kitap orada olurdu."

"Peki, onu oraya kimin bıraktığına dair teorin nedir?" "Bilmiyorum." En azından kesin olarak bilmiyorum.

"İş yerinde düşman edindin mi?"

"Patronumla çok yakın değilim, ama onun ince düşünceli biri olduğunu sanmıyorum."

"Şüphelerin olduğunu anlayabiliyorum, hadi söyle. Eski sevgilinin bıraktığını düşünüyorsun, değil mi?"

Peynir bıçağı ve tabak arasında bir parça camembert peyniri eze rek, kendimi biraz isyankar hissediyorum.

peynir tabağımdan uzaklaşmama izin verdiğime inanamıyorum, ama sanki lezzetli eğlence benden çekilmiş gibi. "Evet, öyle düşünüyorum. O değilse, başka kim olabilir?"

"Şişmanlık feminist bir mesele, öyle diyorlar. Ama bu durumda, şişmanlık güvensizlik meselesi gibi görünüyor."

"Asla danışmanlık almaya gitme, bebeğim."

"Senden bahsetmiyorum, aptal. Kendini küçümseme tarzın biraz eski olsa da, sen muhteşemsin."

"Amber, o kadın Victoria's Secret mankeni gibi görünüyor," diye cevap veriyorum, sözlerimin ne kadar acıklı geldiğinden rahatsız olarak.

"Ee? Sence zayıf kızların güvensizlikleri yok mu? İnan bana, sana bakan kimse senin kıcının şişman olduğunu düşündüğüne asla inanmaz. Hepimizin sorunları var. Sen onun zayıf kıcını lanetlerken, o muhtemelen senin kıvrımlarını lanetliyordur. Çim her zaman daha yeşildir, gerçekte öyle olmasa bile."

"Gerçekten uykusuz kalmış olmalısın." Çünkü söyledikleri mantıklı değil. Amélie gibi görünen hiç kimse, ne kadar çekici olduğundan şüphe duymaz.

"Sen de onun kadar güzelsin, eminim. Kendini ikna etmeye çalıştığın her şeyin tam tersisin."

"Benim de aynam var, Amber." Asla onunla aynı ligde olamayacağım. "Sarışın değilim ve ciddi bir ishal geçirmediğim sürece asla 34 beden elbise giyemeyeceğim."

"Sen beden 2 olmak istemiyorsun. Sen kendin olmak istiyorsun. Remy senin kendin olmanı istiyor. Eğer onun gibi olmanı isteseydi, onunla ya da onun klonuyla çıkardı. O kaltak kafana girmeye çalışıyor ve sen de ona izin veriyorsun." Arka planda Beryl, yani Ruby, telaşlanmaya başlar. "Gördün mü, Rubes bile senin aptalca davrandığını biliyor. Ve bundan hiç memnun değil."

Amber bebeği beslerken biraz daha sohbet ediyoruz. Riposo Estates'te neler olup bittiğini anlatırken sesimizi alçaltıyoruz, bana çocuklarının hikayelerini anlatıyor. Onların şakaları ve sevimli yüzlerini özlüyorum.

"Aman Tanrım!" Cümlesinin ortasında, Amber bu ünlemi birkaç heceye yayar ve neredeyse çenesini kırılacak kadar esner.

"Neden yatağına dönmüyor musun?"

"Çünkü kalkma vakti yaklaşıyor." Ama itirazı yarı yürekli ve vedalaşmaya başlıyoruz. Yarısı boşalmış bardağımı doldurup peyniri çöpe atmayı düşünürken, Remy mutfağa gerçek bir gülümsemeyle giriyor.

Eğer onu isteseydi, sana kazanan piyango biletiymişsin gibi bakmazdı, aptal.

Kendimi zihinsel olarak sarsıyorum ve peçeteyi kitabın üzerine kaydırıyorum. Evet, peçete. Çünkü burası içimdeki peçete sevgisini ortaya çıkaran türden bir ev. Ama kitabı gizlemek, bu konuşmayı yapmak zorunda kalmayacağımız anlamına geliyor ve bu konuşmayı yapmazsak, sonunda aşırı muhtaç biri gibi görünmeyeceğim. Bağımsız kız kazanır. Ya da en azından öyle görünür.

Remy kolunu omuzlarıma doluyor, işaret parmağını çeneme koyarak yüzümü kendine doğru çeviriyor. "Seni özledim."

"Öğle yemeğinde beni gördün." Çünkü hala uygulamayı kullanmaktan vazgeçmedi. Ofise döndüğünden beri çoğu gün öğle yemeğini birlikte yiyoruz. Bazen öğle yemeği için *dışarı* bile *çıkıyoruz*. Yeni bir deneyim!

"Öğleden sonra seni aradığım için şanslısın." Sözleri şakacı bir tonla bitiyor ve gözlerinde belirli bir ışıltı var.

"Hmm. Bunun beni şanslı mı yoksa şanssız mı yaptığını bilmiyorum." Gülümsememi bastırıyorum, kitap ve Amélie şimdilik unutulmuş durumda.

"Dudaklarını düşünmeden edemedim, ma Rose." Beni tekrar öper, bu öpücük niyet dolu. "Ve onları istediğim yeri."

"Onları burada mı istiyordun?" Yüzünü çevirip, sakallı yanağına dudaklarımı bastırıyorum.

Gözleri dudaklarımda kalırken cevap veriyor, "Biraz daha aşağısını düşünüyordum."

Çenesini öperken yumuşakça güldüm. "Peki ya buraya?"

"O da çok çekici, ama sana söz veriyorum, bu öğleden sonraki yönetim kurulu toplantısında baş ağrısı numarası yapmayı düşünürken aklımdaki yer orası değildi."

"Nasıl gitti?" diye soruyorum, bu konudan bahsedilince burnumu kırıştırarak. Bu, Amélie'den ayrıldığından beri ilk yönetim kurulu toplantısı. Resmi hikaye, onun Amélie'den ayrıldığı yönünde olsa da, babası bunun doğru olmadığını biliyor olmalı.

"Şey, Monsieur Pastor, onun sevgili ve sadık babası, birkaç iğneleyici yorum yaptı, ama bu günlerde kimse onun fikrini umursamıyor. Hepimize çok fazla para kazandırıyorum. Ben olmadan yemeğe başlamışsın," diye mırıldanıyor ve tabağını işaret ediyor.

"Bekleyemedim. Ama hazır olduğunda yiyebilirsin."

"İştahlı kadınları severim." Kalbim sanki sıkılmış gibi hafifçe burkular. "Ama benim yemek istediğim şey fırında değil." Yeşil gözleri parıldayarak peynirimin bir parçasını ağzına atar. "Ama eminim," der, yavaşça uyluğunu okşayarak, "Isıtılması gerekiyorsa ocağa koyabiliriz."

"Remy Durrand." Bir elimle onun köşeli yanaklarını tutup sıkıyorum. "Popomon şu anda olduğundan daha sıcak olması gerektiğini mi ima ediyorsun?"

"İmkansız istiyorsun." Yüksek taburenin arkasını eline alır ve tüm vücudum ona dönene kadar çevirir. Ne yazık ki, bu hareket dirseğimi kitaba sürter ve hem kitabı hem de peçeteyi yere düşürür.

"Ben alayım."

"Hayır, sorun yok," diye cevap veriyorum, ama o iki şeyi de yerden kaldırıyor. Elindeki kapağı düzeltirken, ona kaşlarını çatarak bakıyor.

"*Fransız kadınlar pasta yemez.* Belki de biri anneme bunu söylemeli."

"Biraz tombul, değil mi?" Umut dolu ses tonumu lanetlerim, ama Remy hiç endişelenmeden cevap verir.

"O bir askı gibidir."

"Köşeli mi? Yani, zayıf mı?" Of! Şu anda dilimi kesip atabilirim.

"Sanırım." Yüzünde bir karışıklık belirir, ya da belki başka bir şeydir. Bir erkeğe annesinin iç çamaşırlarıyla nasıl görüldüğünü sormak, muhtemelen penisi küçülten sağlıksız bir şeydir. "Ama ben onun dolgun omuzlu kıyafetleri sevdiğini kastettim. Sanki doksanlar hiç bitmemiş gibi." Hem ses tonu hem de gülümsemesi alaycıdır. Sonra sorar, "Bu kitap neden sende?"

"Ben mi? Şey, sanırım bu benim kitabım değil." Çünkü onu nerede bulduğumu ya da kimden geldiğini itiraf etmem mümkün değil

Çünkü ona eski sevgilisinin beni şişman bulduğunu söylemekle aynı şey olur, hatta ona bunu kendim söylemekle aynı şey olur!

"Zaten aptal bir kitaba benziyor." Kitap, *bir ses çıkararak* masanın üzerine düştüğünde, onu dikkatsizce masanın üzerine atıyor. "Her şey ölçülü olmalı."

"Hamburger hariç," diye karşılık veriyorum, ofisinde geçirdiğimiz o günü ve onun o yiyeceğe duyduğu tiksintiyi hatırlayarak. Tuhaf adam. Hamburgeri kim sevmez ki?

"Her şey ölçülü olmalı." Ağzı yavaşça gülümser. "Seks hariç." Elleri sandalyemin arkasını kavrar, beni hapseder. "Mutfağı vaftiz etmeye ne dersin?"

"İçimden bir ses, şampanya içmekten bahsetmediğini söylüyor," diye cevap veriyorum ve kollarımı kaldırıp boynuna doluyorum.

"Şampanya içip sonra sevişebiliriz. Ya da sevişip sonra şampanya içebiliriz."

"Seçeneklerim bunlar mı?"

"Üçüncü bir seçenek daha var," diye fısıldadı, sakallı yanağını benimkine bastırarak.

"Tahminimce yine sevişmekle ilgili."

"Ma Rose," diyor, biraz geri çekilerek, yüzünde tamamen şok olmuş bir ifadeyle. "Ağzın çok kirli."

Biraz gülüyorum. "Hepimiz *'siktir'* derken yedi çeşit seksi ses çıkaramayız." Sert sürtünmeli ses yok, basit bir ton yok. Kelimeyi uzatarak, onu uzun ve baştan çıkarıcı hale getiriyor.

"Ben *'siktir'* kelimesini diğerlerinden farklı mı söylüyorum? Cevap verme. Sadece şimdi seni sikmeme izin ver."

"Öğleden sonra biri sana kırmızı et mi yedirdi?" Bu sabah seks yapmıştık ve öğle yemeğinde ofisinde biraz oynaşmıştık, ama kapısına yeni takılan kilit olmasına rağmen, Rhett'in içeri gireceğinden paranoyakça korktuğum için, sadece biraz okşamaktan öteye geçmemiştik. Ve bu sefer onu öldürmek zorunda kalırdım. Zaten yeterince sinir bozucu, ona beni alay edecek başka bir şey vermeyelim.

Remy doğrulur ve beni de ayağa kaldırır. "Et? Beslemek? Sanırım bunda bir şaka var."

"Ama sen bunu söyleyecek kadar centilmen birisin."

"Ma Rose, böyle düşünüyorsan, beni hiç tanıımıyorsun demektir." Elleri kollarımı okşayarak beni bırakıyor ve ben

Yorum yapma ya da şikayet etme şansı bulamadan, beni döndürüp sırtımı göğsüne yaslar. "Benim fikrimi sorarsan, o kitap çöpe atılmalı." Kalbim durur. Acaba korkularımı bir şekilde ele mi verdim? Ama ipeksi sözleri, dokunuşunun izinden giderek uyluklarımdan kalçalarımaya doğru ilerlerken, düşüncelerim başka şeylere yönelir.

"Güzellik kıvrımları. Hayatta. Sanatta." Dokunuşu kaburgalarımı ve göğüslerimin yanlarını okşarken, karanlık pencerede dudaklarımın kıvrımını izliyorum. "Bu kıvrımda bir gizem var. Hatta bir sihir. Ve burada..." Elleri vücutlarımızın arasına kayıyor, kalçalarımı sıkıyor. "Venüs, senin ebedi etkine. Bütün erkekler itaat eder."

O avucunu sırtımın ortasına bastırırken, bakışları son derece ciddi, karnımın ortasında bir şey sıkışır.

Ellerim mutfak tezgahına düşer, yüzümde yansıyan ifade şaşkınlıktır. Şaşkınlık, heyecan, beklenti, karanlık silüetlerimiz arkamızdaki karpuz rengi gökyüzüyle renklenir.

Soluk mermer yanaklarımın üzerinde soğuyana kadar beni eğmesine izin veriyorum ve elleri uyluklarımın yanlarına tırmanıp, tek kelime etmeden elbisenin kumaşını toplayıp, titrek bir iniltiyi bastırıyorum. Başparmakları külotumun kenarlarına takılıyor ve sonra onu bacaklarımdan aşağı doğru çekiyor. Fırın uğulduyor, merkezi klima sessizce çalışıyor, ama onun fermuarını açarken çıkardığı sağır edici sesin içinde bu sesleri neredeyse hiç fark etmiyorum.

Pürüzsüz başı bacaklarımın arasında sallanıyor, ama benim hazır olup olmadığımı kontrol etmiyor.

Benim çoktan ıslandığımı biliyor mu?

Bacaklarımın arasında karanlık bir nabız atmaya başlar, homurtusu boynumdaki yumuşak tüyleri rahatsız eder.

Bunu hissetti mi?

Onun için attığımı biliyor mu?

O içime girerken nefesim kesilir ve tutar, parmaklarım tezgaha kıvrılır sanki bu hissi tutabiliyormuşum gibi. Alınmak. Doldurulmak. Tapılmak ve kullanılmak ve aradaki her his.

"Je t'aime," diye fısıldıyor. *Seni seviyorum. "J'adore te baisier." Seni sikmeyi seviyorum.*

Sözleri kendi pis türünde bir saygı, bacaklarımın arasında kayması başka hiçbir yerde bulamayacağım bir affetme. Kafamdaki Fransız kadınları, pastaları ve oyunlar oynayan sürtükleri düşüncelerimden siliniyor, o benim kafamdaki korkuları sikerek yok ediyor.

40
ROSE

"HEY, bu ay maaşımdın tamamı neden bankama yatırıldı biliyor musun?"

Banyo kapısından, duştan yeni çıkmış ve havluya sarılmış, yumuşak kumaş kalçalarının altında sıkıca duran Remy, küçük havluyla kafasını ovuşturma hareketini neredeyse hiç durdurmadan devam ediyor. "Muhtemelen insani nedenlerle ücretli izin."

"Sözleşmemde böyle bir şey gördüğümü hatırlamıyorum." Bacaklarımdın üzerindeki bembeyaz çarşafı düzeltirken, bronzlaşmış mükemmel vücudundan ziyade yüzüne odaklanmaya çalışıyorum, ama nedense ağzım yine de önüme geçiyor. "Hala burada çıplak güneşlenmeye devam edecek misin?"

"Ne?" Tek kelimelik cevabı kahkahayla doludur.

"Çıplak güneşlenmek. Bronzlaşma izlerin olmadığını bildiğimi biliyorsun. Ve o bronzluk," diyorum, parmağımı havada daireler çizerek onun ne kadar çekici olduğunu belirtirken, "spreyden ya da solaryumdan gelmedi."

"Hiçbir erkek o kadar kibirli değildir." Yüzünde mükemmel bir alay ifadesi belirir.

"Ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor," diye cevap veriyorum, iPad'imi alıp bankacılık uygulamamdan çıkış yapıyorum. Hayatım boyunca çok kibirli pislikler tanıdım, ama bu konu hakkında ne kadar az konuşursam o kadar iyi.

"Öyleyse, تنها bir balkonun avantajı olmadan bronzluğunu nasıl artıracaksın diye merak ediyordum."

Saç kurutma havlusunu yatağın ucuna bırakıp, işaret parmağını havaya kaldırdı. "Duyduğuma göre, nerede ve ne zaman çıplak kalacaksın."

"Tabii ki duydun, ama soru hala geçerli."

"Düşüneceğim," diye cevapladı sırtarak.

"emin ed geri . İçinde bu bu arada, ben
by büyüklükte bir dürbün alacağım."

Alaycı bir bakışla, belinden havluyu çıkarıp, bir açıklama gibi yere attı.

"Hiç utanman yok," derim, daha çok cesaret verici bir ses tonuyla.

"Utanma yok, ama bolca sık var. Drbne gerek yok."

"Senin mükemmel ...'ını ktleliyordum." Artık söz konusu alanı işaret etmek için parmağımı sallamıyorum. Hayır, bu sefer elimi kullanıyorum. "Ekipman." *Cockage*? "Daha çok seni izleyenleri izlemeyi düşünüyordum." Ya da öyle bir şey. Ve şimdi konuşma tamamen rayından ıktı. "Ve şefkat iznimin resmi olarak beş gün olduğunu biliyorum. Bundan çok daha fazlasını aldım. Ve maaş artışımı detaylandıran e-posta hakkında mı? şey, ben bunu istemiyorum." Bunu söylediğime inanamıyorum. Birkaç ay önce, zam için kırık camların üzerinde yürürdüm, ama şimdi burada, bir zammı reddediyorum.

Çıplak bedenini yanıma indirerek, elimi eline aldı. "Maaş artışını bilen kimse kimseye bundan bahsetmeyecek."

"Mesele o değil, Remy."

"yle mi? Endişelendiğin şey bu, değil mi? İnsanların ne düşüneceği. Ne dedikoduları yapacakları." O söylemiyor, ama ben yine de duyuyorum. "*Bunu sırtında kazandın diyecekler.*" Başkalarının fikirlerini dert etmeyi bırakmalısın. İlgı göstermek onlara g verir, ama g senin vereceğin bir şey değildir. G, senin alacağın bir şeydir."

"Senin için söylemesi kolay."

"Hepsi pratik meselesi."

"Zam istemiyorum. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini görmüyor musun?"

"Maaş artışın, sana ödenmesi gerekenlerin yanında bir damla bile değil." Konuşmak için ağzımı açtım ama onun yalvaran bakışları beni durdurdu. "Henüz sana söyleyemeyeceğim bağı şeyler var ama sana anlatacağım. Zamanı geldiğinde sana her şeyi anlatacağım ve bunun çok şey istediğimi biliyorum, ama bana gvenmen gerekiyor. İnanman gerekiyor." Elleri benim ellerimi sıkıca kavrar, bakışları parmaklarımızın birleştiği yere düşer, sanki bu manzaradan g alıyormuş gibi. Başını kaldırdığında

Yine, yeşil gözleri yoğun bir şekilde parıltıyor. "Sana bakmak istiyorum, Rose. Senin bana baktığın gibi. Seni hak ettiğin gibi sevmeme izin vermeni istiyorum. Maaş artışın geçerli. Şirket için iyisin."

"Şirket için mi iyiyim, yoksa iyi bir arkadaş mıyım?"

"Sen mükemmel bir arkadaşsın ve benim için iyisin."

"Bana söylemediğin bu şeyler... Bunlar... Bunlar bana zarar verecek mi?"

"Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim demek istiyorum, ama gerçek şu ki, sahip olmaya değer hiçbir şey biraz acı çekmeden elde edilemez. Bu yüzden, bunun yerine sana şunu söyleyeceğim. Eğer sana zarar verebilecek, seni şaşırtacak bir şey yaparsam veya söylersem, seni en az incitecek ve kırıcı olacak şekilde söylediğime söz veriyorum."

"Beni incitmemeye çalışacaksın." Ama bu yeterli mi?

"Hayatım üzerine yemin ederim."

Yine de içimdeki kötü hisleri bir kenara itmek zorundayım.

Place du Casino'daki Omega saat mağazası, Çarşamba öğleden sonra olmasına rağmen, baby boomer nesli Alman turistlerle dolup taşıyor. Randevum yok, sadece bir şeyi almaya geldim, bu yüzden fazla zamanlarını almayacağım.

Altmışlı yaşlarında şişman bir adam başka bir vitrindeki saatleri incelemek için yerinden kalkarken, ben de tezgaha yaklaşıp araya girerken gülümsüyorum.

"Merhaba Yuri. Geçen hafta bir tamir için bıraktım. Hazır mı diye merak ettim." Şimdiye kadar Yuri'den beş saat satın aldım, tabii ki kendim için değil, yani oldukça iyi anlaşıyoruz.

"Oh. Emin değilim." Siyah kaşları yukarı kalkıyor, yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. "Kahverengi kayışlı eski saat miydi?"

"O gibi görünüyor." Şu anda hissettiğim hafif rahatsızlığı gizlemek için gülümsüyorum. Emin değil, ama kahverengi bir kayışı olduğunu biliyor mu? Umarım Remy'nin büyükbabasının saatini kaybetmemişlerdir. Yani, düşüp yaralandığından beri onu istemedi ya...

marinaya, ama bu bir gün yapmayacağı anlamına gelmez. Son zamanlarda Rolex Daytona model bir saat takıyor, geçen ay bir m  terim benzer bir model sipariş ettiği için fiyatının elli bin avro olduğunu biliyorum. Bu arada, eski saatini tamir ettirmeyi kendime görev edindim. Ho  bir sürpriz olacağını d   nm   t m, ama şimdi kaybolduğunu söylemek zorunda kalırsam, çok utanacağım.

Ona yeni bir saat de almayacağım. En azından Rolex fiyat aralığında bir saat almayacağım.

"Bir dakika bekler misin? Pierre'e sorayım."

"Tabii." Boomer aynı vitrine geri dönerken ben de mağazanın kenarına geçiyorum. Tatilciler prensliği istila etmiş gibi görünüyor ve burada çok uzun süredir bulunmamama rağmen, buradan biraz sıkıldım. Kafeler o kadar kalabalık ki, Riviera'nın diğer bölgelerinden otobüslerle gelen yaz tatilcileri nedeniyle bu günlerde hizmet almak neredeyse imkansız. Başkalarının park etmiş Ferrari ve Bentley'lerinin önünde selfie çekmek için geliyorlar. Ya da belki de o kadar yorgun değilimdir ve sadece şu anda evim olarak adlandırdığım dağlardaki yere daha çok bağlanıyorumdur.

Huzur ve inziva. Beni orada bulan adam.

Remy evin mülkiyetinden bir daha bahsetmedi. Benim orayı evim olarak adlandırmamdan memnun görünüyor. Ben de tam olarak öyle hissediyorum ve bunu söylediğimde gülümsemesini seviyorum. Hastaneden taburcu olduğundan beri her gece aynı yatakta yatıyoruz. Bunu düşündüğümde gülümsemek istiyorum çünkü uyumak yaptığımız tek şey değil.

Sanki yeni bir din bulmuş ve birbirimize doymayan bir çift fanatik olmu uz gibi.

Tüm ilişkilerin balayı dönemi olduğunu biliyorum, ama bu biraz çılgınca. Remy ile ilgili cinsel doyumсуuzluđumun nedenini teşhis etmek için Doktor Google'dan randevu bile aldım. Bunun pek yardımcı olduğunu söyleyemem. Ama cidden, kazadan sonra aramızdaki her şey daha da yoğunlaştı. Yoğunla tı çünkü her duygu biraz daha fazla, her a k ilanı biraz daha ateşli. Neredeyse kaybettiğimizi biliyoruz ve

Aslında, ona olan duygularımın gücünü düşündüğümde, bu beni korkutuyor.

Onu neredeyse kaybedeceğimi düşünmek.

Alman vatandaşlarının dalga dalga dışarı çıkmasıyla dikkatim kapıya çekiliyor. Cam tezgahlarda hala bir iki kişi hizmet alıyor. Bir çift mezuniyet hediyesi alıyor, diye düşünüyorum, ve genç bir adam kız arkadaşına saat alıyor. En azından, benim tahminim bu.

"Rose?" Adımı duyunca başımı kaldırıyorum. *Oh*. Yuri'nin endişeli ifadesi pek umut verici görünmüyor. "Ben, şey, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," diyor ve Remy'nin saatini içeren şeffaf plastik bir kese çıkarıyor.

"Sendeymiş! Bir an için kaybolduğunu sandım." Az önce istemeden yaptığım küçük bir kabalıktan farkında olarak yüzümü buruşturuyorum. "Çılgınca, değil mi?"

"Aslında," sesini alçaltarak, sır veriyormuş gibi yaklaşıp. "Resmi olarak tamir edemedik. Çünkü bu gerçek bir Omega saat değil."

"Ne?" Bu kelime titrek bir kahkaha gibi çıkıyor. "Bu doğru olamaz."

"Vintage olduğunu biliyorum. Bunu kesin olarak söyleyebilirim," diyor, elindeki şeyi çevirerek. "Ama seri numarası yok. Atölye, mekanizmasının da orijinal olmadığını söylüyor."

"Yuri." Ben de duyulmamak için yaklaşıyorum. "Saat Remy'nin. Gerçek olmalı." Kimin hakkında konuştuğumu bildiğini biliyorum çünkü onu yakındaki bir kafede Charles ile konuşurken gördüm ve onun hiçbir şey hakkında ağzını kapalı tutamayacağını *biliyorum*.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bunu ona nasıl açıklayacağım? Bu, büyükbabasının saati."

"En azından ona tamir edildiğini söyleyebilirsin." Elleri açılır ve omuzlarını hafifçe silker. "Yani, resmi bir servis falan yapılmadı, ama sen en değerli müşterilerimizden biri olduğun için," concierge hizmetini kastediyor, "Pierre atölyeden ne yapabileceklerini sormasını istedi."

"Eh, bu da bir şeydir." Remy'ye bundan hiç bahsetmemeye karar verirken kendimi başımı sallarken buluyorum. Yani, bu onun tek saati değil ki. Penthouse'daki dolabında en az bir düzine daha var

ve muhtemelen yüz tane daha alabilecek parası var. Bu bilgi ne kadar garip olsa da, ona söyleyip onu utandırmam gerekmiyor. Amcasının saatini tamir ettirdim, ki bu da yapmaya niyetlendiğim şeydi, bu yüzden bunu bir zafer olarak görüyorum.

Yuri, ben yeni sezon ürünlerine bakarken faturayı kesmek için kredi kartımı alır. Kendim için değil, daha çok profesyonel bir bakış açısıyla, gözüme parlak bir şey çarpar. Elmaslarla süslenmiş bir Deville Ladymatic.

"Çok güzel, değil mi?"

Derin sesle başımı kaldırıp biraz utanarak dikleşiyorum. "Az önce ses mi çıkardım?"

"Evet. Camı gagalamak üzere olan ve oradan kaçan bir karga gibi."

"Şey, parlak şeyleri severim," diye cevap veriyorum, utangaçlığıma biraz da şaşkınlık katarak.

"Carson Hayes." Elini uzatarak benimle tokalaşmak istiyor. Uzun boylu, sarışın ve yüzücü omuzları olan, filmlerde sıkça tasvir edilen tipik Amerikan altın çocuğu.

"Rose," diyorum, elini kısaca tutarak.

"Senden bir ricada bulunabilir miyim?"

Ona, yavru köpekleri görme fırsatı sunulan çok mantıklı bir sekiz yaşındaki çocuk gibi bakıyorum. "Duruma bağlı."

"Şey, bir hediye almam gerekiyor ve bu konuda gerçekten çok kötüyüm."

"Öyle mi? Tabii ki." Sonuçta, bu konuda artık bir nevi uzman sayılırım.

"Her şey hazır." Yuri tekrar ortaya çıkıyor, parlak bir çanta ve kartımı uzatıyor. Küçük kağıdı imzalayıp Carson'a dönüyorum.

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz iki," diye cevaplar, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Sen değil. Hediye alacağın kişi kaç yaşında? Ayrıca cinsiyeti de. Ama sanırım bir kadın için hediye alıyorsun."

"Neden böyle düşünüyorsun?" *Şimdi de sevimli olmaya çalışıyor.*

"Kadın saatlerine bakıyordun," diye cevap veriyorum, arkamızdaki vitrini işaret ederek.

"Haklısın. Büyükannem için. Doğum günü."

"Doğum günün kutlu olsun!" Gülümserim, sevgilisi diyecek olmasını umarak, çünkü sevimli davranışlara ayıracak vaktim yok. "Şey, programım var, devam edelim mi?" Dönüp Yuri'ye göz kırparım. Belki komisyon istemeliydim, ama sanırım iyilik karşılıklıdır.

"Gümüş mü altın mı sever? Mavi yüzlü olan nasıl?"

"Kadran çok küçük bence," diyor, cam vitrine kaşlarını çatarak. "Aradığını buldun mu?" Sözleri o kadar yumuşak ki, kulak misafiri olduğunu anlıyorum. Neyse. Her şeyi duymuş olma ihtimali ne kadar? Yüksek değil, sanırım. Ayrıca, beni cebime elmasları koyarken yakalamış da değil.

"Evet, buldum, teşekkürler."

"Wolf Industries için çalıştığını mı söyledin?"

Yuri ile daha önce yaptığım konuşmayı tekrar dinliyorum. Şirketin adını söylemiş miydim? Sanmıyorum. *Concierge* kelimesini bile söylememişim galiba.

"Evet," diye dikkatlice cevap veriyorum. "Ama söylediğimi hatırlamıyorum."

"Yakalandın." Beyaz dişleriyle gülümsüyor ve "ah, neyse" diyor. Eminim bu taktik onun için de işe yarıyordur. Ama benim için değil. "Remy'den bahsettiğini ve sonra saatle ilgili şeyi duydum."

Kaşlarımı çattığımı hissediyorum. Kahretsin.

"Burası bir saat dükkanı, tabii ki," diye cevap veriyorum, başka bir şey itiraf etmeyi reddederek.

"Aynen öyle. Sen onun saatini alıyordun." Ve ben hiçbir şeyi itiraf etmiyorsam, sanırım o da aynı şeyi yapıyor.

"Bay Durrand'ı tanıyor musun?"

"Oh, artık Bay Durrand oldu." Yine gülümsüyor, ama ben onun repertuarından sıkılmaya başladım.

"Eh, o patron. Şimdi, bu saate geri dönelim mi?"

Birkaç dakika daha bakındıktan sonra Yuri'nin yardımını alıyorum ve çok geçmeden o da beş bin dolarlık bir satış yapıyor. *Şanslı büyükanne*.

"Sizinle tanışmak güzeldi Carson. Umarım büyükannenizin doğum günü harika geçer." Dönmek üzereyken tekrar konuşmaya başladı.

"Umarım çok ileri gittiğimi düşünmezsin, ama yardımın için teşekkür etmek için sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Oh, hayır. Gerek yok. Gerçekten buna gerek yok."

"Ama ben istiyorum. Sadece teşekkür etmek için değil, aynı zamanda çok güzel olduğunu düşündüğüm için."

"Teşekkür ederim." İltifatı kabul edin, sonra devam edin. "Üzgünüm ama zaten biriyle çıkıyorum."

"Ne şanslı adam." Bir kez daha gülümser, ama bu seferki biraz daha samimiyetsizdir. "Sana kartımı vereyim. Ne olur ne olmaz."

Bir kıza, "*Umarım ilişkiniz yürümez!*" demek gibisi yoktur!

Küçük gümüş bir kutu çıkarır ve bana kabartmalı bir parça verir. Kartvizitler. Ne kadar eski moda. Üzerinde şöyle yazıyor

CARSON HAYES III COO
HAYES CONSTRUCTION

"Birinci ve ikinci Carson Hayes kim?" diye düşünürüm.

Oops, ağzının kıvrımına bakılırsa, muhtemelen biraz daha sessiz düşünmeliydim.

"Büyükbabam ve babam," diye cevaplar sakın bir şekilde. "Bizi Remy'ye sormalısın."

Uygunluk adına biraz sahte bir şaşkınlık takınmalı mıyım? *Remy? O kimdi?* Artık bizim ilişkimiz pek de gizli sayılmaz, ama bu konuşmada biraz tuhaf bir şeyler var. Sonunda, hiçbir şey söylemiyorum, çünkü o ilk konuşuyor.

"Peki, Rose, görüşürüz."

"Kesinlikle." Ama ben seni önce görürsem olmaz. "Monako küçük bir yer."

Bunun üzerine, lanet kartı saatin olduğu çantaya atıyorum, adama kendi versiyonumdaki samimiyetsiz gülümsemeyi takınıyorum ve çıkıyorum.

41
ROSE

CUMA SABAHİ, e-posta kutumda bir sürpriz daha var: bu sefer bir randevu.

"Charles, bu konuda bir şey biliyor musun?"

Ekranından başını kaldırıp ergonomik koltuğunda dönerek bana bakar. "*Bien sûr.*" Elbette. "Senin için Glenna ile randevu aldım. Lütfen saati onayla. Fee beni yeni evine götürüp sihrin gerçekleşmesini izleyeceğim."

"O benim evim değil. Remy'nin evi." Ama Glenna Goodman? Monako'daki stilist mi? Olga, kısa süre önce, sakinlerden biri için randevu alamadığım için beni fena halde azarladı. "Bunu sana Remy mi yaptı?" Bu da başka bir hediye mi?

"O istedi." Sadece Charles bu tavırla omzunu kaldırıp indirebilirdi. "Önümüzdeki hafta sonu galası için bir elbise alman gerekiyor."

"Kendi alışverişimi kendim yapabilirim."

"H&M olmaz, *mon petite canard*," diye cevapladı, burnumu okşamak istencesine küçümseyici bir tavırla.

"Ben senin küçük ördeğin değilim," diye karşılık verip elini itiyorum. "Cumartesi için elbise seçebilecek kadar yetenekliyim. Hatta geçen hafta Monaco-Ville'de sevimli bir vintage tasarımcı mağazası buldum."

"Ee?"

"Uygun olabilecek birkaç elbise denedim." Belki. Biraz tadilattan sonra. "Ayrıca, Fee'nin bana bahsettiği Nice'te bir elbise kiralama yeri var. Mağazaya gidip elbiseleri deneyebilir ya da internetten sipariş edip teslim ettirebilirsin." Fee öyle demişti.

"Peki ya senin *poitrine généreuse*?" diye sordu, göğüslerimi işaret ederek tiksinti dolu bir ifadeyle. Hayır, işaret etmekten ziyade, sanki temizlemeye çalıştığı bir beyaz tahtaya çizilmiş gibi

sanki beyaz tahtaya çizilmiş ve silmeye çalışıyormuş gibi.

"Onlara göğüs denir, Charles. Ya da memeler. Büyük çocuk kelimelerini kullanabilirsin."

"Sadece yardıma ihtiyacın olduğunu söylüyorum."

"Psikiyatrik yardıma ihtiyacım olmalı," diye mırıldanıyorum, sandalyemi ondan uzaklaştırarak. "Ne arkadaşsın sen." Dizüstü bilgisayarımın tuşlarına biraz sertçe basmaya başlıyorum.

"Göreceksin," diye cevaplar, umursamadan.

"Neyse, sen ve Fee de geliyor musunuz ne demek?"

"Söylediğim gibi," diye cevaplar, dönmeden. Manevi desteğe ihtiyacın olacak. Fee ve ben bu sihrin gerçekleşmesini görmek istiyoruz. Glenna normalde sadece zenginler ve kraliyet ailesi için stil danışmanlığı yapıyor. Minnettar olmalısın."

Belki de haklıdır. Ama ben kendimi zorlanmış hissediyorum.

O sabah Remy'den haber almadım, bu yüzden bugün öğle yemeği için çok meşgul olduğunu varsayıyorum. Bunun yerine, bir sandviç alıp çalışmaya devam ediyorum, huysuz ruh halimi görmezden gelmeye çalışıyorum. *Daha fazla para. Bir ev. Beni o eve götürüp getirecek bir şoför. Sırada ne var? Altın zincirli bir fil mi? Sihirli halı mı?*

Bu düşüncelerle, kendimi sandalyemde oturmuş, alaycı bir gülümsemeyle buluyorum. Hayatım bir masal gibi – bu benim bir zamanlar ve belki de sonsuza dek mutlu yaşadığım masalımdır. Bu dünyada mücadele edilmesi gereken birçok şey var; ayrımcılık, cinsiyet eşitliği, evsizlik, yoksulluk ve gıda güvenliği. Otururken, bunların her birinin hayatımı bir şekilde etkilediğini fark ediyorum. Çocukken geçim sıkıntısı çekmiştim ve yetişkin olarak da neredeyse başımı sokacak bir evim olmayacak anlar yaşamıştım. Hiç kimsenin maruz kalmaması gereken şekilde dokunulmuş ve konuşulmuştum. Kelimenin tam anlamıyla, elmas ayakkabılarımın ayağıma uymadığından şikayet ediyorum.

Eğer beyaz atlı prensim Monako'nun en seçkin stilistini görmemi istiyorsa, iç çamaşırlarımın uyumlu olduğundan emin olur, bir şişe şampanya açar ve çok keyif aldığımı taklit ederim.

Keyif alıyormuş gibi davranacağım. Davranacağım, davranacağım, davranacağım.

Glenna Goodman ve ben, pek iyi anlaşılamıyoruz. O, kendi deyimiyle "taşraya" gitmek zorunda olduğundan şikayet ediyor ve ben, onun arabasını takip eden, moda ürünleriyle dolu siyah bir Mercedes minibüsünde kendi asistanı olmasına rağmen, mallarını eve taşımak için ona yardım edecek kimseyi bulamadığımda çok etkilenmiyor. Uzun boylu ve ciddi görünümlü olan o, tahmin edebileceğiniz gibi, bana eski zamanların Lauren Bacall'ını hatırlatan, doğal bir şıklığa sahip.

"Genellikle, yeni bir müşteriyle günü, onu daha iyi tanımak ve yaşam tarzını anlamak için geçiririm," diyor, ağır ve özlü bir ses tonuyla. "Günü nasıl geçiriyor? Gardırobunda ne tür hareketler gerekiyor?"

"Benim işim fiziksel olarak çok yorucu değil," diye cevap veriyorum, belki de bana dizleri elastik olan bir şey giydirmeye çalışır diye. "Günün en yorucu kısmı, müşterilerimden biri için Gucci'den bir şey almak olabilir. Glenna'nın asistanı Marco'ya anlayışlı bir gülümseme atıyorum.

"Ofisten toplantılara, akşam etkinliklerine ne sıklıkla gitmeniz gerektiğini kastettim."

"Oh." Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Benim hatam."

"Şampanyanı doldurmamı ister misin, Glenna?" Fee kanepeden soruyor.

Onun bu kadar dik oturmasının nedeninin hayranlık mı yoksa korku mu olduğunu bilmiyorum; sırtı dik, dizleri bir arada, elleri dikkatlice kucağında.

"Hayır, teşekkürler," diye cevaplar Glenna. "Çalışırken bir kadeh yeter. Ayrıca buradayken dolabına da bir bakmak istiyorum. Neyle çalışabileceğimize bir göz atmak için." Gözleri, bale ayakkabılarımdan ve dar siyah kot pantolonumdan, giydiğim gümüş mavisli kare yakalı bluzuma kadar üzerimde dolaşıyor. Hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Aslında Glenna, şu anda sadece gala için bir şeye ihtiyacım var."

"Anladığım kadarıyla, Monsieur Durrand daha fazla kıyafet istedi incelemeniz için daha fazla kıyafet talep etti?" Charles'a dönerek, hızlı bir şekilde Fransızca konuşmaya başlar ve yaşlı kadın birkaç yerde başını sallayarak onaylar.

"Bu evde tam bir gardırobun olmadığını açıkladım."

"Evet, doğru." Omuz silkiyorum; ne yapacaksın? Bu kadının çekmecelerime dokunmasına izin vermem. Ayrıca, Monsieur Durrand istediği kadar "isteyebilir".

"O zaman şimdilik bu seçim yeterli olacaktır. Belki daha sonraki bir tarihte alışveriş danışmanlığı için randevu alabiliriz. Tabii ki Monako'da da müsaitim, ama dilerseniz Milano veya Paris'e de seyahat edebilirim."

Seninle hiçbir yere alışverişe gitmek istemiyorum, hele ki küçük bir kıta gezisi için alışverişe gitmek hiç istemiyorum. Ayrıca, benimle birlikteyken, Gulfstream uçağına binmekten bisikletin arkasına binme ihtimalin daha yüksek, her ikisine de sahip olmasam bile. Ben sadece nazik bir gülümsemeyle cevap verince, Marco'ya işaret eder ve Marco, parlak altın rengi bir elbise askısından bir elbise kılıfını açmaya başlar. Altında parlak ayakkabı kutuları ve göz kamaştırıcı markalar vardır. Dior, Louboutin, Manolo Blahnik, Chanel; etiketli kutuların yığını uzayıp gider. Bana kağıt inceliğinde ipek bir giysi uzatılır ve penceresiz bir ses kabini gibi görünen, aslında Glenna'nın taşınabilir prova odası olan bir yere yönlendirilirim.

Minibüs var... mutfak lavabosunu da getireceğiz!

Kutunun içinde, elbiseyi giyiyorum, başlangıçta korktuğum gibi (uyumlu) iç çamaşırımı göstermediğim için mutluyum. Gizli yan fermuarı çekip aynaya bakıyorum. Bergdorf'tan alınmış bir kutuda bulunan Sevgililer Günü çikolatalarına aitmişim gibi görünüyorum. Ayrıca, çok sıkı olduğu için kalbimin kan dolaşımını kesme ihtimali de var.

"Oh, pembe." Fee ilk konuşan kişi. *Diplomatik bir şekilde.*

"İyi fark ettin," diye cevap veriyorum.

"Hayır, bu elbise sana yakışmıyor," diyor Glenna. "Valentino."

Ve böyle devam ediyor. Çocukların resim paletindeki renklerdeki altı elbiseyi deniyorum. Valentino'dan kırmızı. Givenchy'den sarı. YSL'den mavi. Off-White'dan siyah. Bir ay önce bana tasarımcı kıyafetleri veya dikkat çekici elbiseler denemekten hoşlanıp hoşlanmayacağımı sorsaydınız, kesinlikle evet derdim! Monako'ya gelene kadar bu tür bir lüksün yanına bile yaklaşmamıştım. Ama şu anda terliyorum, sabırsızlanıyorum ve tasarımcı elbiseleri için uygun bir vücut tipine sahip olmadığımı düşünmeye başlıyorum. Göğüs kısmı, kol kısmı veya bel kısmı

çok uzun. Glenna'ya göre, doğru elbiseyi bulursak bunların bazıları değiştirilebilir. Ama henüz "doğru elbiseyi" bulamadık.

O bunu pek iyi karşılamıyor...

"Marco!" diye bağıyor. "Chanel. Turuncu olan değil, beyaz olan."

White ve ben arkadaş değiliz. White, dökülen spagetti sosu ve kırmızı şarap lekeleriyle dolu bir akşam yemeği ve boynuna peçete takarak oturmak anlamına gelir.

Şık, değil mi?

"Ben... emin değilim," diye başlıyorum, kadın keskin bakışlarını bana çevirirken, ama gözdağına gelmeyeceğim. Buradaki müşterinin kim olduğunu bilmiyor mu? Ama Marco'nun kolları yavaşça teklifi geri çekmeye başladığında, yüzündeki ifadeyi görüyorum. Seni anlıyorum dostum. Cuma akşamı geçirmek için daha iyi yollar var. "Tamam." Ona doğru uzanarak, isteksiz bir sesle "Ver şunu" dedim. Toplamda bir tane daha yanlışı elbise ne fark eder ki?

Elbise başımın üzerinden süzülür, kollarım kol deliklerinden kolayca geçer, kumaş belime yerleşir ve lüks bir şekilde yere kadar uzanır.

Fermuarı çekip, örgülü ipek kemeri sıkıca bağladıktan sonra, cesaretimi toplayıp aynadaki yansımama bakıyorum. Ve "Aman Tanrım!"

"Oh, kulağa heyecan verici geliyor," diyor Fee kutunun içinden.

"Bunun doğru seçim olacağını biliyordum," diye patladı Charles. "Bir bakalım, Rose."

Ama ben kendime bakmakla meşgulüm, aslında hayranlıkla bakmak daha doğru olur.

Şerit gibi sarılan üst kısmı parmaklarımla okşuyorum. Yakası düşük, kapüşon kesimi bir şekilde göğsümü hem küçültüyor hem de dikkat çekiyor. Tam olarak beyaz değil, belki daha çok istiridye rengi ve neredeyse Yunan tarzı bir havası var. Stili ne olursa olsun, hiç bir elbise bana böyle hissettirmemişti. Böyle görünmemişti. Kutudan çıktığımda, Glenna hemen gülümsüyor.

"İşte bu," diyor. "İşte bu yüzden işimi seviyorum. Tatlım, *muhteşem* görünüyorsun." Son kelimedeki sesi bir oktav düşüyor gibi. "Marco, ayakkabılar." Parmaklarını şıklatıyor. "Onlar değil, *aptal!*"

Kızıl yüzlü asistanı bana bir çift uyumlu sandalet uzattı. Sivri topuklu ve gümüş iplerle süslenmiş deri sandaletlerdi. Onları giydim, elbisenin eteği iğnelenerek sabitlendi ve bu sırada mutluluğumu gizleyemedim. Glenna, altın rengi muhteşem rafından birkaç öneri daha yaptı ve elbise o kadar başarılı olmuştu ki, onları da denemek için sabırsızlanıyordum.

"Bu muhteşem," diyor Fee, Fransız tasarımcı Jour/Ne'nin bluzunun fırfırlarını parmaklarıyla okşayarak.

"Neden biraz savurganlık yapmıyorsun?" diye önerdim. Ama o sadece burnunu kırıştırıp başını salladı. O bakmıyorken, onu satın aldıklarımın arasına ekledim. Remy, Glenna'nın fahiş randevu ücretini ve elbiseyi karşılayabilir, ama diğer şeyleri ben alacağım. Fee'ye vereceğim hediye de dahil.

Glenna, herkese iki kez havadan öpücükler gönderip, neredeyse duygusal bir veda yaptıktan sonra, biraz sonra alçaktaki Jaguar'ıyla uzaklaşır. Muhtemelen bu gece ücret ve komisyonlardan bir servet kazandığı içindir. Marco, Charles ile numara alışverişi yapmak için geride kalır, ama o gitmeden önce, minibüste biraz daha erkeksi bir şey olup olmadığını sorarım. Ve vardır; kravat ve ona uygun cep mendili içeren kutulu hediye setleri. Aynı tasarımdan iki tane alıyorum. Charles şu anda Marco ile biraz flört ediyor olabilir, ama Remy ile kravat ikizi olduklarını söylediğimde *çok şaşıracağını* biliyorum.

Herkes ayrılırken, son bardağı bulaşık makinesine koyduğumda telefonum bir mesajla titrer. Remy'nin numarasını telefonuma kaydettiğim için, Monsieur Baguette'den bir mesajdır.

Güzel bir şey aldın mı?

Bir iki şey var, diye cevap veriyorum. **Eğer uslu olursan, eve geldiğinde sana gösterebilirim.**

Çok uslu olursam, benim için onları çıkarabilir misin?

Bay Durrand, beni ne tür bir kız sanıyorsunuz?

Bir dizi kısa cevap gelir.

Akıllı bir kız.

Çarpıcı bir kız.

Baştan aşağı çekici.

Aslında kız değil, tam bir kadın.

Umarım istekli bir kadın.

Ayrıca benim.

O mesaj yağmuru. Telefonuna yazdığı o basit karakterler, getirdikleri bilgi, içimde bir dizi küçük sevinç patlamasına neden oluyor.

Bugün seni özledim, diye yazıyorum, ki bu onun cevabına kıyasla oldukça zayıf bir cevap.

Ben de seni özledim. Ama yakında görüşeceğiz. Ne kadar süreceğ biliyor musun? Aç mısın?

Kırk beş dakika. Az önce akşam yemeği yedim, ama ne istediğimi tahmin edebilirsin.

Ne yapabileceğime bir bakayım ;)

Göz kırpan yüz. Neyim ben, on iki yaşında mı?

Telefonumu yere koyduğumda içimi bir heyecan dalgası kaplar ve gözlerim kravatların bulunduğu hediye kutularına takılır. Ve bir ilham kıvılcımı çakar. Ofiste zor bir günün ardından erkeğimin neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyorum.

Bana!

42
REMY

ARKAMDAN KAPIYI KAPATIRKEN, "*Hayatım, ben geldim*" diye seslenmek için duyduğum dürtüye direniyorum. Kendi saçmalığıma gülümsüyorum, ama ev, kalbin olduğu yerse, o da benim kalbidir.

Başımı omuzlarıma doğru çeviriyorum, önce sola, sonra sağa, eklemlerin tatmin edici tıklaması ve kıkırdakların gerilmesi omuzlarımdaki gerginliği hafifletiyor, ceketimi çıkarıyorum. Art Deco dönemine ait sehpanın ortasında taze bir kase zambak duruyor, kokuları mide bulandırıcı derecede tatlı ve cenazeleri anımsatıyor. Postaları hızlıca gözden geçirirken, hizmetçiye bir daha sipariş vermemesini söylemeyi aklımın bir köşesine yazıyorum.

Önemli bir şey yok. Rose için de bir şey yok. Belki Paulette'ten onu bazı bültenlere kaydettirmesini istemeliyim; onun adına posta göndererek, kalbini çoktan kazanan bu binaya onu bağlamak için. O bu eski yeri seviyor, ben de onu burada görmekten hoşlanıyorum. Burada olmamızı seviyorum. Birlikte.

"Rose?" Mektupları masaya bırakıp, aniden seslerin kesildiğini fark ettim. Genellikle oturma odasından veya mutfakta yeni kurulan düz ekran televizyondan gelen bir uğultu, bir yerlerden gelen müzik sesi, ritme göre dans ederken ayaklarının çıkardığı sesler duyulurdu. Koridordaki ışıklar parlak olsa da, geçtiğim odalar karanlık ve sessizdi. Salon, resmi yemek odası, oturma odası, müzik odası, kütüphane veya çalışma odası; her birine başımı soktum, ne olur ne olmaz diye, evin arkasına doğru ilerlerken mutfaktan ışık geldiğini fark ettim. Ama Rose'dan hiçbir iz yoktu.

İkinci merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıkarken yumruğum kalbimi sıkıştırıyor. Özellikle zor bir gün geçirdim. Bir personelin uyanıklığı olmasaydı, muhtemelen bir kez daha kendi ölümümle yüzleşmiş olabileceğim bir gün. İtalya'nın Torino kentinde, helikopterle sadece kırk dakikalık uzaklıkta bir toplantım vardı.

Ancak helikopter pistine vardığımda, her zamanki pilotumun bakım ekibinin yeni bir üyesiyle tartıştığını gördüm. Anladığım kadarıyla, mühendis rotorlar için kullanılan ve oldukça uzun süredir kullanılan bir yağlayıcıda bir düzensizlik fark etmiş. Bu bir düzensizlik değil, bir hataydı; geçen hafta yapılan yüz saatlik bakım kontrolünde fark edilmeyen bir hata. Mühendis, pilota kaza olasılığını anlatmaya çalışıyordu, ancak pilot, önceki haftanın bakım raporunu her şeyin yolunda olduğunun kanıtı olarak görüyordu. Bu bir hata idi, tahrifat değil. *Muhtemelen*. Yine de, sadece olası onarım masrafları açısından değil, potansiyel olarak maliyetli bir hataydı. Uygun olmayan bir yağlayıcı aşınmaya neden olur ve bu da bir noktada mekanik bir arızaya yol açabilir. Muhtemelen havadayken.

Tabii ki, Torino'ya kendi helikopterimle değil, kiralık bir helikopterle uçtum. Soruşturma devam ediyor, ancak yaşlı mühendisin insan hatası olduğu anlaşılıyor. Söylemesi kolay sözler. Şu anda omurgamdan aşağıya doğru yayılan ürpertiye hiçbir etkisi olmayan sözler.

Yatak odamızın kapısını açtığımda, altından loş bir ışık sızıyor ve kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

"Rose?"

Cevap yok, kapıyı tamamen açtığımda ve...

"Hayatım, eve geldin." Onu görmeden önce sesini duydum, sesindeki sıcaklık içimdeki soğuğu eritti.

"İşte buradasın."

Çenesini kaldırıyor, bu bir cesaret göstergesi, sorgulama değil, çünkü yanaklarının rengi, üzerinde uzandığı kadife koltuğun pembe rengini yansıtıyor. Ayak tırnakları da benzer bir tonda boyanmış, oje, giydiği üç şeyden biri gibi görünüyor.

Pembe oje. Bir erkek kravatı. Sanırım bana ait olan beyaz bir gömlek.

Ev. *Evdeyim*. Odaya doğru ilerlerken, kalbimi sakinleştirmek için ellerimi ceplerime sokuyorum. O burada. O iyi. O benim evim ve ne olursa olsun, her zaman öyle olacak.

"Beni mi arıyordun?"

Hayatım boyunca, diye cevap vermek üzereyim, çünkü ihtiyacın olduğunu fark etmediğin bir şeyi nasıl ararsın ki? Ama ona ihtiyacım var.

Başından beri ona ihtiyacım vardı.

"Burada ne var?" O ayak parmaklarını işaret ederken, ben osmanlıya doğru yol alıyorum, bakışlarım oradan tonlu bacaklarının uzunluğuna doğru kayıyor. Bir elinde, kenarından tuttuğu kristal bir bardak var, içinde kahverengimsi bir şey var, diğer eliyle ise koltuğun kolunun ipeksi kumaşına yumuşak daireler çiziyor.

"Sana bir hediye aldım. Glenna'dan," diye ekliyor, hafif kaş çatışma yanıt olarak. "Ama Glenna Goodman'ın kim olduğunu bilemezsin." Kaşlarını kaldırırsa da gözleri büyüleyici.

"Ah, terzinin."

"Hiç de değil," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Bir terzinin böyle bir şey yapacağından emin değilim." Boynuna rahatça doladığı kravatın ince ucuyla oynuyor. Dış tarafı gövdesinin uzunluğu boyunca uzanıyor ve bacaklarının arasındaki cennete bir ok gibi işaret ediyor.

"Peki bu ne?" Elimi çeneme götürürken ses tonum düşünceli. "Sence birinin yönlendirilmeye ihtiyacı var mı? Belki de bu ince bir ima?"

"Bu bir hediye." Sandalyeye biraz eğiliyor, gömleğimin pamuğu meme uçlarını ortaya çıkarıyor. Mum ışığında parıltıyan koyu saçları ve cildini okşayan saçları ile o bir hediye. Hediyesi, bakışlarının sıcaklığında ve onu gizlemek istercesine kirpiklerini indirmesinde yatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Elimi dizinin arkasına doladığımda sesinde bir titreme var, ama bunun gerginlikten değil, arzudan kaynaklandığını anlıyorum ve bacaklarının arasına oturan pufa oturuyorum.

"Talimatları uyguluyorum," diye mırıldanıyorum, ağzımı dizinin iç kısmına bastırıp, derin bir nefes alarak orada tutuyorum. Artık onun kokusunu, en sevdiğim parfüm gibi, onun tadı gibi, yakından tanıyorum. Elimi uzatıp parmağımı kırmızı ipeksi yol boyunca aşağı doğru kaydırduğımda, keskin nefes alışışı içimi burkuyor, dizini kaldırıp koltuğun koluna asarken, nefesini tuttuğu nefes bir iç çekişe dönüşüyor ve onu bakışlarım için açıyor. *Pembe, gür ve olgun*. Elinden bardağı alıp dudaklarıma götürüyorum. *Konyak, kaliteli olanından*.

"Senin için güzel bir şey yapmam gerekiyordu."

Bardağın kenarından onu izliyorum. Yumuşak tenli ve saf bir güzelliğe sahip Rose. Sadece o benim iyi şeyleri hak ettiğimi düşünebilir.

"Ah, Rose, seni gerçekten seviyorum. Ama sana yapacağım şeylerin en azından biri bu."

"Al." Rhett büyük bir zarfı masama bırakıp karşıdaki sandalyeye oturdu. Normalde şatoda çalışmam, ama Rhett bir paket bırakacağını söylediğinde, meraklı gözlerden uzak bir yerde onunla konuşmanın daha iyi olacağına karar verdim.

"Nedir bu?" Ona bakışlarımı daraltıyorum, neden sorduğumu tam olarak bilmiyorum, ama içim bir yumrukla sıkışıyor.

"Pl'dan gelen bilgi. Bu öğleden sonra kuryeyle geldi."

Masamdaki çekmeceyi açıp, onu hak ettiği karanlığa attım. "Sanırım açmadın."

Kaşları çatıldı. "Sence? Açmamamı istedin, ben de açmadım. Gerçi sen kendin açmayarak büyük bir pislik olduğunu düşünüyorsun."

"Son kez söylüyorum, sana kendimi açıklamak zorunda değilim ama Rose'un Mart ayında olanlarla hiçbir ilgisi yoktu ve Emile için ne ifade ediyorsa etsin, ben bunu bilmek istemediğime karar verdim." O benim kardeşim değil ve onun suçlu olduğunu düşündüğü her ne boktan şey varsa, yanılıyor. Bunu biliyorum. Ve bu zarfın içeriği için planlarım var. Bir noktada Rose gerçeği bilmek zorunda kalacak. Ya da en azından bir kısmını.

"Bunun arkasında bir hikaye var, sen de biliyorsun. Tanımadığın bir kadına o kadar parayı bırakmazsın. Hiçbir bağlantın olmayan birine. Ama ben düşünüyordum da." Aniden sandalyesinde öne doğru eğildi, parmaklarını koyusallı sakallı çenesine koydu. "O başka bir borç olabilir mi? Belki de o pislik Ben'in üvey kız kardeşi. Emile'in bakmakla yükümlü hissettiği biri olabilir mi?"

"Emile'in onuru yoktu," diye cevap verdim ve çekmeceyi kapattım. "Ve o zarfın içinde ne varsa, beni ilgilendirmiyor." O anda,

En azından. Yine de, onu ofise götürüp diğer araştırmacıların çalışmalarıyla birlikte kasaya kilitlemek için zihnimde bir not alıyorum.

"Motosikletine ne olduğu bile mi? Son konuştuğumuzda hala oldukça sinirliydin."

"Bu provokatif bir davranış mıydı?" diye soruyorum, sandalyeme yaslanarak yavaşça konuşuyorum. Ama Rhett sadece bana bakıyor, yüzünde hiçbir ifade yok. Haklı olsa bile, onu ve poker suratını siktir et. O motosikleti bir haftadan az bir süredir kullanıyordum, ama daha da önemlisi, kendi aptallığım yüzünden artık başka birine ait olması fikri hoşuma gitmiyor. Bir iç çekerek, dürtüye boyun eğiyorum. "Ee, senin bu azılı suçlun konuştu mu?"

Rhett ellerini kollarının etrafına doladı. Ağzının bir köşesi yukarı kalktığında, cevabı biliyordum. "Hayır. Özel dedektif ona para teklif etti, ama adam sanki lanet bir mafya babasıymış gibi Bobby Big Balls kompleksine kapıldı."

"Şantaj mı?"

"Öyle sayılır." Omuzlarını silkiyor.

"Demek yolun sonu bu."

"Yolun sonu, bisikletinden düştüğün yer. Yoksa itildin mi? Hasarlı bir köprüden düştün mü, yoksa biri kafana levye mi vurdu?"

"Yine de, ben hala buradayım." Ellerimi açtım, ama kendimi pek cömert hissetmiyordum.

"Evet, bisiklet ve tekne olayından sonra bile, hatta biri yanlış yağ kullandığı için neredeyse kuruyana kadar sikildikten sonra bile buradasın."

Helikopter, tabii ki.

"Ve kurutulmakla, ölmek demek istiyorsun."

"Gölünecek ne var?" diye sordu, hem sinirli hem de şaşkın bir şekilde.

Rose'un benim küfürlerimi övdüğünü hatırladığımı, zihnimin dün geceye kayıp, dilimi kullandığım diğer yollardan nasıl zevk aldığını düşündüğümü bilmesine gerek yok. O benim yüzümle kadife koltuk arasında kıvranırken, ben onu yalayıp yutuyordum, onun zevkini, benim verebileceğim her şeyi alıyordum. Sonra bana doğru sürünerek geldi, hareketleri gömleğimin kırıksıklıkları kadar kıvrımlıydı, parmakları gömleğime, kemerime uzandı, bacaklarının arasına benim sikimi soktu. Ve

dilim göğüslerinin iniş çıkışlarını, sivri uçlarını izlerken, o benden günü soyup, korkumu öperek yok etti. Olabilecekler hakkındaki düşüncelerimi silip süpürdü. Olanları.

Üç kez şanslı mıyım? Yoksa üç kez neredeyse ölmek üzere miydim?

O beni cennete doğru yavaş bir yolculuğa çıkarmıştı, ben ise onu asla yeterince hissedemeyeceğimi, onun içine yeterince giremeyeceğimi, bu ya da başka bir hayatta onun için yeterli olamayacağımı fark etmiştim.

Rhett'in sesi beni bir anda o ana geri getiriyor. Helikopter.

"Ölebilirdin." "Demek

duydun."

"Duymamış olsaydım ne kadar iyi bir güvenlik şefi olurum. Çocukların bana rapor vermediğini mi sanıyorsun?"

"Evin güvenliğini iki katına çıkarmanı istiyorum." Cevabım konuşmayı başka bir yöne çekiyor ama bu bir dikkat dağıtma değil. Daha çok içgüdüsel bir tepki.

"Tamam." Sandalyesinde daha dik oturur. "Ama evi siktir et. Sana yakın kişisel koruma lazım çünkü bir pislik seni öldürmeye çalışıyor."

"Belki."

"Kurumsal mı, kişisel mi, ne dersin?"

"Bunu senin bulmana bırakacağım."

"Tanrıya şükür." Şeytan gibi gülümsüyor, sesi ellerini ovuşturuyormuş gibi. "Nedenini söylemek ister misin? Yani, aylardır kafanı kışından çıkarmanı söylemedim değil, ama neden fikrini değiştirdin?"

Çünkü artık kaybedecek bir şeyim var. Çünkü bunlar artık tesadüf gibi gelmiyor. "Bir önlem," diye cevap veriyorum. "Ben de Rose'u izleyecek birini istiyorum."

"Ha, bu sonuncusu sorun olabilir. Yakın koruma görevlilerini, testislerini kaybetmiş bir köpek gibi karşılayacaktır herhalde?"

"Onunla konuşurum." Ya da konuşmam. "Şimdilik uzaktan takip edebiliriz."

"Kuyruk mu demek istiyorsun?"

Onun ses tonunu iyi anlıyorum. "Onun korunmasını istiyorum, izlenmesini değil."

"Tabii, elbette. Çünkü ikisi aynı şey değil." Bir an durdu, bana attığı bakış neredeyse deliciydi. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Bakışlarım pencereye ve ötesindeki mavi ufka kaydı. "Sadece içimden gelen bir his." Bir önsezi, sanırım. Her şeyin yolunda olmadığı hissi.

"Son zamanlarda başına gelenleri düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değil.

Normal insanlar bile danışmanlık alabilirler."

Ona attığım bakış, en iyi şekilde "yok edici" olarak tanımlanabilir. Yardıma ihtiyacım yok. Hislerim batıl inanç değil ve şüphe de değil. Hala ondan gerçeği sakladığım için kırılganlıktan korkuyor olabilir miyim?

Dizüstü bilgisayarımı kendime doğru çevirip yeni bir e-posta açtım. "Peki. Cevap verme. Sonuçta ben sadece kiralık bir yardımcıyım."

"Sadece yap şunu, Rhett. Lütfen." Gözlerim ona doğru kayarken, yüzündeki ifade şaşkınlığını yansıtıyor.

"Tamam, sorun değil. Ama güvenliğini artıracamız, tamam mı? Çünkü sana söylüyorum, gece yarısı marinada dolaşmak sana hiç iyi gelmeyecek."

Özel ve kişisel nedenlerle randevu ayarlamak için hukuk ekibimin başkanına e-posta yazarken bunu düşünüyorum.

Şimdiye kadar benim için güvenlik, yakın kişisel koruma değil, mal varlığımı, mülkümü ve bilgilerimi güvence altına almaya odaklanmıştı.

Elbette, kendilerini etkileyen iş kararları, haksız veya adaletsiz buldukları olaylar nedeniyle intikam almak isteyebilecek kişilerin farkındayım. Tehditler de oldu. Ama hiçbir eylem olmadı. Monako'da kendimi her zaman güvende hissettim. Yakın kişisel korumaya sadece seyahat ederken ve sadece önlem olarak ihtiyaç duydum. Ama görünüşe göre tüm bunlar değişmeli.

Artık kaybetmek istemediğim biri var. Daha fazla acı çektirmek istemediğim biri. *Gereğinden fazla acı* çektirmek istemediğim *biri*.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp başımı kaldırarak cevap veriyorum: "Evet, bence yapmalıyız."

43
ROSE

"Sana o iğrenç derecede sağlıklı yeşil meyve suyu şeylerinden ve protein kasesi aldım."

Kapıyı popomla kapatıp, Remy'nin ofisinin anahtar kartını cebime soktum, burnum neredeyse kahverengi kağıt torbaya değiyordu. O kadar açtım ki, midem boğazım kesilmiş gibi hissediyordu. "Sana ekstra tavuk da aldım," diye şarkı söyledim, dün gece söylediklerini düşünerek kendime gülümserken, sözlerim anlam yüklüydü. Yataktaydık, bacaklarımız çarşafırlara dolanmış, göğüslerimiz hala inip kalkıyordu, o da Remy'ye hiç yakışmayan, testislerinin boşaldığına dair bir yorum yaptı.

"Biraz fazla çinko iyi gelir diye düşündüm..." Yukarı bakınca Remy'nin masasında olmadığını ve yalnız olmadığını fark edince sözlerim yarıda kalır. "Oh, özür dilerim. Bayan Bisset masasında değildi." Bir adım geri atarım. *İptal! İptal!* "Meşgul olduğunuzu fark etmedim. Daha sonra tekrar gelebilirim."

"Rose." Remy ultra modern kanepeden kalkar ve bana yaklaşmamı işaret eder. "Annem Josephine ile tanışmadın galiba."

Ah. Hayır, olmaz. Ve işte korktuğum toplantı başlıyor. Annesi bana bakarken gülümsüyor, ama önce Remy'ye attığı anlamlı bakışı görüyorum. Benim hakkımda konuşuyorlar. Oh, hayır. Bu, duymak istemediğim bir konuşma.

Hiçbir şey olmayacak.

Oğlumla nasıl tanıştın, Rose? Şey, San Francisco'da kaldırımda yatarken onu buldum. Kafasından yaralanmıştı ve onu o kadar sert becerdim ki, galiba yarasını daha da kötüleştirdim çünkü görünüşe göre bana aşık olmuş. Çılgınca, değil mi?

"Hayır," diye ciyakladım. "O zevki tatmadım." Öğle yemeğimizi içeren çantayı yere koydum, tavuklu pesto dürümümün yemeye başlamadan önce lapa haline geleceğini düşünerek üzüldüm. "Sonunda sizinle tanışmak çok güzel," diye coşkuyla söyledim. "Remy bana sizden çok bahsetti."

"Bu konuda benden avantajlısın, canım," diyor ve narin elini uzatıyor. Narin eli, krem rengi tırnakları ve WWE güreşçisi gibi bir tutuşu var. Sesi, kişiliği gibi çok zarif. Mükemmel İngilizce, sadece hafif bir aksanla. "Sevgili oğlum bana senden hiç bahsetmedi. Aslında, bu sabah hastanede olduğunu duydum."

Birisi başı *belada!*

Ve kayıtlara geçmesi için, Remy'nin bana annesi hakkında anlattıklarını bir posta pulu arkasına yazsam bile, imzamı atacak yer kalır.

"Evet, korkutucuydu. Ama birinin seninle iletişime geçmesini önerdim, değil mi?" Bakışlarım Remy'ye kayıyor, gözleri neşeyle parlıyor. Evet, biliyorum. Rose'a artı puan. Ya da belki de yalakalık puanı. "Ama artık tamamen iyileştin, değil mi bebeğim?" Boş testisleri hariç, belki.

"Evet, kesinlikle." Ağzının köşesi yukarı kalkıyor, ama bana filmi izleyip izlemediğimi sorarsa, ona kendim bir beyin sarsıntısı geçirteceğim. Urgh, bebeğim! Bu da nereden çıktı?

Ona doğru ilerliyorum — sayıca üstünlük, değil mi? — ve o, her iki yanağımı öperken elini belime koyuyor. Oturmadan önce, çok sıcak ama "seyirciler için biraz hafifletilmiş" bir selamlaşma.

"Remy, Kentucky'den geldiğini söyledi, Róisín."

"Evet, hanımefendi." En azından aslen oradayım. Bacaklarımı ayak bileklerinden çaprazlayıp yana kaydırıyorum, ellerimi kucağымda birleştiriyorum. Burada düşük sınıfın telaşlı hareketleri yok.

"Kelly ailesiyle bir ilişkiniz var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Evet, çünkü Kentucky o kadar küçük bir yer ki, İrlandalı isimleri olan tüm insanlar akrabadır. Hayret!

"Saatin çok güzel, canım. Piaget mi?"

"Bu mu? Evet, öyle." Dudaklarımı sıkıca kapatarak gülümsedim ve saatin Remy'den bir hediye olduğunu itiraf etme dürtüsüne direndim.

Bu neredeyse bir dürtü; biri bana iltifat edince, ben de ona o şeyin nereden geldiğini ve fiyatını söylüyorum. Gerçi genellikle şöyle oluyor: Eteğimi beğendin mi? Teşekkürler! Gap'tan aldım. Yirmi dolara indirimden aldım. Bak, cepleri de var!

Ama bakın, ne kadar nazik ve kibarım!

"Ve şimdi Monako'da Wolf Industries için çalışıyorsun." Bunu bir soru olarak sormuyor, ama Remy yine de cevap veriyor.

"Evet. Rose ve ben Amerika'da tanıştık." Bana dönerek, gözleri dudaklarımın üzerinde bir süre durduktan sonra dikkatini annesine geri çevirdi. "O şirketimizde çalışmaya başladığında ikinci kez tanıştık." Elini benim elimde sıkıca tuttu ve sonra söylediği şeyi anlamadım. Fransızca değildi. En azından benim duyduğum Fransızca değildi.

Annesi, sanki bir hükümdar gibi onaylayarak ona bir kez başını sallar. Açıkçası, çok güzeldir. Zeytin rengi teni neredeyse yaşlanmaz, koyu renk saçları ise pürüzsüz ve düzgündür. Giydiği mavi elbisenin Eudon Choi'nin yeni koleksiyonundan olduğunu ve ayağındaki ayakkabıların kesinlikle Choo marka olduğunu biliyorum. Ve *omuzlarında hiç dolgu yok.*

Josephine Durrand öğle yemeğine çıkan bir hanımefendi gibi görünebilir, ama o tasarımcı markalarının altında çelik gibi bir irade olduğunu hissediyorum.

"Benôit, Chateau Margaux'da kaldığını söyledi. O eski yerin senin için biraz uzak olduğunu ve bekar bir erkeğin yaşam tarzına pek uymadığını düşünürdüm, Remy." Bakışları bana yöneldi, ne demek istediği açıktı. *Duydun mu? Oğlum bekar.*

"Ben'in söylediklerine kulak asmamalısın."

Anlamadım? Şatoda mı yaşıyoruz? Bu sarayla aynı şey değil mi? Ya da en azından malikaneyle?

"Şatoda kalmıyorsun, değil mi?"

"Bekâr değilim."

"Monako'ya son gittiğimde nişanlandığını söylediğim için beni affet."

Aman Tanrım.

"Anne, Amélie Pastor ile yaptığım anlaşmayı biliyorsun. Hatırladığım kadarıyla, sen de başlangıçta bu anlaşmanın bir parçasıydın."

"Evet, öyleydim. Nedenini de biliyorsun. Wolf Industries senin doğuştan hakkın. Ama Amélie geçen ay bana durumun değiştiğini söyledi. Onu Milano'da gördüm," diyor, ayrıntıları önemsemeden. "İkinizin arasında bir sevgi bağı oluştuğunu söyledi."

"Amélie'nin sevdiği tek şey benim paramdır."

"Remy, bu çok kaba bir laftı. Çok saygısız olmasının yanı sıra, böyle konuşmak sana yakışmıyor."

Hmm. Görünüşe göre o, paradan bahsetmeyi sevmeyen zengin insanlardan biri. Eminim elektriği hiç kesilmemiştir.

Sanki benim rahatsızlığımı hissetmiş gibi, Remy cevap verirken uyluğunu benim uyluğuma bastırıyor. "Ama yine de bu gerçek."

"Ailelerimiz her zaman çok yakındı. Biz aynı dünyadanız."

Ben... aynı dünyadan değilim. Ben de çekiliyorum. Onun annesinin, ne kadar ılık olursa olsun, başka birini övmesini dinlemek için burada oturmam mümkün değil.

"Belki de bu konuşmayı ikiniz yalnız yapmalısınız." Remy parmaklarını benimkine sıkıca tuttuğunda ayağa kalkmaya başladım.

"Lütfen kal." Bakışları dikkatle yüzümü taradıktan sonra, dikkatini tekrar annesine çevirdi. "Amélie'ye hiç aşık olmadım. Bir dakika bile. Ve sana temin ederim ki, bu duygusuzluk karşılıklıydı. Neden sana aksini söylediğini bilmiyorum. Ve Ben yanılıyor. Yalnız yaşamıyorum. Rose ile birlikte yaşıyorum."

Vay canına. Mutlu ailelerden bahsetmişken.

Aynada, bana bakıyor. Dramatik gözleri ve şehvetli vücudu, saten kumaş göğüslerine ve kalçalarına yapışıp yere kadar uzanıyor, onu uzatıp inceltip parlak bir derginin sayfalarında yer alması gereken biri gibi gösteriyor.

"Merhaba, güzelim." Kuaförün *"kıvırcıklar ve örgülerden oluşan taç"* olarak adlandırdığı, başımın yan tarafında uzanan parlak örgüyü parmaklarımla okşuyorum.

Öyle mutluyum ki, bu gece kendim yapmaktansa Charles'ın beni randevu almaya ikna etmesine izin vermişim.

"Kim olduğunu bilmiyorum, ama gördüğüm şey hoşuma gitti," diye yansımama fısıldıyorum. Sonra Amber'a bir selfie göndereceğime söz verdiğim için, sözümü tutuyorum. Aynada gülünç derecede abartılı bir ördek dudakları yapıp, onu güldüreceğini bilerek fotoğrafı çekiyorum. Sonra, bu şekilde görüldüğümün kanıtı olarak daha ciddi bir fotoğraf daha çekiyorum.

Komodinden çantamı alıyorum ve Omega'dan gelen plastik zarfın içindekileri çantama koyduğumdan emin olduktan sonra telefonumu da çantama koyuyorum.

Remy henüz elbisemi görmedi. Ondan sakladığımdan değil, sadece ayrı giyinme odalarımız var. Bilirsin, *herkesin yaptığı* gibi. Kıkırdarak gülüyorum, bunun kafamda yankılanan seslere bir tepki mi, kendimi çok şanslı hissettiğim için mi, görünüşümü sevdiğim için mi, yoksa Remy'nin tepkisini görmek düşüncesiyle heyecanlandığım için mi olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen hepsi birden.

Onu orada bulmayı pek beklemeden yatak odasına doğru yürüdüm. Merdivenlerin yarısına geldiğimde, onun merdivenlerin altında beni beklediğini de beklemiyordum.

Beni. Bekliyor.

Elim cilalı merdiven korkuluğunda, diğer elimle ise elbiseyi toplayıp, zarif bir şekilde inmeye çalışırken onu yukarı ve yana doğru tutuyorum. Onu görmek içimi kıpır kıpır ettiğinden, bu oldukça zor bir iş.

Toz zerrecikleri aramızda periler gibi dans ediyor, yüzü gölgelerle kaplı ve gözleri delici yeşil. Ama yaklaştıkça, orada parlayan sevgiyi görüyorum.

Bu güzel adam beni seviyor ve arzuluyor, ve hayatımda daha önce ne olmuş olursa olsun, bundan sonra ne olursa olsun, bu an, güneşin son ışınlarını yakalayan mavi-siyah saten yakalarının parlaklığı kadar mükemmel geliyor.

Oh, dostum, smokinin ona yakışacağını biliyordum, ama onu *hemen* çıkarmak isteyeceğimi tahmin etmemiştim. Son basamağa ulaştığımda bunu söyleme dürtüsünü bastırıyorum ve biraz daha ağırbaşlı davranmaya çalışarak elimi omzuna koyuyorum.

"Ne kadar şık görünüyorsun." Bu çok hafif bir ifade. James Bond'un daha yakışıklı kardeşi gibi görünüyor, saçları yüzünden geriye taranmış, elmacık kemikleri ve güçlü çenesi pürüzsüz bir şekilde tıraşlanmış.

"Ve sen... sen nefesimi, düşüncelerimi ve sözlerimi çaldın."

O bana doğru eğilirken, elimi göğsünün ortasına bastırıyorum. "Bu ruj on iki saat kalıcı olduğunu iddia ediyor olabilir, ama senin yakışıklı ve çapkın yüzünle öpüşürken dayanabileceğinden hala emin değilim."

"Çapkın yakışıklı mı?" diye tekrarlar, ses tonu rolüne uygun, tek kaşını kaldırması benim iddialarımı mükemmel bir şekilde tamamlar. O benim Scarlett'ime Rhett'tir. Elizabeth'ime Darcy'dir. Hannah'ıma Jacob'dur ve ben deli, aptalca (aşık)ım.

"Evet, çok haklısın ama aynı zamanda çok da yanılıyorsun." Etrafta duyabilecek insanlar varmış gibi sesimi alçaltıyorum. "Çünkü o güzel takım elbisenin altında neler olduğunu biliyorum." Elimini göğsünden aşağı doğru kaydırıyorum, bakışlarım parmaklarımın izlediği yolu takip ediyor. Kemerine ulaştığımda, elimi dudaklarına götürüyor.

"Ve sen benim yanlış olduğumu söylüyorsun." Gözleri parıldayarak elimin arkasına bir öpücük kondurur. Son basamağı inerken hala elimi tutmaktadır ve bir şekilde kendimi merdivenin en altındaki kavisli alanda dönüp dururken bulurum.

"Senden öpücük istemek zorunda değilim, çünkü burası öpücüklerin çalındığı yer." Sözleri, benim çok daha önce söylediğim sözlerin yankısı. Bu evi ilk ziyaret ettiğimde, sosyeteye yeni giren genç kızlardan ve gelinlerden, bu evin dört duvarının tanık olduğu aşk ilişkilerinden ve hayatlardan bahsetmiştim. Onun, sanki sözlerimi havadan yakalayıp saklamış gibi hatırladığını fark etmek, içimde küçük bir sevinç patlaması yaratıyor.

Acı verecek kadar mükemmel bir anda, dudakları benimkilerle hafifçe temas etti. "Çok güzelsin, Rose."

"Senden önce kimse bana güzel dememişti," diye itiraf ediyorum.

"Buna inanmak biraz zor." O, ustaca kıvrılmış saçlarımdan bir tutamı bükerek boynuma sürtüyor. Parmaklarının izinden ağzı geliyor

ve ben iç çekiyorum, başım yana doğru yuvarlanıyor, dudakları omzumla boynum arasındaki kıvrıma baskı yapıyor. Bir öpücük ikiye, iki titrek bir iç çekişe dönüşüyor, kendimi dik tutmak için sırtımı merdiven korkuluğuna dayıyorum. "Benim güzel ve baştan çıkarıcı Rose'um. Belki de benim açmamı bekliyordun."

Ve onun dolaşan elleri ve dudakları altında, merdivenlerin dibinde, onun baştan çıkarıcı ilgisi altında açıyorum. Ve sonunda geri çekildiğinde, rujum olması gereken yerde, ama aklım yerlerde yuvarlanıyor.

Avuç içini omurgamın altına bastırarak beni ön kapıya doğru yönlendirirken, birdenbire farkına varıyorum

"Neredeyse unutuyordum." Ona dönerim ve kendimi bir kez daha kollarının arasında bulurum.

"Rujunu tekrar denemek ister misin?"

"Birincisi, öptüğün yerlerde ruj yoktu. İkincisi," derim, elimi çantama sokarak. "Bunu seveceğini düşündüm." Büyükbabasının saatini avucuna koyar, parmaklarını üzerine kapatırım.

"Onu tamir ettirdin mi?" Yüzünde şaşkınlık ve tam olarak tanımlayamadığım bir duygu karışımı var, saati bir kez daha aşağıya doğru bakıyor.

"Kayışı değiştirmek zorunda kaldılar, ama neredeyse aynı. Ve mekanizma da bir tür onarımdan geçti." *Orijinal parçalarla*. Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Mağazada keşfedilenleri ona anlatmanın bir faydası olmaz.

"Bu..." Beni göğsüne çekiyor. "Söz bulamıyorum." Rolex'i çıkarıp koridordaki masaya atarken, yeni Omega deri kayışı bileğine sararken yüzünde minnettarlık dolu bir ifade beliriyor.

"Bu harika, Rose. Teşekkür ederim. Benim için bunu yaptığına inanamıyorum."

Kendimi üç metre boyunda hissediyorum ve tekrar hareket etmeye başladığımızda, sessizce bir yemin ediyorum.

Bu ev, bizimki gibi bir aşka daha önce hiç tanık olmamıştı.

44
ROSE

GALA, Monako'nun neredeyse tam kalbinde yer alan heybetli bir bina olan *Hôtel de Loup'ta* düzenleniyor. Belle Époque döneminin zirvesinde inşa edilen bu bina, zamansız zarafet ve şıklığın simgesi olarak kabul ediliyor.

Hénri arabayı büyük girişin önünde durdurur ve üniformalı bir vale hemen kapımı açar.

"Burası *çok* şık bir yer olacak gibi görünüyor," diye fısıldıyorum, Remy kolumu koluna takarken. Otele giden uzun kırmızı halı, topuklarımın sesini boğuyor.

"Aşırı derecede," diye onayladı ve ekledi, "ama beklentilerini biraz düşürmen gerektiğini düşünüyorum."

"Sakin bana, uyku dolu bir akşam için bu kadar giyinip süslenmediğimi söyleme." "Sadece alaycı bir şekilde.

"En azından yemekler iyi olacak mı?"

"Aynı anda yüzlerce kişiye yemek verirken bekleneceği kadar iyi."

"Şampanya da olacak mı?"

"Nehirler kadar."

"Ve ben de seni alacağım," diye ekliyorum, elimi sıkıca tutarak. "Tüm ihtiyaçlarım karşılanmış gibi görünüyor. Çok mutlu olacağım."

Remy, matron görünümlü iki kadına selam vererek başını sallar ve içeri girerken en az dört çiftin elini sıkar, ancak sohbet etmek için durmaz. Bunun yerine, akşam eve döndüğümüzde *ihtiyaçlarımı* nasıl karşılayacağını fısıldayarak anlatır. Saçlarımı özenle açıp, ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar, ve aradaki bazı çok özel yerlere kadar beni öpeceğini söyler.

"Beni utandırmaya çalışıyorsan, işe yarıyor."

"Sadece sana sabırsızlıkla bekleyeceğin bir şey veriyorum, hepsi bu."

"Anneni, düşüncelerimi okuyup okumadığını merak etmeden bakamayacağım."

"Evet, o gerçekten çok zeki biridir," diye onayladı. "Bu hiç yardımcı olmuyor!"

Kendimi, futbol sahası büyüklüğünde bir balo salonuna açılan devasa kapıların önünde dururken buluyorum. Yıldızlı kubbeli tavan yukarıdan parıltıyor, kristal avizeler ışıltıyor ve kadehler çınlıyor, salon zaten konuklarla dolu; smokinli erkekler ve rengarenk elbiseler giymiş kadınlar. Salonun önündeki yükseltilmiş galeriden bir orkestra çalıyor, salon taze çiçekler ve yüzlerce parfümün kokusuyla dolu.

"Sanki zamanda geriye gitmişim gibi," diye fısıldıyorum, hayranlıkla. Üniversite öğrencisiyken, lüks otellerde birkaç düğünde çalışmışım, ama böyle bir şey hiç görmemiştim. Avrupa'nın ihtişamı ve zenginliği, tarihle bir araya geliyor.

"Henüz otele gitmedin mi?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum. "Mutfaklara gittim. Ve fuayeye. Ama hepsi bu kadar." Ve Remy bu muhteşemliğin sahibi. Bu farkındalık kafama bir çekiç gibi iniyor. Yani, hepsinin sahibi olmadığını biliyorum — Wolf Industries'in hissedarları ve yatıştırması gereken bir yönetim kurulu var. Ama aman Tanrım, Wolf Tower'ın kafamı almakta zorlandığım bir şey olduğunu düşünüyordum. Ama bu... bu çılgınlık.

"Rose? Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim." Kafamı sallayıp nefes alıyorum. Bir süredir bunu yapmayı unutmuşum gibi hissediyorum.

Remy zengin. O kadar zengin ki sana bir ev vermek istedi, hem de bir şato. Aşarsın bunu.

Çünkü o aynı zamanda çok yakışıklı. Ve biraz otoriter olsa da çok tatlı.

Aynı zamanda sevdiğin adam.

Ve o da herkes gibi iç çamaşırını tek tek giyiyor.

Cesaretlendirme konuşması bittiğinde, kolunu çekiştiriyorum. Kafasını kulağıma doğru eğiyor. "Geç mi kaldık?"

"Son giren ilk çıkar. Genelde benim saldırı planım budur."

"İçeri girerken oturma planına bakmayı unuttuk. Tabii, kaçmadan önce salonu bir tur atmazsak," diyorum umutla, çünkü artık buradayız, balo salonundayız ve gerginlik içime yerleşmeye başlıyor.

"Başka bir gece olsaydı, arabaya bile binemezdik. Çünkü o elbise..."

"Dekoltemi izlemeyi kes."

"Ma Rose, böyle bir elbise, seni ondan çıkarmak için bir davettir." Yarı gülümsemesi en iyi şekilde gizemli olarak tanımlanabilir. "Ama masamız burada."

Tabii ki ön ve ortada olacaktık. Sonuçta balonun adı onun ailesinin adını taşıyor.

"Bir şey daha var." Elimi kendi eliyle kapattığı yere bakarken, onun ses tonu anında içgüdülerimi harekete geçirdi. "Muhtemelen sana daha önce söylemeliydim, ama Amélie de burada olacak."

"Söylemiştin. Annenin planlamasına yardım etti, değil mi?"

Sanki düşünümüze davet edilen eski sevgilisiymiş gibi. Sadece küçük bir kaltak "ya ben ya o" diye talep eder ve ben küçük bir kaltak değilim, ayrıca Remy'nin ofisinde onun annesinin bana karşı sergilediği soğuk tavırları göz önüne alırsak, böyle bir şey yaparsam eve otobüsle dönecek olanın ben olacağına da eminim.

"Ama söylemediğim şey, onun annemle aynı masada oturacağı. Bizim oturduğumuz masada."

"Oh, tanrım." Kahkaham sert, parmakları sıkılaşıyor. "Odadaki ceylanı fark etmeyeceğimi mi umuyordun?"

"Gazellerin bununla ne ilgisi var?" "Gerçekten önemi yok."

Açıklamama izin verirsen...

"Ama önemli olan, senin gerçekten zor bir insan olduğun." Yüzüme bir gülümseme takılıyorum ve arkamdakinden başka bir çıkış yolu aramaya başlıyorum. Gitmiyorum. En azından, henüz değil. Ama bu, özel olarak konuşulması gereken bir konu. Yüzlerce kişinin izlediği bir yer değil.

"Seni asla kasten incitmeyeceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Oh, yani bu bir kazaydı? *Tamam.*"

"Bu benim yaptığım bir şey değil," diye cevapladı ve bizi yan kapıya doğru çevirip başka bir odaya girdi. Hayır, oda değil; daha çok dar bir koridordu, personel gelip gidiyor, geçerken yan dönüyor, bize ikinci bir bakış bile atmıyorlardı.

En azından mahremiyet konusunda benimle aynı fikirde olmasına sevindim.

Elim hala kolunun kıvrımında sıkıca tutulu, beni sol taraftaki, tarihi aşk romanlarında okuduğum odacıklara çok benzeyen bir odacığa götürüyor. Tenha bir odacık. Karanlık bir perde. Pencere kenarında bir koltuk. Kimse görmeden sevişebileceğimiz bir yer.

Bugün flört yok. Ama cevaplar olacak.

"Yemin ederim bilmiyordum." Yeşil gözleri öfkeyle bana bakıyor. "Everett, oturma planında Amélie'nin adını görünce bana mesaj gönderene kadar bilmiyordum."

"Ve o zaman bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Hayır, çünkü öğleden sonrasını annemi bulup bu karışıklığı düzeltmekle geçirdim."

"Tabii, eminim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma isteğine direniyorum, çünkü bu elbisenin düşüşünü mahvetmem mümkün değil. "Yani şehirde anneni mi aradın?"

"Paulette'ten onu bulmasını istedim ve öğleden sonra onunla konuştuğumda, Amélie'nin aynı masada oturmasının uygunsuz olacağı konusunda hemfikir oldu. Etkinlik planlayıcısının onu başka bir masaya aldığını sanıyordu."

"Ve?"

"Görünüşe göre kendisi geri taşınmış."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Kadının kafasında bir tahtası eksik olduğu dışında, emin değilim. Tabii bir olay çıkarmak istemiyorsan."

Ki, eminim, bu benim için çok iyi olurdu. "Bana söylemeliydin, Remy." Yine onun otoriter tavrının bir başka örneği.

"Ve sana gelmeme şansı mı vermeliydim?" diye karşılık verdi.

"Bu benim kararım olmalı, senin değil. Anladın, değil mi?"

"Monako küçük bir yer. Bir ara ona rastlayacaksın."

"Ve ben bunun bu gece olmamış olmasını tercih ederdim," diye karşılık veriyorum, onun bu küstah ve pislik tarafına karşı sakın kalmaya çalışarak.

"Tamam, aşk kuşları. Ayrılın artık."

Everett'in derin... ve sinir bozucu sesini duyunca, kendimi tavana doğru homurdanırken buluyorum. "Bir şeyleri kırmak istiyorum."

"Ben değil," diyor, kulağından sarkan kulaklığı işaret ederek. "Ben çalışıyorum." Bakışları Remy'ye kayıyor. "O da değil, konuşma yapacak."

"O zaman geriye Amélie kalıyor."

"Onu halledebilirsin bence. Atlayacaksan haber ver, bahis oranlarını belirleyeyim."

"Rhett," diye mırıldanır Remy yorgun bir sesle. "Onu cesaretlendirme." Ama omuzlarımı silkmemi izlerken bile gülümsüyor.

"Tamam, şampiyon. Masanız hazır." Rhett, 17. yüzyıl beyefendilerine yakışır bir şekilde reverans yaptı.

"Güzel kokuyorsun," derken yanından geçiyorum. "Bu ne? Tom Ford'un kloroformu mu?"

"Onları bayılatmama gerek yok Heidi. Onları dövmem gerekiyor." Beyzbol gibi ama tam olarak değil, bir şey taklit ediyor. Kriket olabilir mi?

"Bunda bir şaka var."

"Lütfen çok yakından bakma," diye ekliyor Remy, tekrar koridora vardığımızda.

"Sana söylediğimi sanmıyorum."

"Bence yanlış kişiye kızgınsın."

"Bu sorunu çözmeye çalıştığın için teşekkür ederim, ama benim adıma karar veremezsin. Anlıyorsun, değil mi?" Cevap vermez, ama çenesindeki kaslar seğirmeye başlar. "Ayrıca, gerçekten benim öfke nöbeti geçirip seni tek başına gelmeye zorlayacak kadar küçük düşünen biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tepkinin ne olacağını bilemedim." "O zaman

beni gerçekten tanıyorsun."

"Sana kalbimi emanet edecek kadar seni tanıyorum."

Öfkem kaybolur, boğazım aniden sıkışır, parmak uçlarımda yükselir ve dudaklarımı onun pürüzsüz yanağına bastırırım. "O zaman bırak da bakayım

bırak da kendi kararlarımı kendim vereyim."

Masada Remy annesinin soluna oturtulmuş, benim koltuğum ise resmi yemeklerde sıklıkla olduğu gibi onun koltuğuna neredeyse karşı karşıya. Bu tarafta çok fazla deneyimim olduğu söylenemez. Misafir tarafında demek istiyorum, yakınlıkta değil.

"Rhett yakınlarda olacak mı?" diye soruyorum, henüz oturmaya hazır olmadığım için çantamı sandalyemin üzerine koyuyorum.

"Rhett bu akşam çalışıyor." Sanırım yüzümdeki şaşkınlık belli oluyor, çünkü ekliyor: "Bir keresinde bana, bu tür şeyleri dinlemektense sessizlik yemini etmeyi tercih edeceğini söylemişti."

"Çenesini tel ile bağlasan bile ağzını kapalı tutamaz." Ama ne demek istediğini anlıyorum. "Sanırım bunu atlatmak için en azından bir içkiye ihtiyacım olacak." Arkama bakıp geçen bir garson olup olmadığını kontrol ediyorum. Geri döndüğümde Remy masadaki düzeni düzeltiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu atlatmak için bir içkiye ihtiyacın var, biz de bunu hemen halledeceğiz, ve senin yanımda olmana ihtiyacım var," diyor ve benim isim kartımı kendisinin yanına koyuyor. "İşte oldu. Hadi gidip şampanyayı bulalım ve gereksiz eşyalara saçma sapan teklifler verelim."

Yararsız olup olmadığını bilmiyorum ama akşamın sessiz müzayede bölümünde oldukça şık şeyler sunuluyor. Odanın çevresinde, açık artırmaya çıkarılacak eşyaların bulunduğu stantlar kurulmuş. Geleneksel açık artırma modelinde olduğu gibi halka açık teklifler ve çekiç sesleri yerine, bu çok daha sakin ve medeni bir ortam. Remy ve bana isimlerimiz yerine numaralar veriliyor ve stanttan stanta dolaşarak eşyaları inceliyor ve isimsiz teklifler veriyoruz.

Otelde bir spa günü. Sıcak

hava balonu gezisi.

Michelin yıldızlı bir şefle yemek pişirme dersi.

Önde gelen bir sommelier ile tadım seansı.

Paris'teki bir galeriden biraz iç karartıcı bir sanat eseri. PGA

yıldızı ile golf dersi

Elektrikli ürünler: iPad'ler, dizüstü bilgisayarlar, yeni telefonlar ve diğer tabletler ve gadget'lar.

Mücevherler.

*Süper yatla on iki kişilik bir günlük
gezi. Yelken dersleri.*

Yaklaşan bir opera için biletler.

Ayrıca, biraz heyecan yaratacak gibi görünen Glenna Goodman ile öğleden sonra randevusu. Liste uzayıp gidiyor.

"Peki ya kolye?" diye sorar Remy, güvenlik görevlisi tarafından korunan cam vitrindeki elmas kolyeyi işaret ederek.

"Hayır, teşekkürler. Ben daha çok aşçılık kursunu düşünüyorum." "Kulağa hoş geliyor."

"Benim için değil, senin için. Böylece beni sadece peynirli sandviçle değil, daha fazlasıyla büyüleyebilirsin."

"Croque Monsieur Fransız mutfağının klasiklerinden biridir. Ayrıca, seni etkilemek için yemek pişirme becerilerimi kullanmayı düşünmüyorum."

Biraz daha dolaşıp, burada orada bahisler oynuyoruz. Odadaki insanların net servetlerini düşününce, bu gece bir şey kazanmayı hiç beklemiyorum. Sonunda masamıza geri dönüyoruz ve akşam başlarken, bir sandalye boş kalıyor.

Amélie'nin.

Akşam yemeği servis edilir, şamdanlar yanar, kristaller parlar ve porselenler tıkırdar. Ve tabii ki şampanya köpürür ve akar. Konuşmalar çoğunlukla Fransızca, ama solumdaki adam, bana söylendiğine göre yaşlı bir sanayici, beni de sohbele sık sık dahil ediyor. Ben masanın uzak ucunda oturuyor, uzak ama dostça, sanırım. O gün Wolf Tower'da olanları düşünürsek, aramızda bir dostluk kurmaya çalışmadığı için memnun olmam gerekir herhalde.

Remy, akşam boyunca beni kız arkadaşı olarak tanıtır ve Fransızca, Monako dili ve İtalyanca olarak çeviri yapar. *Gösteriş meraklısı*. Daha da şaşırtıcı olanı, annesi masa düzeniyle ilgili yanlış anlaşılma için özür dilemeyi ihmal etmez. *Her ne kadar soğukkanlı bir şekilde olsa da*.

Sonuç olarak, özellikle Amélie'nin sandalyesi boş kaldığı için, iyi bir gece geçiriyorum.

"Böyle bir etkinliği düzenlemek bir servete mal olmalı," diye düşünüyorum, bardağım bir kez daha doldurulurken. Zengin akşam yemeğimizin kalıntıları temizlenmiş ve insanlar diğer arkadaşlarıyla konuşmak için

veya bitişik odalarda düzenlenen kumar oyunlarına katılmaya başlıyorlar.

"Evet, anladığım kadarıyla çok pahalı. Bu büyük ölçüde annemin sorumluluğunda."

"Bu masalardan birinde yer almak ne kadara mal oluyor?"

"Dört bin avro," diye Remy hiç tereddüt etmeden cevaplar. "Ne?"
Neredeyse baloncuklarla boğuluyordum. "Vay canına. Neden insanlar

vakfa bağış yapmıyorlar ki, araçları ortadan kaldırmak için?"

"O zaman iyi işler yaptıklarını gösteremezler, süslü giysiler giyip şampanya içemezler."

"Zenginler tuhaf."

"Ben de dahil miyim?" diye sorar, neşeyle.

"Hayır, tatlım." Dudaklarımı yanağına bastırıyorum. "Sen o kadar zenginsin ki, tuhaflığı çoktan aştin. Sen eksantrik olarak sınıflandırılırsın."

"Ne şanslıyım." Küçük yaşlı sanayiciyle bir başka kesik kesik sohbetin ardından, tekrar Remy'nin sesine dönüyorum. "Dans eder misin?"

"Ne, öyle mi demek istiyorsun?" Bardakımı, odada çok düzgün bir şekilde vals yapan çiftlere doğru eğiyorum. Orkestra, yanılmıyorsa, şu anda İkinci Vals'i çalıyor.

"İsterseniz, gecenin ilerleyen saatlerinde başka danslar da olacak. Ama o zamana kadar eve dönmüş oluruz diye umuyordum."

"Pantolonsuz dans mı yapıyorsun?" Ben, "Dans edebilirim, *dans edebilirim*" diye eklerken, o hoşgörülü bir şekilde başını sallar. Sözlerim komik bir anlamla doludur. "Birini derste öğrendim. Diğeri ise..."

"Evet?" diye sordu, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Muhtemelen tribünlerin altında," diye itiraf ettim. "Ama matematik öğretmenini ile."

"Bu günlerde herkes dans etmeyi öğrenmiyor."

"Hayır, bazılarımız sadece tökezleyerek ilerliyor ve her seferinde daha iyi olmayı umuyoruz."

"Ben *gerçek* dansı kastetmiştim."

Gülmeye başlıyorum, o kadar ki yanaklarım acımaya başlıyor. "Sanırım herkesin annesi onu yedinci sınıfta yaz boyunca kotilyon derslerine zorlamamıştır. Tanrım, her dakikasından nefret ediyordum," diye itiraf ediyorum.

"Elbise. Ayakkabılar. Boğucu atmosfer. Ama evet, dans etmeyi öğrendim. Ya sen?"

"Ben de okulda öğrendim." Başparmağıyla kafasını kaşıyor, kaşları yukarı kalkmış. Neredeyse utangaç görünüyor. Bu hali hoşuma gidiyor.

"Bana onun çok titiz olduğunu söyleyecek misin?"

"Tek kelime bile etmeyecektim."

"Matematik öğretmeye devam etmeliydi. Belki de bana dans etmeyi teklif etmelisin," diye ekliyorum. "Dans pistinde, yani. Burada."

"Bana göre çok kolay pes ediyorsun." Gözlerini şakacı bir şekilde kısıyor.

"Bu ne demek şimdi?"

"Seninle birlikteyken, sanki karşı koyman başlı başına bir zevkmiş gibi geliyor."

"O zaman Remy Durrand, seninle asla dans etmeyeceğim." "Asla mı?"

"Vals," diye ekledim, çünkü diğer türden dansları reddetmiyorum.

"Tabii sen rica edersen. Nazikçe."

Benim eğlencem, ama daha çok sevincim için, sandalyesini geri çekip bana hitap ederken nazikçe selam verdi. "Bayan Ryan, bu dansla beni onurlandırır mısınız?"

"Memnuniyetle," diye cevap verdim, elimi eline koyarken gülümseyerek. "Ve izin verirseniz, dans kartınızı doldurmak isterim kartınızı doldurmak isterim. Dans kartı derken, demek istediğim..." "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Orkestra *It Had to Be You'nun* ilk akorlarını çalarken, Remy ellerini, kotilyon sınıfının lideri Bayan Pierce'ın asla kabul etmeyeceği yerlere koydu. Ve bizi hareketli kalabalığın içine sorunsuzca götürürken, beni ayakta tutan tek şeyin onun dokunuşu olduğuna eminim.

Dans ediyoruz, dans ediyoruz, kalbim hafifleyene ve nefes nefese kıkırdayana kadar.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor beni masamıza geri götürürken.

"Sadece şu sözü düşünüyordum. Dans, yatay bir arzunun dikey ifadesi."

"Anneme dans etmeyi teklif etmek üzereyken tam da duymam gereken şey."

"Sen iyi bir evlatsın." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ayrıca vals çok uygun bir dans. Senin bu kadar zarif hareketlerini izleyen kimse, yatak odasında ne kadar vahşi olduğunu tahmin edemez."

"Canavar mı?"

"Tamamen iyi anlamda. Annenle dans etmen güvenli."

Ona elini uzattığında onun gülümsemesini görmek kalbimi mutlu ediyor. Dans pistine giderken arkasına dönüp bana ateşli bir bakış attığında kalbim hızla atmaya başlıyor.

Garson şampanya kadehimi doldururken ona teşekkür ediyorum ve masaya su getirmesini rica ediyorum, sonra çantamı açıp küçük pudra kutumu çıkarıp makyajımı kontrol ediyorum. Arkamda birinin olduğunu hissedince, yeni bir sürahi getiren garson olduğunu düşünerek hafifçe sola kayıyorum, ama aynamda altın rengi bir şey parlıyordu.

Ruh halim biraz bozulur ve pudra kutumu kaldırırım. Dikkatim dağıldığında, Amélie Josephine'in sandalyesine otururken onunla yüz yüze gelirim.

Altın rengi elbisesiyle bir hayalet gibiydi, elbise esnek vücudunun her santimini kaplıyor, boynundan bileklerine kadar ikinci bir deri gibi ona yapıştıyordu, sol elinin dördüncü parmağında bir elmas parlıyordu.

Kandırılmış kaltak.

Aslında, ilk izlenimimi değiştiriyorum. O bir Oscar heykeltıraşı gibi görünüyor.

Porno endüstrisi için.

Remy'nin koltuğuna bir esmer oturuyor, Amélie'nin yanındaki sandalyeye ise bir sarışın. Sanırım karşımızda lise zorbaları ve hafif sarhoş arkadaşları var.

"Sanırım resmi olarak tanıştırılmadık," diyor, ağzı gülümsemekten çok somurtmak gibi.

"Hayır, tanışmadığımızı sanmıyorum," diye sakın bir şekilde cevap veriyorum. "Ayrıca tanışmamız gerektiğini de sanmıyorum."

Onun diğer tarafındaki sarışın arkadaşı, hızlıca Fransızca bir şeyler mırıldanıyor, ama genel anlamını anlıyorum.

"Biliyor musun bilmiyorum," diyorum sarışına, ama *Américain stupide* İngilizce'de de hemen hemen aynı anlama geliyor.

Şimdi kim aptal sürük?

Devam et, istediğin kadar bana dik dik bak. Umurumda bile değil... "Ne kadar güzel bir elbise." Amélie'nin yorumu samimi görünüyor,

ama henüz bitirmemiş. "Ve *Deuxième Amour*'da baktığın elbiseden çok daha iyi." O omzunun üzerinden başını çevirip arkadaşına seslenirken kendimi kaşlarımı çatarken buluyorum. "Sana bahsettiğim Monaco-Ville'deki yer, Colette. İngilizce adı Second Love. İkinci Aşk. İkinci el tasarımcı kıyafetleri satan mağaza."

Onun dikkati tekrar bana döndüğünde, bu sefer alaycı bir gülümsemeyle, tüylerim diken diken oldu. "Neden bu kadar üstünlük tasladığını anlamıyorum. Belli ki

aynı yerdeydin." Görünüşe göre. Ama onu gördüğümü hatırlamıyorum.

"Evet, ama o uykuya dalmıştı," onun adına onun cadaloz arkadaşı cevap veriyor. "Başkalarının kullanılmış kıyafetlerini almayı düşünmüyordu." *Kullanılmış kıyafetler* derken, sanki ben herpes renginde bir şey bulmak için indirimli ürünlerin olduğu reyonları tarıyormuşum gibi konuşuyor.

"İkinci el değerini hayır kurumlarına bağışlıyorum," diye ekliyor Amélie umursamazca omuz silkerek.

Tabii. Ben de yerel oyun parkında çocuklara eroin satıyorum.

"Ah, ne kadar da naziksin," diyorum, onun sıska poposuna güneyli tavrımı takınıyorum. "Başkasının kredi kartıyla alışveriş yaparken bu çok kolay olmalı."

"Evet, çok güzel," diyor. "Ve eminim Remy masrafları karşılamaktan rahatsız olmaz." Eli, omzundan bileğine kadar uzanan uzun kolunu okşuyor. "Özellikle de istediği zaman o kıyafetleri üzerimden çıkarabileceği için."

"Bat. Shit. Crazy," diye mırıldanıyorum. "Ne dedin sen?"

"Ailen çok gurur duyuyor olmalı" dedim. Kendime içkiyi fazla kaçırmamam gerektiğini söylese de, kadehimi kaldırdım. Köpekbalıklarıyla yüzüyorsan, yem gibi davranmamak için elinden geleni yaparsın. Zarif bir yudum aldıktan sonra kadehi masaya geri koydum. "Eh, onunla anlaşmayı tamamlayamadığın için, senden bir şey çalma şansı çok az. Belki de soğuk ellerinden o şık siyah kredi kartını çalabilir." Omuzlarımı hafifçe silkiyorum, sanki "Oops, üzgünüm" der gibi. *Değil!*

"Sen ne dediğini bilmiyorsun."

İç çekip, bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum. "Sadece gerekli niteliklere sahip olmadığını biliyorum."

"*Encule toi Salaud*," diye tükürüyor. Yani, siktir git, orospu.

"Bak *Emily*," diyorum, onun öfkesinden keyif alarak. "Bana kalırsa, ikimiz arasında sikilen tek orospu benim. En azından Remy tarafından."

Aramızdaki esmer kadının üzerinden eğilerek elimi tutmak ister gibi yapar, sözleri alçak ve öfkeli, Fransızca ve pek mantıklı değil.

"Senden bıacak, sen *vulgaire'sin*. Ucuzsun! Sadece yenilik değerin var. Onu parası için istiyorsun, evi ve jeti için. Giydiğin elbise için! Ama o bana geri dönecek."

"Sanırım bu konuda fikirlerimiz farklı. Remy'nin zengin olması beni ilgilendirmiyor," diye cevap veriyorum ve sandalyemden kalkıyorum. Kendimi çok sakın ve soğukkanlı tutuyorum ve davranışımın gurur duyuyorum, çünkü asıl söylemek istediğim şey şu: "*Kaltak, lütfen! Ben evde yaşamıyorum. Ben bir şatoda yaşıyorum!*" Ancak, onun bir at gibi donanımlı olması ve beni enerjik tavşan gibi sikmesi ilgimi çekiyor."

Bu pek de sakın ya da havalı bir durum değildi ve daha da kötüsü, döndüğümde kendimi Remy'nin annesiyle karşı karşıya buldum. Ela gözleri tabak kadar açılmıştı, arkasında ise Everett patlamak üzere gibi görünüyordu. Kahkahadan.

"Bunu duyduğun için üzgünüm, Josephine." Çenemi bütün akşam olduğundan biraz daha yukarı kaldırıyorum. "Ama bu doğru. En azından başlangıçta öyleydi. Ben de onu seviyorum. Elbette ev çok güzel ve onun terli spor kıyafetlerini ya da iç çamaşırlarını yıkamak zorunda olmamam gizemi bir şekilde canlı tutuyor, ama bir kulübede yaşasak da onu aynı şekilde seveceğimi biliyorum. Sanırım ona kendi çamaşırlarını yıkamayı öğretmem gerekecek."

Ona doğru başımı sallayarak, pişman olsam da Everett'in uzattığı kolunu tutuyorum.

"Yüzünü gördün mü? Çok komikti, Rose."

"Dur. Bir iltifat ve adımı kullandın. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Gözlerimi önüne dikiyorum çünkü ona bakarsam

arkamızdaki masaya gizlice bakma isteği duyabilirim ve bunun bana iyi geleceğinden emin değilim.

"Remy'ye ne oldu?"

Le Monde gazetesi muhabirlerinden biri onu durdurdu.

İyi bir amaç için reklam ve tüm bunlar."

"Tamam, peki nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, hala onun yanında sendeleyerek.

"Dans etmeye gidiyoruz. Dans pistinde hızlıca bir tur atıp dans pistinde bir tur attıktan sonra Weird Sisters başka bir yere gitmiş olur." "Weird Sisters mi?"

"Biliyorsun, iki kat, iki kat, emek ve sıkıntı. Ateş yanar ve kazan kaynar. Siyah Amex kartı al, sonra sağlam ve iyi olan cazibedir."

"Bunların Shakespeare'in sözleri olmadığına eminim. Her neyse, bu gece çalışacağını sanıyordum."

"Çalışıyorum."

"Ha. Benimle çalışmıyorsun."

"Hayır, sen bu iş için biçilmiş kaftansın. En azından sevgilin geri dönene kadar." "Bu, sana emir verebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Dans pistinin kenarında, elleri doğru pozisyona geliyor; sağ eli sırtımda, sol eli omzumda, Remy'nin önceki tutuşundan çok farklı.

"Ooh. Biri dans etmeyi biliyor," diye alay ediyorum, dans pistindeki eğlenceye katılırken.

"Ordu bir erkeğe birçok şey öğretir." Konuşmak için ağzımı açtığımda, "Ve bunların çoğu nazik bir ortamda konuşulmaya uygun değil, Heidi, o yüzden sorma," diye ekledi.

Urgh! Yine Heidi'ye döndük. "Örgüler yüzünden, değil mi?" "Öyle bir şey."

"Biliyorsun, sen ilkokulda birini sevdiğini söyleyecek duygusal olgunluğa sahip olmadığı için sinir bozucu olan çocuk gibisin." Aman Tanrım, adam bana kızgın bir şekilde baktığında yüzündeki ifade paha biçilemez. "Bu bir şakaydı Everett, alay etmek için değil. Bu kadar ciddiye almaya gerek yok."

Kötü tarafı, şarkı boyunca bir daha benimle konuşmadı. Ve masaya geri döndüğümde, daha doğrusu

atıldığında, Remy hala geri dönmemişti.

"Gazeteciler," diyor annesi omuz silkerek, sağındaki adamla konuşmasını keserek. "Çok talepkar olabiliyorlar. Eminim çok geç kalmayacaktır." Nazikçe gülümsüyor ve baş başa konuşmasına geri dönüyor, beni telefonumu kontrol etmekle baş başa bırakıyor, bir kızın zaman geçirmek için yaptığı gibi.

Son kontrol ettiğimden beri, bilinmeyen bir numaradan bir mesaj almışım. Mesaja bir video dosyası ekli. Parmağım dosyanın üzerinde dururken, oynatmak mı silmek mi diye düşünürken, kalbimde ve kafamda oynatmanın iyi bir sonuç getirmeyeceğini biliyorum.

Bozuk bir dosya

mı? Bozuk bir

telefon mu?

Merak kediye öldürdü ama yine de oynat düğmesine basıyorum.

45
ROSE

İçkimin bir yudumunu alıp, servis edildiği peçeteyle gözümün köşesindeki gözyaşını silerken, ikinci kez oynat düğmesine basarken kendimden biraz daha nefret ediyorum. Burada, otelin kokteyl barında, Ella Fitzgerald gizli hoparlörlerden, aşkın alınıp satıldığı asi bir kasabanın asi yollarını sessizce söylüyor.

Hafifçe bozulmuş aşk, diyor şarkısında.

Bu, şu anda acı verici bir şekilde tanıdık gelen bir şey.

Telefonumun sesini açıyorum ve kimse yalnız kalmak istediğimi yanlış anlamasın diye vücudumu öyle bir açıyla çeviriyorum. Bu sefer yalnız kalmak, izlemek ve dinlemek için.

Ekran, Remy'nin yatak odasının görüntüsüyle doluyor; çatı katındaki yatak odası, ki bu yeterince garip, ama Amélie'nin yatak ucunda sadece iç çamaşırlarıyla durduğu manzara kadar garip değil. Dantelli balconette sütyen, uzun bacakları uyumlu siyah çoraplarla kaplı. Külotunun küçük üçgeni. *Muhtemelen bir tanga*. Elinde bir şarap kadehi sallanıyor, yüzünde aşırı bir kendini beğenmişlik ifadesi var.

Kapının açılma sesi. Parke zeminde ayak sesleri.

Remy onun adını söylediğinde gülümser, sesi alçak ve boğuktur.

Gömleği açıktır, dönüp kendi şarap kadehini bırakırken ışıқта karın kasları dalgalanır, Amélie ayak bileklerini çaprazlayıp bir kalçasını kaldırırken, Remy'nin yüzünde hiçbir şey belli olmaz. Amélie, uzun bacakları ve esnek güzelliğiyle kolunu vücuduna sarar.

Ses kesilir, yerine statik bir uğultu gelir, ama o bardağı dudaklarına götürürken ağzı hareket eder, bardağın kenarından ona umutla bakar.

Muhtemelen onun söylediği bir Şeye yanıt olarak zarifçe başını sallıyor.

YaklaŐ. Seni

özledim.

Külotunu çıkar. Dizlerinin

üzerine çök.

SikiŐelim.

Benim zihnim yüzüyor ile bir bir önerilerle
bir bir daha fazla cevap, odanın diğer ucuna doğru ona
doğru yürüyerek.

Sadece bir kez daha.

Toplam sayıya eklemek için bir

kez daha, söylemeyeceğim.

Fısıldayan bir kelime. Dudaklarını büzüyor. Kollarını onun boynuna doluyor, parmak uçları ensesinde. Remy'nin parmakları onun ince kolunu okşarken, kameraya attığı son bakış zafer dolu.

Sonra ekran kararır ve başlangıç karesine geri döner. Sadece birkaç saniye sürer. Bir dakika? En fazla iki dakika.

Mahvetmek ne kadar sürer?

Bir geceyi mahvetmek.

Bir ilişkiyi mahvetmek.

İyi içki içme isteğini mahvetmek.

Ya da belki de değil, margarita'mın kalanını içtiğim için. "Vay, bu parıltıları seven kız değil mi?"

Kendimi bu Şekilde konumlandırmıŐ olmama rağmen, bazı insanlar ipucunu anlayamıyor gibi görünüyor.

"Anlamadım?" Telefonumu yüzüstü çevirip, omzumun üzerinden başımı çeviriyorum, görünüşe pek aldıriŐ etmek istemiyorum.

"Rose, değil mi? Omega mağazasında büyükanneme hediye almama yardım etmiştin?"

"Ah, evet." Adam ön kolunu mermer bar tezgahına dayarken kaşlarını gevşetiyorum.

"Sana kahve ısmarlamama izin vermedin, ama belki bir içki ısmarlamama izin verirsin."

Bardağıma bir göz atıp, neden olmasın diye karar veriyorum. Sonuçta, iç çamaŐırlarımla eski sevgilimle oynaŐan ben değilim. Gerçi belki de oynaŐan gergin biraz, çünkü rağmen

gizemli gönderenimin ikinci mesajındaki itirazlarına rağmen (gizemli gönderenim, tahminimce Amélie olarak da biliniyor) klibin, aralarındaki yakınlığa saygı göstererek o noktada kesildiğine bir an bile inanmıyorum.

Sadece onların seviştiklerine inanmadığımı söylemiyorum. Aynı zamanda tüm bunların bir tuzak olduğunu, sahte olduğunu, tamamen saçmalık olduğunu da söylüyorum. Ama bu, çok, çok kızgın olmadığım anlamına gelmez. Çünkü kızgıyım.

Je suis trop vénère. Çok kızgıyım. Énèrve. Sinirliyim!

"Sanırım bunu isterim. Carson, değil mi?"

İçkiler sipariş edildi ve kendime verdiğim moladan vazgeçip, benimle konuşmak isteyen sevimli bir adamla biraz vakit geçirmeye karar verdim. Ve konuştuk. Bana inşaat sektöründe çalıştığını söyledi, ama sanırım emlak geliştirme sektöründen bahsediyordu. Bildiğim kadarıyla, elli bin dolarlık saat takan ve oud ağacı kokan çok fazla inşaat işçisi yok. Cornell'de mimarlık okuduğunu ama bu mesleği yapmadığını, bunun yerine aile işiyle ilgilendiğini söylüyor.

"Demek concierge'sın, ha? Çılgın hikayelerin olmalı."

"Çılgın zenginlerin çılgın hikayeleri mi?"

Kronenbourg 1664 adlı sıradan bir birayı ağzına götürürken başını sallar.

"Senin gibi zengin insanlar mı demek istiyorsun?"

"Ailem zengindir," diyor ve bardağını tekrar masaya koyuyor. "Ben mi? O kadar da değil."

"El yapımı ayakkabı giyen adam diyor." Başımı öne eğip ayaklarına bakıyorum. "Tahminim doğru çıktı."

"Bunlar hediye," diye itiraz eder ve rahatsız olmuş gibi ayaklarını bar taburesinin ayaklarına dolandırır.

"Hı hı." Ona şüpheli bir bakış attım.

"Tamam, param var," diyor gülerek. "Bu beni kötü bir insan yapmaz, değil mi?"

"Seni yeterince tanımıyorum, karar veremem."

"O zaman, bu konuda bir şeyler yapmamız gerek." Bardağını benimkine çarptı ve aniden onun bizim flört ettiğimizi sandığını fark ettim. *Kahretsin.*

"Bir erkek arkadaşım olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Galada bıraktığın bir erkek arkadaş, tahmin ediyorum."
Bardağını balo salonunun belirsiz bir yönüne doğru kaldırıyor. "Haklıyım, değil mi?"

"Belki."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Özellikle değil." Boğazımın arkasında bir ağrı hissediyorum, ama onu yutuyorum.

"Hadi ama. Çok iyi anlaşıyorduk. Şimdi bana soğuk davranma."

"Sanırım sen de galaya gidiyordun."

"Maymun kostümü ele verdi." O manşet düğmelerini ve sonra da kollarını düzeltirken ben başımı sallıyorum. "Biletim var ama salona bile giremedim."

"Öyle mi?"

"Kendimi zorlayamadım." Yüzünde bir gülümseme belirdi. Çok uzun sürmedi.

"Bilet 4 bin avro olduğu için en azından akşam yemeğine katılmak istedim."

"Değer miydi?"

"Dört bin avroya değer miydi?" Kafamı sallıyorum. "Senin yerinde olsam, gidip birkaç şişe şampanya alırdım."

"Peki senin şişelerin nerede?" Gülümsayarak kolunu taburenin arkasına asıyor ve barın diğer ucunda duran çantama bakıyor.

"O farklı. Biletimi ben ödemedim. Ama sen bunu zaten tahmin etmiştin. Muhtemelen Omega mağazasında bile."

"Güzel bir kızı kahve içmeye davet etmekten birini suçlayamazsın."

"O zaman bile bunun için birkaç ay geç kalmıştın." "Remy Durrand yüzünden." Sevdiğim adamın adını söyleme şekli bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Demek duydun." Mağazada Yuri'ye Remy'nin adını söylediğimde. Bir yudum daha içimi yudumlarken, başka neler duyduğunu merak ediyorum. Onun bakışlarına tam olarak karşılık vermeden, bardağı masaya koyuyorum.

"Evet, duydum. Görünüşe göre ikimiz de aynı nedenle burada oturuyoruz."

"Bundan çok şüpheliyim," diye cevap verdim, hala bardağıma bakarak.

"O içeride olduğu için bu barda oturuyoruz, dışarıda değil." Parmak ucuyla bar tezgahına vurarak sözlerini vurguladı ve haklı olsa da, ben aynı fikirde değildim. "Tahminimce, Remy hakkında, tanıdığını sandığın adamla uyuşmayan bazı şeyler ğrendin."

"Beni ona karşı bir şey söylemeye ikna etmeye alışıyorsan, zamanını boşa harcıyorsun."

"Tatlım, onu nefret etmek için nedenlerini duymama gerek yok. Benim kendi nedenlerim var."

"Ondan nefret etmiyorum," derim derin bir nefes alarak. "Tam tersi."

"O zaman seni kıskanmıyorum. Onu sevmek zor bir adam olmalı."

"Yanılıyorsun. Sevmek zor olmamalı. Bu yüzden buna aşık olmak diyorlar. Çok hızlı olduğu için, bu konuda bir şey yapmak imkansız."

"Aşık olmak kolay olabilir. Sana kötü davranan bir adama aşık kalmak ise deliliğin tanımı gibi geliyor."

"Burada olmamalıyım," diye birden karar veriyorum, çünkü bu yanlış geliyor. Bir adamla barda oturup sohbet etmekten değil. Daha çok, sevdiğim adamın gerçekte kim olduğunu bana anlatmaya niyetli görünen bir adamla oturmaktan. "İçki için teşekkürler." antamı bardan alıp, bahşış olarak birkaç euro çıkartıyorum. "Ama sanırım partiye geri döneceğim." Ve Remy'ye. Çünkü bu mesaj kendi kendine çözülmeyecek.

"Bekle." Parmakları n kolumu kavrar ve ben kendimi onlara bakarken bulurum. "Remy Durrand iyi bir adam değil. Belki henüz bunu fark etmedin, ama fark edeceksin."

"Bir tür korumaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Remy bana asla zarar vermez."

"Hayır," derin ve tanıdık bir ses tonuyla, "ama sana dokunan adama zarar verir."

Remy'ye bakmamak için dönmemeye çalışıyorum, ama onun çekiciliği çok büyük. Öfkenin ona bu kadar yakışması haksızlık, gözleri fırtınalı denizler gibi. Bu arada, on iki saat kalıcı rujum çoktan silinmiş olmalı ve peçeteyle sildiğim gözyaşları muhtemelen dumanlı göz makyajımı mahvetmiştir.

"Vay, bu Monte-Cristo'nun orospusu değil mi?"

Kafam, son otuz dakikayı birlikte geçirdiğim cana yakın adama doğru çeviriyorum. Parmakları kolumu sıkıca kavıyor, sesindeki ani zehirli ton beni şok ediyor.

"Seni gördüğüme sevindim demek isterdim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz, Durrand."

"Onu bırak, Hayes." Remy'nin emri o kadar soğuk ki, bağırsaydı daha az korkutucu olurdu diye düşünüyorum.

"Belki de istemiyorum. Belki de benden bir şeyler alınmasından bıktım."

"Bu iş değil, Hayes. İşle ilgili söyleyecek bir şeyin varsa randevu almalısın. Sevdiğim kadına elini srmemelisin."

"Duydun mu tatlım? Kalpsiz adam aşkını söylüyor." Tabureden kayarak ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bu adam sahtekar, taktiği saat gibi. Söylediği hiçbir şeye güvenemezsin."

"Bırak beni, Carson. Sadece bir şeyler içiyorduk." Bunu kimin duyması gerektiğini bilmiyorum; kolumu tutan adam mı, yoksa ona öfkeyle bakan adam mı?

"Kartım sende," diye mırıldanır Carson. Tutuşu gevşer ama beni hemen bırakmaz. "Bana ihtiyacın olursa, bir telefon kadar uzağım."

"Sana ihtiyacı olmayacak." Remy'nin sözleri tehdit dolu, ben ona doğru bir adım atıyorum. "Görüşürüz, Hayes," diye ekliyor, ben bu iki köpeğin peşinde olduğu kemik olmak gibi en ufak bir niyetim olmadan yanından geçip giderken.

"Bu da neydi böyle?" Bir tutuş başka bir tutuşla değiştirilir, Remy'nin sorusu kulağımda düşük bir hırıltı olarak yankılanır.

"Ne nemi var ki?" diye karşılık verip, uzaklaşmaya çalışıyorum. Bu olaydan sonra kalbim şimdi acıyor. Elimini yanağıma vuruyorum, öfkemi onun görmesini istemiyorum.

"Rose, ne oldu? Sana zarar mı verdi?"

"O mu?" Ses tonumdan dolayı başını geriye doğru çekiyor, sanki ona tokat atmışım gibi. "Carson Hayes bana zarar vermedi. Ama sen..." Gözlerim onun acı verici derecede güzel her santimini tarıyor.

"Neden bahsediyorsun?" Bu bilgi almak için bir soru değil, daha çok konuyu saptırmak için. Bir kaçamak. "Bir dakika önce Rhett ile dans ediyordun, bir dakika sonra ortadan kayboldun. Onu nereden tanıyorsun?"

"Senin saatini tamir ettirdiğimde o da dükkândaydı. Senin seni ilgilendirmez tabii." Ellerimi burnumun üzerinde birleştirip, parmak uçlarımı gözlerimin köşelerine koyarak, biriken gözyaşlarını sildim. "Büyükbabasının doğum günü için saat seçmesine yardım ettim."

"Carson Hayes'in büyükbabası yok," diye tekrar homurdandı. "Büyükbabasının hayatında torunundan daha genç bir dizi kadın var."

"Ne kadar Riviera'ya özgü," diye alay ediyorum. Côte d'Azur'daki herhangi bir yat limanında yürüyüş yaparsanız, güzel ve çok daha genç kadınlarla çevrili zengin yaşlı adamlar göreceksiniz.

"Ve onu tesadüfen mağazada gördün, ama bana bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Neden söyleyeyim ki? Yani, *sanki* bir yerlerde saklanan bir nişanlım varmış gibi değil ya?" diye aynı tonda karşılık veriyorum. "Beni bok gibi hissettiremezsin, Remy Durrand. Senin için güzel bir şey yaparken olmaz. Yalan söyleyen pantolonun sahibi ben değilim."

"Ne?" Kaşları öfkeli yeşil gözlerinin üzerine çöküyor. "Neden konuşmalar için orada değildin?"

"Konuşmalar mı? Yoksa *senin* konuşman mı? İğrenç!" Ayaklarım tekrar hareket etmeye başladı, bu durumdan uzaklaşmak için. Ben ve bu berbat durum.

*Ne var bunda?
Fransızca biliyorum
sanki!*

O beni döndürüp yakındaki bir kapıya doğru ittiğinde, avuç içlerim ahşaba yapışık halde, fazla uzağa gidemedim.

"Dinle beni, konuşma umurumda değil. Sadece bunun ne hakkında olduğunu söylemeni istiyorum."

"Orada olmadığım için üzgünüm, ama seyirciyi sevdiğini bilsem de, bugün seni yeterince gördüğüme eminim." Ellerimi çekip, onun vücudu ile kapı çerçevesi arasından kayarak uzaklaşıyorum. Şu anda o kadar kızgınım ki, düşünemiyorum bile. Bu lanet metne en iyi nasıl yaklaşacağımı düşünmek için biraz yalnız kalmam lazım.

"Gidemezsin."

"Eminim öyle yapıyorum," diye mırıldanarak uzun koridoru geçip asansöre doğru ilerliyorum.

"Ne yapmam gerektiğini söyle," diye bağırır arkamdan, ayaklarım aniden durur. Arkanı dönerim.

"Bana yine yalan söyledin. Penthouse'da *onunla* birlikteydin. Şarap içiyordunuz, yarı çıplaktınız, o lanet iç çamaşırlarıyla!" Yumruklarım onun göğsüne vuruyor ve bir an önce arkamdayken nasıl onun önüne geldiğimi merak ediyorum.

Rose için dev bir adım.

Remy için öfkeli bir darbe.

Acıyan bir kalp.

"Benden ne zaman saklamayı bırakacaksın?"

46
REMY

O bana bakarken parmaklarım bileklerini kavıyor, gözleri suçlama ve gözyaşlarıyla parlıyor. Onu kollarıma alıp sevgimi ona aktarmak istiyorum. Ona benim böyle biri olduğumu anlamasını sağlamak istiyorum. *Başka türlü* olmayı bilmediğimi. Onu her zaman korumaya çalışacağımı. Onu incitmemek için elimden gelen her şeyi yapacağımı, bu gizlemek anlamına gelse bile.

Motosikletler, yatlar, helikopterler. Para, motivasyonlar, miras. Nereden başlayıp açıklayabilirim ki? Sakladığım sırları anlatabilir miyim? Ve masaya döndüğümde onun kaybolduğunu fark ettiğimde hissettiğim dehşeti ona nasıl anlatabilirim? Sonra onu Carson Hayes'in yanında otururken gördüğümde; mirasını mahvettiğim adamın yanında?

O asla anlayamazdı. Asla.

"Belki de haklısın. Belki de sana söylemeliydim, ama bunun neye yarayacağını göremedim."

"Bu, kendimi berbat hissetmemi engelleyebilirdi." Sesi duygudan boğuk, acıyla dolu. "Bana bir video gönderdi, Remy. Senin yatak odandaydı." Yumruklarını açıyor, alnı ve parmakları göğsüme bastırıyor, sanki beni daha sıkı sarılmak mı yoksa ortadan kaybolmak mı istediğinden emin değilmiş gibi.

Amélie'nin kurnazlığını hafife almışım. İntikam için sevişmenin onun planında olmadığını bilmeliydim. *Sadece intikam.*

"Gösterecek bir şey yoktu. Ona dokunmadım." Herhangi bir kayıt bunu ortaya çıkarırdı, değil mi? Aklım o akşama geri dönüyor. İç çamaşırları. Şarap kadehleri. Gömleğim zaten açıktı. Nasıl görüldüğünü anlayabiliyorum, ama kanıtlar pek de suçlayıcı değil.

"Bu, acıtmadığı anlamına gelmez." Sözleri göğsüme çarparak boğuk bir ses çıkarır ve onu kollarıma sarmak istesem de, kelepçeli tutmak daha güvenli gelir.

kelepçeli tutmak daha güvenli geliyor.

"Oraya davet edilmedi ve hiçbir şey olmadı, yemin ederim. Bu, sana eskrim takımımı getirmeni istediğim gün oldu. O akşam eve geldiğimde o oradaydı. Birkaç kelime konuştuk. Ona giyinip gitmesini söyledim, ama ben önce çıktım."

Gözleri benimkilere yükseldi. "Onu orada bıraktın mı?"

"Daha kolay görünüyordu. O zamandan beri oraya geri dönmedim. Yatta kalmamın sebebi oydu."

"Neden bana bunları anlatmadın?"

"Bunun ne yararı olacağını, neye yarayacağını anlamadım. Amélie Pastor'la ilgilenmiyorum."

"Peki ya ben? Bana karşı bir şey hissediyor musun?"

"Seni seviyorum." Cevabım anında ve şiddetli. "Senin için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun."

"O zaman bana gerçeği söylemeye başlamalısın."

"Benimle gel." Bileklerini bırakmadan onu asansörün yönüne doğru çekiyorum. Kapılar açılıyor. İçeri giriyoruz ve kartımı sensöre okutarak en üst katın numarasını tuşluyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana gerçeğimi gösterebileceğim bir yere."

"Bunun bir euphemism olduğunu hissediyorum." Mutsuz bir şekilde homurdanır, göğüs kafesi ile kolunun iç kısmı arasında sıkışmış olan çantasını çıkarır. Bu hareket, dikkatimi öfkeyle inip kalkın göğüslerine çeker. "Ne yapıyorsun?" diye sorar, ben de küçük çantasını elinden alıp ceketimin cebine koyarım.

"Bir an bile olsa senden başka birini isteyebileceğimi nasıl düşünebilirsin?" Gözlerim onu cesurca ve sahiplenici bir şekilde yudumlarken

"Kızgın olmamın sebebi bu değil." Çenesini kaldırır, bakışları meydan okurcasına yakıcıdır.

"Öyle değil mi? Bir dakika bile mi?" Yaklaşıyorum, elim çantasının olduğu gibi kaburgalarına bastırıyor. Burada çok narin hissediyor, kaburgaları bir sanatçının fırça darbeleri gibi ince çizgiler. Ve bunu biliyorum çünkü onun her kıvrımını ve eğriliğini katalogladım.

Göğsü genişliyor ama ben bu cazibeye kapılmıyorum, gözlerimi yüzünden ayırmıyorum. "Seni Carson Hayes'le gördüğümde,

sana dokunduğu için seve seve onun kollarını koparırdım. Amélie için de aynı şeyi hissetmediğini söyle bana."

"Bu, benden bir şeyler saklamanla ilgili."

"Herkesin sırları vardır, Rose. Hatta kendimizden bile gerçeği saklarız. Ama bu, bu başka bir şey."

"Bu kıskançlık değil, Remy."

"Öyle mi? Hiç mi değil? Çünkü şu anda ben kendimi çok kıskanç hissediyorum," diye fısıldıyorum, omzunun eğimini parmağımla izlerken, parmağım çıplak kolunu aşağı doğru kayıyor. Eline ulaştığımda titriyor, onu aramızda, sertleşmiş olduğum yere bastırdığımda nefesi biraz kesiliyor. "O sana dokundu, ama sen benimsin. Bu sahipliği hissetmeni istiyorum, Rose. Onun dokunuşunu benim dokunuşumla silip süpürmek istiyorum."

"Ama sen benim sahibim değilsin." Asansörün yumuşak ışığında, bakışları yanık bal renginde, sözleri yumuşak bir iğne gibi.

"Burada sen benimsin." Dudaklarımı göğüslerinin çıkıntısına bastırıyorum. "Sen de benimimsin."

Parmakları benim aletimi sıkıca kavrarken, asansör kapıları yavaşça açılır, güvenlik kameralarının yerini düşünürsek, bu muhtemelen iyi bir zamanlamadır.

Altı adımda süitimin kapısına vardık. İki adım daha attık ve içeri girdik, kapı çarparak kapandı. Ağızlarımız hemen birbirine yapıştı, elleri çılgınca ceketimin yakalarını kavradı ve omuzlarımdan itti.

"İçeri girelim."

"Hayır." Cevabı ani ve kararlı. Ceketimi bırakıyor, ellerini göğsüme koyuyor ve beni duvara doğru itiyor. Onu incittiğim için çok üzgünüm, ama o giriş salonunda dizlerinin üzerine çöküp parmaklarıyla gömleğimi ve kemerimi çekiştirmeye başladığında, konuyu başka bir şeye çevirmeye hazırım.

Bunu ne kadar istesem de, vicdanım galip geliyor. Bu benim hatam. Onu incittim. Hak etmiyorum... "Rose, *hayır*. Buraya gel.

Sana dokunmama izin ver."

"Siktir git, Remy Durrand."

Kemerimin tıkırdaması ve fermuarımın gürültüsü, ve her türlü itirazım, onun soğuk parmakları benim sikimi sardığında boğuluyor. O tam doğru miktarda sıkıldığında, sessizce bir küfür fısıldıyorum.

"Onun sana dokunmasına izin verdin." Karanlıkta, sözleri bir suçlama gibidir, elbisesi ay ışığında parıldayan bir havuz gibidir.

"Hayır." İnkârım şehvetli, muhtaç bir inilti. "Onu ittim çünkü o sen değildi."

"Videoda değil. İlk gün ofisinde. Kim olduğunu bile bilmiyordum, ama sen onun seni öpmesine izin verdin. Bana bakmadın bile. Bana bakmak *istemedin*."

"Özür dilerim." O başparmağını tepesinde gezdirirken özrüm peltek çıkıyor. Sarhoş gibiyim, ona sarhoş olmuşum. "Seni koruyordum."

"Ben büyük bir kıyım," diye alay ediyor, nefesi sıcak bir şekilde tenime değiyor. Ağzı çok yakın ve onu arzuluyorum. "Kendime bakabilirim."

İkinci küfürüm o kadar da sessiz değil, çünkü beni boğazının derinliklerine alıyor ve orada tutuyor. Sırtım duvardan sıçırıyor, zevk içimi burkuyor. Tam anlamıyla bir kayanın ve yumuşak bir yerin arasında sıkışmış durumdayım, o beni yumruğu ve dudakları arasında çalıştırırken, dili kötülüğün vücut bulmuş hali.

"Suce-moi. Em beni, Rose. Fais-moi jouir. Beni boşalt."

Düşüncelerim kötü, taleplerim muhtemelen çok az mantıklı, çünkü parmaklarımı saçlarına doluyorum, iğneleri çıkarıyorum, bu saç tellerinin uçlarından nefesinin hırıltısına kadar ona sahip olmak için çaresizim.

"Şimdi bana bakıyor musun, Remy?" Ağzı parıldıyor ve gözleri ışıldıyor.

"*Je te vois.*" Başparmağını ıslak kafamın üzerinde gezdirirken iniltiyi geri yutuyorum. "Seni görüyorum."

"Ne görüyorsun?"

"Merhamet dilememi sağlayan sevdiğim kadın."

"Hak etmediğin merhamet."

İnlemelerim daha derin, daha sert, her santimim yanıyor, titriyor, o bir kez daha beni ağzına almak için eğilirken özlemle doluyum. Nefes kesici bir aciliyetle beni emiyor, inlemeleri içimi sarsıyor ve beynimi parçalıyor.

"Lütfen, sana ihtiyacım var." Bunu şimdi yapmazsam, duvara kazınmış bir izden başka bir şey olmayacağım. Bir anlık sıcaklık ve yok olacağım.

Kollarını kollarımın altına alıp, sert ve acımasız bir öpücükle ağzını ağzıma getiriyorum. O benim dilimi emdiği gibi ben de onun dilini emiyorum, Fransızca ve İngilizce olarak müstehcen sözler fısıldarken dişlerimi boynuna geçiriyorum ve Tanrı bilir başka neler söylüyorum. Pozisyonlarımız tersine dönüyor, elbisesini tutup yukarı doğru çekiyorum. Bronzlaşmış bacakları, en üst kısmı krem rengi dantelle kaplı. Yüzümü ona bastırıp nefes alırken ellerimi belinin çukuruna koyuyorum. Yavaşça külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyorum, bacakları titriyor. Kalkarken fermuarını aşağı çekiyorum, göğsündeki saten yumuşak kumaş açılmaya başlıyor, bu açığa çıkma benim duyularım için yeterince hızlı değil. Ellerimi yakasına götürüyorum.

"Bu elbiseyi yırtarsan, yemin ederim, bir daha asla ağzıma almayacağım."

"Tutmak istemediğin sözler verme," diye alaycı bir şekilde fısıldayarak, ipek kumaşın üzerinden meme ucunu çimdikledim.

"Kibirli adam."

"Sana bir düzine elbise alacağım." Sözlerimi boynuna fısıldarım. "Yüz tane. Bin tane."

"Ama bu elbise olmayacak."

Kendimi gülümserken buluyorum, onun görüntüsü çoktan hafızama kazınmış durumda. "Sen her zaman çok güzelsin, ma Rose. Merdivenlerde güzel bir elbise içinde, dizlerinin üzerinde, beni içinde hissederek. Duvara yaslanmış, ağzın ıslak, giysilerin yarısı çıkmış." Dilimi göğsünün üzerinde gezdirirken titriyor, elbisesinin kalıntılarını soyup, yuvarlak ve dolgun göğüsleri ortaya çıkana kadar devam ediyorum.

O, modern zamanların Venüs'ünün resmi; erdem yok, sadece arzu var.

Başparmaklarım göğüslerinin yumuşak alt kısımlarını okşarken, avuç içlerim o cennet gibi eğimleri yukarı doğru kayarken nefesi kesiliyor. Dudağını ısırarak yanağını duvara çeviriyor, iç çekmesine izin vermiyor. Ama meme uçları sertleşirken, ben de ağzımı üzerlerine sürtünce, hareketlerimiz birdenbire çaresiz, çılgınca oluyor. Vahşi. Ceketim yere düşer, kravatım açılır, gömüğüm yarısı düğmeleri açılır ve parmaklarım onun saten gibi pürüzsüz bacaklarının arasına kayar. Bacakları benim dokunuşumu kabul etmek için açılırken, onu parmaklarımla tekrar tekrar doldururum,

çığlıklarının tonunda ve parmak uçlarımı kaplayan tatlılıkta zevkini hissediyorum.

Gerçek bir farkındalık olmadan, onu yerden kaldırdım, sikimin üzerine oturttum ve ıslak parmaklarımı ağzına bastırdım.

"*Senden* başka kimseyi istemiyorum." Onun koyu renkli gözleri sessizce yalvarırken, her yerini doldurmak için çaresizce, sözlerimi itişlerimle vurgularım. "*Düşüncelerimi* dolduruyorsun. *Kafamı* dolduruyorsun. *Kalbime adını* kazıdım."

Vücudu bana karşı sarsılmaya başlar, onu duvarla sikim arasında tutarken sıcak kucaklaması çözülür. Tüm vücudu benimkine karşı titrer, benimkine göre nabız atar, düşmesini önlemek istercesine tırnakları omuzlarıma batar. Ama düşer, ben onu takip ederken çığlıklarının tonu çılgınca yükselir. Beyaz bir sıcaklık dalgası içimi kaplar, bacaklarımdaki gücü neredeyse silip süpürürken, bana bir anlık berraklık bahşeder. Onu korumak istiyorum. Onu saklamak. Onu bütünleştirmek. Ama o benim ruhumun bir parçasına sahip olmadan bunların hiçbirini yapamam.

Elbisesi bir sandalyenin üzerinde, ayakkabıları başka bir odada, benim giysilerim ise bir yığın halinde atılmış durumda. Seviştik. Aşk yaptık. Fısıltıyla sözler verdik ve dualar ettik. Uyuyor olmamız gerekirdi, ama uyumuyoruz.

Ve Carson Hayes'in görüntüsü kafamdan çıkmıyor. *Elini ona koyması*. Sadece ona dokunması değil. Ona bakış şekli. Bana bakış şekli.

"Hayes barda sana ne fısıldadı?" Sormak için sesimi sabit tutsam da, yine de bana karşı gerginleşiyor.

"Hatırlamıyorum."

"Çok kötü bir yalancısın, Rose." Hem kendimi hem de onu sakinleştirmek için parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. O da iç çekip elini göğsümle çenesi arasına koyuyor.

"Senin taktığın saat kadar sahte olduğunu söyledi." Gözleri benimkilerle buluşmuyor, ama deri saatimin üstündeki bileğimin kıvrımlarını izliyor.

deri saatin üzerinde izini takip ediyor. "Sana söylemek istemedim." Derin bir nefes alarak göğsünü benimkine dayıyor. "Ama büyükbabanın saati sahteymiş."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?" Şaşkınlığı, karışık saçlarından bile belli oluyor. Saçlarını geriye atıyor.

"Tabii ki." Parmaklarını dudaklarıma götürüp, eklemlerine bir öpücük konduruyorum, sonra alındaki saçları düzeltiyorum. "Annemin ailesi, Monako'nun kurulduğu zamanlardan beri başarılı tüccarlardı. Ama büyükbabamın paraya pek ilgisi yoktu, öyle duydum. Benim aksime, senin ne düşündüğünü duyabiliyorum." Alaycı ses tonuma uygun olarak saçlarından bir tutam çekiyorum.

"Ben tek kelime bile etmedim."

"Para benim için bir motivasyon kaynağı değil, biliyorsun. Gerçekten değil."

"Çünkü çok paran var. Para fakirleri motive eder. Güç ise zenginleri motive eder. "Ayrıca, zengin olmanın nesi kötü ki? Batman olmak gibi bir şey. Arabaya ve tüm aletlere sahip olursun, Gotham City belediye başkanının kulağı da senin üzerinde olur. İstedğini yaparsın, istediğin kişi olursun, bir de çok havalı bir kostümün vardır. Sadece seninki özel yapımdır ve içinde oyuncak gibi görünmezsin."

"Bu konuyu biraz düşünmüşsün gibi görünüyor."

"Bana büyükbabanızdan bahsediyordunuz." Gülümsemesi alaycı bir gülümseme; konuyu değiştirmemizin zamanı geldi.

"Evet. Sanırım bir felsefesi vardı, ama ben seni tanıyana kadar bunu pek anlamamıştım."

"Bana onun bir zaman yolcusu olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?" "Hayır. O, zamanının bir adamıydı. Hayattaki tek lüksün zaman olduğuna inanan biri.

lüksün zaman olduğuna inanan bir adamdı. Çünkü zaman geri getirilemez." "Ah, demek sahte saatin hiçbir değeri yoktu."

"Ve zaman her şeyin değeridir."

"Bu yüzden mi onu takıyorsun? Hatırlatmak için mi?"

"Belki." Ama artık hatırlatılmaya ihtiyacım yok. Çünkü şimdi o var.

"Carson, sahte saatinin bir anlamı olduğunu öğrenince çok hayal kırıklığına uğrayacaktır, değil mi?"

"Zaten ilk isimlerle hitap ediyorsunuz?"

"Sakin ol. O adamı pek tanımıyorum."

"Onu daha iyi tanıyorum. İnan bana, bu senin ilişki kurmak istemeyeceğin bir tanıdık."

"Amélie'den uzak dur," diye mırıldanır, "ben de ne yapabileceğime bakayım."

"Rose, ben ciddiym." Onu daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerine yaslandım. Koyu renk saçları yastığın üzerine yayılmıştı; gözleri berraktı. "Ondan uzak dur."

"Sizin aranızda ne var?" diyor, omzumun arasına geri yerleşerek.

"Bu sadece iş." Ve büyükbabasının uzun zaman önce kendi başına getirdiği küçük bir şantaj meselesi. Artık yaşlı ve buruşuk olsa da, ona hiç sempati duymuyorum. Zayıfları avlayan erkekler en alçaklardır.

Şantaj ve belki de cinayet girişiminden daha kişisel ne olabilir ki?

"İşten bahsetmişken, az önce annemin büyük duyurusunu kaçırdın."

"Eminim sorun etmez. Aslında, eminim farkına bile varmamıştır." Vücudu gevşemeye, nefesi yavaşlamaya başladı.

"Wolf Industries'teki hisselerini hayır kurumuna bağışladı."

"Gerçekten mi?" Bunun üzerine, "Biliyor muydun? yani?"

Kafamı sallıyorum, aklım onun aldığı ayakta alkış ve sanki içinden ışık saçıyor gibi görünüşüne gidiyor. "Genelde annem bana güvenmez." Ya da o bana.

"Bu konuda ne hissediyorsun? Yani, sanırım bu senin mirasın olacaktı, değil mi?"

"Onunla gurur duyuyorum," diye itiraf ediyorum. "Zaten yeterince var." Birkaç ömür boyu yetecek kadar. "Uyu Rose." Dudaklarımı onun başına bastırıyorum. "Sabah konuşabiliriz."

"Kulağa uğursuz geliyor," diyor esneyerek. Uğursuz mu? Hayır.

Hayatı değiştiren mi? Umarım öyledir. Çünkü insanın hayatının birkaç şeyle kutsanmasını istemesi gerektiğini fark etmeye başladım. İnsan

sağlık, rahatlık ve yaşlılık ve gri saçlarla, kalbi sevgiyle dolu olarak ölümüne ulaşmak istemeli.

47
ROSE

Uyandığım da oda hala karanlıktı, gümüş rengi perdeler kapalıydı. Saatin kaç olduğunu sadece Tanrı bilir. Aslında Tanrı ve telefonum bilir, ama sadece biri bana tam saati söyleyebilir. *Tabii nerede olduğunu bilseydim.* Remy dün gece bir ara video dosyasını izlemiş, sanki onu rahatsız eden ekranındaki kadın değil de benim telefonummuş gibi telefonu fırlatmış ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmış, ses tonu aşırı tiksinti doluydu.

Nerede acaba? Duş sesi ya da başka bir ses duymuyorum. Sadece odada dolaşan merkezi havalandırmanın sessiz uğultusu var.

Nerede olursa olsun, çok geç kalmayacağına eminim. Dün geceki konuşmamız bitmiş olabilir, ama onun benden gerçeği saklaması konusunda son konuşmamız olmayacağını da biliyorum. Ama durumun düzelmesi gerekiyor. Belki zamanla açılmayı öğrenebilir? Bu arada, her zaman telafi etme umudum olacak sanırım.

Sırt üstü yuvarlanarak yüzümden kuş yuvası gibi saçlarımı çekiyorum; yarı çözülmüş örgüler ve profesyonel tarama izleri, Remy'nin parmaklarının bıraktığı düğümler. Saçlarımı düzeltmek çok zaman alacak, başımın ağrması da cabası. *Şimdilik sorun değil,* diye düşünüyorum, yatakta uzanırken, parmaklarım arkamdaki duvara, ayak parmaklarım ise yatağın ucuna doğru uzanmış, dün gecenin bana bıraktığı lezzetli ağrıların tadını çıkarıyorum. Çok kızgındım. Ona kızgındım, ona kızgındım ve bir kukla gibi hissetmekten bıkmış ve usanmıştım. Ama dizlerimin üstüne çökmüş olsam da intikamımı aldım. Onu benim istediğim gibi dans ettirdim. Sonra o da beni istediği gibi dans ettirdi. Bu yüzden ağrım var. Sanki en iyi egzersizi yapmışım gibi, tek egzersiz gibi, geniş bir gülümsemeyle soluk tavana bakarken, perdelerin aralığından sızan ışığın cam aydınlatma armatüründe dans edişini inceliyorum.

"Gülümseme. Hoş rüyalar görmüş olmalısın." Onun bu sözlerine yumuşak, boğuk bir kahkaha eşlik ediyor. Bu sırada ben yatakta komando taktiği ile yuvarlanarak çarşafı kapıyorum.

"Bir gün beni kalp krizine sokacaksın," diye şikayet ediyorum, bacaklarımı kıvrıp yastıklara yaslanıyorum. "Saat kaç?"

"Hala erken."

"O zaman neden uyanıksın? Ve giyinmişsin?" Avucumu gözlerime sürerim ve yatağın ucundaki sandalyede oturan uzun boylu, esmer, yakışıklı ve sinir bozucu derecede seksi adama ikinci kez bakarım. "Gömleğin tamamen kırıışmış."

"Bir düğmesi de eksik," diyor, çenesini eğip aşağıya bakarak. Bunun nasıl olduğunu hatırlaması, ağzının bir köşesindeki bir titremeye neden oluyor. "Gece çamaşırhaneye gönderecektim ama sonra kollarımda uykuya daldın ve ben başka hiçbir yerde olmak istemedim."

Kalbim biraz hızla atıyor. "Güzel cevap."

Bir elim onun düz karnının üzerinde kayıyor ve işimiz bitmeden birkaç düğmeyi daha koparmayı düşünüyorum.

"Teşekkürler. Ve doğru da."

"Yani otel boyunca utanç verici bir yürüyüş mü yapacağız? Yoksa bizi servis asansöründen kaçırarak mısın? Ya da belki kıyafetlerimizi getirmesi için birini göndereceksin?"

"Ne? Birinin mor arkadaşını görme riskini mi alacaksın?"

Ne demişti, tekrar? 'Kedi dövücü' mü?

İnleyerek yüzümü ellerimle kapattım. "Bir daha asla bunu söyleme."

"Kedi mi?" diye sorar sıkıcı bir şekilde. "Yoksa sikici mi? Yoksa rastlamak mı, özellikle itiraz ettiğin şey?"

"Ben hiç..." O kıkırdamaya başlayınca sözlerim kesilir ve parmaklarımı çatırdatarak ona bakarım. "Bitirdin mi?" diye sorarım, sesim hafifçe sinirli. "Sanki o şeyi çekmecedeki saklayacakmışım gibi. Çantamda saklıyorum, çok teşekkürler."

"Öyle olmalı. Silahlar güvenli bir yerde saklanmalıdır." Kafasına bir yastık fırlatırım, o da kolayca savuşturur.

"Bir şey daha var." İşaret parmağını havaya kaldırır. "Telefonunda neden *Monsieur Baguette* olarak kayıtlı olduğumu açıklayabilir misin?" Diğer elinde benim telefonumu tuttuğunu fark ederim.

"Kişilerimi mi karıştırdın?"

"Hayır. Neden, sence bakmalı mıyım?" Telefonuma bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü, yüzünde ifadesiz bir ifade vardı.

"Bakmak istiyorsan, sormalısın." Çünkü Carson Hayes'i düşünüp yine kıskançlığa kapılırsan, seni yine yere sermekten zevk alabilirim. "Ve eğer bakarsan, kendi telefonunu da teslim etmeye hazır olmalısın."

Bunun üzerine, cebine uzanıp kendi telefonunu çıkarır. Telefon, bacaklarımin yanındaki çarşafın üzerine hafif bir *şaplak* sesiyle düşer.

"Rahat ol," diyor. "Bu arada, senin rehberine bakmıyordum. Telefonunu arayarak arıyordum. Ya da en azından, Bay Baguette adında biri arıyordu."

Arkamdan bir yastık daha çekiyorum, bu sefer arkasına saklanmak için. "Bana işkence etmeyi bitirdiğinde haber ver."

"*Mon hérisson épineux*. Sen çok eğlencelisin, yapmamak imkansız."

"Bana dikenli kirpi demek hiç de sevimli değil." Yastıktan başımı kaldırıp bunu ona tekrar söylemek isterken, eli bileğimi kavrayıp beni yatağa yapıştırdıncaya kadar attım.

"Son nefesimi verene kadar sana eziyet etmeye niyetliyim." Üzerime tırmanıyor, giyinik vücudu yarı çıplak vücudumu kaplıyor. Ayakkabılarını giydiğini fark ediyorum. "Bu ipeksi ten, öpülmek için yalvarıyor."

"Neden ayakkabılarını giymişsin?" Ve neden buna uymuyorum?

"Beni ne kadar seviyorsun, Rose?" Yüzü benimkinin üzerinde o kadar yakın ki, yüz hatları bulanıklaşıyor.

"Dün geceki kıyafetlerinle lanet otelde yürüyüş yapmayı zafer turuna çevirecek kadar."

"Rose, bu sabah zaten dışarı çıktım. Bu kıyafetlerle.

Beni görenlerin ya da ne düşündüklerinin umurunda bile olmadan." "Nereye gittin?"

"Önce beni ne kadar sevdiğini söyle." Ağzı şakacı bir şekilde bu talebi dile getirirse de, bakışları talep ediyor.

"Bu, sanki yanlış bir şey yapmışsın gibi geliyor," diye karşılık verdim, yüzünü avuçlayarak bakışlarımı daralttım. "Sanki yanlış yaptığını söylediğinde, daha önce söylediğim sözleri hatırlatabilmek için, seni sevdiğimi söylememi sağlamaya çalışıyorsun gibi."

"*Mon Dieu*," diye tavana seslendi. "Beni sevdiğini zaten biliyorum. Ne kadar sevdiğini soruyorum."

"Haklıyım, değil mi? Beni kandırmaya çalışıyorsun."

"Evet, biraz çılgınca bir şey yapmış olabilirim. Karakterime pek uymayan bir şey. Senin sevgine ve cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyduğum bir şey." Dudakları gülümsemeye çalışıyor, ama tam olarak pes etmiyor.

"Kalkman gerek." "Sonra. Önce

bana cevap ver." "Hayır, Remy.

Önce tuvalete gitmem gerek."

O bana bakarken, sessizlik içinde kalbim deli gibi atıyor, ama *aman tanrım, aman tanrım, gerçekten çışım var. Hemen şimdi!*

O başını sallar ve sırt üstü döner, ben yataktan kalkarken sert bir nefes verir, çarşafı da yanımda sürüklemeye çalışırım ama sonunda vazgeçip kapıya doğru koşarım. İşimi hallederim, dişlerimi fırçalarım ve saçımı tararım, mükemmel bir banyo seti sayesinde... Normalde tüm minyatürlerle birlikte çantama koyardım. Ama çantam yok. Temiz iç çamaşırım da yok. Hatta gündüz giyebileceğim uygun kıyafetlerim bile yok. Ama diğer odada beni biraz daha işkence etmek için bekleyen seksi bir erkek var. Bu yüzden, banyo kapısının arkasına asılı beyaz bornozu giyip yatak odasına çıkıyorum.

Işık şimdi odayı dolduruyor. Yatak hala dağınık, ama Remy yatakta değil. Onun yerine, yerde diz çökmüş durumda. Daha doğrusu, tek dizinin üzerine çökmüş durumda. O parmağını gel işareti yaparak kıvrırken, ben kaçan kalbimi avuçlarımla tutuyorum.

Ve ben de ona doğru gidiyorum, mıknatısa çekilen vida gibi.

"Uyuyamadım," diye başlıyor, ağzı öyle bir şekilde bükülmüş ki, sanki esprinin sonunu bekliyormuşum gibi hissediyorum. Ama o diz çökmüş durumda, değil mi? Karşımda. Yani, eğer bu bir şakaysa, kavgaya hazır olsa iyi olur. Elimi eline aldığı anda, yemin ederim, artık nefes almama gerek kalmadı.

"Sen hayatımın bir parçası olmadan önce nasıl yaşadığımı düşünmeye çalıştım, ama yapamadım. Sensiz günlerimi ve gecelerimi nasıl geçirdiğimi hatırlayamadım. Sonra anladım. Bundan sonraki günlerim ve gecelerim? Onlarda sana ihtiyacım var. Sonsuza kadar ve her zaman."

Şu anda o kadar geniş gülümsüyorum ki, içim dans moduna geçti. "Sonra bunu nasıl yapabileceğimi düşünmeye başladım. Nasıl sorabileceğimi..."

Sana *bu* soruyu sorayım. Seni yatla gezdirip, sonra sürat teknesiyle تنها bir koya götürmeli miyim? Bir yüzük alıp, onu süslü bir deniz kabuğuna koyup, kumsalda diz çökmeli miyim? Yoksa onu bir kadeh şampanyanın içine mi atmalıyım? Ya da belki Bora Bora'ya giderken evlenme teklif edebilirim. Kafamda binlerce düşünce dolaşıyor. Bir erkek nasıl seçim yapar? Sevdiği kadının evet diyeceğini nasıl bilir?

"Genelde bir soruyla başlar."

"Ve ben de ona geliyorum." Dişleri, sessiz bir tehdit olarak parmak eklemlerime bastırırken parıldıyor. "Uyuyamıyordum ve ne kadar süredir orada yattığımı merak ederek kol saatime baktım. Ve hatırladım."

"Hayattaki tek lüks, zamandır."

"Çünkü geri alamazsın," diye ekledi, önceki sözlerini tekrarlayarak.

"Sonra seni öptüm ve yataktan sessizce kalktım. Bir telefon ettim. Ve bu sabah saat beşte bir kuyumcuya gittim."

"Çok ikna edici olmuş olmalısın." "Her zaman öyle değil miyim, Roísín Samira Ryan?"

Adımı söyleme şekli. Erimişim! Kimse bunu bu kadar mükemmel söyleyememişti. Mutluluk gözyaşlarını silerek kendimi buluyorum.

"Ağlama. En azından önce sana sormama izin ver." Gömleğinin cebinden bir yüzük çıkarır, elmas yaklaşık bir bıldırcın yumurtası büyüklüğündedir. Abartıyorum ama gerçekten büyüktür. Ve ışıltılıdır. Ve çok güzeldir. Narin telkari desenli platin bir yüzük.

"Beğendin mi?" O yüzüğü işaret parmağı ve başparmağıyla çevirirken, ben başımı sallıyorum, güneş ışığı taşın yüzlerinde dans ediyor. "Ben de beğendim. Onu görür görmez, aradığım yüzük bu olduğunu anladım." *Çünkü onda gül gibi bir şey var*, bunu söylemesine gerek yok.

"Seni güzel Chanel elbisemden daha çok seviyorum," diye fısıldıyorum. "Piaget saatimden daha çok. Bizim

muhteşem bir ev ve garajda duran, henüz bilmemem gereken arabadan daha fazlası. Çünkü bunlar sadece eşya. Güzel eşyalar, ama daha önce onlarsız da yaşadım. Seni çok seviyorum, Remy. Sensiz yaşayamam. Şimdi lütfen sadede gel ve bana evlenme teklif et.

Ve öyle de yaptı.

"Çok güzel!" Fee, parmağımdaki yüzüğü hayranlıkla inceleyerek elimi ışığa doğru eğdi.

"*Si belle*," Charles hafifçe kaşlarını çatarak onaylar. "Ve sen..."

"Noel Baba mı?" diye soruyorum, o eliyle şişmanlara yönelik bir jest yaparken. "Ne?" diye soruyor Fee, başını Charles'a çevirerek.

"Acil bir evlilik olacağını soruyor." Ağzım bükülür. "Ne düşünüyorsun, Charlie?"

"Hiçbir şey düşünmüyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Konuşuyorum..."

"Çok fazla," diyor Olga, ofise adımlarını atarak. "Demek yakında bizi terk edeceksin?"

"Hayır. Benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan tabii."

"Ben sadece zengin bir adamın karısının diğer zengin erkeklerin peşinden koşmasını istemeyeceğini biliyorum. Ya da kadınların, bu konuda. Bu yapılmaz."

"Zengin bir adamın karısı olduğumda sana haber veririm. Ama şimdilik, her zamanki gibi masamda olacağım."

Kapısını çarpmadan önce bana attığı bakışı tarif etmek zor.

"Kıskanıyor," diye fısıldadı Fee. "Charles, Remy'nin babası Emile ile bir ilişkisi olduğunu söylemişti, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Neden yüzümü buruşturduğumu bilmiyorum.

Tencere, çaydanlık, tanışın mı?

Charles dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp omuz silkiyor. "Onu onunla bir kez gördüğümü biliyorum."

"Bu bir şey ifade etmez, değil mi?" "Dizlerinin üzerinde ne yaptığına bağlı."

Gülmemek için dudaklarımı ısıırıyorum.

"Bu çok kötü," diye fısıldıyor Fee, bakışları Olga'nın ofis kapısına kayıyor. "Oh, kahretsin!" diyor, saatine bakarak. "Öğleden sonraki spin dersime geç kalacağım. Sadece uğrayıp tebriklerimi sunmak istedim!" diye tekrar biraz çığlık atar, kollarını omuzlarıma atar ve bana kocaman bir kucaklama verir. "Yakında görüşelim, olur mu? Bana düğün planlarını anlatırsın."

"Tabii!" Şu ana kadar anlatacak pek bir şey yok. Tek bildiğim, Remy'nin bir an önce evlenmek istediği ve benim de buna tamamen katıldığım. Hatta balayımızı Avustralya'da geçirmeyi bile konuştuk, böylece onu Amber ve onun küçük kabilesiyle ve tabii ki Avustralya şaraplarıyla tanıştıtabilirim.

"Of," diye şikayet ediyorum, telefonum bir mesajla titriyor. "Monaco One'a gitmem gerekiyor."

"Neden?" Charles başını kaldırıp yüzünü buruşturdu. "Bugün dışarısı alışveriş için çok sıcak. Açık hava değil, kapalı bir alışveriş merkezine git."

"Yapamam. Max Mara'da bir müşterim için bir şey almam gerekiyor."

"Çok yazık. Saçların kabaracak ama bana bubble tea getirir misin? Kivi lütfen."

"Düşüneceğim," diye cevap verip, masamın çekmecesinden çantamı alıyorum.

Ofisten çıkarken, gizli numaradan cep telefonum çaldı.

"Alo, ben Rose."

"Rose, ben Benoît. Tebrikler! Remy az önce bana iyi haberi verdi."

"Teşekkürler." Yüzüğümü tekrar bakarken sözlerimden bir gülümseme sızıyor. Çok mutluyum! Belki de her gün nişanlanmalıyım. "Senin için ne yapabilirim, Ben?"

"Öğleden sonra bir kahve içmek için zamanın var mı diye merak ediyordum."

Gerçekten mi? *Pourquoi?* Ya da başka bir deyişle, neden?

"Oh, üzgünüm." Umarım bu samimi gelmiştir. "Ama saat beşe kadar isteyim ve saat yedide akşam yemeği rezervasyonumuz var."

"Belki sen çıkmadan önce uğrayabilirim?"

Yüzümün ifadesinin değiştiğini hissediyorum. Remy, Ben hakkındaki duygularını oldukça açık bir şekilde ifade etti. Kuzeni ona iyilik yapmaya çalışsa da, Remy'nin Amélie ile olan ilişkisini açıklamayı kendine görev edindiği için hâlâ biraz kırgın olduğunu düşünüyorum.

"Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum," diyorum. "Eve vardığımda, zaman çok da uygun olmayacak. Bilirsin, bu aralar şehir dışında yaşıyoruz."

"Ah, evet. Unutmuşum. O zaman restoranda buluşalım mı? Böylece araba kullanmam gerekmez. Bu gerçekten çok önemli."

Şehir dışına çıkmanın zahmetinden kurtulmak için o kadar da önemli değil.

"Bak, şu anda Monaco One'a gidiyorum. Orada buluşabilir miyiz?"

"Harika. Apartmanların yanındaki kafe mi? Otuz dakika sonra mı?" "Tabii."

Telefonu kapatıp alışveriş merkezine doğru yola çıktım ve önce Max Mara'ya uğramak için bolca vaktim vardı. Kafeye vardığımda Ben çoktan uzak köşedeki bir masada oturuyordu. Yaklaştığımda ayağa kalktı, ellerini omuzlarıma koydu ve dudaklarını yanağıma bastırdı. *Bir kez, iki kez.*

"Sipariş verdim," diyor ve masanın üzerinden bana doğru küçük bir espresso fincanı ve tabağını iterek. "*Café crème*. Doğru, değil mi?"

Her ne kadar benim tercih ettiğim sipariş olmasa da başımı sallıyorum. Dudaklarıma götürdüğümde, acı tadı karşısında titremeyi bastırıyorum. "Beni görmek için ne istiyordun?" diye soruyorum, büyük Max Mara çantayı masanın altına çekip çantamı yanına yere koyuyorum.

"Bunu söylemek benim için oldukça zor." Sandalyesinde dik oturuyor, dudakları sıkı. "Ama söylemek zorundayım. Bakın, geçenlerde bazı bilgiler edindim ve bunlarla ne yapacağımı gerçekten bilemedim." Yukarı bakarken yüzünde endişeli bir ifade var. Bu... sempati mi? "Bunu görmezden gelecektim, ama sonra Remy bu sabah bana evlenme teklif ettiğini ve sizin kabul ettiğinizi söyledi."

"Anlamadım." Acı içeceği tekrar dudaklarıma götürdüm, Ben'in sonraki sözlerini anlamam biraz zaman aldı.

Remy sana gerçeği söylemedi, Rose. seni nasıl bulduğuna dair. neden seni buraya getirdiğine dair. her şeye dair. Senin

ilişkin bir yalan üzerine kurulu, hem de bir yığın yalan. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.

Kahve dilimde ekşi bir tada büründü, başını eğip gözlerini acıma ile doldururken onu izledim. Cevap veremedim. Sadece içimi kaplayan bir mide bulantısı vardı.

"Elbette, gerçeği görmelisin," diyor ve arkasındaki koyu renkli belge çantasını alıyor. İçindekileri çıkarmaya başlıyor, eşyalar bulanık bir şekilde masaya düşüyor. Bazılarını anlıyorum. Bazılarını ise hiç anlamıyorum. Bildiğim tek şey, belgeler, fotoğraflar ve e-postaların benimle ilgili olduğu.

Adımı, eski adresimi, The Pussy Cat'teki çalışma saatlerimi detaylı olarak gösteren belgeler.

Rhett ile BDT Security Solutions adlı bir şirkette çalışan biri arasındaki e-posta yazışmaları.

Fotoğraflar... Onlarca fotoğraf. Biri yüzümün yakın çekimi. Yanaklarıma eyeliner ile çiller çizmiştim. Kendi koyu saçlarımin üzerine örgülü sarı peruğumu takmıştım. Fotoğrafı ters çevirdiğimde, arkasında tanıdık olmayan bir el yazısı ile bir isim yazıyordu.

Heidi.

İçgüdüsel olarak, bunun Everett'in yazısı olduğunu biliyorum.

Daha fazla fotoğraf. Bazıları grenli, uzaktan çekilmiş, çok mükemmel. The Pussy Cat'te çekilen gibi. Bir elimde gümüş bir tepsi var, diğer elimle bir müşterinin elini kıcımdan çekiyorum ve gülümsüyorum. Keyfime baktığımı düşünseniz de suçlanamazsınız. Bir diğeri marketten, ekmek, süt ve gazete alırken paltomla sıkıca sarılmışım.

Ama belki de bunların hepsi benimle ilgili değildir. Bir çiftin fotoğrafı var; göz alıcı bir sarışın ve kolunu ona dolamış yaşlı bir adam. Adam koyu renk bir takım elbise ve çılgın bir kravat giyiyor, kadın ise on yıllar öncesinin modası olan ince askılı minik bir elbise giyiyor.

"Bunların kim olduğunu bilmiyorum," diye fısıldıyorum, inkarımın saçma olduğunu fark etsem de fotoğrafı masanın öbür tarafına itiyorum.

"Sorun değil." O öne eğilip elimi kendi eliyle kapattığında tüylerim diken diken oldu. "Bunun tamamen seninle ilgili olup olmadığını bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey, Remy'nin sana karşı dürüst olmadığı. Bu sensin, değil mi?" Bir fotoğrafı kaldırdı. Pussy Cat üniformamı giyiyordum. Diz

yüksek çoraplar ve striptizci topuklu ayakkabılar giyiyorum, kığım şortumdan neredeyse dışarı çıkmış, göğüslerim çenemin hemen altında.

Bu fotoğrafta da gülümsüyorum. *Bahşişe ihtiyacım olduğunu* söyleyen bir gülümseme.

"Sen Heidi misin?"

"Kes şunu." Fotoğrafları, e-postaları ve geri kalan her şeyi toplamaya başlıyorum. "Kaldır şunu. Artık bakmak istemiyorum."

"Kiminle evlendiğini bilmek istemiyor musun? Neden seninle evlendiğini?"

"Burada bakmak istemiyorum," diyorum sertçe. "Tanrı aşkına, bırak da düşüneyim."

Ama düşünmek benim için zorlaşmaya başladı. Öfke ve üzüntüden, acı ve utançtan daha çok, kendimi hasta hissediyorum. Başım dönüyor. Sanki yapıştırıcı içinde yürüyormuşum gibi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum, Ben." Fincanı almaya uzanıyorum, ellerim fincanı tabağın üzerine deviriyor.

"Sorun yok. Şok geçirdin," diyor, küçük kabın içindeki tortuları inceledikten sonra kabı düzeltirken. Arkamdaki birini eliyle uzaklaştırıyor. Aniden, onlara kalmalarını rica etmek istiyorum çünkü, tavırları nazik olsa da, aklımda "*sinister*" kelimesi yankılanıyor.

Sinister. Sinister. Tek düşünebildiğim bu. Ama söyleyemiyorum. Çünkü ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

"Bunun seni çok üzdüğünü görebiliyorum. Her şeyi toplayayım ve seni Remy'ye götüreyim. Eminim o sana açıklayabilir, tamam mı?"

Evet. Remy.

Ona
ihtiyacım
var.

48
REMY

"ROSE?"

Ev karanlık. Müzik yok. Dans yok. Melodisiz şarkı söyleme yok.

Mutfak boş. Dış mutfak da öyle. Sonra akşam yemeği için dışarı çıkacağımızı hatırlıyorum. Herkesin bu gece izinli.

Güvenlik görevlileri hariç, ama henüz oraya gitmeyeceğim.

Çünkü bu, bir şeylerin ters gittiğini kabul etmek olur ve ben zihnimin böyle düşüncelere kapılmasını istemiyorum.

"Rose?" Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, burası da karanlık olduğunu fark edince kalbim ağzıma geliyor. Yatak odamızın kapısını açtığımda kapı duvardan geri sekliyor. Yatak yapılmış, üzerinde giysiler dağılmış. *Onun giysileri.*

İç çamaşırları. Yere atılmış ayakkabılar. Dökülmüş kozmetik ürünleri.

Giyinme odasına gidiyorum ve askıların boş olduğunu görüyorum. Giysiler yere atılmış.

"*Kahretsin.*" Dönüp saçımı elime alıp taradım. Uçlarını çektim. Aynadaki yansımam beni şok etti, ama hiç de şaşırtmadı. Bunu hak etmiyor muydum? "Siktir! Hepsini siktir et."

Telefonumu cebimden çıkarıp onun numarasını çevirirken merdivenleri tek bir sıçrayışta çıkmışım gibi geliyor.

"Aç şunu. Hadi, aç!" Hat kesildi. Tekrar arıyorum, bu sefer otomatik mesaj abonenin ulaşamadığını bildiriyor.

Ona bir mesaj gönderiyorum, hatta birden fazla, panik göğsümü acıtana kadar sarıyor.

Neredesin?

Lütfen ara.

Konuş benimle, Rose.

Onun kullanmadığı ofise giderken odaları bir kez daha kontrol ediyorum.

Masa lambası yanıyor, loş ışık dağınık evrakları aydınlatıyor.

Fotoğraflar.

Belgeler.

Benim kararım olsaydı asla görmeyeceği şeyler.

Yaklaşıyorum, kalbim betonla doluyor çünkü baktığım şey ihanet.

Onu aldattığımın kanıtı.

Telefonum hala elimde. Arama tuşuna

basıyorum. "Rhett. O öldü."

"Kim gitmiş?"

"Rose gitti. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama her şeyi gördü." "Nasıl

lanetlan olabilir olabilir olabilir? *Sen* bunu

baktın bakmadın her

her şeyi

İstemiyordum. Bir çocuk gibi, gözlerimi kapatsaydım, tüm bunlara ortak olmayacaktım.

"Şu anda her şeyi görüyorum." Bildiklerimi ve şu anda öğrendiklerimi ayıklamaya başladıkça her şeyi görüyorum.

"Yoldayım." Telefon

kesiliyor.

49
ROSE

BAŞIM AĞRIYOR ve uzuvlarım bana ait değilmiş gibi hissediyorum, ayaklarım uyuşmuş ama aynı zamanda karıncalanıyor.

"Remy?" Kendimi kaldırıp oturuyorum, avucumun altındaki his taş kadar sert.

"Güzel. Uyanmışsın." Karanlıkta bir siluet odaklanıp odaklanmıyor. "Bir an sana fazla vermiş olabileceğimi düşündüm."

"Ben? Sen misin?" Köşeden uzaklaşıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifade var. Dikkatli olmam gerektiğini hissediyorum. Önemli bir şey olmuş gibi, ama ne olduğunu düşünemiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Grip olmuşum gibi."

Bu senin için benzodiazepin etkisi. Seni cennete götürebilir ya da cehennemdeymiş gibi hissettirebilir.

"Benzo..." Bu kelimeyi ağızımdan zar zor çıkarabiliyorum.

"Roofied demek daha kolay."

Aman Tanrım. "Kim tarafından?" Ama sorarken bile, zihnim cevabı fısıldıyor.

Sinister.

"Sana her şeyin geri geleceğini söylemek isterdim, ama genellikle öyle olmaz." Sesi, sanki hava durumu veya futbol sonuçları hakkında konuşuyormuşuz gibi, karanlıkta bir sandalye çekerek, düzgün ve sakin. Karanlık, evet. Bir odadayız. Penceresiz. Ama hava serin. Sağımdaki köşede bir lamba var ve yaydığı ışık zayıf olsa da, bakmak hala acı veriyor.

"Bu da bazen olur," diyor, lambaya doğru yürüyüp gölgeyi eğerek parlamayı azaltıyor. "Işığa duyarlılık,

baş ağrısı, hafıza kaybı. Görünüşe göre seyahatten tüm kötü şeyleri almışsın."

"Bana bunu neden yaptın?"

"Basitçe, bir süreliğine seni etkisiz hale getirmem gerektiği için."

"Neden?"

"Sana söyleyeceğim, ama önce şunu anlamalısın ki, eğer söylersem, seni bırakmamın imkanı yok. Çok fazla şey tehlikede olacak. Yani, seçim senin, Rose. Her şeyi bilmek istiyor musun? Her şeyi bilmek?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. "Söyleme. Burada kalmak istemiyorum. Bırak beni, Ben, söz veriyorum, hayatım üzerine yemin ederim, kimseye tek kelime bile etmeyeceğim." Kafamda görüntüler belirmeye başlıyor. Sarı peruklu kız. Eski bir fotoğraf.

"Gideceğine söz veriyor musun? Uzaklara gidecek ve bir daha Monako'ya dönmeyeceksin?" Sözleri samimi, ifadesi şimdiye kadar gördüğüm en ciddi ifade.

"Söz veriyorum, gideceğim. Ayrılacağım." Neden ayrılmam gerektiğini tam olarak bilmiyorum ama ilk *gideceğim* yerin polis karakolu olacağına eminim. "Beni bırakırsanız size sorun çıkarmayacağım."

"Ya düşündüğümde çok daha aptalsın, ya da sana biraz fazla ilaç verdim. *Hayır.*" Ciddi ifadesi, bir oyunun sonunda perdenin düşmesi gibi düşüyor. "Belki de aptal olanın ben olduğumu düşünüyorsun." İki adımda, üzerime dikiliyor. Korku dolu bir kalp atışında, önümde çömeliyor, elleri dizlerimin üzerinde. "Hiçbir yere gitmiyorsun. O yüzden sana her şeyi anlatacağım."

"Hayır! Duymak istemiyorum." Onun dokunuşundan geri çekiliyorum, soğuk korku dalları içimi sarar, damarlarımı buzlu suyla doldurur — bu his beni lanet olasıca uyandırıyor gibi.

"Elbette öyle. Korku bilinmeyende gizlidir, Rose. Geleceğinle yüzleşsen daha iyi olur. Onunla dost ol. Kabul et, bence."

"Benim geleceğim burada, seninle değil."

O hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor. Neredeyse elini uzatıp saçlarımı karıştıracakmış gibi hissediyorum.

"Sence o Avusturyalı adam kızını ne kadar süre yeraltında tuttu?" Kalbim sarsılır, omurgam kaskatı kesilir. "Yıllarca, kesinlikle."

Görüyorsun, seni uygun gördüğüm sürece burada tutacağım. Ya da seninle birlikte olmaktan sıkılana kadar. Hangisi önce gelirse, sanırım."

"Bunu duymak istemiyorum!" Karanlıktan korkan küçük bir çocuk gibi gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimi kulaklarıma bastırıyorum. "Beni burada tutamazsın." Tekmeliyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o birdenbire üzerime eğiliyor, elini başımın arkasına koyup saçımdan çekiyor.

"Dinleyeceksin, *putain*." Nefesi yanağımda, dizlerim ise titriyor. "Kahve dükkanını hatırlıyor musun?" Ben başımı sallamaya çalışırken gülümsüyor.

Kötü, kötü, gülümsemem çığlık atıyor.

"Sana özetini anlatayım. Emile bir süre annenle yattı ve annen çok iyi bir sevişmiş olmalı ki, neredeyse otuz yıl sonra sana şirketin hisselerini bıraktı. Sana! Hak etmediğin, hatta kazanmadığın hisseleri! Bana şirketin yönetimini vaat etmesi yeterince kötüydü, Remy'ye çoğunluk hisselerini bırakması yeterince kötüydü, ama bir de sana pay bırakması gerekiyordu. Bunca zaman kardeşini sikiyordun. Bu konuda ne hissediyorsun, *ma chérie*?"

"Bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorum." İnkâr etmeme rağmen, kusacakmışım gibi hissediyorum. Bu doğru olamaz, olamaz!

"En kötüsü de, Remy başından beri biliyordu. Güzel, işkence görmüş Remy." Ben somurtuyor, kahverengi gözleri hüznü. "Kız kardeşi ile yatmak. Çok yanlış."

"Sana inanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Hayır." Remy birçok şey olabilir, henüz anlamadığım birçok şey, ama o öyle biri değil. O kadar ahlaksız biri değil, biliyorum, zihnimde onun görüntüsü canlanırken.

Geniş omuzları güneş ışığını engelliyor, yüzünde bana gülümsüyor, sevgiyle parlıyor.

Ama bu, kafamdaki karmaşadan bir düşünce bataklığının üstüne çıkan bir düşünce olduğu için paylaşacağım bir mantık değil.

"Eğer ben onun Emile'in kızıysam, o zaman sadece bir payı hak etmekle kalmaz, bunu hak etmiş olurum."

Hayal kırıklığına uğramış bir çocuk gibi, mutsuz bir şekilde homurdanır. "Dilim kaydı. İyi yakaladın." "Sen onun çocuğu değilsin. Remy bunu sağladı, ama önce seni becermeden önce." Aniden yüzü yaklaşır, bağırırken tükürüğü yüzüme sıçrar. "Sen sadece onun fahişe eski karısının çocuğusun!" Beni bırakır, ama önce beni taş bankın üzerine iterek geri iter.

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Emile'i hiç tanımadım, onun parasını bile istemiyorum." Hiçbir şey bilmediğim para. "Lütfen Ben. Bırak beni." Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor, başım ikiye bölünmüş gibi hissediyorum. Ve korkuyorum. Çok korkuyorum.

"Hayır, paraya ihtiyacın yok çünkü artık Remy var." Başını yana eğiyor, gözleri vahşi. "Ya da vardı. Artık ben varım." Parmakları yanağıma okşuyor ve ben, onun dokunuşunu ne kadar iğrenç bulduğumu belli etmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Öyle ya da böyle."

"Hayır, Ben. Böyle olmaz, lütfen."

"Elbette ideal bir durum değil. Ama işler bu noktaya gelmemeliydi, biliyorsun. Seni ilk ben gördüm. İlk gününde ofiste. Sana bunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Kulüpte." Başımı sallamaya çalışıyorum, yüzümü buruşturuyorum ve korkumu yutmaya çalışıyorum. Ağzım çok kuru, kurumuş. Beni bayılttığı şey ağzımda korkunç bir tat bırakmış. "Bana sudan çıkmış balık gibi göründüğümü söylemiştin."

"Doğru." Hatırladığım için memnun olmuş gibi görünüyor, eli çenemden çekiliyor. "O zamanlar kim olduğunu bile bilmiyordum, ama seni istedim. Seni gördüğümde kafamın başında olmadığı için çok yazık." Gözleri göğsüme düşüyor, ceketimin yakasını düzeltiyor. "Sanırım seni biraz korkuttum."

"Hayır, öyle değil..."

Keskin bakışları yükselir, ifadesi alaycıdır. "Bana yalan söylemene gerek yok, Rose. O şekilde davrandıktan sonra, geri dönüş yoktu. Beni asla olumlu bir şekilde görmeyecektin. *Onunla* çoktan aşık olduğunu anlayabiliyordum. Hatamı yapmadan önce, sana kur yapabiliirdim. Bana aşık olabilirdin. Ama o seni en başından beri sakladı. Adil davranmadı. Çocukluğumuzdan beri hep böyle davrandı."

Bu doğru değil diye bağırmamak için dilimi ısııyorum. Karşımdaki bu vahşı adam, sevdiğim adamın sadece soluk bir kopyası. Bir an bile olsa şansı olduğunu düşünüyorsa deli. "Bana ilgi duymuyordun. Gerçekten." Sözlerim boğazımda düğümleniyor.

"Oh, yanılıyorsun." Dudakları başımı okşarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Ama biraz fazla kokain yüzünden şansımı kaçırdım. O yüzden, sonra denemeye zahmet etmedim. En azından romantik anlamda." Sesi soğuklaşıyor ve elleri omuzlarımı okşarken, göğüslerimin yanlarını okşarken, dokunuşu deneme amaçlı ama bariz bir şekilde, ben kaskatı kesiliyorum.

Ve mide bulandırıcı.

"Bana Amelie'den bahsetmiştin... Remy'ye aşık olmamı istemiyorsan neden nişanın sahte olduğunu söyledin?"

Yüzünde hayal kırıklığı dalgaları yayılır, ama bu ifade hızla tiksintiye dönüşür ve sandalyeye oturur, bacaklarını genişçe açar, kollarını dikkatsizce uyluklarına bırakır.

"Gerçekten pek zeki değilsin, değil mi? Sana yalan söyledikten sonra onunla kalmak, bu öğleden sonra gösterdiğim kanıtlara rağmen onu savunmaya devam etmek? Sana defalarca yalan söylediği halde yine de ona geri dönmek?"

"Bana asılmadığında samimi olduğunu düşünmüştüm. Onu yüzüstü bırakmadığında." Kafede bana gösterdiği şeyleri hatırlamaya çalışıyorum; fotoğrafları, belgeleri, ama beynim sanki sonuna kadar sallanmış bir Etch A Sketch gibi.

"Sanırım siz Amerikalılar buna uzun vadeli oyun oynamak diyorsunuz. O öğleden sonra seni reddedemeyeceğin kadar sarhoş edip sismeyi düşündüm. Ama seni uzaklaştırmak amacımı gerçekleştirmeye yardımcı olmazdı. Remy'ye söyleyebilirdin ve kusura bakma ama bir seks planlarımı bozmaya değmezdi. Senin için ölmeye değmez."

"O zaman neden buradayım, Ben?" diye sızlanarak soruyorum. Alt dudağım titremeye başlıyor. Bu, televizyonda gördüğün bir şey gibi, bana olan bir şey değil.

"Çünkü senin daha akıllı olacağını düşünmüştüm. Ama değilsin. Sen sadece zengin bir adamın ağızına gelen aptal bir orospusun. Ve ayrıca şanssızlık yüzünden." Aniden ayağa kalkar. "Nişanınin duyurulması

Loup Industries hisselerini hayır kurumuna bağışlayacağını duyurması. Planlarımı hızlandırmak zorunda kaldım. Senin hisselerin onun olacak," diye bağırdı, önce sol, sonra sağ elini işaret ederek. "Annesinin hisseleri dışarıya gidecek. Bu durumda ben ne olacağım?" diye sordu çılgınca, bu sefer kendini işaret ederek. "Nereye olacağını söyleyeyim. Şirketi kontrol etmekten her zamankinden daha uzak bir yere." Alçak sesli öfkesinin yankısı nemli odada yankılanıyordu.

"Anlamıyorum. Josephine'in hisseleri asla senin olmayacaktı. Onları birine bırakacak olsaydı, Remy'ye bırakırdı."

"Josephine'in hisseleri sorun değil. Sorun, Remy'nin evlilik yoluyla senin hisselerine el koyması ve daha da güçlenmesi. Sorun, onu öldürürsen hisselerinin sana geçecek olması."

"Ama biz henüz evlenmedik bile."

"Ah, artık o kadar da hoş değil, değil mi Rose? Ama ne düşündüğünü biliyorum. Neden evlenmeden önce onu öldürmedin? Neden onunla tanışmadan önce öldürmedin, çünkü o zaman sen sadece küçük bir hissedar olurdun ve onun hisseleri benim olurdu. Pekala, sana söyleyeyim, ben denedim, lanet olsun!"

"Motosiklet ve yat." Kanım dondu; o sadece deli değil. O bir katil.

"Ve birkaç kez daha." İtirafını sinekleri kovar gibi eliyle savuşturduktan sonra, sanki tüm sorunlarının cevabı orada yazıyormuş gibi tavana bakarak parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "O *salaud* Mart ayında işini yapsaydı, Remy yol kenarında ölüyordu ve ben de senin yatak odanı mahvetmek zorunda kalmazdım, sanki peşinde cehennem köpekleri varmış gibi göstermeye çalışmak için."

"Şirketimdeki hisselerim tüm bunlara nasıl değer olabilir? Beni burada tutmak? Kendini bir suçlu, bir katil yapmak?"

"Her şey bakış açısına bağlı. Tek başına hisselerin hiçbir değeri yok. Ama Remy ile birleşirlerse, onu durdurmak imkansız hale gelir. Ve ne yazık ki, *ma petite*, artık onu öldüremeyeceğim bir noktaya geldik. En azından bir süreliğine. Ama senin hisselerini kontrol etmesini engelleyebilirim. Evli değilsin, bu yüzden hisselerin

onun değil. Onun yalanlarını keşfetmenin acısıyla kaıp kaybolacaksın."

"O buna inanmayacak, beni aramayı bırakmayacak."

"İyi. Eğer başka bir şeyle meşgul olursa, bana daha fazlası kalır. Sen kayıp kalacaksın ve muhtemelen beş yıl geçtikten sonra öldüğün varsayılacak ve Emile'in vasiyetine göre hisselerin Remy ve benim aramda bölüşülecek. Ancak o zamana kadar o çoktan ölmüş olacak."

"O zaman mirası Josephine'e kalacak."

"Bağımızın gücünü hafife alıyorsun. Remy'nin şirketi bana bırakacağından neredeyse eminim. Wolf markasına bağlı büyük bir kibir ve gurur var. Onun hayır kurumuna gitmesini istemeyecektir."

"Hayır, hepsi annesine kalacak," diye karşılık verdim. "Sana değil. Josephine öldüğünde ise hepsi hayır kurumuna kalacak."

"Oh, sanmıyorum. Dul, çocuksuz, kederle boğuşan bir kadın. Dayanacak birine ihtiyacı olacak. Benim gibi birine. Ve zamanla o da ölecek, haklısın. Belki erken, belki geç. Kim bilir?" Omuzlarını silkiyor. "Ama o zamana kadar, benim planım ya da sırf minnettarlığından dolayı, hayırseverlik dilekleri gerçekleşmeyebilir. Kim bilir?"

"Sen delisin. Bu çok çılgınca ve fantastik; eğerler, ama'lar ve belki'ler. Peki ne için? Para için mi? Yeterince paran yok mu, bir ömür boyu harcayabileceğinden daha fazlası?"

"Mesele para değil, seni aptal sürük. Mesele güç! Bir şeyin sözü verilmesi, Fransa'nın en büyük şirketini yönetmek için yetiştirilmen, ama sonunda bunun elinden alınması."

"Bu mu? Kıskançlık mı? Beni uyuşturup buraya getirdin. Burada öleceğimi söyledin, peki neden? Kuzenin daha iyi oyuncaklara sahip olduğu için mutlu olmadığın için mi?" Kendimi bu kıskançlık ve maço saçmalıklarının ağına düşmüş buluyorum ve öfkeleniyorum.

"Oh, Rose. Merak etme," diye cevap veriyor, gözleri parlayarak. "Sen Remy'nin oyuncaklarından en çok oynamak istediğim oyuncayımsın. Aslında, ilk kırmak istediğim oyuncak sensin."

50
REMY

"Hayır, Remy. Bir dakika dur. Bir düşün."

"Düşünüyorum," diye homurdanarak ev ofisinden ona doğru yürüdüm. "Senin taşaklarını koparıp lanet boğazına tıkmam gerektiğini düşünüyorum. Onu tam zamanlı güvenlikle korumalıydın."

"Uzak dur, demiştin. Onunla hesaplaşana kadar. Demek ona bunu yaptın. Lanet olası bir takipçiyi."

"O zaman neden bugün onu takip eden kimse yoktu?" Ellerimi gömleğine geçirip onu kapıya doğru itiyorum.

"Onun ajandasını hackledik." Rhett, bu sözlerle benden kurtulup, benim tutuşumdan kurtulur. İkimiz de birbirimize çok denk olduğumuz için, kazanan olamaz, ama benim gözümde sadece kırmızı gördüğüm için bunun bir önemi yok.

"Açıkla." Saçlarımı elime alıp karıştırıyorum, düşüncelerim karmakarışık. Nasıl oldu da kasaya girdi? Onu aramaya iten ne oldu? Neden bu hale geldi?

"Bu, hafta boyunca nerede olduğunu bilmemizi sağlayacak bir yöntemdi. Ofiste güvende olduğunda ve dışarıda dolaşırken gözetim altında tutulması gerektiğinde."

"Korunması gerekiyordu," diye düzeltiyorum. "Şüpheli değildi."

Rhett masaya alaycı bir bakış atarak bana karşı çıkıyor. Masa, henüz görmemesi gereken belgeler ve fotoğraflarla dolu.

"Açıkçası, bu işe yaramadı," diyorum, ısrarla devam ederek. "Çünkü o kayıp ve olmaması gereken bir yerde!" diye bağıríyorum, kırmızı, öfkeli sisin ötesinde, bunun onun kadar benim de hatam olduğunu bilsem de. Onunla güvenliğı hakkında konuşmaya hazır değildim, tanıştığımızdan beri hayatının pek çok yönden değiştiğinin farkındaydım. Kendimin bir hedef olabileceğini kabul etmek bile benim için yeterince zordu.

Ona, tehlikenin ona da sıçrayabileceğini itiraf etmek zorunda kalmak bir yana, bunu bilmesini bile istemedim.

Sonuç olarak, yine ondan bir şeyler saklıyordum.

Zor konuşmalardan kaçınıyordum.

Ve şimdi o gitti. Masa *nedenlerle* dolu olabilir. Şimdi soru *kim?*

"Jared buradaki CCTV görüntülerini inceliyor," diye cevapladı Rhett. "Pierre ve Jon Wolf kulesinde oradaki görüntüleri inceliyorlar. Telefonu kapalı ama ağ üzerinden en son nerede ve ne zaman kullanıldığını araştırıyoruz."

Duyuyorum ama anlayamıyorum, zihnim milyonlarca düşünceyle dolup taşıyor, önceki aylarda toplanması için para ödediğim istihbaratı incelemeye başlıyorum. Kabul etmeyi reddettiğim son bölümü de dahil.

Aptal.

Parmağımla bir fotoğrafın üzerinde geziyorum. Nice'deki *Massena Meydanı*, benim için tanıdık ve iyi bilinen bir yer, el ele tutuşan bir çiftin arka planında duruyor. Erkeği tanıyorum, kadını tanımıyorum, ama onun rolünü kolayca tahmin edebiliyorum. Emile'in Rose'la ya da annesiyle Amerika'da nasıl tanışmış olabileceğini merak etmek için çok zaman ve enerji harcadım, oysa bu aslında Fransa'da gerçekleşmişti.

Başka kanıtlar da var. İş sözleşmeleri.

Maaş bordroları. Annesinin ABD'ye göçünün ayrıntıları.

Rose doğmadan çok önce buradaydı, sanırım Carson Hayes'e ait olduğu anlaşılan bir kartviziti çeviriyordu. Bir mengene gibi sıkı bir yumruk iç organlarımı burkuyordu.

"O, Carson Hayes'in yanında." Düşük sesli homurtum içimde yankılanıyor. "Onun ona bakışını gördüm. Beni ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bunun arkasında o olmalı."

Dönüp baktığımda Rhett'in elini omzumda buldum.

"Dinle, bir düzine şey olmuş olabilir. Rüzgârın hışırtısına kapılıp düşünmeden hareket etme."

Cevap vermeden, elini çekip ön kapıya doğru yolumu açtım.

Sanki biri, ben bakmıyorken göğsüme yumruk atmış ve kalbimi sökmüş gibi hissediyorum, parçalanmış kalıntılar

çürümeye terk edilmiş gibi. Ve bunun kendi hatam olduğunu biliyorum. Ona mirasından, sakladığım sırlardan, her şeyden bahsetmem gerektiğini biliyorum. Ve şimdi aşk için değil, güç için evlenme teklif eden bir canavar gibi görünüyorum. Daha da kötüsü, yapbozun son parçaları yerine oturduğunda, benim hayatımla onun hayatı arasındaki bağlantıyı fark ediyorum.

Emile'in ona şirketin bir hissesini bırakmasının nedenleri. Kan ve masumiyetle lekelenmiş para.

Eğer onu asla almak istemiyorsa, bunu sonsuza kadar anlayacağım.

Rhett'i veya geride bıraktığım dağınıklığı düşünmeden salona doğru büyük adımlarla yürüdüm ve masadan araba anahtarlarını aldım. Ayakkabılarım çakıllarda çıtırdadı, arabaya yaklaşırken araba alarmı çalmaya başladı. Sürücü koltuğuna oturdum, yolcu tarafındaki kapı çarptığında başımı çevirdim.

"Sen ateşli bir pisliksin," diyor Rhett, emniyet kemerini takarken. "Ama yalnız gitmeyeceksin."

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Şu anda hissettiğim gibi, onu öldürebilirim." "Benim gelmemin sebebi de tam olarak bu," diye mırıldanır. "Lanet kemerini tak."

Lastikler, dönüş çemberinde dönüp kapıya doğru ilerlerken çakıl taşlarını sıçratıyor.

"Tamam, lanet olası Lewis Hamilton! Oraya tek parça halinde varmak istiyorum," diye şikayet eder Rhett, iç kapı koluna tutunarak Formula 1 yarış pilotunun adını anar. "Ayrıca neden benim arabamı kullandığınızı da bilmek istiyorum."

"Çünkü seninki garajda değil." Kapılara yaklaşırken, kapılar çoktan açılmaya başlamıştır.

"Lanet boyaya dikkat et!" diye bağılıyor, ben ise sürtünerek geçiyorum.

Ama Range Rover'ın boyası umurumda değil, çünkü yola çıkıyorum, hedefim sahildeki Fontvieille.

Aklımda sadece Rose var.

ROSE

"Neredeyiz, Ben?"

"Kimsenin seni aramayı akıl edemeyeceği bir yerde," diyor ve arkasından kapıyı kapatıp kilitliyor. Elinde bir şişe şarap, birkaç plastik bardak ve bir somun ekmek var. *Baget değil, boule.*

Hâlâ beni bıraktığı taş bankta oturuyorum, ama o yokken burayı araştırdım... O ne yapıyorsa onu yaparken.

"Tam olarak nerede olduğumuzu kastetmiyorum. Sadece, burası neresi?" Toprak kokan ve unutmak istediğin birini koyacağın türden bir yer gibi görünen bu penceresiz oda.

"Bu, yakın zamanda satın aldığım bir evin bodrum katı."

"Remy'nin bundan haberi olmadığını varsayıyorum." Sorarken bile kalbim sıkışıyor ve onun haberi olduğunu umarak sessizce dua ediyorum.

"Doğru tahmin ettin. Buradaki pek çok mülk gibi, bu da Cayman Adaları'ndan faaliyet gösteren bir paravan şirketin mülkiyetinde. Tamamen izi sürülemez. Al." Ekmeği bana uzatırken, ceketinin cebinden balmumu kağıdına sarılmış bir peynir parçası çıkarıp onu da bana verdi. Yanımdaki bankın üzerine koyarken acı hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım ve hemen ellerimin üzerine oturdum. Kapıdaki boşlukları, ardından duvarlarla zeminin birleştiği yerleri el yordamıyla yoklayarak, o gece içinde bulunduğum zor durumdan kurtulmama yardımcı olacak bir şey bulmak için çılgınca aradığımdan, parmak eklemlerim ve tırnaklarım toprak rengi lekelerle kaplıydı.

Nişan yüzüğümün uyluğuma batığını fark ediyorum, onun varlığı birdenbire ihtiyacım olan rahatlığı sağlıyor, kalbimin çarpıntısını bastırmaya çalışırken, burada yalnız kalmanın mı yoksa Ben'le birlikte olmanın mı daha korkutucu olduğunu bilemiyorum.

Ben, görünüşe göre tamamen deli.

"Yarın daha iyi yiyecekler getireceğim. Ve battaniyeler. Aceleci hazırlıklarımı affedeceksin," diyor ve anahtarlarına takılı küçük bir tirbuşonla şarap şişesini açıyor.

"O İsviçre çakısı mı?" diye soruyorum. O başını sallıyor ve ben, o mührü keserken izliyorum, sonra vidayı şişeye sokmaya başlıyor.

Mantar, çünkü susamış ya da düşünceli görünmeye çalışıyorum ve o işini bitirdiğinde anahtarlarını nereye koyduyuyla hiç ilgilenmiyorum.

"Benimle birlikte olmanın o kadar da kötü olmadığını göreceksin." Ben başını eğdi ve ben şu anda ona ne kadar yakın olduğumu fark ettim. Hemen ters yöne eğildim.

"Tabii, eminim. Nemli bir bodrum, bir kızın yaşamak isteyeceği türden bir yer."

"Orada ölmekten iyidir," diye mırıldanır, ayakkabısının burnunu toprakla kaplı zeminde sürükler. *Seni gömmek için daha iyi*, hareket sanki bunu söylüyor gibi.

"Tuvaleti nasıl kullanacağım?" Bu bir soru değil. Daha çok bir talep.

"Davranışlarına dikkat ettiğinden emin olduğumda seni götüreceğim. Günde birkaç kez, sanırım." Peki neden günde iki kez beni ziyaret edecek? Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum. Bu yerde çürümeyeceğim. "Yarın sana bir kova getireceğim," diye ekliyor. "Ben burada olmadığım zamanlar için."

Cevabımı geri çekiyorum. Ne kadar korkmuş olursam olayım, şimdi ne zamanı ne de yeri. Ne kadar çılgılık atmak istesem de.

Burada kalamam.

Kurtarılmayı bekleyemem.

Ya Remy valizimin olduğu yere bir bakıp beni kovalamaya değmeyeceğime karar verirse?

Hayır. Bu olmayacak, diyorum kendime. Birine aşkını ilan edip sonra onun gitmesine izin veremezsin. O, benim ağzımdan bu sözleri duymak isteyecek. Tabii ben böyle bir şey söylemeyeceğim. Onun söyleyeceklerini dinleyeceğim. Sebeplerini, açıklamalarını dinleyeceğim. Aşkını dinleyeceğim.

Ama ya beni hiç bulamazsa? Ya hiç aramazsa?

Göğsüm sıkışmaya başlar, görüşüm bulanıklaşır, her şey odaklanmamda daralır.

Toprak zemin. Kapı. Yaklaşan duvarlar. Tanrım. Bu bir panik atak mı? Uyuşturucu mu? Ölüyor muyum?

"Rose?"

Adımı duyunca başımı kaldırıp Ben'e bakıyorum. Beni, gözlerini dikip ürpertici bir yoğunlukla izliyor.

"Nefes al," diyor, hala beni izliyor. "Her şey yoluna girecek. Tabii işbirliği yapmazsan, o zaman cehennem gibi olur."

Bana sırtını dönüp plastik bardaklara biraz şarap döker ve birini bana uzatır. Kirli tırnaklarımın ne anlama geldiğini düşünmeden hemen içkiyi bir dikişte içerim. Sıvının nasıl değiştirilmiş olabileceğini, tadını veya kokusunu düşünmem. Sadece bu iğrenç korku hissini ortadan kaldırmak için çaresizce içkiyi bir dikişte içerim.

Kötü. Kötü.

"Lütfen beni bırak, Ben." Sesim zayıf, ama korkum çok büyük.

"Neden yapamayacağımı zaten açıkladım. Bu kadar uğraştıktan sonra, işler böyle olmalı."

"Remy, benim hiçbir yere gitmediğimi anlayacaktır. Pasaportumdaki hareketleri kontrol ettirecek birini bulacaktır."

"Liman'dan sürekli gemiler gelip gidiyor. Sınırı geçip Fransa'ya gitmiş ve kaybolmuş olabilirsin. Gidebileceğin pek çok yer var. Başına gelebilecek pek çok şey var, Rose." Yumuşak bir sesle söylediği sözlerin içindeki tehdit, yüksek ve net bir şekilde duyuluyor.

"Beni aramayı bırakmayacak, o beni seviyor."

"Ama onun sana yalan söylediğini öğrendikten sonra onu terk ettin."

"Hiçbiri umurumda değil, hisseleri alabilirsin."

Her şeyi! Sadece gitmek istiyorum."

"Gitmene izin veremem. Sormayı bırakman senin için daha iyi."

"Lütfen." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp akıyor, korkum her şeyi

Her şeyi kaplıyor. Bu, karanlık bir sokağın sonunu göremeyeceğin bir yürüyüş ya da karayı göremeyeceğin bir okyanusta yüzmek gibi değil. Bu, bilinmeyene duyulan korku değil. Bunun sonunda beni neyin beklediğini tahmin etmeye gerek yok.

Çünkü biliyorum.

51
REMY

ZORLANDI MI?

Kendi isteğiyle mi ayrıldı?

Gala'dan tek kelime etmeden ayrıldı, ama aslında öyle değildi. Sadece düşüncelerini toparlamak için ayrıldı ve bana tüm gücüyle saldırdı.

"Beni dinliyor musun?" Rhett'in sesi beni arabaya geri getirir.

"Evet. CCTV. İş ve ev." Direksiyonu sertçe sağa kırarak, akşam trafiğini kestim.

"Onun öldüğüne çok sevineceksin. Peki ya arkadaşları? Onlarla birlikte olabilir mi?"

"Kahve içmek için bavul almazdı," diyorum sertçe. "Ama nerede olduğunu biliyor olabilirler. Nerede olabileceğini olabileceğini biliyor olabilirler." Telefonunda bir şeyler yazmaya başladı.

Onlardan daha iyi bilmem gerekmez mi? Çünkü yaklaştıkça, kendimi daha güvensiz hissediyorum. Korkum daha da artıyor. Direksiyonu daha sıkı tutuyorum. Dişlerimi toz haline getirme ihtimalim artıyor.

Lütfen Rose. Nerede olduğunu söyle. İyi olduğunu söyle.

"Telefonunu tekrar dene." Bakışlarım Rhett'e kayıyor, sonra hemen yola geri dönüyor. Güvenlik için değil, orada gördüğüm şey yüzünden.

Acıma.

"Az önce denedim. Hala kapalı. Dikkat et..." Motosikletçiye geçmek için direksiyonu kırarken, kolunu uzatıp parmağıyla işaret ediyor. "Lanet olsun. Oraya varmadan saçlarım ağaracak."

"Bagajda ne var?" "Ne demek istiyorsun?"

"Silahlar. Silahlar. Ateşli silahlar."

"Remy, dostum." Derin bir nefes alır, elini başının üstüne sürer.

"Durumumun ne olduğunu bilmek istiyorum, Everett." "Görünüşe göre, lanet olası bir duruşmada." "Aklımı kaçırmıyorum. Sadece hazırlanıyorum."

Telefonuna bir mesaj geldi. "Tamam, Castain Charles'a göre, öğleden sonra saat üç civarında işten çıkıp Monaco One'a gitmiş. Ofise geri dönmemiş. Anlaşılan, adam hala bubble tea'sını bekliyor."

"Toplantısı mı vardı?"

"Hayır, Max Mara'dan bir ceket almaya gitmişti. Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Öğle yemeğinde, öğleden biraz sonra."

İçinde olmalıyım. Elimi uyluklarından yukarı doğru kaydırıp eteğinin kenarını kaldırdığımda, onun tepkisi nefes almakla inlemek arasında bir şeydi.

"Ah, *ama ofiste olmaz.*" Bana yaslanırken kahkahası tamamen alaycıydı. Tüm vücudum ağrıyor ve titriyordu, onun içine girmek için duyduğum ihtiyaç her zamanki gibi çok güçlüydü.

"O zaman o iyi miydi?"

Oldukça sert bir şekilde bir kez başımı salladım. "İyiydi." Eski bir ustanın elinden çıkmış bir karakalem çizim kadar iyiydi.

"Bu konuda ne kadar az konuşursak o kadar iyi," diye mırıldandı, Larvotto Plajı yakınındaki özel komplekse girerken, bariyer için yavaşlarken.

"Güvenlik koduna ihtiyacın olacak, yoksa plastik polis kutudan çıkıp sana klipsli defteriyle soru soracak." Tabii ki güvenlik görevlisini kastediyor.

Pencere inerken vızıldıyor. Dışarı eğilip kodu giriyorum. "Burada yerin var mı?" diye kekeliyor, kapı açılmaya başlarken yükselmeye başlar.

"Her yerde yerim var."

Ziyaretçi park yerlerinden birine park edip arabadan indim, şimdilik silahın elime geçirebileceği seçenekleri görmezden geldim. On yıl önce burada yaşadığım için bu kompleksi iyi biliyorum. Onun burada yaşadığını zaten biliyorum ve tahminimce şu anda evde olacaktır. Bana, işten çıkıp doğrudan ofiste happy hour içkilerine ilgi duyacak türden biri gibi gelmiyor.

Daha çok terasta gün batımını izleyen biri gibi, diye karar veriyorum, Rhett'in ayak sesleri arkamdan duyulurken, onun townhouse'unun arkasına yaklaşıyorum.

Bahçesinin alçak kapısını açıp patikadan yukarı doğru yürüdüm. "Burası evin ön tarafı değil, biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermeden cam veranda kapısını kaydırarak açtım.

"Harika," diye şikayet ediyor Rhett. "Bugün işlediğin suçlara haneye tecavüzü de ekliyoruz."

"Kapı açıktı. Zorla girmeye gerek yoktu. Ve bugün rapor edilecek suç yok." *Henüz.*

İhtiyacım beni tüketirken, birinin evine izinsiz girdiğimi umursamadan evin içine doğru ilerliyorum. Onu bulma ihtiyacı. Onu bulma ihtiyacı. Neler olup bittiğini bilme ihtiyacı.

Sonra karşımda belirir. Board şortu ve tişört giymiş, elinde havlu vardır.

"Burada ne halt ediyorsun? Benim evimde mi?" Sanki benim onun evinde olduğumu fark edince birdenbire kendine gelmiş gibi görünüyor. "Defol git buradan!"

"Otur." Parmaklarımın beş ucunu göğsüne dayayarak, onu arkasında bulunan sandalyeye itiyorum. En azından onun için uygun bir sandalye.

"Siktir git. Evimden defol." Hemen ayağa kalkar ve bana karşı durur.

"Otur dedim." Onu tekrar itiyorum ve Rhett arkamdan kıkırdıyor. Yalnız olmadığımı fark ettiği anı görüyorum.

"O nerede?" Sesim sakın geliyor, içimde kıvrılan bu kargaşalı duygular için fazla sakın. Kıvrılıyor. Bükülüyor. Onun iyi olduğuna dair güvenceye ihtiyacım var. İyi olmayabileceğine dair şiddete doğru gidiyorum.

"Kim nerede?"

"Rose. Rose'un nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Kaçmak için akıllıca bir karar vermiş, değil mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Onunla yatmak iyi olmuş, tek söyleyeceğim bu."

"Sana onun nerede olduğunu söylemen için bir şans daha vereceğim." "Remy." Rhett'in sesi uyarıcıydı, ben de yumruklarımı sıkımdım.

"Nerede olduğunu bilmiyorum ve bilseydim de sana söylemezdim."

"Dinle dostum." Rhett aniden aramıza girer. "Gitmemiz gereken başka yerler var. Ama asıl mesele, Rose'un tehlikede olmadığından emin olmak istiyoruz." Sesi uzlaşmacı bir hal alır, tavırları da öyle. "Kayıp ve evde çok dağınıklık vardı. Kaçırılmış olabileceğini düşünüyoruz."

Damarlarım buz gibi soğur. Endişeliyim, evet. Ama bu olasılığı düşünmemiştim, gerçekten düşünmemiştim, suçu tamamen kendi omuzlarıma yüklemiştim. *Ben batırdım, o da gitti.* Ama şimdi tehlikeyi görüyorum. Şimdi onun haklı olabileceğini görüyorum.

Eğer öyleyse, Carson Hayes benim aradığım adam değil.

"Öyleyse üzgünüm," diye cevaplar Carson. "İyi birine benziyor. Ama ben bütün gün Torino'daydım; sabah erkenden bir uçağa bindim. İstersen uçuş listesini kontrol et, bana inanmıyorsan. O benimle değildi. Ve kaçırma daha çok senin uzmanlık alanına giriyor."

Bir an için, Rhett'e konuştuğunu sanıyorum – onun asker olduğu şüphe götürmez – sanki bu tür eylemleri profesyonel olarak yapmaya meyilliymiş gibi.

Bana hitap ettiğini fark ettiğimde omuzlarım soğuklukla kaplandı.

"Bu ne demek lan?"

"Adil olmayan yollarla şirketleri ele geçirmek. Ele geçirmek derken, çalmak demek istiyorum. Şantaj. Tehdit. Kaçırma da bu listeye kolayca eklenebilir."

"Peki ya tecavüz?" diye soruyorum, ona yaklaşıp, bakışlarının parladığını görebilecek kadar yakınlaşarak. "Peki ya cinsel saldırı? Güç suistimali? Bunlar da büyük Carson Hayes'in listesinde mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Ne değil, kim. Büyükbabanıza sorun."

Ve bununla birlikte, yumruğumu tam olarak karnına indiriyorum.

"Anladım." Dışarıda, Rhett az önce aldığı çok kısa telefon görüşmesini bitirir ve elindeki telefona normalden biraz daha uzun süre bakar.

"Orada ne dedin? Sence..." Yutkunup tekrar başlıyorum. "Sence o gitmedi mi? Beni terk etmedi mi? Sence kaçırılmış olabilir mi? Kaçırılmış olabilir mi?"

"Remy, dostum, bu olayı her açıdan incelemeliyiz. Ama bilemiyorum, kasadaki her şeyi görüp sonra sinirlenip gitmesi bana çok kolay kaçıyor. Bence daha çok bekleyip seninle bu konuyu konuşmayı tercih ederdi. Sonra arabasıyla seni ezip geçebilirdi, ama en azından sen bilirdin."

"Peki kim, Rhett? Nerede?" Kan damarlarımdan kan akıyor. "Cevaplara ihtiyacım var ve bunları bulman için sana para ödüyorum."

"Oraya varıyoruz," diyor, alaycı sözleri kabul etmeden. "Ama bana bunun ne olduğunu anlatmak ister misin?" Başparmağını Hayes'lerin şehir evinin yönüne doğru kaldırıyor.

"Hayes İnşaat'ı nasıl ele geçirdiğimi biliyorsun." Avuçlarımı uyluklarıma bastırıp, nefesimi kontrol etmeye çalışırken belimden eğildim. Kalbim göğsümde çarpıyor, başım her an patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Şantaj," diyor Rhett. O biliyor. O da bu işin içindeydi. "Ama içerideki olay? O kişisel bir şeydi. Ona nasıl baktığını gördüm. Onun olmasını istediğini duydum."

Düzensiz bir kahkaha attım. "Ne demiştin? Elma ağacından uzağa düşmez mi?"

"Lanet olası bilmece gibi konuşmayı kes."

"Bakmak istemediğim evraklar. Rose'a hisselerden bahsedene kadar saklıyordum. Her şeyden bahsedene kadar. Ne büyük bir hata olurdu."

"En iyi planın değildi," diye onayladı. "Ama tekrar soruyorum, açıklamak ister misin?"

"Görünüşe göre, Rose'un annesi Noorah genç bir kızken Hayes ailesinde au pair olarak çalışmış."

"Oh, lanet olsun." Ellerini saçlarına geçirdi, bunun nereye varacağını açıkça sezmişti.

"Muhtemelen Lübnan kökenli olduğu için akıcı Fransızca konuşuyordu. Lübnan pasaportu da vardı." ABD'de yaşamıyordu. ABD pasaportuyla seyahat etmiyordu.

"Görünüşe göre, babamla Nice'te, onun gelecek vaat eden bir otelci olduğu dönemde tanışmış." Ve araştırmacı, onların ilişkisi hakkında ancak bu kadarını öğrenebilmiş. "Yirmi yaşına basmadan önce iki yıl Fransa'da yaşamış."

"Ve küçük bir tehdit meselesi olmasaydı, hikaye burada sona erecekti," diyor Rhett.

"Ama o piç Hayes'i köşeye sıkıştıran ilk Durrand ben değilim. Emile benden önce davranmıştı." Ama benim işime gelince, Carson Hayes'i sindirmem ve şirketini mahvetme planlarım, birkaç ay önce, bir denetim sırasında, belirli bir kayıt bulundu. Carson Hayes, baygın bir kadının cesedi üzerinde uğraşıyordu.

"Videodaki kız," diyor Rhett. "O, Rose'un annesiydi." "Rose'un annesi ve babamın kız arkadaşı. Ve onun ayrıldığı yıl Fransa'yı terk ettiği yıl, Wolf Industries'in kurulduğu yıldır."

Babamın şantajından elde ettiği gelirle yaratıldı. Onun acıları üzerine kuruldu ve büyüdü.

Hayes'i şantajlamak için bir kez daha kullandığım acı.

"Siktir."

"Özetle böyle."

Telefonuna bir mesaj geldiği için bu bilgiyi sindirecek zamanı yok. Gözleri mesajın içeriğine kayıyor.

"Ne var?" diye soruyorum. "Rose mı?"

Kısa bir şekilde başını salladı. "Evdeki güvenlik kamerası, onu bugün öğleden sonra dörtten sonra garaj yolunda gösteriyor." Başını kaldırdı, gözleri sertleşti. "Ben sürüyordum."

"Ben mi?"

"O yolcu koltuğundaydı. Evin yan tarafındaki avluya park etti."

"CCTV'nin görüşünün zayıf olduğu yer." Yine başını salladı. Evin yakınında büyüyen portakal ağaçları, evin giriş ve çıkışını da içeren kamera görüşünü kısmen engelliyor. "Ağaç cerrahını daha önce çağırmalıydım. Üzgünüm, Remy."

Bu noktada özrünü gereksiz olarak eliyle savuştururum. "Başka?"

"Görüntülerde on dakika sonra araba yolundan ayrıldığı görülüyor. Ama sadece o. Rose'dan hiçbir iz yoktu. Çıkarken bahçıvanla konuşmak için bile durdu. Adam arabada başka kimse olmadığını söyledi. Sadece o varmış."

"Ya da bizim öyle düşünmemizi istiyor."

"Evet. Sonra, saat dört buçukta bir taksi geldi. Aynı yere. Kısa süre sonra tekrar ayrıldı. Camları koyu renkti, sürücü dışında başka biri olup olmadığını söylemek zor. Plakayı kontrol ettik. Sahteymiş."

"Ben mi? Onun kadına gitmesine yardım ettiğini görebiliyorum." Yine de kadının gittiğine gerçekten inanmıyorum. "Ama bu kadar berbat bir durum mu? Bu onun yapabileceği bir şey değil."

"Benny'nin tuhaflıklarını görmezden geliyorsun. Dizleri çıkıntılı çocuğu tanıdığın için, adamı tanıdığını sanıyorsun. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu hiç bilmiyorsun."

"Peki sen biliyor musun?"

"Onu yeterince uzun süredir takip ediyorum. Onun bir yan proje olduğunu söyleyebilirsin. Bir tür hobi gibi." Benim dikkatimi çektiğini bildiği halde yüzünde bir ifade değişikliği oluyor. "Onun yakın zamanda Amex kartıyla bir levye satın aldığını öğrendiğimi söyleseydim, beni dinlemezdin."

"Biliyorsan, neden Rose'a 24 saat güvenlik sağlanmadı?" Sesimdeki soğukluk, vücut ısımin düşüşüne uyuyor, kanım aniden donuyor.

"Çünkü o sana aşıkta, ona değil. Bir an bile düşünseydim..."

Sonrasını eliyle işaret ederek kesiyorum. Suçlamalar. Suçlama. Bunların hiçbirisi ilgimi çekmiyor.

"Sonra ne oldu?"

"Levy dışındadır," diye düşünür, yanağındaki sakalları kaşıyarak. "Siktir!" Omurgası düzelir, içindeki asker birdenbire çok belirgin hale gelir. "Şüpheli olaylara gelince, buna ne dersin? Geçen ay, onun paravan şirketi Menton'un birkaç kilometre dışında yıkık bir kulübenin satışını tamamladı."

Yeterli olmayan bir dizi Fransızca küfürler savuruyorum. "Siktir. Siktir. Siktir!"

"Jantlara dikkat et," diye şikayet eder, ben ayaklarımla tekmelediğimde.

"Jantları siktir et!"

"Tüm dil becerilerine rağmen, bunun gibisi yok."

Siktir. Var mı?

"Yakında Everett gibi bir şey olmayacak."

"Deneyebilirsin, ama çok kızgınsın, benim yumruğum için mutlu bir yer olmaktan öteye geçemezsin. Kafanı soğuk tut patron, işlerin boka sarmamasını istiyorsan. Arabaya bin."

Ona anahtarları
atıyorum. İşlerin sarpa
sarması bir seçenek
değil.

ROSE

"Biraz daha alabilir miyim?" Plastik bardağımı uzatıyorum. Lütfen, efendim. Bu küçük kimsesiz çocuk biraz daha şarap istiyor. En azından, Oliver Twist'i taklit ederken yüzümün ifadesinin bunu söylediğini umuyorum.

"Tabii ki." Belinden eğilerek, yere koyduğu şişenin boynunu tutmak için eğildi. O bunu yaparken, anahtarlarının nerede olduğunu görmek umuduyla arkasına baktım.

Gerçekten mi, Rose? Bu ürkütücü mahzenden küçük bir şişe açacağıyla mı kaçmaya çalışacaksın? Ya da belki konserve açacağıyla? Tırnak törpüsüyle?

Ama bir şeyler yapmam gerekiyor çünkü burada kalıp kovaya işeyemem.

"Teşekkür ederim." Bardağımı doldururken gülümsüyorum. "Fazla içme, *ma chérie*. İlaçları aldıktan sonra olmaz."

Evet, bana iyi bakıyorsun. Böylece istediğin zaman beni öldürebilirsin.

"Açlıktan ölüyorum. Biraz peynir alabilir miyim?"

Şişeyi ayaklarının arasına yere koyar, belini bükerek yetersiz erzaklara uzanır. Bardağımı tezgaha koyarken ekmek parçalanır ve yağlı kağıt hışırdar. O geri dönüp akşam yemeğimi uzatırken, ben beceriksizce ekmekleri düşürürüm.

"Ellerim kayıyor!" Hızla öne eğilirim, ekmek bir tepeden aşağı yuvarlanan çakıl taşları gibi zıplar. Ama ekmek umurumda değil.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladığında değil. Boğazımda sıkışan çığlık, şişenin boynunu kavradığımda hırıltıya dönüştüğünde, her şey yavaşlayıp kare kare ilerlediğinde değil.

Yüzündeki ifade değişir.

Elleri uzanır.

Şişe havada yavaşça dönüyor.

Kırmızı şarap, kan gibi boynundan dökülüyor.

Ben döndükçe başı geriye doğru eğiliyor.

Onun şakağına vururken gözleri kapanıyor.

Yavaştan hızlıya, sesler stereo olarak çalındı. Onun alçak sesli küfürleri, benim taş bankı tırmalayan tırnaklarım. Ayaklarımın toprakta kayması. Kilidi açmaya çalışırken anahtarların çıkardığı ses.

"Siktiğimin orospusu."

Saçımdan geri çekince çığlık attım. Ağlayarak bükülmüş dirseğimin üzerine düştüm. Acı dayanılmazdı, korkum daha da arttı, anahtarlarını köşeye atıp bana saldırdığında fiziksel olarak hasta hissettim.

"Seni uyarmıştım. Kaçışın mümkün olmadığını söylemiştim." "Seninle burada sıkışıp kalmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Ama bunlar sadece sözler. İçten gelmeyen sözler. Ama o aniden üzerime dikilince, sözlerimi geri alma şansım kalmıyor.

"Bu ayarlanabilir." Gözleri nefret ve açlık karışımıyla yanıyor. "Ama önce hakkımı alacağım."

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, parmakları bacaklarımı ısıyor, aşağı doğru bastırıyor. Bacaklarımı kendi bacaklarıyla açıyor, bir dizini uyluk kemiğime bastırıyor. Yumruklarımı yakalıyor, vücudumu yere bastırıyor, boğuşurken sırtımı taşlar deliyor, sonra bileklerimi bir eliyle yakalıyor.

"Biraz mücadeleci kızları severim." Nefesi şarap ve çaresizlik kokuyor, ama cevap vermiyorum. Mücadeleye devam ederken uygun bir cevap bulamıyorum.

Ya kavga et ya da sikil.

Ya kavga et ya da öldürül.

Vücudum sarsılırken, topuklarımla ona vurmaya çalışırken ayakkabım çıkar ve eli gömleğimin altına girip beni sıkarken boğuk bir hıçkırık çıkarırım.

‘Ama bu kadar değil,” diye homurdanıyor, aynı eli boynuma doğru hareket ediyor. Beni yakalıyor, tutuğu sıkılaşıyor ve nefes almamı zorlaştıyor. Nefes almaya çalıştıkça, tutuğu daha da sıkılaşıyor. Panik ve acı göğsümü ve kafamı dolduruyor. Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. İçimde, onun elini, boynumu tırmalarken, başka hiçbir şeye yer yok, sadece bu ve korku var.

Ve sonra nefes almak artık o kadar da zor değil çünkü oda kararmaya başlıyor.

Acı, karanlığın hemen ardından gelir. Boğazım sıkışmış gibi hissediyorum ve nefes nefeseyim, yutkunuyorum, çaresizce nefes almaya çalışıyorum, çaresizce nefes almaya çalışıyorum.

Sadece nefes

al. Sadece

nefes al.

Sadece nefes

al.

Yavaş yavaş, dikkatim göğsümdeki, boynumdaki ve başımdaki ağrıdan uzaklaşmaya başlıyor, ciğerlerim genişliyor, vücudum olması gerektiği gibi çalışıyor. Ama bu değişim beni başka bir dehşete sürüklüyor, çünkü onun parmaklarının pantolonumun düğmesinde olduğunu fark ediyorum. Bir şey omurgama batıyor. Düğmelerin patlaması, başka bir şiddetli sıkışma. Ama onun elleriyle taciz edilmesinden daha büyük sorunlarım var. Hayatta kalmak gibi.

"Seni uyarmıştım," diye tıslıyor, tükürüğü yüzüme sıçıyor. Ağzı ıslak ve istenmeyen, bluzumun önü yırtılıyor, pantolonumun bel kısmı kalçalarımın batıyor. "Seni uyarmıştım."

O tekrar başını eğdiğinde, ben boşuna itiyorum, heyecanı kulağıma sıcak bir nefes gibi geliyor, bacaklarımın arasında bir kavrama hissediyorum.

Yüksek ve net bir patlama sesi odada yankılanıyor, kulaklarım çınlamaya başlıyor.

Sonra ellerim boşluğa vuruyor, onun ağırlığı artık yok.

Top gibi yuvarlanıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akarken yön değiştiriyor, iri ve ıslak. Kavgas sesleri. Bağırışlar. Küfürler. Tekrar yuvarlanıyorum, bu sefer ellerimin ve dizlerimin üzerine, kir koluma sıçıyor.

Dikkatim açık kapıdan sızan ışığa yöneldi — gün ışığı değil — elektrik ışığı, yerde yatan bir canavarın üzerinde titriyordu. Kükreyen ve yumruklayan bir canavar. Bir adamın kafasını yere vururken.

"Lanet olsun, Remy." Kapıdaki siluet Rhett gibi ses çıkarıyor. Çok, çok minnettar bir kahkaha atıyorum. Daha sonra ona bundan bahsetmemeyi unutmayacağım bir kahkaha.

Hâlâ bağırarak canavarı çekiyor. "O lanet olası evrak işine değmez."

Canavar yuvarlanıp kükrer, sonra birden kendimi onun kollarında bulurum. Bergamot ve baharat kokuyor.

Ve bakır ve toprak gibi.

Kendimi evimde hissediyorum.

EPILOG

REMY

BEBEK ELİNİ UZATIR ve Rose'un parmağını beş küçük parmağıyla tutar. "Sen doğuştan yeteneklisin." Sesim, aralarındaki bağı koparır bakışları arasındaki bağı koparır; yeni üye başvuruları kabul etmeyen karşılıklı takdir topluluğu. Ama sorun değil. Rose ve benim kendi kulübümüz var. Ona her şeyden önce sonsuz bağlılığımı ve dürüstlüğümü söz verdiğim bir kulüp.

Ona gerçeği vaat ettim, ama yine de yalan söylüyorum.

"Bilmiyorum," diye düşünür. Bana gönderdiği gülümseme, kalbime her zaman hak etmeye çalışacağım bir mutluluk patlamasıdır. "Bu bebek az önce kollarında çok rahat görünüyordu."

"Acemi şans," diye cevap veriyorum, sanki çim çatının dokumasının hassasiyetini incelemek istercesine başımı geriye eğiyorum. Endonezya'nın Sumba adasındayız, Wolf Industries'in başına geçmeden birkaç yıl önce kendi ellerimle inşa etmeye yardım ettiğim bir tatil köyündeyiz.

"Buna inanmıyorum. Sen iyi bir baba olacaksın," diye cevaplar.

"Biliyorum

biliy

oru Ama benim başıma gelenleri düşünürsek, bunu nasıl söyleyebilir?

m." *Çok az oğul babasına benzer. Çok azı daha iyidir. Çoğu daha kötüdür.*

Son kategoriye girdiğimi düşünüyordum. Babamdan daha kötü olduğumu

Keşke öyle olmadığımı keşfetmekten rahatlık duyduğumu söyleyebilseydim. Tüm kalbimle, benim günahlarımın onunkilerden daha fazla olduğunu söyleyebilmeyi dilerdim, çünkü o zaman Rose'un annesi hiç bu kadar acı çekmezdi.

Umarım o piç kurusu cehennemde çürüyorlardır. Hayes'in torunu ondan uzaklaştığı için içten içe çürüyor olduğunu biliyorum. O, büyükbabası gibi değil. Bu gerçeği, Rose'un kendi hayır vakfı için fon toplamasına yardım etmek istediğini söylediği görüşmelerimiz sırasında fark etmeye başlamıştım.

Garip bir tesadüf eseri, Rose ve annem bu girişim sırasında sıkı dost oldular.

"Onu kucağına almak ister misin?" diye soruyor Rose, kucağındaki bebeği sallayarak.

Kafamı sallıyorum. "Buradan manzara çok güzel, bozmak istemem."

O, pencerenin çerçevesini oluşturan bir sandalyeye oturur; ahşap panjurlar manzaraya açılır. Mavi gökyüzü. Esintiyle sallanan hindistancevizi palmyeleri. Pergola etrafında kıvrılan begonviller, mavi gökyüzünün önünde parlak pembe renkte. Okyanus, birkaç metre ötedeki kumsala vuruyor ve güneş, gökyüzünde parlak bir mücevher gibi asılı duruyor. Ve bu manzaranın en güzel kısmı bu bile değil.

En güzel kısmı Rose.

Yeşim rengi bikinisinin üzerine tül gibi beyaz bir örtü giymiş. Cildi çilek rengi kahverengi ve saçları başının üstünde gelişigüzel toplanmış. O Venüs. Juno. Tepeler, vadiler ve kıvrımlardan oluşmuş, kalbinden akan aşk kadar bol.

O, benim asla hak edemeyeceğim bir ödül. Ama yine de o benim.

O korkunç gün, beklediğimiz kulübe değil, kimsenin tesadüfen rastlayamayacağı uzun bir yolun sonunda bulunan mütevazı bir eve vardığımızda, ölmekten korkmadığımı biliyordum. Sadece onsuz bir hayat yaşamaktan korkuyordum.

Pencereler tahta ile kapatılmış, ağır kapılar kilitlenmişti. Her şey terk edilmiş olduğunu haykırıyordu. Ben'in arabasını yakındaki bir müştemilatta saklanmış halde bulduk, Rose'un valizi arkada, bir ip ve bir av bıçağı bagajdaydı. Bu manzara tüylerimi diken diken etti. Beni terk etmiş olabileceği düşüncesi beni ikiye bölmüştü. Zorla ayrılmış olabileceği, benim yüzümden öldürülmüş olabileceği düşüncesi beni çaresizlik ve öfkeyle dolu bir arafa terk etti.

Onu bir daha kucaklayabilecek miydim?

Merdivenlerin altında ondan bir öpücük çalabilecek miydim?

Ve sonra, onu toprak zeminde gördüm.

Mücadele ederken sesi acı dolu bir fısıltıdan ibaretti.

Onu savuşturmaya çalışıyordu. Elimdeki silahla kilidi kırmıştım ama onu kullanmayı düşünmedim çünkü onu çıplak ellerimle öldürmek istiyordum.

Polise, mantıksız nedenlerden dolayı onu orada tutacağını söylediğini anlattı. İntikam için, delilik için mi? Akli başında bir insanın bunu anlayabileceğini sanmıyorum, anlayabileceğini hiç sanmıyorum. Bu, Ben'in deli olduğu anlamına gelmez, ancak avukatları bunu olası bir savunma olarak hazırlamaya başladı. Anladığım kadarıyla, önceden planlaması bunu engelleyecektir. Çok uzun bir süre hapis yatacağını beklememiz söylendi.

Ne kadar uzun olursa olsun, yeterli olmayacak.

Bazı günler onu kendi ellerimle öldürmediğim için pişman oluyorum. Diğer günler ise... şey, o günler de pişman oluyorum.

"Remy." Adımın sesiyle başımı kaldırıyorum. "Arkana bakma, unuttun mu? O tarafa gitmiyoruz."

Ama onun acısını sonsuza kadar taşıyacağım halde nasıl orada kalmayabilirim? Noorah'a, annesine ne olduğunu ona söyleyemem, çünkü bu sadece onun kalbini kırar. Mesele para ya da iş değil; onu geçmişini değiştirememesinin verdiği çaresiz acıdan korumakla ilgili.

O öğleden sonra Ben'in ona gösterdiği fotoğrafları ve belgeleri pek hatırlamıyordu. Benzodiazepin, yeterli miktarda verildiğinde kişiyi bilinçsiz hale getirmekle kalmaz, aynı zamanda hafızasını da çalar. Bu yüzden genellikle tecavüz ilaçları olarak tercih edilir. Ben'in kendisi, kasada bulunan bilgilere, onun ortadan kayboluşunu gizlemek için bir aldatmaca olarak dışında pek ilgi duymuyordu. Bilmeniz gereken her şeyi öğrendiğini düşünüyordu.

Daha sonra, yalanlarımdan tiksirmek bir yana, Rose dinledi açıklamamı nasıl baktığını görüldüğümü aradığımı aradığımı aradım Francisco'da Francisco'da ki biz olabileceğimiz an bak baktığımızda kader kader O, benim onun kim olduğu ve mirası nasıl aldığını bilmem gerektiğini anladı. Mesele asla para değildi ve o bunu anladı. Onun mirası benimkini asla etkilemeyecekti.

Gerçek şu ki, babam beni çevremdeki herkese ve her şeye güvenmemem için yetiştirdi.

Sonra öldü ve bana kendi sırrını bıraktı.

Gerçeği öğrenmeye takıntılı hale geldim. Onunla tanışana kadar takıntılıydım, sonra takıntım aşka dönüştü. Ona, araştırmacıdan son paket geldiğinde, onun nereden geldiğinin artık umurumda olmadığını içtenlikle söyleyebildim. Evlenme teklif ettim, o da kabul etti ve düğün gecemizden sonra ona mirasını anlatmayı planladım, aynı zamanda servetimin artık ona ait olduğunu da söyleyecektim. Eğer gerçeği öğrenmeyi seçseydi, bunu birlikte yüzleşebilirdik. Paketi birlikte açtık.

Bunun yerine, olan biten her şeyden sonra, bunun dehşetini keşfettikten sonra, ona yarı gerçeği söyledim. Ebeveynlerimizin uzun zaman önce romantik bir ilişki yaşadıklarını söyledim. Emile'in bu ilişki nedeniyle Wolf Industries'deki hisselerini bıraktığını söyledim. Sonra gerçeği bilenlerin asla söylememelerini sağlamak için harekete geçtim. Rhett'e hayatım pahasına güvenirim. Carson Hayes III, büyükbabasının utancını taşıyor. Rose'un mirasını başkalarının yararına kullanmasına destek olacağına söz verdi. Ayrımcılık, evsizlik ve yoksullukla mücadele etmek için. Onun için çok önemli olan tüm konular.

Bundan sonra, bunu tek başıma üstleneceğim. Ona, yapabileceğim tek şekilde telafi edeceğim.

Ona sonsuz aşkımı vaat ederek.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye soruyor, ben ayağa kalkıp tumbul bebeği kollarından alırken. "Gördün mü, kimse bebek Beryl'in cazibesine karşı koyamaz."

Dudaklarımı nişanlımın başının üstüne bastırıyorum. "Ruby'yi ailesine geri götürüyorum çünkü seninle planlarımız var."

"Kulağa pek de iyi gelmiyor," diyor, sözlerini şakacı bir
bir

tonl "Sabah benimle evlenmek kadar uğursuz."

a. "Hala kaçmak için vaktim var," diye alay ediyor, ben

Ruby alt dudağımı tutup sevinçle cıvıldarken kapıya ulaşıyorum. "Senin için değil," diye mırıldanırım, ama dudaklarımdan tam olarak bu kelimeler çıkmaz

"Bu dudaklar Tante Rose'a ait." Ruby'nin tumbul yumruğuna bir öpücük konduruyorum. "Onu yatağa bağladığımda bu dudaklara ihtiyacı olacak."

"Öyle mi?" Sesi hafifçe yükselir, ama gözlerinin parladığını fark ederim. Sandalyeye uzanırken bacaklarını birbirine sıkıca bastırdığını

"Söz veriyorum. Kaçış yok, ma Rose."

"Sanki deneyeceğim de. Byron'ın sana içki ikram etmesine izin verme. Çabuk dön." "Senin listeyi hazırlaman için yeterli süre kadar yokum."

"Ne listesi?" diye sorar, biraz şaşkın bir şekilde.

"Şu andan yarın sabaha kadar sana yapmamı istediğin her şeyin listesi."

"Yani şu andan düğün törenimize kadar mı?"

"Aynen öyle. Bana kalırsa, önümüzdeki on beş saat, hayatında kocandan başka biri tarafından sikilebileceğin tek zaman olacak."

"Beklentilerimi yönetmeye mi çalışıyorsun, Remy Durrand? Işıklar kapalıyken ömür boyu misyoner pozisyonunda sevişmeyi dört gözle beklediğimi sanmıyorum."

"Yarın sonra ne olacağını kim bilir. Onu her zaman seveceğimden ve onun her zaman benim yuvam olacağından eminim. Önümüzdeki on beş saati iyi değerlendirmeliyiz. Sınırsız bir sefahati teşvik edecek şekilde."

"O zaman ne bekliyorsun?" diye sırtarak sorar. "Bebek Beryl'i ait olduğu yere geri götür. Artık kendi bebeğimizi yapma zamanı geldi."

"Ma Rose, bunu çok isterim."

SON

BİRAZ DAHA REMY & ROSE İSTER MİSİN?

İleriye atlayın ve bu
[uzatılmış epilogda](#)

Aşağıdaki sayfalarda, Amber'ın Avustralya'da yakışıklı bir bekar babaya aşık olmamaya çalışırken yaşadığı hikayenin küçük bir bölümünü de okuyabilirsiniz.

TEŞEKKÜR

Her zamanki harika karakterlere, özellikle de bu hikayenin başından sonuna kadar benimle olan Elizabeth'e (arkamda duran kişi) çok teşekkür ederim.

Cesaretlendirmeleri ve tıbbi becerileri için Lisa'ya, Kuzu Bo-Peep'e ve mükemmel bir destekçi olan Michelle'e teşekkür ederim.

Michelle C ve Annette'e (iyi polis ve yine iyi polis) kıcıımı bir düzene sokmaya çalıştıkları için teşekkür ederim. Ben hala gelişme aşamasındayım.

Romancelandia'nın benim köşesinde takıldığınız için Lambs'a teşekkür ederim. Sizler harikasınız! Ayrıca, bu kitabı eline alan sevimli insanlara, yazdıklarımı düzenli olarak okuyan kızlara ve Donna Alam kitabını ilk kez deneyenlere teşekkür ederim. Hem beni hayrete düşürüyorsunuz hem de alçakgönüllü hissettiriyorsunuz. Ne kadar olduğunu tam olarak ifade edecek kelimeler bulamıyorum.

Ayrıca, COVID ve 2020'ye, bana ciddi bir beyin göçü yaşattıkları ve kızım şeklinde yeni bir "meslektaş" kazandırdıkları için teşekkür ederim. Nasıl oluyor da *benim* ofisim olmasına rağmen kahveyi ben yapmak zorundayım?

DOWN UNDER SNEAK PEEK

AMBER

"Doğum günü seksi."

"Üzgünüm tatlım. Tekrarlar mısın? Sanırım hat kesildi."

dışa

rı. "Doğum günü seksi," diye tekrar ediyorum telefona, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

Belki de kalın halılarla kaplı ve şık duvar kağıtlarıyla süslenmiş bu koridorlar için biraz *fazla* yüksek sesle.

'Şık bir otele giriş yaptın çünkü .

. . doğum günü seks yapmak istiyorsun? Gece yarısını beş dakika geçe. İçmeye başladın mı bile?

"Emma, burada saat akşam yediden sonra. Doğum günüm neredeyse bitti."

"Oh, evet. Doğru. Aptal saat dilimleri," diye esneyerek mırıldanıyor ve ben, onun aramak için yeterince uyanık kaldığı için ani bir sıcaklık dalgası ile kapılıyorum. Eskiden günlerini beş yaşındaki çocuklarla uğraşarak geçiren biri olarak, onun muhtemelen yorgun olduğunu anlıyorum.

"Senin yargılayıcı tavırlarını gerçekten özledim." Gerçekten özledim. "Yakında beni ziyaret edecek misin?"

"Kredi kartım Paris'te seni ziyaret etmenin masraflarını karşılayabilir hale gelir gelmez, Bayan Uluslararası Jet Sosyete."

"Sırt çantasıyla yaşamak ve hostellerde kalmak jet sosyete yaşamına girer mi bilmiyorum, Emma."

"Önceki ifademi düzeltelim. Kredi kartımı ödedikten ve sen kalacak başka bir yer bulduktan sonra. Yataklardan bahsetmişken, o fikri bana bir daha anlatır mısın?"

"Yani, lüks bir otelde geceyi geçirme fikrini mi?"

"Hayır, seks yapmayı planladığını söylediğin kısmı."

"Annem bana biraz para gönderdi. Güzel bir şey al dedi, ben de kendime bir şey alayım dedim..."

"Bir erkek." Emma'nın düz tonu inanmazlıktan geliyor. "Bu sana hiç benzemiyor."

"Özel bir doğum günü her gün olmaz." *Büyük 30.*

"Doğru, ama..."

"Ve, şey, son zamanlarda fark ettim ki, pasta ve mumlar, hediyeler ve doğum günü içkileriyle birlikte, yirmi yaşımdan beri her yıl doğum günümde hep seks yapmışım. Bu yüzden, bu yıl erkek arkadaşımın olmaması bir fark yaratmayacağına karar verdim."

"Tamam..." Kahkahası telefonda yankılanıp başka bir esnemeye dönüşüyor.

"Kendime güzel bir otelde bir gece hediye etmeye karar verdim." "Ve bir erkek," diye tekrarlar.

"Çünkü sırt çantalı gezginlerin kaldığı hostelde seks yapmak benim için eğlenceli değil. Doğum günü kutlamalarım, ortak uyku alanında uyku tulumu altında sarhoş bir şekilde aceleyle yapılan bir sevişmeye indirgenirse, lanet olsun bana."

"Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?"

"Geçen ay Tayland'da geçirdiğim süreden sonra, izleyici olarak yeterince deneyimim var. Sana şunu söyleyeyim, milenyum kuşağı seks yaparken kimlerin izlediğini hiç umursamıyor."

"Yani Tayland seni bir röntgenci mi yaptı?"

"Tam tersi." Tüylerim diken diken oldu ve asansör kapılarının kapandığını duyduğuma neredeyse eminim. *O zaman doğru yoldayım.*

"Doğum günü seksi," diye mırıldanıyor. "Bana kalırsa senin biraz vahşi bir tarafın var. Bunca zamandır benden saklıyordun."

"Hiç de değil. Ben vahşiliğin diyet kola versiyonu gibiyim, hafif vahşi." "Hafif vahşi," diye ekliyor burnunu çekerek.

Ama onun ne demek istediğini anlıyorum. Eğer gerçekten *öyle bir kız* varsa, o ben değilim. Ve bekarlığımın tek nedeni önceki ilişkilerim değil. Seksi seviyorum ve genel olarak erkekleri çok beğeniyorum, ama benim için seks samimiyetle bağlantılı. Ve samimiyet, bağ kurmakla eşittir ve her zaman bir ilişkiyle sonuçlanır. Ve şu anda bu tür şeyler için çok meşgulüm.

"Sen delisin," diyor Emma.

"Delice azgın, belki."

Ve sorun da burada yatıyor — evet, aynen böyle dedi. O, benim. Ve o, seksten mahrum ve aşırı azgın. Ayrıca, bu yıl kendime, konfor alanımın dışındaki deneyimlere odaklanacağımı söylüyorum.

"Tamam, birdenbire nympho olan, Avustralya'ya ilk ziyaretin için başka ne planladın? Yani, aşağısını ziyaret edecek birini bulmak dışında?"

"Bir daha öyle deme. Ama ben her şeyi yapacağım!" Sol elimle heyecanla yapılacaklar listemdeki maddeleri saymaya başlıyorum. "Harbour Bridge'i yürüyerek geçmek, koala kucaklamak, kanguru öpmek!"

"Ben olsam bunu denemezdim," diyor Emma. "Kanguruların kavga ettiğini duymadın mı? Ayrıca, biraz koktuklarını duydum."

"Opera Binası'nı ziyaret etmek," diye devam ettim, "Bondi Plajı'nda güneşlenmek ve tabii ki litrelerce muhteşem Avustralya şarabı içmek. Ama önce..."

"Sen?"

"*Tabii* ki," diye gülerek cevap veriyorum. "Ve umarım sadece bir kez olmaz. Yarın, kendi ağırlığım kadar makaron yiyeceğim çünkü aman Tanrım, internette *Pierre Hermé* kadar iyi olduğu söylenen bir pastane buldum."

"Amber, benimle alay etme," diye yarı inleyerek söylüyor.

"Emma, bana seks sesleri çıkarma," diye şakacı bir şekilde inleyerek cevap veriyorum. *Pierre Hermé*, Paris'te şimdiye kadarki en iyi makaronları yapan bir pastane. Emma, ben orada au pair olarak çalışırken tatilini kullanarak beni ziyarete geldiğinde birlikte makaron yemiştik. "Her neyse, yarın oraya gideceğim ve kaşık dik durabilecek kadar sert kahve içerken, kendi ağırlığım kadar makaron yemeyi planlıyorum."

Çünkü ondan sonra biraz para kazanmam gerekecek. Planım, önümüzdeki birkaç ay boyunca Avustralya'yı gezmek, manzaraları seyretmek ve arada sırada ufak tefek işler yapmak. Ama şimdilik, bu lanet otelde asansörü bulmaya çalışıyorum. *Onları nereye saklamışlar?*

"Ah, demek bu yüzden bu gece kalori açığı planladın?" "Eh, kilo verme yolculuğu herhangi bir spor salonundan daha iyidir," dedim. Hafifçe sarhoş bir kıkırdama ile cevap ver. Daha önce minibardan bir şeyler aldığımı söylemiş miydim? Bir kız kararlı ve gergin olabilir, öyle görünüyor.

"Ve daha eğlenceli," diye yanıtladı. "İnanması zor olan şey, orada yaşarken o sevimli Fransız erkeklerden biriyle yatmamış olman."

"Öyle mi? Belki de şimdi bunun bedelini ödüyorum." "Eminim Tayland'da da yakışıklılar vardı."

Burnum hemen kırıştı. "O sırt çantalı gezginlerin kaldığı hostellerin ne kadar berbat olduğunu söylememi duymadın mı? Potansiyel bir sevgilinin *"odama gelmek ister misin, alt ranzada yatacağım"* diye fısıldaması kadar bir kızın libidosunu düşüren başka bir şey yoktur. Emma çılgınca kıkırdamaya başladı. "Ayrıca, son birkaç ayda tanıştığım erkeklerin çoğu tıraş olmuyordu. Ve çoğu banyo bile yapmıyordu."

"İğrenç. Ben biraz sakallı erkekleri severim ama banyo yapmamak benim için kabul edilemez bir sınırdır."

"Demek istediğim, bebek gibi oldukları için tıraş olmuyorlardı, çoğu gap year yapıyordu. Düşününce, çoğu da ergen gibi kokuyordu. Açıkçası, kendimi yaşlı bir büyükanne gibi hissettim."

"Ve bu gece bir erkek oyuncağı istemiyorsun, bu yüzden bu şık otelde kalıyorsun."

"Evet."

"Ve seksi bir erkek bulacağını düşünüyorsun..." "Takım elbiseli," diye dilek listemden ekliyorum.

"Tek gecelik bir ilişki için." Bir an durur. "Bu hiç de sana benzemiyor."

."

"Belki de asıl mesele budur." Seyahat etmenin asıl meselesi. "Ve Harbour Park Regency gibi bir yerde, kirli yüzlü, dağınık sakallı ve dreadlocklu yirmi yaşındaki gençlerle dolu olması pek olası değil. Gecelik dört yüz dolarlık bir yerde olmaz." Telefonun diğer ucunda bir ısıklık sesi duyulur. "Ben farklı bir müşteri kitlesi bekliyorum. Takım elbiseli, çene kemiği belirgin, yüz dolarlık saç kesimi olanlar. Chris Hemsworth'a benzeyen biri harika olurdu, hatta Liam bile, ve Avustralya aksanı varsa daha da iyi."

"Eh, bugün senin doğum günün," der kadın eğlenerek. "Aynen öyle. Kendimi şımartacağım. Tozlu botları ve kirli tişörtleri olan erkek çocuklarından bıktım."

"Peki, bu Avustralyalı yakışıklıyı nasıl tavlayacaksın? Yanına gidip didgeridoo çalmak ister

"Peki bu Avustralyalı yakışıklıyı nasıl tavlayacaksın? Yanına gidip didgeridoo çalmak ister misin diye mi soracaksın?"

Kelime oyunundan fiziksel acı çekiyormuş gibi inledim. "Hayır, sadece güzel bir otel barında güzel bir kadeh şarap içip, yanıma oturacak hoş birinin gelmesini bekleyeceğim, sonra çok hoş bir sohbet yapacağız ve sonra..."

"Odana gidip çok sert seks yapacaksın. Her şeyi planlamışsın gibi geliyor," diye ekliyor, hala eğleniyor gibi.

"Tabii ki planladım!"

Ancak doğru cevap hayır, hiç de değil. Bir yıl öncesine kadar, çok öngörülebilir bir hayat sürüyordum. Midwest'teki memleketimde üçüncü sınıfta öğretmenlik yapıyordum ve hoş bir adamla çıkıyordum. Çok hoş bir adamdı, üç kez doğum günü seks yaptığımız bir adam! Bu, bir doğum gününde üç kez seks yaptığımız anlamına gelmiyor. *Çünkü bu çok ilginç olurdu.* Hayır. Üç yıldan fazla bir süredir çıkıyorduk. *Üç doğum günü, her birinde seks.* Belki *harika* bir doğum günü seksi değildi, ama yeterince hoştu. Hayatımın önümde çizilen yolunu görmeye başlamıştım ve bu olasılıklar beni korkutuyordu. Sanırım o zamanki erkek arkadaşım Todd da aynı şeyi hissediyordu, çünkü bir Cuma akşamı onunla oturup bu konuyu konuşmak istediğimde, ilk başta korktuğumdan çok daha az üzgündü. *Çok daha az üzgündü.* Ya kalbimin sesini dinleyip onun kalbini kıracağımdan ya da tam tersi olacağından endişelenmişim, ama öyle olmadı. Aslında, sanırım o da rahatlamıştı. Böylece, ertesi Pazartesi, okul yılı sonunda işimden istifa ettim ve hayatımı bir sırt çantasına sığacak kadar küçülttüm.

"Peki dostum, bu gece güzel bir doğum günü hediyesini açmana ve yarın için sabırsızlıkla beklediğin, şimdiye kadar tattığın en hafif ve en lezzetli makaronlara içelim."

"*La vie est faite de petit bonheurs,*" diyorum, berbat Fransızca aksanımı gizleyemeyen bir iç çekişle. Oh, şuna bakın, asansör. Bir yerde yanlış yola sapmış olmalıyım, çünkü onu aramak için tüm katı dolaşmışım gibi hissediyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye azarlıyor Emma.

"Hadi ama, Fransızcam *o kadar da* kötü değil. Hayat küçük mutluluklardan oluşur," diye ekliyorum, ama onun için değil. Emma'nın Fransızcası benimkinden çok daha iyi, Paris'te çalıştığım ilk dört ay boyunca öğrendiğim Fransızca'ya rağmen.

"Aksanın düzelmiş, ama duyguların biraz biraz yanlış olsa da."

"Ne demek istiyorsun?" Omzumu kaldırarak, telefonumu ve arama düğmesine basarken, çantamda rujumu aramaya başladım. Merak ediyorsanız, fahişe kırmızısı değil, şeftali rengi.

"Doğum günü kızı kesinlikle *petit* değil, *grande bonheurs'u* hak ediyor." "Grand b... Oh. Anladım," diye cevap veriyorum ve altın rengi tüpü çantamdan çıkarıyorum

"Bir penis şakası... Fransızca bir penis şakası." "Öyle mi?"

"*Bonheur*," diye tekrar ettim, yine telaffuzu mahvederek, "boner gibi geliyor."

Kesinlikle öyle. Bana inanmıyorsan, Google Translate'e "Benim demek istediğim tam olarak bu değil" diye sor.

"Yani *büyük* bir bonheur, yani büyük bir ereksiyon aramam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye alay ediyorum, çantamı tekrar kolumun altına sıkıştırırken Fransız aksanım gülünç bir şekilde teatral hale geliyor.

"Eh, bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir olmayabilir," diye cevaplar gülerek. "Ya büyük oynarsın ya da eve gidersin, değil mi?"

"Ve ben yakın zamanda eve gitmeyeceğim. Asansör geldi," diye ekledim, kapılar neredeyse sessizce açılmaya başladığında.

"Sabah. Ben istiyorum..."

"Evet, evet. Ereksiyon raporu istiyorsun..." Asansöre adımımı attığımda sözlerim aniden kesilir, aynalı duvarları kullanarak rujumu sürmeye hazırlanırken, bakışlarım kendi yansımamdan daha fazlasını yakalar.

Hemsworth kim?

Bir adam arkamda duruyor ve doğum günü seks dilek listemde yazabileceğim hemen hemen her şeyi yerine getiriyor. Tabii, böyle bir liste yapmayı düşünseydim. Uzun boylu ve kirli sarı saçlı — uzun boylu ve esmerlerden çok daha az yaygın — ve çarpıcı derecede yakışıklı. Geniş omuzlarını siyah bir ceket kaplıyor,

beyaz düğmeli gömleği düz karnına sıkıca oturuyor. Gözlerimi kemerinin çevresinden yukarı doğru çekiyorum, çünkü daha aşağıya kaymaya başlarsa onun *bonheurs* durumunu araştırmam gerekmez.

Yansıyan bakışlarım onun bakışlarıyla aynı seviyeye geldiğinde biraz tedirgin oluyorum, çünkü o hala bana bakıyor, eğlenceli gözleri şimdi benimkilerle buluşuyor. Eğlenceli evet, ama aynı zamanda kurnaz. Ve biraz da tedirgin edici. *Belki de rengi* yüzündendir. Çünkü gözleri karanlık bir gökyüzü ya da derin okyanus mavisisi. Geri dönüşü olmayan bir yere fırlatılabileceğiniz yerler. Hayır, karar veriyorum. Rahatsız edici olan rengi değil. Kalbimin göğsümden çıkacak gibi atmasına neden olan onun yakışıklılığı değil. Bana bakış şekli.

Sanki beni bir bütün olarak yutacakmış gibi.

Sidney'de geçirdiğim birkaç gün içinde, bu yerin güzel erkeklerle dolu olduğunu fark ettim. Asansörde yanımda duran adamın çok yakışıklı olduğunu söyleyebilirim, ama bu sıfat için biraz fazla erkeksi. Çenesinin hatlarını ve elmacık kemiklerinin keskinliğini vurgulayan bir sakalı var, ama erkeksi özellikleri ve soğuk bakışlarına rağmen, dudakları bir kadına yakışacak türden.

Tercihen benim dudaklarım gibi.

Şunu da ekleyeyim: Dudakları ruj sürmek için yaratılmış.

Tercihen benimkilerle.

Tüp ile değil, dudaklarımla sürülmüş.

Hatta bunu önerebilir, biraz flört ederek ortamı yoklayabilirim - bugün benim doğum günüm ve ben zaten (mini) bara girdim - ama zihnimde tekrar tekrar oynattığım konuşma için. Ne kadar zamandır arkamdaydı? Bonheurs - boners hakkında konuştuğumu duyacak kadar uzun bir süre mi? Ya da daha kötüsü, akşam için planlarımı. *Doğum günü seks planlarımı.* Bütün bu zaman boyunca arkamda mıydı?

Hayır. Kesinlikle onu duymuş olurdum.

Aynadan uzaklaşırken kapılar kayarak kapanıyor, rujumu çantama koyarken neredeyse topuklarımdan sallanıyorum.

Onun önünde sürmem mümkün değil. O izlerken. Tabii işi bir grup anaokulu çocuğuna vermişim gibi görünmek istemiyorsam.

"Hala orada mısın?" Emma'nın bedensiz fısıltısı dikkatimi elimdeki telefona geri getirir. Hızla kulağıma tekrar götürürüm.

"Asansördeyim. Yarın konuşuruz, tamam mı?"

"Öyle olsa iyi olur," diye cevaplar arkadaşım. "Düşünsene, ben bugün çocuklarla uğraşırken, sen sırt üstü yatıp..."

"Tamam, iyi konuşmaydı!" Telefonumu çantama koyuyorum, umarım o konuşmayı ya da diğer şeyleri duymamıştır. *Arkamda biri duruyor olsaydı fark ederdim, değil mi?*

"Hangi kat?" diye sorar asansördeki yol arkadaşım, sesi derin ve nettir. Ve biraz eğlenmiş gibi görünüyor. *Kahretsin.*

"B-bar olan kata mı?"

"Hangisi?" *Of. Tabii ki, birden fazla var.*

"Zemin kat mı?" Bunun bir soru olarak çıkmasından nefret ediyorum, ama zemin katta mutlaka bir bar vardır, değil mi? Tanrım, bu iş yürümeyecek. Güzel adama hangi katta olmak istediğimi bile söyleyemiyorsam, nasıl cinsel doğum günü tanrıçasının rolünü üstlenebilirim ki? "Zemin kat," diye tekrar ediyorum, bu sefer kendinden emin bir şekilde başımı sallayarak.

Yabancı, düğme paneline döner, profilinde derinleşen bir gülümseme sezilir. Ama neyse. Garip etkileşim sona erdi. Biz sadece asansörde iki yabancıyız. O benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor, ben de onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Etkileşimimiz, siz "zemin kat" diyemeden sona erecek.

"Zemin kat olsun." *Aynen öyle. Ben de daha iyi ifade edemezdim.*
"Sanırım pound town'daki boner'lar orada bulunur."

AŞAĞIYA BAKIN

Kindle Unlimited aboneleri için de ÜCRETSİZ

DONNA ALAM'IN DİĞER ESERLERİ

Aşağıdakiler, birbiriyle ilişkili dünyalarda yazılmış bağımsız kitaplardır. En sevdiğiniz karakterin nerede karşınıza çıkacağını asla bilemezsiniz!

Londra Aşıkları

Sevmek ve Nefret

Etmek (Etmemek)

Öne Çıkanlar

Phillips Kardeşler - Avustralyalı Erkekler!

Flynn Down

Under'da Aşık

Olmak

Rafferty'nin

Kuralları

Harika

İskoçlar

Kolay Zor

Hiç de Kolay Değil Boxed Set

Sıcak İskoçlar

Sıcak İskoç Kötü

İskoç Pis İskoç

Bekar Baba İskoç

Sıcak İskoçlar

Kutulu Set

Sürpriz Paket

Britanyalı Erkekler

Oyunlarını

Oynayan Asker

Çocuğu Beyefendi

Oyuncu

YAZAR HAKKINDA

Donna, ailesine göre müstehcen hikayeler yazıyor. Umarım siz de bunları komik bulursunuz. Klavyesinde yazmaya dalmamış olduğuunda, genellikle elinde iyi bir kitap ve ayaklarının dibinde paspas gibi duran köpeğıyle sorumluluklarından kaçarken bulunabilir.

Mizahını ve şarabını sek, mojitosunu tatlı, dilini ise tuzlu sever.

Donna'nın mailing listesine kaydolarak veya Facebook'taki okuyucu grubu Donna's Lambs'a katılarak Donna'nın tüm faaliyetlerine katılabilirsiniz. Açıkçası, bu grup internetin en iyi insanlarından oluşuyor. Donna biraz önyargılı olabilir.

İletişimde kalın

[Donna'nın Kuzuları](#)

[Donna'nın VIP Haber](#)

[Bültenimail@donnaalam.](#)

[com](#)

www.DonnaAlam.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

